

月の影 影の海

下

小野不由美

十二国記

white heart

Thập nhị quốc ký

十二国記

Tập 1

Nguyệt Ảnh, Ảnh Hải

月の影・影の海

(Tsuki no Kage, Kage no Umi)

Tác giả: Ono Fuyumi

Dịch và biên tập: FH

Bokunokoe.wordpress.com

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Tóm tắt

“**Nguyệt Ảnh, Ảnh Hải**” (月の影・影の海; *Tsuki no Kage, Kage no Umi*) là phần đầu tiên của hệ tiểu thuyết “**Thập nhị quốc ký**” (十二国記; *Juuni Kokuki*) của nữ tác giả Fuyumi Ono. Tựa đề “**Nguyệt Ảnh, Ảnh Hải**” có nghĩa là “*Bên kia bóng trăng là biển bóng*”. Nguyệt Ảnh, Ảnh Hải được chia làm hai quyển, mỗi quyển gồm bốn chương, được xuất bản lần đầu tiên tại Nhật năm 1992.

Yoko Nakajima chỉ là một nữ sinh trung học Nhật Bản bình thường. Một ngày nọ, bỗng dưng có một thanh niên kỳ lạ tên gọi Cảnh Kỳ xuất hiện và gọi cô là chủ nhân, sau đó, trường học của cô bị quái vật tấn công. Cảnh Kỳ đưa Yoko đến thế giới của 12 vương quốc, nơi cô được cho biết rằng mình sẽ kế vị vương vị của Khánh quốc, một trong 12 vương quốc. Câu chuyện là hành trình của Yoko qua các vương quốc, ở đây, từ một nữ sinh nhút nhát, Yoko phải tự đối đầu với tất cả mọi thứ và dần trưởng thành, cho đến khi cô có thể tiếp nhận ngôi vị Khánh vương.

Mục lục

Quyển 1

Chương I: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8

Chương II: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8

Chương III: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8

Chương IV: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10

Quyển 2

Chương V: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10

Chương VI: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7

Chương VII: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8

Chương VIII: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7

Chú giải

Quyển 1

月の影・影の海(上)

Chương I

1.1 Bóng tối sâu thẳm.

Người con gái hoảng sợ đứng lặng lẽ trong bóng tối.

Từ phương xa vang vọng một âm thanh trong trẻo và cao vút, như tiếng của giọt nước nhỏ xuống mặt nước phẳng lặng. Cuối cùng cô cũng nghe được một âm thanh mỏng manh vang lên trong bóng tối, trước đó, cô nghĩ mình đang ở trong một hang động, nhưng sau đó lại nhận ra không phải. Bóng tối này còn mênh mông và sâu thẳm hơn thế, dường như nuốt cả trời đất.

Bất chợt một luồng sáng đỏ tươi như ngọn lửa toả lên từ phía xa xa trong bóng đêm. Luồng sáng ấy lung linh rồi xoáy vào nhau, tạo thành những hình hài. Ánh sáng lớn dần, đổ một chiếc bóng lớn và dài vào bóng tối trĩu nặng, bóng của vô số quái thú dị hình. Đàn quái thú nhảy múa và tiến về phía cô như ngọn lửa lập loè. Khi, chuột, chim chóc, tất cả các chủng loại thú, nhưng không một con nào trong số chúng trông bình thường cả, tất cả đều to lớn khác thường với những bộ lông sặc sỡ màu đỏ, đen và xanh.

Chúng giơ cao móng vuốt, chậm chậm tiến về phía cô, thậm chí bày thú phía rìa còn phóng lên và xoay tít giữa không trung, như những vũ công xoay vòng trong lễ hội hoá trang. Nhưng cô biết rõ, những ánh mắt vui mừng đang nhảy múa trên không trung ấy đang hướng về mình, tế phẩm.

Bầy quái thú vẫn tiếp tục tiến về phía cô, chỉ còn cách khoảng bốn trăm mét, mỗi con đều ngoác rộng miệng, tuy không phát ra một âm thanh nào nhưng vẫn lộ rõ vẻ vui mừng. Không một tiếng gầm rú, không một tiếng bước chân, chỉ có những âm thanh như giọt nước nhỏ liên hồi vào mặt nước phẳng lặng.

Cô không thể rời mắt khỏi những hình hài quái dị đang tiến về phía mình ấy.

Chúng nó sẽ ăn thịt mình khi đến đây.

Tuy trong lòng biết rõ điều đó nhưng chân lại không thể cử động, biết cái chết đang đến gần nhưng thân thể lại không thể di chuyển. Nhưng mà dù có thể cử động, cô biết chạy trốn vào đâu giữa bóng tối vô tận này. Cô cảm thấy như máu mình chảy ngược vào trong, thậm chí dường như có thể nghe được âm thanh như biển cả gào thét bên tai của dòng máu nghịch lưu này.

Khi cô nhìn lại, bầy quái thú chỉ còn cách khoảng ba trăm mét...

Yoko bất chợt tỉnh lại. Cảm thấy mồ hôi đang chảy nhễ nhại từ thái

dương, cô liền vội chớp mắt rồi hít vào một hơi thật sâu rồi thở dốc.

“Là mơ...” Cô thét lên, như muốn muốn xác nhận với chính mình rằng tôi đã tỉnh dậy, nhằm xua đi những bất an trong lòng.

“Chỉ là một giấc mơ thôi.”

Bất quá đó chỉ là một giấc mơ. Bất quá bóng tối sâu thẳm ấy chỉ là một thoáng mộng.

Yoko chậm rãi nhìn quanh căn phòng. Mờ rèm dày đã che mất ánh sáng. Cô vớ lấy chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường, vẫn còn lâu mới đến giờ phải thức dậy. Thân thể cô nặng nề, tay chân cử động rất khó khăn như bị dính chặt vào nhau.

Cô bắt đầu mơ thấy những giấc mộng kỳ lạ ấy từ tháng trước.

Ban đầu chỉ là bóng tối với những tiếng nước nhỏ giọt. Cô đứng lặng trong bóng tối đen thẳm ấy, đưa tay lên nhưng không thể với tới được gì, trong lòng đầy bất an, nhưng thân thể lại không thể cử động.

Cô cứ mơ thấy như thế cho đến chín ngày trước, rồi vàng sáng sáng đỏ tươi bắt đầu xuất hiện trong giấc mộng kỳ lạ ấy. Trong mộng, Yoko biết rõ có cái gì đáng sợ đang tiến về phía cô. Năm ngày trước, cô bắt đầu nhìn thấy những thứ đang tiến về phía mình là những hình bóng kỳ dị, cô thét lên rồi bừng tỉnh. Ba ngày trước, cô nhìn rõ hình dạng bầy quái thú dị hình.

Hai ngày, chỉ mới hai ngày mà bầy quái thú từ xa xôi trong bóng tối lại có thể tiến đến gần như vậy. Yoko kéo lấy con thú nhồi bông yêu thích của mình rồi ôm nó vào lòng.

Chúng đã đến rất gần.

Trong một tháng, bầy quái thú từ chân trời kia đã đến gần như vậy. Chỉ sợ đêm mai, nanh vuốt chúng sẽ kề sát đến cổ cô.

Mình phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đó, Yoko lại lắc đầu.

Tất cả chỉ một giấc mơ thôi.

Trong vòng một tháng, giấc mơ này đã không ngừng tiến triển và ngày càng rõ rệt. Bất quá mộng chỉ là mộng. Tuy đã tự trấn an mình như thế, nhưng cô vẫn cảm thấy bất an. Cô có thể nghe thấy âm thanh của tiếng tim mình đập liên hồi, nghe thấy máu trong người chảy cuồn cuồn và những hơi thở nặng nề đốt cháy cổ họng mình. Yoko lại ôm chặt con thú nhồi bông, như tìm một điểm tựa.

Không thể ngủ lại, cô miễn cưỡng ngồi dậy, thay đồng phục rồi xuống lầu. Cảm thấy toàn thân vô lực, cô vệ sinh qua loa rồi vào bếp.

“Dậy rồi à?” Mẹ cô đang chuẩn bị bữa sáng, quay lại nhìn thấy con gái phía bàn ăn liền lên tiếng.

“Hôm nay dậy sớm nhỉ!” Mẹ vừa nói, mắt vẫn nhìn về phía Yoko, rồi bất chợt dừng lại trên gương mặt cô, giọng liền nghiêm khắc: “Yoko, hôm nay vẫn đỏ nữa à?”

Trong một khoảng khắc, cô nghĩ người không hiểu mẹ đang nói gì. Bất chợt, cô liền đưa tay tháo mớ tóc đang buộc gọn, Yoko vẫn thường có thói quen buộc tóc trước khi xuống bếp. Sáng nay, ngủ dậy lại quên tháo tóc ra.

“Sao con không nhuộm tóc?”

Yoko chỉ lắc đầu rồi xoa tung mái tóc, từng sợi tóc đỏ rực rơi xuống gương mặt cô. Không như người Nhật, Yoko có một mái tóc đỏ bẩm sinh. Mỗi khi phơi nắng hoặc ngâm trong nước hồ bơi, tóc cô lại phai màu. Hiện tại tóc Yoko dài đến nửa lưng, phần trên màu đỏ sậm, dần nhạt đi về phía chân tóc.

“Hay là cắt ngắn đi một chút?”

Yoko im lặng cúi đầu rồi buộc lại tóc, tết thành hai bím, khiến mái tóc trông đậm màu hơn.

“Con bé này, không biết rốt cuộc là giống ai?” Mẹ cô thở dài. “Con biết không, hôm trước thầy chủ nhiệm lại hỏi mẹ câu ấy, thậm chí thầy còn nghĩ con là con nuôi của nhà ta. Mẹ và thầy cũng nhất trí rằng con nhuộm tóc có khi lại tốt hơn.”

“Nhuộm tóc là vi phạm nội quy.” Yoko liền trả lời.

“Vậy thì cắt ngắn, như thế trông sẽ ít nổi bật hơn.” mẹ cô tiếp tục vừa pha cà phê vừa nói, giọng đầy nghiêm khắc. “Con gái cần phải trông gọn gàng, tươm tất, không được trông quá nổi bật. Con ăn mặc đơn giản, mẹ biết con không cố tình thu hút ánh mắt của mọi người nhưng cũng không nên khiến người khác quá chú ý đến mình. Người ngoài không biết, có thể nghĩ cha mẹ không biết dạy con.”

Yoko cúi đầu nhìn chằm chằm vào tấm khăn trải bàn.

“Người ta nhìn thấy mái tóc đỏ của con, có thể cho rằng con là đứa ăn chơi đua đòi. Mẹ cũng nghĩ con không thích bị đánh đồng với mấy đứa hư hỏng đó. Cầm lấy chỗ tiền này, đi về nhất định phải cắt tóc cho mẹ.”

Yoko lén lút thở dài.

“Yoko, con có nghe mẹ nói gì không đó?”

“...Dạ.”

Cô đáp bằng giọng nặng nề, rồi lại nhìn băng quơ về phía cửa sổ, gương mặt thoáng chút u buồn. Bầu trời bát ngát phủ một màu xám tro. Tiết trời giữa tháng hai, mùa đông lạnh lẽo đến đáng sợ.

1.2 Yoko chỉ là một nữ sinh trung học bình thường. Có khác một chút thì trường cô học là trường tư thục nữ sinh.

Ngôi trường này là do cha cô chọn. Kết quả học tập ở bậc trung học cơ sở của Yoko cũng khá tốt, vì thế nên cô đã từng đặt mục tiêu cao hơn, các giáo viên cấp hai cũng đã tư vấn cho cô một ngôi trường cao cấp hơn. Nhưng cha cô lại chọn ngôi trường gần nhà này, ông thích kỷ luật nghiêm khắc của

nó.

Lúc đầu mẹ cô không hài lòng lắm, bà đã từng theo sát kết quả học tập của cô và cũng cho rằng cô nên chọn học một trường trung học phổ thông cao cấp hơn. Nhưng dần dần mẹ cũng tán thành quyết định của cha cô, mà khi hai người cùng nhất trí chuyện gì thì không gì có thể xoay chuyển được họ.

Lẽ ra Yoko đã có thể vào học ở một trường cấp ba tốt hơn. Dù có hơi xa một chút nhưng đồng phục rất đẹp. Nhưng không lẽ lại nói với cha mẹ rằng cô muốn vào trường ấy chỉ vì đồng phục đẹp, vì thế Yoko đành im lặng làm theo quyết định của cha mẹ.

“Chào!” Ba nữ sinh cùng đồng thanh rồi vẫy tay với Yoko khi cô bước vào lớp. Một trong số họ liền chạy về phía cô.

“Nakajima^[1], cậu làm xong bài tập Toán rồi phải không?”

“Ừ.”

“Nói ra thì ngại quá... Nhưng có thể cho mình xem qua một chút được không?”

Yoko gật đầu rồi về chỗ ngồi gần cửa sổ của mình, lấy ra mấy cuốn sách giáo khoa. Một toán nữ sinh khác lập tức quanh cô, rồi bắt đầu chép lấy chép để bài tập.

“Nakajima, cậu giỏi thật! Đúng là lớp trưởng.”

Yoko chỉ cúi đầu, khẽ mỉm cười.

“Thực ra, mình ghét nhất là bài tập về nhà.”

“Mình cũng vậy. Cứ nhìn đến chúng là đầu óc uể oải, hai mắt tự dưng sụp xuống, chỉ muốn lên giường ngủ. Ước gì mình được thông minh như cậu.”

“Mình cược vỡ cậu thậm chí còn chẳng có vết mực nào.”

“Này này, nói thế là sao hả?”

“Nakajima, cậu rất thích học phải không? Lượng bài tập lớn thế này làm nhanh thế.”

“Không, không phải thế.” Yoko lập tức lắc đầu rồi mỉm cười. “Là mẹ mình, mẹ mình khó lắm.”

Thật ra không phải thế, đối với bài tập thì mẹ cô cũng không quản kỹ lắm, nhưng nói thế thì phù hợp với tâm lý đám đông đang vây quanh hơn nên Yoko liền tiếp lời: “Trước khi đi ngủ, mẹ đều kiểm tra bài tập của mình cho nên chả trốn nổi.”

Ngược lại, mẹ cô thậm chí không coi trọng kết quả học tập của cô. Hơn nữa, việc Yoko suốt ngày vùi đầu vào sách vở còn khiến bà bực mình. Bà vẫn thường hay nói: “Nếu con có nhiều thời gian học như thế, sao không giúp mẹ ít việc nhà?” Yoko cũng không hẳn bị ám ảnh bởi việc học, cô cũng không quan tâm lắm đến thành tích, chỉ đơn giản là cô rất sợ bị thầy cô trách mắng.

“Mẹ cậu còn kiểm tra cả vở cơ à? Kinh khủng thật!”

“Ba mẹ mình cũng thế. Suốt ngày cứ lải nhải bên tai học học học khiến mình muốn phát điên lên.”

“Ừ.”

Yoko khẽ gật đầu, lòng hơi thầm mừng là cô có thể nói chuyện bình thường với các bạn cùng lớp. Bất chợt một nữ sinh khác bất chợt thì thầm.

“Sugimoto^[2] đến rồi kia.”

Một thiếu nữ khác tiến vào phòng học.

Tất cả các cặp mắt đều cùng hướng về nữ sinh mới đến ấy rồi nhanh chóng trở về vị trí cũ, trả lại hoà khí tĩnh lặng giả tạo cho toàn bộ lớp học. Sáu tháng nay, Sugimoto đã trở thành một trong những đề tài bàn tán của lớp, nào là coi thường kỷ luật, nào là không coi ai ra gì... Sugimoto nhanh chóng đảo mắt một vòng quanh lớp, ánh mắt sáng quắc như đèn pha ô tô rồi chuyên hướng về phía Yoko, Sugimoto cũng đi về hướng đó, ngồi vào chiếc bàn bên trái Yoko.

“Chào buổi sáng, Nakajima!”

Sugimoto chào cô bằng một giọng đầy khách sáo. Yoko liền gật đầu hồi đáp một cách lịch sự, nếu cô không trả lời cẩn thận thì sẽ đối lấy ngay những cái nhìn thiếu thiện cảm. Trước đây, cô cũng đối xử bình thường với Sugimoto, nhưng tất cả những gì cô nhận được là lời xì xầm bàn tán của những nữ sinh khác trong lớp.

Tuy rằng Yoko vốn ít nói, nhưng cô cũng cảm thấy khó chịu vì những tiếng cười khúc khích xung quanh. Cô không còn cách nào khác, đành chọn cách phớt lờ Sugimoto. Yoko vẫn trộm nhìn cô bạn học đáng thương bị mọi người cô lập, cô cũng cảm thấy có lỗi với Sugimoto nhưng lại không muốn mình ở trong vị trí ấy.

“Um... Nakajima...”

Yoko giả vờ như không nghe thấy, cô biết làm thế là không tốt nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác.

“Nakajima!” Sugimoto lại lên tiếng gọi cô lần nữa.

Lúc này, bất chợt những tiếng ồn xung quanh dừng lại, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Yoko. Cô không thể giả vờ không nghe thấy nữa nên đành ngẩn đầu, hướng ánh mắt lạnh lùng về phía Sugimoto, nhưng vẫn không đáp trả.

“Cậu... Cậu làm xong bài tập Toán chưa?” Giọng điệu ngưng ngừng của Sugimoto lại hứng lấy một trận cười khúc khích từ xung quanh.

“Đại khái... Mình nghĩ vậy.”

“Có thể cho mình xem qua một chút được không?”

Thầy Toán vẫn thường hay hỏi xem ở nhà các em làm bài thế nào. Xem ra, hôm nay đến lượt Sugimoto. Cô liền đảo mắt kiểm tra ý tứ của những người xung quanh. Tuy không ai nói câu nào nhưng tất cả ánh mắt đều nhìn

cô như cách họ nhìn Sugimoto. Yoko biết rằng mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của cô, tuy cũng rất muốn giúp Sugimoto nhưng cô cũng đành từ chối.

“Xin lỗi, mình còn phải kiểm tra lại đáp số.” Yoko trả lời một cách khó khăn.

Lời từ chối vừa Yoko khéo léo thốt ra, bầu không khí liền lập tức ồn ào trở lại. Thật ra câu trả lời này không làm các bạn cô ngạc nhiên lắm.

Bất chợt, có một giọng nói thốt lên: “Nakajima, cậu thật là lịch sự quá đấy!”

Giọng nói tuy không cao nhưng đầy vẻ thất vọng, chanh chua, tất cả cái nhìn của những nữ sinh khác đều hướng về người nói một cách tán thành. Yoko vô ý rụt xuống. Đám nữ sinh còn lại liền hòa theo.

“Nakajima, mấy lời này vẫn còn nhẹ lắm.”

“Đúng, đúng, cậu cần phải trả lời rõ ràng hơn.”

“Kéo mấy kẻ ngu ngốc nghe sẽ không hiểu đâu.”

Yoko không biết phải làm sao. Cô không đủ can đảm để phản kháng nhưng cũng không biết phải trả lời thế nào cho vừa ý đám đông, nên đành cười trừ cho qua.

“Ừ...”

“Nakajima, cậu thật là tốt, cho nên cái hạng người như thế cứ muốn lợi dụng cậu.”

“Nhưng mình là lớp trưởng.”

“Vì thế nên cậu cần phải nghiêm khắc hơn. Đừng để cái thứ rác rưởi ấy quấy rầy cậu.”

“Đúng đấy!”

“Hơn nữa, để nó đụng vào sẽ khiến vỡ cậu dơ bẩn.” Một giọng cười cay nghiệt vang lên. “Cậu cũng đâu có muốn thế nhỉ?”

Cả lớp liền đồng thanh cười ồ lên, Yoko cũng đành cười theo nhưng cô vẫn trộm nhìn người con gái ngồi bên cạnh. Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi ra từ khoé mắt Sugimoto.

Cô ấy cũng có trách nhiệm trong chuyện này. Yoko thầm nghĩ. Không phải vô cớ mà mọi người ghét bỏ Sugimoto, chính cô ấy làm mọi người ghét mình.

—

[1] Người Nhật không có thói quen gọi tên, thông thường họ luôn gọi người khác bằng họ, chỉ khi rất thân mới gọi tên. Ở đây, tên đầy đủ của Yoko là *Nakajima Yoko*, nên cô được mọi người gọi bằng họ của mình là Nakajima.

[2] Tương tự như trường hợp trên, tên cô ấy là Sugimoto Yuka. Nhưng

vì trong trường hợp này, tác giả viết theo góc nhìn của Yoko nên gọi Yuka bằng họ của cô ấy là Sugimoto.

1.3 Bóng tối bao phủ, nuốt cả trời đất, chỉ có thanh âm cao vút của từng giọt nước mưa nhỏ xuống mặt nước phẳng lặng. Yoko vẫn đứng im trong bóng tối. Cô có thể nhìn thấy những luồng sáng đỏ tươi từ tất cả mọi phía. Bầy quái thú vẫn đang tiến về phía cô.

Bầy quái thú chỉ còn cách cô chừng hai trăm mét. Bóng dáng đáng sợ của chúng ngày càng lớn dần. Giữa đàn là một con yêu hầu khổng lồ, tuy không phát ra một âm thanh nào, nhưng nụ cười của nó toát đến tận mang tai. Những bộ lông đỏ toả ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, khoảng cách của chúng gần đến độ cô có thể thấy những bắp thịt co duỗi một khi con nào đó nhảy lên không trung.

Yoko không thể cử động cũng như nói câu nào, chỉ có thể đứng lặng nhìn bầy quái thú đến gần. Sát khí dày đặc đến khó thở.

Mình phải tỉnh lại.

Cô nhất định phải tỉnh lại trước khi chúng nó đến. Tuy rằng trong lòng tự nhủ như thế nhưng cô lại không biết làm thế nào để thức tỉnh, nếu chỉ dựa vào ý chí là có thể thoát khỏi ác mộng này thì cô đã sớm thức dậy được.

Khi cô vẫn đứng đó, cố gắng giục mình thức tỉnh thì bầy quái thú vẫn tiếp tục tiến đến gần.

Mình phải tỉnh lại.

Yoko tuyệt vọng. Nỗi tuyệt vọng chảy khắp cơ thể cô, phảng phất như sắp bật ra khỏi da thịt cô. Cô cảm thấy khó thở, tim đập mạnh, máu trong người gào thét như sóng biển bên tai.

Mình phải thoát khỏi cơn ác mộng này.

Cô cảm thấy một hơi thở phả xuống đầu mình, sát khí chết chóc đang bao trùm người cô. Và cũng trong khoảnh khắc ấy, Yoko nhận ra đây là lần đầu tiên mình có thể cử động trong giấc mộng này. Ngần đầu lên, cô nhìn thấy một đôi cánh màu vàng nâu và một đôi chân khổng lồ cùng màu với vô số móng vuốt to lớn đáng sợ. Trước khi kịp có ý định bỏ chạy, cô đã nghe thấy hàng loạt tiếng gầm rú như muôn nghìn chày đập vào cơ thể mình.

Cô thét lên.

“Em Nakajima!”

Yoko bất ngờ bật dậy khỏi chỗ ngồi. Cô không biết làm thế nào để chạy trốn nên thân thể bất chợt phản xạ không điều kiện. Nhưng cô lại nhận ra mình đang ở đâu. Ánh mắt của cô giáo và cả lớp đều đang nhìn cô một cách kỳ lạ, sau đó cả lớp cười vang.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập lại lập tức nhận ra mình vừa làm gì nên mặt cô đỏ lên.

Yoko đã ngủ gục trong tiết Anh ngữ, những đêm vừa qua đều gặp ác

mộng đã khiến cô thiếu ngủ được nên ở trong lớp lúc nào cũng cảm thấy buồn ngủ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô ngủ gục trong lớp.

Cô giáo tỏ ra khó chịu tiến về phía Yoko. Trước giờ Yoko thường không gặp vấn đề với giáo viên nhưng lần này... Cô cảm thấy hôm nay thật là xui xẻo. Riêng cô giáo này từ đầu đã tỏ ra không thích cô, cho dù cô có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa.

“Lần này thì hơi quá rồi đây!” Cô giáo tiếng Anh tiến về phía chỗ ngồi của cô, gõ nhẹ cuốn sách giáo khoa lên bàn. “Tôi có thể bỏ qua chuyện học sinh lơ đãng một chút trong tiết của mình. Nhưng em Nakajima này, lần sau nhớ đem theo gối nhé! Ngủ cho thẳng giấc, không phải giật mình giữa giờ của tôi.”

Yoko cúi gầm mặt.

“Tất nhiên, có lẽ cũng nên xem lại em đến trường để làm gì? Tôi nghĩ em nghỉ ngơi ở nhà cũng đủ rồi. Nếu em thấy tiết của tôi mệt mỏi đến thế thì có lẽ em không cần tham dự.”

“Em... Em xin lỗi”.

Cô giáo vẫn dùng cuốn sách giáo khoa gõ gõ lên góc bàn và tiếp lời: “Hay là mỗi buổi tối em đều bận quá nên ngủ không đủ?”

Cả lớp đều cười ồ lên, kể cả những đứa chơi thân với Yoko. Ngay cả Sugimoto cũng khẽ cười.

Cô giáo nâng bím tóc của cô lên rồi nói: “Mái tóc này là bẩm sinh ư?”

“Vâng ạ...”

“Thật ư? Hồi học trung học tôi cũng có một cô bạn có mái tóc thế này, em làm tôi nhớ đến cô ấy đây.” Cô giáo vừa nói vừa mỉm cười. “Tất nhiên là em và cô ấy không giống nhau. Năm cuối cấp, cô ấy phải ra hội đồng kỷ luật và buộc thôi học. Không biết giờ cô ấy thế nào rồi nhỉ? Cũng đã lâu lắm rồi...”

Những tiếng cười khúc khích lại tiếp tục vang lên.

“Nakajima, giờ em có thể để tâm một chút vào bài giảng của tôi không?”

“Vâng ạ...”

“Vậy thì em đứng đến cuối giờ để đầu óc tỉnh táo một chút nhé!”

Nói rồi cô giáo lại tươi cười quay về bục giảng. Yoko không dám trái lời cô, chỉ đứng đó, bên tai vẫn văng vẳng những tiếng cười khúc khích.

Sau tiết Anh ngữ, cô giáo đã thông báo cho giáo viên chủ nhiệm nên cô đã bị gọi lên phòng giáo viên.

Thầy chủ nhiệm là một người đàn ông tuổi trung niên, ông cau mày nhìn Yoko rồi nói: “Một số giáo viên cho rằng mỗi đêm em đều ra ngoài ăn chơi.”

Rồi ông lại nhíu mày: “Rất nhiều giáo viên thắc mắc không biết em thức đêm làm gì?”

Yoko không thể kể giấc mộng kỳ lạ ấy cho người khác nên đành miễn cưỡng trả lời: “Không có ạ...”

“Vậy thì em xem tivi đến khuya à?”

“Không ạ... Là vì...” Yoko lập tức tìm cho mình một lý do hợp lý.

“Dạ... là vì... thành tích kỳ thi trước của em không tốt ạ...”

Nhìn cô, bất chợt thầy chủ nhiệm giật mình hiểu ra vấn đề.

“À, ra thế! Đúng là không tốt lắm!”

“Vâng ạ.”

“Nhưng dù em cố gắng học bài trễ đến đâu, nếu không chú ý nghe giảng trong lớp thì cũng sẽ vô nghĩa.”

“Em xin lỗi...”

“Không, em không cần phải xin lỗi. Thầy cũng biết em thường hay bị hiểu lầm bởi mái tóc nổi bật này.”

“Hôm nay em định sẽ cắt ngắn ạ.”

Thầy gật đầu: “Vậy à!”

“Em vẫn còn trẻ, cái răng cái tóc là góc con người. Thầy biết làm thế sẽ hơi thiệt thòi cho em nhưng như thế tốt hơn.”

“Vâng ạ.”

Rồi thầy hướng về phía Yoko phát phát tay.

“Em về đi.”

Yoko cúi chào: “Em xin phép.”

Bất chợt đằng sau cô, một giọng nói vang lên.

1.4 “Thần đã tìm được Người.”

Hoà cùng giọng nói ấy là hương vị mặn mặn của biển. Thầy chủ nhiệm nhìn về phía Yoko một cách ngạc nhiên, theo phản xạ, cô cũng quay đầu lại. Đằng sau cô, là một người thanh niên lạ mặt.

“Quân thượng.”

Người thanh niên nhìn thẳng về phía Yoko. Anh ta khoảng hai mươi mấy tuổi, trông rất kỳ lạ. Anh ta bận một chiếc áo choàng dài, mái tóc dài màu vàng rực rỡ đổ đến tận gót chân và gương mặt lạnh lùng như một chiếc mặt nạ kịch Noh^[1].

“Cậu là ai?” Thầy chủ nhiệm hỏi.

Người thanh niên không trả lời. Anh ta bất chợt quỳ xuống trước Yoko, khiến cả cô và thầy chủ nhiệm đều bất ngờ.

“Cuối cùng thần cũng tìm được Người...”

“Nakajima, em quen cậu ta à?”

Yoko lập tức lắc đầu: “Không, em không quen anh ta.”

Không chỉ có Yoko hoảng hốt, ngay cả thầy chủ nhiệm cũng không biết làm thế nào, cả hai người đều nhìn chăm chăm vào người thanh niên kia.

Anh liền đứng dậy: “Xin hãy đi cùng thần.”

“Cái gì...?”

“Nakajima, rốt cuộc người này là ai?”

“Em không biết.”

Trong đầu Yoko cũng có muôn vàn câu hỏi như thế, cô đành nhìn về phía thầy chủ nhiệm một cách cầu cứu. Các giáo viên khác cũng ngạc nhiên kéo đến xem.

“Chàng trai, ở đây không cho phép người ngoài vào. Mời cậu đi cho!”

Gương mặt người thanh niên kia không chút biến đổi, bất kể thái độ cương quyết trong lời thầy chủ nhiệm.

Anh ta chỉ lạnh lùng đáp: “Không liên quan đến người.” Nói rồi anh lại hướng về phía đám đông hiếu kỳ, tiếp lời: “Cả các người nữa.”

Khẩu khí lạnh lùng ấy khiến các giáo viên đều giật nảy mình, tất cả đều nhìn về phía Yoko không chớp mắt.

“Thần sẽ giải thích sau. Chúng ta mau đi thôi!”

“Khoan đã...” Yoko đột nhiên cất lời.

“Đài phụ.” Một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Người thanh niên ngẩng đầu lên, nhìn về phía giọng nói phát ra, như thể gọi tên anh ta rồi cau mày trả lời: “Cái gì?”

Từ trong khoảng không, giọng nói tiếp tục: “Kẻ thù đã đuổi đến gần, có lẽ Người đã bị theo dõi.”

Gương mặt lạnh lùng ấy liền đanh lại. Anh ta bất chợt nắm lấy cổ tay Yoko.

“Xin Người thứ lỗi... Ở đây nguy hiểm lắm, mau đi cùng thần.”

“Nguy hiểm?”

“Hiện giờ thần không thể giải thích.”

“Kẻ thù đã đuổi đến gần.”

Yoko lù lại, cô thét lên: “Kẻ thù...?”

Bất chợt giọng nói từ không trung tiếp tục lên tiếng: “Đài phụ, chúng đã đuổi đến rồi.”

Yoko quay mặt khắp nơi nhìn nhưng vẫn không nhìn thấy ai. Khi một giáo viên định mở lời thì một cửa sổ nhìn ra sân trường gần phía Yoko bỗng nhiên vỡ tan. Cô hoảng hốt nhắm mắt lại, bên tai còn nghe văng vẳng âm thanh của thủy tinh vỡ vụn.

“Chuyện gì đang diễn ra thế này!?”

Nghe tiếng thầy chủ nhiệm, cô liền mở mắt ra. Tất cả mọi người đều nhìn về chiếc cửa sổ vỡ. Từng cơn gió lạnh buốt từ con sông bên kia sân trường thổi vào phòng, đem theo mùi tanh tươi của biển.

Dưới sàn nhà đây mảnh kính vỡ, nhưng dù đứng sát cửa sổ, Yoko cũng

không bị thương tích gì, người thanh niên kỳ lạ đã che chở cho cô.

Yoko luôn cuống hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

Anh ta chỉ lạnh lùng trả lời: “Thần đã nói rằng nơi này rất nguy hiểm.” Anh ta lại nắm lấy tay Yoko, “Chúng ta phải mau đi thôi.”

Một nỗi sợ hãi mãnh liệt bất chợt trào lên trong cô, Yoko giật tay lại nhưng anh ta vẫn nhất quyết không buông ra, thậm chí còn kéo cô về phía mình. Cô mất thăng bằng, lao đảo vài bước, nhưng trước khi cô té ngã thì anh ta đã kịp ôm chặt vai của cô.

Thầy chủ nhiệm tiến đến trước người thanh niên lạ mặt, ngăn anh ta lại: “Tất cả là do cậu làm phải không?”

Ánh mắt anh ta đánh lại, lạnh lùng đáp: “Không liên quan đến người, tránh ra!”

Thầy giáo chủ nhiệm giận dữ đáp lại: “Cậu là ai mà dám ở đây làm càn? Cậu định đưa cô Nakajima đi đâu? Băng đảng của cậu đang chờ ở ngoài à?” Rồi thầy lại trừng mắt nhìn Yoko: “Em Nakajima, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

“Em không biết...”

“Còn cậu ta?” Ông chỉ về phía người thanh niên.

Yoko có thể nhìn thấy những kết luận đáng sợ trong mắt thầy chủ nhiệm, ông cho rằng cô cùng một hội với người thanh niên lạ mặt này.

“Em thật sự không biết anh ta là ai.” Yoko thét lên, rồi dùng hết sức giật lấy tay mình về.

Từ trong không trung, giọng nói kỳ lạ lại tiếp tục vang lên, nhưng lần này khẩn trương hơn: “Đài phụ!”

Các giáo viên đều nhìn nhau, như để tìm xem ai đang nói.

Người thanh niên lạ mặt nhíu mày: “Ngoan cố!”

Trước khi Yoko kịp phản ứng, anh ta đã quỳ xuống, ngược mặt lên nhìn Yoko: “Với tất cả tấm lòng trung của thần...” Anh ta vẫn nhìn chằm về phía Yoko, tiếp lời: “Thỉnh quân thượng cho phép...”

“Nhưng mà cho phép cái gì?”

“Xin hãy trân trọng sinh mệnh của mình! Xin hãy cho phép thần làm những gì thần phải làm!”

Yoko bị áp đảo bởi khẩu khí mạnh mẽ trong lời nói của anh ta, liền vô thức gật đầu.

“Thỉnh quân thượng...”

Cô lặng người nhìn người đàn ông lạ mặt đang quỳ dưới chân mình. Anh ta cúi sát đến mức gần như trán chạm ngón chân cô, thể hiện một vẻ sùng bái. Khắp nơi là những tiếng xì xào ngạc nhiên: “Cậu này bị gì vậy? Say à? Cậu ta có biết mình đang làm cái quái gì không?”

Yoko liền hét lên: “Thôi đi!”

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, một đám mây đen kéo đến, che

khuất ánh sáng mặt trời, rồi một cơn địa chấn rung chuyển căn phòng. Phía bên ngoài, sân trường đã bị nhảm chìm trong bóng tối đen kịt.

“Em Nakajima, cái quái gì thế này?” Thầy chủ nhiệm hoảng hốt và giận dữ gào lên.

—

[1] **Kịch Noh** là một loại kịch mặt nạ của Nhật. Noh (能) theo tiếng Hán là “*năng*”, nghĩa là tài năng, khả năng, năng lực. Kịch Noh là loại hình nghệ thuật biểu diễn sân khấu tổng hợp các yếu tố ca - nhạc - kịch có nguồn gốc từ giải trí dân gian, trong đó dùng mặt nạ để thể hiện tình cảm của nhân vật thay cho diễn xuất của người diễn.

1.5 Trong phút chốc, một thác nước lớn đổ ập vào phòng, thổi tung những mảnh kính vỡ nát trên mặt đất, tạo thành vô số ánh sáng lấp lánh bao phủ khắp căn phòng. Yoko nhanh chóng nhắm mắt lại, đưa tay che mặt. Một loạt những cơn đau nhỏ lập tức găm vào bàn tay cũng như toàn bộ thân thể cô. Đôi tai cô chờ đợi một tiếng vang không lồ từ dòng nước lớn nhưng lại không nghe thấy bất cứ âm gì.

Khi cảm thấy xung quanh đã an toàn, cô từ từ mở mắt ra. Những mảnh kính vỡ đã găm khắp căn phòng, toả sáng lấp lánh. Tất cả các giáo viên khác đều sợ hãi cúi gập xuống sàn, thầy chủ nhiệm thì bị té ngã dưới chân cô. Yoko liền cúi xuống xem tình trạng của thầy thế nào, mới thấy trên người ông gim đầy những mảnh thủy tinh vỡ, bên tai là tiếng rên rỉ đau đớn của những giáo viên khác.

Yoko nhanh chóng kiểm tra xem mình có bị thương không. Tuy thầy chủ nhiệm bên cạnh bị thương rất nặng nhưng cô lại phát hiện ra mình không hề xây xước gì.

Ông nắm chặt cổ chân Yoko: “Em...”

“Không phải em.” Cô trả lời.

Người thanh niên lạ mặt nhanh chóng vừa đẩy thân thể đầy máu của ông ra rồi nói: “Đi thôi!” Trên người anh ta cũng không hề có vết thương nào.

Yoko lắc đầu. Nếu như đi cùng anh ta, người ta sẽ cho rằng cô với hẳn là đồng bọn. Tuy nhiên, tay cô lập tức bị kéo đi, chân cô cũng theo phản xạ mà đi theo, cô không muốn ở lại chỗ này thêm một giây nào nữa. *Kẻ thù đã đuổi đến gần*. Chuyện này đối với cô chẳng có ý nghĩa gì cả nhưng nỗi sợ hãi khi nhìn thấy căn phòng đầy người bị thương và mùi máu tanh còn lớn hơn. Điều ấy khiến cô chỉ muốn rời khỏi căn phòng tang thương này ngay lập tức.

Khi vừa rời khỏi phòng, họ lại đụng phải một giáo viên khác, ông lập tức cau mày hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?” ánh mắt tức giận hướng thẳng về

phía người thanh niên lạ mặt bên cạnh cô.

Trước khi Yoko kịp cất lời, anh ta đã giơ tay chỉ vào phòng giáo viên nói: “Có người bị thương.”

Nói xong anh ta lập tức kéo Yoko đi tiếp. Đằng sau là tiếng gào thét của thầy giáo kia nhưng Yoko đã không còn nghe nổi ông nói gì.

“Anh định đưa tôi đi đâu?” Yoko cất lời hỏi. Cô chỉ muốn về nhà ngay lập tức nhưng người thanh niên không xuống lầu mà lại đưa cô lên trên.

“Lối ấy lên sân thượng mà...” Yoko vừa thở hổn hển vừa nói.

“Những người khác sẽ dùng lối đi xuống.”

“Nhưng...”

“Bọn chúng đang đuổi theo chúng ta... Nếu đi xuống sẽ liên lụy đến họ.”

“Liên lụy?”

“Chẳng lẽ Người muốn liên lụy đến những người khác à?” Nói rồi anh ta lại kéo tay Yoko đi tiếp.

Vậy tại sao anh lại liên lụy tôi? Yoko muốn gào lên như thế. Cái gì mà kẻ thù? Anh đang nói cái quái gì thế? Tuy trong lòng ngập tràn nghi vấn và uất ức nhưng cô lại không đủ can đảm để nói ra.

Anh ta mở tung cửa, kéo Yoko vào sân thượng bằng một lực rất mạnh khiến cô choáng váng, lão đảo suýt chút thì ngã. Lúc này, sau lưng cô vang lên âm thanh chói tai của tiếng kim loại va vào nhau. Cô quay lại nhìn nhưng chỉ thấy một chiếc bóng lớn phóng vọt ra từ phía cửa lên sân thượng. Cô trợn mắt nhìn theo chiếc bóng ấy, là một con quái điều khổng lồ. Đôi cánh to lớn màu vàng nâu, phía dưới là một chiếc mỏ khổng lồ đầy nọc độc như móc câu đang phát ra một thứ âm thanh kỳ quái.

Là nó!

Yoko cứng người lại, nỗi sợ hãi khiến cô đứng chôn chân không thể cử động. Con quái vật vẫn đang tiến về phía cô, rét lên những tiếng kêu khùng khiếp.

Nó đã xuất hiện trong những giấc mơ của mình!

Một lớp bụi đen dày đặc thổi tung lên bầu trời. Tầng tầng lớp lớp mây mù cuộn cuộn kéo đến, che phủ những tia hồng quang yếu ớt của mặt trời.

Con quái vật to lớn trông như con đại bàng với chiếc sừng giữa trán. Nó lắc lư cái đầu rồi đập mạnh đôi cánh, thổi lên một làn gió lớn kèm mùi hôi thối. Tựa như trong những cơn ác mộng của mình, Yoko chỉ có thể đứng chôn chân nhìn nó. Con ác điều bay lượn vài vòng trên rồi phóng thẳng lên bầu trời cao, đập mạnh đôi cánh để đổi hướng. Yoko ngơ ngác nhìn nó lao xuống về phía mình, một bộ móng vuốt sắc nhọn từ đôi chân màu vàng nâu kia đang lao về phía cô với tốc độ chóng mặt. Trước khi cô kịp thét lên thì con chim đã đáp xuống. Tuy đôi mắt vẫn mở nhưng cô vẫn không kịp nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra. Cô chỉ cảm nhận một va chạm mạnh bên vai mình,

nhưng làm sao nó có thể xé toạc vai cô được.

“Phiêu Ky!”

Khi âm thanh kia vang lên trong không trung thì trước mắt cô đổ xuống một dòng nước màu đỏ thẫm.

Máu, máu của mình.

Nhưng cô lại không cảm thấy bất cứ sự đau đớn nào. Yoko nhắm mắt lại, thầm nghĩ: *Chỉ là tưởng tượng thôi! Cái chết còn kinh khủng hơn nhiều.*

“Tĩnh lại mau!”

Yoko chợt cảm thấy có ai đang lay mạnh đôi vai mình, cô vội hoàn hồn tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy đôi mắt của người thanh niên lạ mặt kia. Lưng cô bị ép chặt vào bức tường đằng sau, vai trái dán vào hàng rào lưới.

“Lúc này Người không thể ngắt đi!”

Khi Yoko ngồi dậy, cô phát hiện mình đã ngã cách chỗ cô đứng lúc nãy một khoảng xa. Phía bên kia, con ác điều khổng lồ vẫn đập mạnh đôi cánh. Một cơn gió lớn lại thổi lên nhưng móng vuốt của nó đã cắm sâu vào trong bức tường, cổ nó bị khóa lại trong mõm một con mãnh thú to lớn trông như con báo với bộ lông màu đỏ thẫm.

“Nó... Nó là cái gì thế?” Yoko kêu lên thảm thiết.

“Thần đã nói nơi này rất nguy hiểm.”

Người lạ mặt lại tiếp tục kéo cô đi. Yoko đưa mắt hết nhìn con ác điều đang giãy giụa trong nanh vuốt của con mãnh thú, lại nhìn anh ta.

“Giới Hồ.”

Anh ta vừa dứt lời, một người phụ nữ lập tức xuất hiện từ trên nền đất, tựa như nổi lên từ mặt nước. Tuy nhiên, chỉ có một phần thân thể của cô ta xuất hiện, phần thân trên phủ đầy lông vũ, đôi tay như đôi cánh đang ôm một thanh kiếm với một chiếc bao kiếm nạm vàng rực rỡ, khảm đầy trân châu. Tuy nhiên, đối với cô hiện nay, nó chỉ một vật trang trí màu mè không hơn không kém. Người thanh niên cầm lấy thanh kiếm dâng lên Yoko.

“Cái... Cái gì?” Cô hoảng hốt.

“Đây là của Người. Và chỉ có Người mới có thể sử dụng thanh bảo kiếm này.”

Yoko hết nhìn người thanh niên lại nhìn thanh kiếm rồi nói: “Tôi ư?”

Người thanh niên dúi thanh kiếm vào tay Yoko.

“Thần không dùng kiếm...” Anh ta trả lời.

“Chẳng phải anh lấy thanh kiếm này ra để bảo vệ tôi sao?”

“Và cũng không thể dùng kiếm.”

Thanh kiếm trong tay Yoko nặng hơn cô nghĩ, cô không biết làm để vung thứ vũ khí này lên được.

“Tôi làm gì được với thứ này?” Yoko đáp lại.

“Vậy Người quyết định để mặc bọn chúng kéo đến giết mình sao?”

“Tất nhiên là không!”

“VẬY thì cầm nó lên đi!”

Yoko lúc này vô cùng hỗn loạn. Cô không muốn chết, và cũng không muốn bị giết ở đây nhưng cô lại không biết làm thế nào chống lại lũ quái vật ấy cũng như sử dụng vũ khí. Trong đầu cô là vang lên hai luồng suy nghĩ trái chiều, cầm, hay không cầm thanh kiếm này lên. Yoko liền chọn giải pháp thứ ba là ném nó đi.

“Người làm cái gì vậy? Hồ đồ!” Người thanh niên hét lên, giọng đầy kinh ngạc pha phẫn nộ.

Thanh kiếm văng về phía con ác điều, không đâm trúng mục tiêu mà chỉ trượt qua đôi cánh một chút, rơi xuống dưới chân nó.

“Chiết tiết!” Anh ta nghiêng răng rồi gọi: “Phiêu Ky!”

Con báo nhảy khỏi con ác điều, ngoạm lấy thanh kiếm rơi dưới đất rồi phóng về bên cạnh Yoko nhưng trong lòng vẫn buồn bực vì phải để lại con mồi.

Người thanh niên cầm lấy thanh kiếm rồi ra lệnh cho con mãnh thú: “Ồ đây đợi lệnh của ta!”

Trước chiếc miệng há hốc vì ngạc nhiên của Yoko, con mãnh thú với bộ lông đỏ thẫm trả lời: “Tuân lệnh!”

“Chờ đó!” Nói rồi anh ta quay về phía người phụ nữ nửa người nửa chim, tiếp tục ra lệnh: “Giới Hồ.”

Người phụ nữ vừa cúi đầu thì một lớp đá bụi đã bay đến. Con ác điều đã gỡ được móng vuốt khỏi bức tường, bay vọt lên không trung. Con báo cũng hướng con chim khổng lồ mà lao lên đuổi theo. Người phụ nữ lúc này đã trôi hoàn toàn lên khỏi mặt đất, trên người mọc đầy lông vũ, phía dưới là một bàn chân người và một chiếc đuôi dài. Cô ta lập tức đuổi theo con chim, cùng tấn công nó với con báo đỏ.

“Ban Cừ, Nhung Sóc.” Anh ta tiếp tục triệu tập.

Tựa như người phụ nữ nửa người nửa chim kia, từ trong không trung xuất hiện hai chiếc đầu thú, một trông giống như con chó khổng lồ, một trông giống như con vượn.

“Bảo vệ quân thượng! Ban Cừ, chỗ này giao cho ngươi. Nhung Sóc, mau đưa quân thượng đi.”

Cả hai con vật đều cúi đầu đáp lại: “Tuân lệnh!”

Người thanh niên nhìn chúng gật đầu, rồi quay lưng sải bước về phía rào lưới biến mất.

“Chờ đã!” Yoko hét lên.

Nhưng con vượn đã dang tay ôm lấy cô, Yoko lại hét lên nhưng con vật không hề chú ý đến chống cự vô vọng của cô. Nó ôm cô nhảy qua hàng rào, rồi nhảy vào không trung.

1.6 Con vượn thoăn thoắt nhảy từ mái nhà này sang mái nhà khác,

rồi lại từ mái nhà sang cột điện, buồng điện thoại, đem theo Yoko, với tốc độ nhanh như bay cùng cơn gió. Thoáng chốc, nó đã đưa cô đến bờ biển ở ngoại ô thành phố. Sau đó, nó thả cô xuống rồi lập tức biến mất trước khi cô kịp hoàn hồn lại. Trong khi Yoko nhìn qua nhìn lại tìm nó thì cô đã thấy người thanh niên kia từ xa tiến đến từ các trụ bê tông, trên tay cầm thanh bảo kiếm.

“Người có sao không?” Anh ta hỏi.

Yoko gật đầu. Tuy nhiên cô vẫn còn choáng váng khi được đưa đi bằng cách như thế. Chân cô nhũn ra, Yoko ngồi xuống đất và bắt đầu khóc.

“Bây giờ không phải lúc khóc lóc.” Không biết tự lúc nào, anh ta đã quỳ xuống bên cạnh cô.

Chuyện quái gì đang diễn ra thế này? Yoko ngẩn đầu nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc nhưng anh ta vẫn giữ nguyên bộ dáng lạnh lùng ấy, không có ý định giải thích bất cứ gì cho cô về những chuyện kỳ lạ vừa xảy ra.

“Thật đáng sợ...” Cuối cùng Yoko cũng có thể nói lên được tâm trạng hiện giờ của mình

Anh ta vẫn lạnh lùng trả lời: “Bọn chúng vẫn đang đuổi theo, chúng ta không có thời gian để nghỉ ngơi.”

“Đuổi... Đuổi theo?” Yoko kinh ngạc ngẩn đầu nhìn anh ta.

Người thanh niên gật đầu: “Lúc này Người đã không giết nó khi có cơ hội. Tuy rằng Phiêu Kỵ đã cố hết sức, nhưng sợ rằng không thể cầm chân nó được lâu.”

“Ý anh nói là con chim đó ư? Nó là cái loại gì thế?”

“Cổ điểu^[1].”

“Cổ điểu?”

Anh ta đáp với ánh mắt khinh miệt: “Là một trong số *bọn chúng*.”

Yoko rùng mình trước lời giải thích ngắn gọn ấy: “Còn anh là ai? Sao anh lại giúp tôi?”

“Thần là Cảnh Kỳ.” Anh ta trả lời ngắn gọn.

Yoko chỉ biết thở dài. Chẳng phải trước đó cô nghe âm thanh kỳ lạ kia từ không trung kia gọi anh ta là “Đài Phụ” sao? Nhưng cô lại cảm thấy đây không phải là thời điểm thích hợp để hỏi anh ta về vấn đề này. Lúc này cô chỉ muốn thoát khỏi anh ta, trở về nhà, cặp sách và áo khoác của cô vẫn để ở trường. Cô cũng không muốn quay lại lấy, nhưng về nhà trong tình trạng thế này cũng không xong. Cô cúi xuống, trầm ngâm nhìn dòng nước chảy dưới chân.

“Người đã sẵn sàng chưa?” Khi Yoko vẫn chưa biết phải làm thế nào thì Cảnh Kỳ đã lên tiếng.

“Sẵn sàng cái gì?”

“Xuất phát.”

“Xuất phát? Nhưng mà đi đâu?”

“Đến đó.”

“Đó?”

Lại thế nữa rồi! Trong lòng Yoko lại cảm thấy thất vọng. *Nhưng mà đó rốt cuộc là nơi nào?* Cô không có bất cứ khái niệm gì về những gì đang diễn ra. Trước khi Yoko kịp hiểu gì, Cảnh Kỳ đã cầm lấy tay cô. Yoko thầm nghĩ: *Không biết đây là lần thứ mấy anh ta kéo mình đi thế này rồi? Sao anh ta cứ phải ép mình đi thế?*

“Khoan đã!” Yoko liền đáp lại.

“Chúng ta không có thời gian.” Cảnh Kỳ trả lời một cách nôn nóng.

“Nhưng đó là nơi nào? Đi đến đó mất bao lâu?”

“Nếu đi ngay thì mất khoảng một ngày đường.”

“Xa như thế ư? Không được!”

“Tại sao lại không được?”

Giọng điệu của Cảnh Kỳ khiến Yoko sợ hãi. Thật ra cô cũng bắt đầu xao động vì tò mò đối với nơi anh định đưa cô đến nhưng cô lại không biết anh ta là ai. Đi hết một ngày đường? Cô không thể tìm ra bất cứ lý do nào để giải thích với bố mẹ về chuyến đi dài như thế và bố mẹ cô nhất quyết sẽ không chấp nhận để cô đi một mình với một người xa lạ như thế này.

“Tôi... Tôi không thể.”

Yoko cảm thấy muốn khóc, cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra với mình. Sao anh anh ta cứ dùng ánh mắt lạnh lùng ấy đe dọa cô, còn đưa ra những yêu cầu vô lý. Tuy nhiên cô biết lúc này nếu tiếp tục khóc cũng không thay đổi được gì, đành nuốt nước mắt vào trong, ngồi ôm đầu gối, không nói câu nào.

Bất chợt, tiếng nói kỳ lạ ấy lại vang lên từ trong không trung: “Đài phụ.”

Cảnh Kỳ nhìn lên không trung rồi trả lời: “Cổ điêu đuổi đến rồi à?”

“Vâng.”

Yoko cảm thấy lạnh sống lưng, con ác điều đã đuổi đến.

Cảnh Kỳ liền quay sang nói với Yoko: “Thần cần sự giúp đỡ của Người.” Nói rồi anh kéo cô đứng lên, đặt thanh bảo kiếm vào tay cô: “Nếu Người vẫn còn muốn bảo toàn mạng sống thì hãy vung kiếm lên, tự bảo vệ mình.”

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi không biết dùng kiếm.”

“Chỉ có Người mới có thể dùng thanh kiếm này.”

“Nhưng tôi thật sự không biết dùng kiếm.”

“Thần sẽ cho Người mượn một *tân mãn*^[2]. Nhũng Hựu.”

Tức thì, đầu một người đàn ông trôi lên từ mặt đất, gương mặt xanh xao hõm vào, đôi mắt viên đỏ. Khi ông ta từ từ trôi lên, Yoko mới thấy ông ta không có cơ thể, phía dưới từ cổ trở xuống là khối dịch mềm như thân thể một con sứa.

Yoko hốt hoảng: “Cái gì thế này?”

Sinh vật kỳ lạ ấy tiếp tục trôi lên từ mặt đất rồi hướng về phía cô bay đến. Yoko định bỏ chạy nhưng Cảnh Kỳ đã nắm lấy tay cô. Cô hét lên: “Không!”

Sinh vật ấy bám vào cổ cô, Yoko cảm thấy một cảm giác mềm và lạnh đờng sau cổ mình, rồi nó từ từ trườn xuống lưng cô.

Yoko vẫn tiếp tục hét lên: “Không!” Hai tay cô quờ quạng, cố gắng thoát khỏi Cảnh Kỳ để lấy sinh vật ấy ra khỏi cơ thể mình.

“Dừng lại! Dừng lại!” Yoko lại hét lên.

Cảnh Kỳ vẫn nắm chặt tay cô, cố gắng trấn tĩnh Yoko: “Người làm sao vậy? Bình tĩnh lại!”

Cô cảm thấy buồn nôn. Sinh vật kỳ lạ ấy vẫn trườn khắp người cô, từ cột sống đến da thịt dưới cánh tay Yoko. Cô có thể cảm thấy nó ấn mạnh vào sau gáy mình. Cô hoảng loạn hét lên, cố gắng thoát khỏi Cảnh Kỳ. Khi cô lấy được tay mình ra, Yoko mất thăng bằng, té ngã xuống đất. Cô lập tức sờ vào phía sau gáy và vai mình, nhưng đã không còn cảm thấy gì cả.

“Anh đã làm gì với tôi?”

“Những Hựu đã ký sinh trên cơ thể người.”

“Ký sinh?” Yoko hoảng loạn sờ khắp người mình nhưng cảm giác khủng khiếp ấy đã không còn.

“Những Hựu biết kiếm thuật. Nó sẽ giúp người điều khiển bảo kiếm. Mau lên, cổ điều đã đuổi đến nơi rồi. Người phải giết nó để thoát thân, mà không chỉ mỗi nó.” Cảnh Kỳ lạnh lùng đưa thanh kiếm lại cho Yoko.

“Không chỉ mỗi nó?” Yoko hoảng hốt, bọn chúng đã đuổi đến gần, như trong những cơn ác mộng của cô.

“Tôi... Tôi không thể. Tân mãn hay Những Hựu gì đó, nó đâu rồi?”

Cảnh Kỳ không đáp. Anh chỉ ngẩn mặt nhìn lên bầu trời rồi nói: “Đến rồi!”

—

[1] Một loại yêu quái.

[2] Một loại yêu quái hộ thân.

1.7 Chưa kịp quay đầu nhìn lại, Yoko đã cảm thấy từ phía sau lưng truyền đến tiếng gào hét. Cô nắm chặt thanh kiếm, nhìn về phía âm thanh phát ra. Từ bầu trời phía xa, con ác điều đang bay đến với tốc độ chóng mặt.

Yoko hét lên, nhưng cô nhận ra mình không cách nào thoát khỏi móng vuốt của nó. Với tốc độ của cổ điều, cô không thể bỏ chạy, cũng không thể chống lại nó, cô không biết dùng kiếm và cũng không có cái dừng khí ấy. Yoko không cách nào bảo vệ được bản thân mình. Trong đôi mắt Yoko chỉ thấy móng vuốt của con ác điều đang đến đến gần. Cô muốn nhắm mắt nhưng lại không thể.

Bất chợt, một luồng sáng trắng loé lên, kéo theo một tiếng va chạm lớn. Móng vuốt to lớn của nó cắm xuống trước mặt cô như lưỡi rìu, Yoko đã rút kiếm ra khỏi bao một nửa và chặn nó lại bằng cả hai tay. Nhưng cô không biết mình đã làm thế nào. Cô tiếp tục rút toàn bộ thanh kiếm ra khỏi bao, chém vào chân con cở điêu, một dòng máu nóng tanh nồng phun thẳng vào mặt cô.

Yoko hoảng hốt. Đôi tay cô không còn nghe theo chỉ đạo của mình nữa. Cả thân thể cô như có ai đó đang điều khiển, tự động hướng về phía chân con cở điêu, tiếp tục chém. Một luồng máu tươi khác lại bắn lên mặt cô. Dòng máu nóng tanh tươi từ từ chảy xuống cổ rồi xuống bộ đồng phục, toàn thân cô đều run rẩy. Yoko muốn bỏ chạy, nhưng chân cô lại tự động tránh né những đòn tấn công khác từ con ác điêu.

Cỏ điêu phóng lên trời, rồi nhằm hướng Yoko lao thẳng xuống. Cô vung kiếm, chém vào đôi cánh nó. Mỗi nhát kiếm vung lên, cô lại cảm thấy từng đợt ớn lạnh chạy khắp cơ thể mình.

Là nó, Những Hựu.

Đôi cánh bị chém bị thương, cỏ điêu rít lên rồi đâm bổ xuống đất. Trong khoảng khắc ấy, Yoko nhận ra, tay chân cô bị Những Hựu đã điều khiển như con rối. Con quái vật giãy dựa trên mặt đất, giương đôi cánh và móng vuốt của nó về phía Yoko. Nhanh như chớp, cô né tránh móng vuốt của nó rồi trả đòn, đâm thẳng vào thân thể con chim khổng lồ. Một dòng máu nóng lại phun thẳng vào người cô. Bàn tay cô chỉ cảm thấy ghê tởm mỗi khi chém vào xương thịt con ác điêu nhưng cho dù cảm thấy gớm ghiếc đến đâu, cơ thể cô vẫn không ngừng tấn công nó. Máu tươi tiếp tục bắn ra, Yoko đã chém đứt một phần cánh nó. Cô nhảy lên, đối mặt với con cỏ điêu, đưa kiếm lên cổ nó.

“Không!” Yoko sợ hãi thét lên.

Con ác điêu vẫn cố gắng đập mạnh đôi cánh bị thương của nó nhưng không thể đưa thân thể to lớn của nó bay lên. Cô cúi xuống, né đôi cánh đang vỗ mạnh, rồi đâm thẳng vào ngực nó. Trong khoảng khắc ấy, cô nhắm nghiền mắt lại, nhưng vẫn cảm giác được lực cản yếu ớt từ đôi tay mình, cô rút tay ra rồi hướng cổ nó bổ thẳng, vung kiếm lên, chém lia đầu con chim khỏi cổ. Cho đến khi cô run rẩy lau sạch máu và lông vũ dính trên thanh kiếm, cô mới có thể giành lại quyền kiểm soát cơ thể mình. Cô thét lên sợ hãi rồi ném mạnh thanh kiếm ra xa.

Yoko cúi mặt xuống nước rồi bắt đầu nôn mửa. Cô khóc nức nở rồi nhảy xuống nước, rửa sạch toàn bộ những nhơ nhuốc trên người mình, hoàn toàn không để ý đến dòng nước lạnh cắt da cắt thịt giữa tháng hai. Bất kể cái lạnh thấu xương ấy, Yoko chỉ muốn nhanh chóng rửa sạch máu tanh tươi dính khắp người.

Đến khi bình tĩnh trở lại, cô mới cảm thấy cơ thể mình đang run cầm

cập, cố gắng đứng lên. Bò lên được mặt đất, Yoko oà khóc thành tiếng. Nỗi sợ hãi và ghê tởm ấy đã khiến cô không thể khóc, cuối cùng cô cũng có thể khóc ra hết những nỗi sợ hãi và ghê tởm trong lòng.

Đến khi Yoko không còn nước mắt để tiếp tục khóc, Cảnh Kỳ mới lên tiếng: “Đã đỡ hơn chưa?”

“Đỡ cái gì?” Yoko ngẩn đầu lên nhìn Cảnh Kỳ.

Gương mặt anh ta vẫn lạnh lùng: “Không phải chỉ có mình nó. Bọn chúng đã đuổi đến.”

“Thì sao?” Yoko đáp, cơ thể cô đã tê dại. Đối với “bọn chúng” cũng như con người trước mặt mình, cô đã không còn cảm giác sợ hãi.

“Bọn chúng rất đông. Thần không thể bảo vệ người, chúng ta mau đi thôi.”

Yoko lạnh lùng trả lời: “Tôi không đi!”

“Người có biết mình đang nói gì không?”

“Đủ rồi! Tôi muốn về nhà.”

“Nơi đó đã không còn an toàn.”

“Tôi không quan tâm. Tôi lạnh lắm. Tôi muốn về nhà. Đám quái vật ấy, cho anh cả.” Yoko lườm Cảnh Kỳ, tiếp tục nói: “Lấy cả cái thứ gọi là Nhũng Hựu ấy ra khỏi tôi ngay!”

“Người vẫn cần có nó.”

“Tôi không cần. Tôi muốn về nhà.”

“Hò đồ!” Cảnh Kỳ trừng mắt mắng Yoko: “Người muốn chết sao? Nếu không muốn chết thì mau đi với thần.”

Yoko liền thét lên, đáp lại: “Im đi!” Từ khi sinh ra đến giờ, chưa bao giờ cô mắng ai như thế. Một cảm giác kỳ diệu như trào lên từ trong cổ họng cô: “Tôi không muốn dính dáng gì đến chuyện của anh. Tôi về đây.”

“Người không nghe thần nói gì sao?”

Yoko nhét thanh kiếm vào tay Cảnh Kỳ rồi đáp: “Tôi muốn về nhà và tôi không việc gì phải nghe lời anh.”

“Thần đã bảo rằng rất nguy hiểm, Người không hiểu sao?”

Yoko cười lạnh: “Nguy hiểm cũng không liên quan đến anh.”

Cảnh Kỳ liền gầm lên: “Không liên quan ư?”

Anh ta cúi đầu khi cô lướt qua. Lập tức hai tay Yoko bị khóa chặt.

“Anh muốn gì?”

Khi cô nhìn lại, đã thấy người phụ nữ nửa người nửa chim trao cho cô thanh kiếm khi nãy không biết tự bao giờ đã nắm chặt hai tay mình, đồng thời nhét thanh kiếm lại vào lòng cô.

“Thả tôi ra!”

“Người là chủ nhân của thần.”

“Chủ nhân?” Yoko ngẩn đầu lên nhìn Cảnh Kỳ.

“Mệnh lệnh của quân thượng không thể không tuân theo. Nhưng để

bảo vệ Người, xin lượng thứ cho thần. Sự an toàn của Người là trên hết, khi ấy thần sẽ giải thích tất cả. Nếu lúc ấy Người vẫn muốn về nhà, thần sẽ hộ tống Người trở về.”

“Tôi thành chủ nhân của anh từ khi nào? Rõ ràng chính ta tự tiện kéo tôi đi, rồi bắt tôi làm cái này cái kia, anh đùa kiểu gì thế?”

“Thần không có thời gian để giải thích.” Cảnh Kỳ lại dùng ánh mắt lạnh lùng ấy nhìn Yoko: “Tuy không muốn làm thế với Người nhưng thần không còn sự lựa chọn nào khác. Thần không thể bỏ rơi Người, cũng không thể liên lụy đến những người khác. Nếu người vẫn tiếp tục chống cự... Giới Hồ, đưa Người đi.”

“Không! Buông tôi ra!” Yoko chống trả.

Cảnh Kỳ hoàn toàn không để ý gì đến phản ứng của cô, tiếp tục ra lệnh: “Ban Cừ.”

Con dã thú với bộ lông màu hồng lại thành linh xuất hiện từ trong không trung.

“Chúng ta phải rời khỏi đây. Nơi này đã tanh mùi máu.”

Tiếp theo, đến phiên Phiêu Kỳ, con báo to lớn xuất hiện. Người phụ nữ nửa người nửa chim giữ chặt Yoko, nhanh chóng nhảy lên lưng nó. Cảnh Kỳ cũng nhanh chóng cưỡi lên lưng Ban Cừ.

Yoko cầu xin: “Làm ơn đi, mau đưa tôi về nhà và lấy cái thứ góm ghiếc ấy ra khỏi người tôi!”

“Nó sẽ không làm phiền Người đâu! Khi nó hoàn toàn kết hợp với cơ thể Người, Người sẽ không còn cảm giác gì cả.”

“Tôi không quan tâm! Lấy nó ra khỏi tôi ngay!”

Cảnh Kỳ hướng về phía Yoko, ra lệnh cho Nhũng Hựu: “Tuyệt đối không được hiện thân.”

Không một tiếng hồi đáp. Cảnh Kỳ gật đầu, con báo từ từ đứng lên rồi phóng đi. Yoko nắm chặt tay Giới Hồ, hét lên: “Không!”

Con mãnh thú không quan tâm đến tiếng hét của Yoko, tiếp tục phóng vào trong không trung, xé gió rời từ từ tăng tốc, nhẹ nhàng đến nỗi nếu không thấy cảnh vật đang di chuyển dưới chân mình, Yoko cũng không cảm thấy mình đang chuyển động.

Phiêu Kỳ tiến thẳng lên bầu trời, bỏ lại thành phố bên dưới bị che phủ bởi một đám mây mù.

1.8 Dưới mặt đất, những ánh đèn thành phố lung linh như những vì sao, trên bầu trời, dải ngân hà dẹt thành một tấm lụa lấp lánh và lạnh lẽo.

Con mãnh thú bay vọt qua vịnh, phóng về phía đại dương như bơi trên bầu trời sao. Tốc độ nhanh đến nghẹt thở nhưng lạ thay, Yoko lại không cảm nhận được gì ngoài những cơn gió thổi bên tai nhưng nhìn xuống những ánh đèn thành phố đang xa dần, cô có thể cảm nhận mình đang bay nhanh đến

thế nào.

Cho dù cô có kêu khóc, cầu xin thế nào, cũng không ai mảy may quan tâm.

Bóng tối bao trùm biển cả, Yoko không cách nào biết được mình đã đi đến đâu, nỗi sợ hãi trong cô lúc này đã thoái lui, nhường chỗ cho nỗi lo lắng về nơi xa lạ mình sắp đến. Con bão vẫn tiếp tục xé gió, vượt qua đại dương. Tuy nhiên, lúc này Cảnh Kỳ đã biến mất. Cô chợt nhớ anh ta đã nói rằng đây sẽ là một hành trình dài.

Tuy đã kiệt sức nhưng cô lại bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ. Yoko buông lỏng, cô quyết định không chống cự nữa. Cô đôi tư thế để ngòai cho thoải mái một chút. Từ phía sau, cô có thể cảm thấy đôi tay ấm áp của người phụ nữ kia trên cơ thể lạnh buốt của mình.

Yoko hơi do dự một chút, quay lưng lại hỏi: “Bọn chúng còn đuổi theo chúng ta nữa không?”

Cô ta gật đầu, trấn an Yoko bằng một giọng ấm áp khiến cô cảm thấy có chút yên lòng: “Còn, chúng rất đông.”

“Các người... là ai?”

“Chúng thần là thuộc hạ của Đai phụ. Xin Người quay lại, chủ thượng sẽ không hài lòng nếu chúng thần để Người ngã.”

“Vâng.”

Nói rồi, Yoko liền quay đầu lại, tiếp tục hướng về phía trước. Bầu trời và biển cả đều bị bao phủ bởi bóng tối, đâu đó là những ánh sáng lấp lánh yếu ớt của tinh tú và những luồng bạch quang do sóng biển phản quang ánh trăng. Cao cao trên bầu trời, mặt trăng toả những ánh sáng yếu ớt màu ánh bạc lạnh lẽo. Đó là tất cả những gì cô có thể thấy.

“Người tuyệt đối không được rời thanh kiếm này, lúc nào cũng phải mang nó bên mình.”

Yoko hơi sợ hãi, giật mình nhớ đến cuộc chiến kinh hoàng lúc này.

“Chúng lại đuổi đến nữa à?”

“Bọn chúng vẫn đang truy đuổi nhưng Phiêu Kỳ rất nhanh. Xin đừng quá lo lắng!”

“Còn...”

“Tuyệt đối không được đánh mất thanh kiếm và bao kiếm.”

“Kể cả bao kiếm ư?”

“Thanh kiếm và bao kiếm là một thể thống nhất, không thể tách rời. Viên minh châu trên thanh kiếm là để bảo vệ Người.”

Yoko nhìn lại thanh kiếm trong tay mình, chuôi kiếm được quán lại bằng một sợi dây nhỏ, phía cuối là một viên lam ngọc.

“Là nó ư?” Yoko hỏi.

“Vâng, xin Người hãy tận tay cảm thử để chứng kiến.”

Yoko chạm vào viên lam ngọc, liền cảm thấy một cảm giác ấm áp

chậm rãi thắm vào lòng bàn tay mình.

“Âm quá...”

“Viên minh châu này có tác dụng trị thương, trị bệnh hoặc phục hồi sức khoẻ. Cả thanh kiếm và minh châu đều là quốc bảo, xin Người tuyệt đối không được đánh mất.”

Yoko gật đầu, khi cô đang nghĩ xem sẽ hỏi tiếp vấn đề gì thì con mãnh thú bất chợt giảm tốc độ, từ từ đáp xuống.

Ánh sáng lung linh của bóng trăng tỏa xuống những cơn sóng ngày càng dày đặc khi họ từ từ xuống gần mặt biển, như thể ánh trăng đã đánh vỡ những cơn sóng thành muôn vàn bọt biển. Đến khi xuống gần đến mặt nước, cô mới thấy rằng sóng biển nơi này cuộn thành những xoáy nước và con mãnh thú đang dần tiến vào vùng sáng ở trung tâm xoáy nước ấy.

“Tôi không biết bơi.”

“Đừng lo!” Giới Hồ nhẹ nhàng trấn an Yoko, đồng thời siết chặt vòng tay ôm lấy cô.

“Nhưng...”

Yoko chưa kịp nói hết câu thì họ đã lao thẳng vào xoáy nước. Cô nhắm mắt lại, chờ đón cái cảm giác thân thể mình va vào nước biển. Tuy nhiên, cô lại không cảm thấy gì cả, không một cái tóe nước của của những cơn sóng, không một sự lạnh lẽo của dòng nước biển đêm lạnh như băng, chỉ có một luồng sáng bạc chói lòa, len lỏi vào từng khe hở của đôi mắt đang nhắm nghiền của cô. Một màn sương mỏng dường như vừa nhẹ nhàng trượt qua gương mặt cô, mở mắt ra thì đã thấy mình đang đi trên một con đường tràn ngập ánh sáng, không có âm thanh của gió, chỉ có ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ bốn phía, dưới chân là một vầng hào quang cắt ngang những cơn sóng biển cuộn cuộn.

“Cái gì thế này?”

Trên đầu và dưới chân con mãnh thú đều có một vòng sáng. Yoko thảm thắc mắc không biết ánh sáng truyền từ phía trên xuống dưới hay từ dưới chiếu lên. Nhưng dù thế nào đi nữa, đường hầm ánh sáng này cũng tương đối ngắn. Trong chớp mắt, Phiêu Kỵ đã phóng qua một tấm màn ánh sáng khác, cô lại cảm thấy dường như có một màn sương mỏng khẽ lướt qua cơ thể mình, Phiêu Kỵ đã nhảy ra từ mặt biển. Yoko lại có thể nghe được âm thanh của sóng biển. Nhìn lại, vẫn là những cảnh vật ấy, như trước khi họ tiến vào xoáy nước, ánh sáng phản xạ yếu ớt của bóng trăng trên mặt biển, giống như lúc tiến vào, họ đã từ bóng trăng trên mặt biển đêm đi ra. Đại dương trải dài mênh mông, chìm vào trong bóng tối đen kịt, bóng trăng phản chiếu đổ trên mặt biển, thoạt nhìn dường như kéo dài đến vô tận.

Từng bọt nước toé lên không trung tựa như mặt biển như bị đánh tan bởi một trận cuộn phong. Mặt nước gợn sóng thành những vòng tròn đồng tâm như vừa có ai đó ném viên đá xuống mặt hồ tĩnh lặng, đánh vỡ những

con sóng đang nổi đuôi nhau. Tuy nhiên, trên những con sóng không có trận cuồng phong nào cả, chỉ có từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, trên bầu trời là những đám mây đang chậm chạp lững lờ trôi. Phiêu Kỵ tiếp tục phóng lên cao, bỏ lại mặt biển phía dưới, lúc này chỉ còn bóng trắng phản chiếu là hình ảnh duy nhất Yoko có thể nhìn thấy được từ trên không trung.

“Phiêu Kỵ.” Giới Hồ bất chợt lên tiếng.

Âm thanh lạnh lẽo ấy khiến Yoko quay đầu lại nhìn, cô bất chợt thấy vô số bóng đen từ trong ánh trắng phản chiếu trên mặt biển đêm đen kịt bay ra. Ánh sáng duy nhất chính là mặt trăng trên bầu trời và bóng trắng trên mặt biển, họ tiến vào trong vùng tối bị mây che phủ.

Bóng tối thâm thẳm, nuốt cả đất trời.

Chỉ còn lại ánh sáng màu hồ phách yếu ớt của ánh trăng, lung linh nhảy múa như ánh lửa bùng cháy. Vô số những chiếc bóng của bầy quái thú dị hình đang tiến về phía cô, chúng nó đang đuổi theo cô. Từ trong mặt trăng màu đỏ máu, khi, chuột, chim chóc, tất cả các chủng loại thú, tất cả đều to lớn khác thường với những bộ lông sặc sỡ màu đỏ, đen và xanh đang lao đến.

Yoko ngậy người nhìn đám quái thú đang đuổi đến gần. Cô đã nhìn thấy chúng, cô biết chúng.

“Nhanh lên!” Yoko thét lên.

“Bình tĩnh, chúng ta đang đi rất nhanh.” Giới Hồ trấn an.

“Không!”

Giới Hồ liền đề cô vào bộ lông của Phiêu Kỵ rồi nói: “Nắm chắc vào!”

“VẬY CÒN CHỊ?”

“Thần sẽ cố hết sức cầm chân bọn chúng. Xin hãy giữ chặt Phiêu Kỵ và tuyệt đối không được rời bảo kiếm.”

Thấy Yoko gật đầu, Giới Hồ liền buông tay ra, mà bay thẳng về phía sau. Yoko thoáng thấy sau lưng cô, vô số những vạch nâu nhanh chóng bị bóng tối nuốt chửng. Xung quanh cô chỉ có bóng đêm, bên tai là âm thanh của trận cuồng phong.

“Ông... Phiêu... Phiêu Kỵ.” Yoko thì thầm vào bộ lông của con đã thú.

“Có chuyện gì?”

“Chúng ta có thể thoát không?”

“Thần không biết. Sao Người lại hỏi thế?” Phiêu Kỵ lãnh đạm trả lời, rồi bất chợt rú lên: “Cẩn thận phía trên!”

Yoko vừa ngẩng đầu lên, đã thấy một luồng sáng đỏ mờ nhạt.

“Một con *hiệu dụ*.”

Phiêu Kỵ đổi hướng, né sang một bên, tức thì từ giữa không trung, có thứ gì đó vừa lướt quá.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

Phiêu Kỵ tiếp tục né đòn rồi bất chợt giảm tốc: “Xin Người mau rút

kiếm! Có mai phục, chúng ta đã bị bao vây.”

“Không!”

Yoko thét lên, trong bóng tối trước mặt, một luồng hồng quang mờ nhạt xuất hiện, phản phát trong ánh sáng là bóng dáng của đàn quái thú đen sẫm đang đến gần.

“Nhanh lên! Chúng ta phải chạy trốn!”

Cái cảm giác lại phải chém giết bằng thanh kiếm ấy khiến cô cảm thấy ghê tởm. Đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo từ từ nhẹ chạm vào chân cô. Cô bám chặt, dùng hết sức kẹp chân vào Phiêu Kỵ. Cảm giác lạnh lẽo ấy lại từ từ lan lên sống lưng cô, khiến nửa người trên của cô đang bám cứng vào Phiêu Kỵ dần buông lỏng ra rồi ngòai dậy. Đôi tay cô rời khỏi bộ lông của Phiêu Kỵ, rút kiếm, đem chiếc bao kiếm nhét vào thắt lưng, chuẩn bị chiến đấu.

“Không!”

Yoko chuyển kiếm sang tay phải, tay trái níu chặt bộ lông của Phiêu Kỵ.

“Làm ơn, tôi không thể!”

Lũ quái vật vẫn tiếp tục bay đến, Phiêu Kỵ đã sẵn sàng nghênh chiến, con mãnh thú xé gió, phóng thẳng vào đàn quái thú. Tay Yoko tự động hướng về phía đàn quái thú mà vùng kiếm chém. Cô lại thét lên, cô nhắm mắt lại và để mặt cho đôi tay mình. Cô rất sợ việc giết chóc, ngay cả việc mổ ếch trong tiết sinh học cô còn không dám đối mặt, huống hồ chém giết nhiều thế này.

Bất chợt, tay cô dừng lại, thanh kiếm trong tay cũng trở nên bất động.

Phiêu Kỵ liên lên tiếng: “Mở mắt ra mau! Không Nhũng Hựu cũng sẽ không nhìn thấy gì!”

“Không!”

Phiêu Kỵ phóng về phía rìa, quay đầu lại gọi Yoko, nhưng cho dù gọi như thế nào thì cô cũng nhất quyết không mở mắt ra. Cô rất sợ những cảnh máu chảy đầu rơi ấy, nếu như nhắm mắt lại có thể khiến thanh kiếm trên tay mình dừng lại thì cô sẽ kiên quyết không mở mắt ra.

Phiêu Kỵ bất giác nhảy về phía bên trái. Yoko cảm thấy dường như có gì đó đập mạnh vào phía sau cô, như vừa đụng phải một bức tường. Một tiếng chó rú vang lên, cô lập tức mở mắt ra nhưng chỉ thấy xung quanh mình là bóng tối. Trước khi cô kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, Yoko đã bị đánh bật khỏi Phiêu Kỵ, rơi vào giữa không trung.

Trước đôi mắt kinh ngạc của cô là một con quái thú to như con lợn rừng. Tay phải cô đau đớn như kim loại cắm phập vào da thịt, xuống tận xương. Bên tai cô là tiếng gầm rú của con quái vật hoà cùng tiếng gào thét của chính mình.

Đó là những cảm giác cuối cùng của Yoko được trước khi rơi vào bóng

tôi sâu thẳm.

Chương II

2.1 Từng đợt sóng biển xô bờ cát.

Yoko tỉnh lại vì tiếng sóng biển. Khi tỉnh dậy, cô đã thấy mình đang nằm trên bờ cát. Cô mở mắt ra, đưa tay lên. Thân thể cô bị nước biển đánh ướt nhẹp, phía xa là những cơn sóng lớn. Từng cơn sóng nối đuôi nhau xô bờ, vỗ ướt đôi chân cô nhưng nước biển ở đây lại không lạnh chút nào, vì thế cô cứ tiếp tục để mặc cho sóng biển đánh vào chân mình. Cái mùi hương mặn mặn của biển thấm vào mũi cô, Yoko chợt cảm thấy sao mùi vị của nước biển nơi này lại phảng phất mùi máu tanh, tựa như nước biển đang cuộn cuộn chảy dưới da thịt mình, mỗi khi nhắm mắt lại đều nghe thấy tiếng sóng xô bờ.

Một cơn sóng lớn vừa xô bờ khiến nước ngập đến gối cô, đem cát phủ lấy da thịt cô, tản mát cái hơi mặn nồng nặc của biển cả.

Hơi mặn này... Cô chợt nghĩ.

Yoko bất chợt nhìn xuống chân, cô thấy hòa cùng dòng nước và một chất lỏng màu hồng. Cô đảo mắt nhìn về đại dương, chân trời mênh mông vẫn phủ một màu xám tro của biển cả hòa cùng màu trời xám xịt, không có chút ánh hồng nào. Một cơn sóng lại vỗ vào bàn chân cô, nước kéo xuống vẫn mang sắc hồng, cô đảo mắt nhìn xem nó đến từ đâu.

“Ah...!”

Ra dòng chất lỏng màu hồng ấy đến từ chính chân cô, sóng biển liếm vào, cuốn đi dòng chất lỏng màu đỏ hồng hòa vào nước biển màu xám tro. Yoko vội chống tay đứng dậy, cô phát hiện ra cả tay chân mình đều thấm đỏ, ngay cả bộ đồng phục trên người cũng nhuốm đỏ.

Yoko khẽ rên: “Máu...”

Toàn thân cô đầm máu, đôi tay nhìn qua tưởng thấm đỏ máu nhưng thực chất máu trên tay cô đã chuyển sang màu đen, máu trên gương mặt và tóc cô cũng đã đông lại. Những cơn sóng lại tiếp tục xô bờ, đâu đó là thanh âm của một cơn sóng lớn, hòa tan tiếng rên la đau đớn của cô. Cô ngồi dậy, vốc nước biển, cố rửa sạch máu tanh trên người mình. Dòng nước biển màu xám tro chuyển sang đỏ thắm, chảy qua kẽ tay cô, về lại biển cả, nhưng cho dù cô vốc bao nhiêu nước biển, cố gắng rửa sạch máu bản trên người mình thì da cô cũng không trở lại bình thường được. Yoko lại tiếp tục xuống biển xa hơn một tí, nước biển giờ đã ngập đến eo cô, vùng nước xung quanh cô đều đã nhuốm một màu đỏ thắm, từ từ khuếch tán ra xung quanh. Vùng nước đỏ thắm ấy thật lạc lõng giữa đại dương và bầu trời màu xám tro này.

Yoko lại đưa tay mình lên xem, tay cô cũng đã chuyển thành màu đỏ

với những móng vuốt dài vươn lên.

“Cái gì thế này...?”

Yoko đưa tay ra sau kiểm tra lưng mình. Lưng cô toàn những vết nứt nẻ như vảy cá, một mảng chột tróc ra, bị cơn gió thổi bay, rơi xuống mặt biển, lộ ra bên dưới là một bộ lông ngắn màu đỏ.

“Không... Không thể nào!”

Yoko lại chà sát bàn tay vào cánh tay bên kia. Từng mảng, từng mảng nhỏ da lại tróc ra, kéo theo bộ lông bên dưới xuất hiện. Chỉ cần cô cử động nhẹ, thậm chí da mặt cũng tróc ra từ mảng, lộ ra bộ lông đỏ ấy. Một cơn sóng khác lại tiếp tục vỗ vào Yoko, bộ đồng phục lúc này đã rách bươm. Mỗi khi cơn sóng cuốn qua người cô đều đem theo màu đỏ từ bộ lông ấy hòa vào trong nước. Tay cô mọc đầy móng vuốt, còn toàn thân phủ một bộ lông đỏ, cô đã trở thành một con quái vật.

“Không! Không! Không!” Yoko khóc nức nở.

Bộ đồng phục rớt ra khỏi cơ thể cô, tay chân cô chổng xuống nước, đổi thành tư thế đi bằng bốn chân.

Máu của lũ quái vật ấy đã biến mình thành một trong số chúng. Yoko hoảng hốt.

“Không!!!!!!!!!!!!!!” Cô hét lên.

Nhưng cô lại không nghe thấy giọng nói của mình, trong không trung chỉ có âm thanh của tiếng sóng biển hòa cùng tiếng gầm rú, xé tan bầu trời tĩnh mịch.

Yoko mở mắt ra, chỉ thấy một bầu trời xanh xám, không rõ ngày hay đêm.

Chỉ thở thôi cũng khiến toàn thân cô đau ê ẩm, nhất là bộ ngực. Cô lập tức đưa hai tay giơ lên trước mắt mình, thở phào nhẹ nhõm. Đôi tay cô vẫn bình thường, không có móng vuốt cũng như bộ lông đỏ kia. Cô cố gắng nhớ xem chuyện gì đã xảy ra với mình nhưng lại không nghĩ ra được gì. Yoko chổng tay, thử đứng dậy nhưng thân thể cô mát thẳng băng, lại đổ ập xuống. Cô liền thử lại một lần nữa, cố gắng lấy lại nhịp thở rồi từ từ ngồi dậy, hít thật sâu, cơn đau cũng dần dịu lại. Khi cô ngồi dậy, trên người cô rơi ra một cành thông.

Thông? Yoko nhìn xung quanh, thấy mình đang ở giữa một rừng thông. Phía trên đầu còn một nhánh cây vừa gãy giúp cô cũng đoán được mình đã ngã từ đâu. Tay phải cô vẫn nắm thật chuôi kiếm, cơ thể không bị thương nặng nhưng lại đầy vết trầy xước nhỏ. Yoko lại đưa tay ra sau kiểm tra lưng mình, phát hiện ra chiếc bao kiếm vẫn còn ở đai lưng, cô liền tra kiếm vào bao.

Ánh sáng nhẹ nhàng tỏa xuống từ bầu trời bình minh, xa xa là tiếng sóng biển vẫn văng vẳng bên tai, cô hét lên giữa không trung: “Giấc mơ gì thế này?”

Rồi cô nhớ lại những hình ảnh ấy, cô bị buộc đánh nhau với lũ quái thú, máu tươi bắn khắp thân mình, và thanh âm của sóng biển.

“Thật là đáng sợ...”

Yoko vừa nói, vừa kiểm tra xung quanh. Mặt trời lúc vẫn chưa mọc. Xung quanh là một rừng thông, loại cây vẫn thường mọc gần bờ biển. Cô vẫn còn sống sót, cũng không bị trọng thương.

Trong rừng thông này không có gì chứng tỏ kẻ thù đang ở gần, nhưng cũng không có gì cho thấy đồng bạn đang ở gần. Khi bọn họ tiến ra từ bóng trắng trên mặt biển, mặt trăng lúc ấy vẫn ở trên cao, nhưng bây giờ đã là bình minh, điều này cũng đồng nghĩa cô bị lạc cũng đã lâu. *Lúc này Cảnh Kỳ và những người kia liệu có tiếp tục cuộc hành trình dở dang ấy không?* Cô trầm nghĩ

Khi bị lạc, cô tự nhắc nhở mình, phải ở yên một chỗ chờ người đến cứu.

Tất nhiên là bọn họ đang tìm kiếm cô, *chẳng phải Cảnh Kỳ đã hứa sẽ bảo vệ mình sao? Nếu mình đi chỗ khác thì bọn họ sẽ không thể tìm ra mình.*

Nghĩ thế, Yoko liền ngồi lên một thân cây khô gần đó, sau đó lại rút thanh thân kiếm từ trong thắt lưng ra, thử đặt viên minh châu trên chuôi kiếm vào trong lòng bàn tay, cô liền cảm thấy toàn thân đang đau đớn của mình giãn ra, cảm giác dễ chịu hơn hẳn. *Thật kỳ diệu, cô trầm nghĩ.* Yoko cẩn thận kiểm tra viên minh châu, viên ngọc thoạt nhìn chỉ trông như một viên đá quý bình thường, tỏa sáng lấp lánh và có màu xanh lam, có lẽ là ngọc bích. Cô vừa nghĩ vừa lặng lẽ ngồi nhắm mắt, tay nắm chặt viên minh châu.

Có lẽ trong khi nhắm mắt dưỡng thần, Yoko đã ngủ quên một chút, đến khi cô mở mắt ra đã thấy xung quanh ngập tràn ánh sáng, mặt trời đã lên cao.

“Cũng muộn rồi!” Yoko trầm nghĩ.

Cảnh Kỳ, Giới Hồ, Phiêu Kỳ, giờ này bọn họ đang ở đâu? Sao lại bắt mình phải chờ lâu thế này? Cuối cùng, sau một hồi, cô trầm gọi: “Ông... Những Hụ...”

Dù đang ký sinh trên cơ thể cô nhưng nó cũng không trả lời. Cô không thể cảm nhận sự tồn tại của nó, hay nói cách khác, nó sẽ không ra mặt chừng nào cô không rút thân kiếm ra.

“Ông ở đâu?” rồi cô lại tự hỏi: “Cảnh Kỳ, anh ấy đâu rồi?”

Không có một lời hồi đáp. Không có gì. Trong lòng cô chợt cảm thấy bất an, nếu như Cảnh Kỳ không thể tìm ra cô thì sao? Trước khi rơi xuống, cô đã nghe tiếng Phiêu Kỳ rên thảm thiết đằng sau, không biết nó có sao không?

Nỗi lo lắng trong lòng càng ngày càng dâng cao, tựa như tràn từ trên đỉnh đầu xuống đôi vai cô. Yoko đứng bật dậy để tự trấn an bản thân, cố xua đi cái cảm giác sợ hãi từ trong sâu thẳm đang trỗi dậy.

Xung quanh cô, rừng thông vẫn bao phủ dày đặc, tuy nhiên, cô vẫn

nhìn thấy bìa rừng ở phía bên phải. Ít nhất cô cũng xác định được tạm thời không có gì nguy hiểm. Bên kia khu rừng là một bãi đất hoang gập ghềnh với vài bụi cây thấp bé bám vào một thứ đất bùn màu nâu nhạt. Bên kia sườn đồi là một vách đá, phía dưới là biển đen. Yoko từ từ nhìn xuống vách đá cao dựng đứng như từ một toà nhà cao nhìn xuống đất, cô kinh ngạc nhận ra rằng nước biển ở đây có màu xanh đen thẫm như bầu trời đêm. Ngay cả dưới ánh sáng ban ngày, biển cả cũng như đêm đen. Nhưng khi nhìn xuống gần hơn, cô nhận ra rằng dòng nước dưới chân cô lại trong vắt. Đại dương mênh mông và sâu thẳm đến độ một tia sáng cũng không chiếu được đến đáy biển. Và từ trong nơi sâu thẳm nhất, lóe lên một ánh sáng lấp lánh. Lúc đầu cô cũng không hiểu tia sáng ấy là gì, nhưng rồi cô nhận ra ánh sáng ấy chiếu khắp nơi trên biển cả, tỏa sáng lấp lánh trên dòng nước đen thẫm như những hạt cát nhỏ.

Tựa như những vì sao.

Yoko ngồi trên vách nhìn bức tranh trước mặt mình, những vì sao, tinh vân, thiên hà, tất cả tựa như dệt thành vũ trụ trên biển cả đen thẫm kia.

Mình không biết nơi này.

Đây không phải là thế giới cô biết, không phải đại dương cô biết. Cô đang ở trong một thế giới khác.

Trời ơi!

“Không thể được!” Yoko thét lên.

Cô đang ở đâu? Nơi này có an toàn không? Cô phải làm gì đây?

“Ông Nhũng Hựu...” Yoko nhắm mắt lại và nói to: “Ông Nhũng Hựu! Làm ơn trả lời tôi đi!”

Nhưng chỉ có những cơn sóng biển bên tai đáp lời, không một lời thì thầm, không một ám hiệu.

“Tôi phải làm sao đây? Có ai đó giúp tôi không?”

Đã qua một đêm, mẹ cô hiện giờ chắc đang rất lo lắng cho cô, cha cô thì chắc đang nổi giận lôi đình.

“Tôi muốn về nhà...”

Nước mắt chảy xuống gương mặt Yoko, cô thỏ thẻ: “Tôi muốn về nhà.”

Cuối cùng những giọt nước mắt cũng trào ra, Yoko ngồi xuống, ôm đầu, vùi mặt vào khóc nức nở. Cô khóc, khóc đến khi trán mình bị nung nóng, khóc đến khi gương mặt đầm đìa nước mắt. Cuối cùng, Yoko mới dần bình tĩnh lại một chút. Cô chậm rãi mở mắt, thấy trước mặt là biển cả mênh mông như vũ trụ.

“Thật kỳ diệu...”

Trên mặt biển là những ánh sao lấp lánh hòa cùng từng đám tinh vân xoay tròn thành hình xoáy nước.

“Thật kỳ diệu!”

Cuối cùng Yoko cũng tự an an được, cô thân thờ nhìn biển cả tựa như bầu trời đêm đang chảy cuộn cuộn dưới chân mình.

2.2 Yoko vẫn ngồi đó, ngây người nhìn biển cả cho đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu.

Đây là thế giới như thế nào? Mình đang ở đâu?

Đêm hôm ấy, Phiêu Ky đã đưa cô xuyên qua bóng trăng trên mặt biển để đến với thế giới này, bản thân chuyện này thôi cũng khó tin, làm sao bắt được bóng trăng trên mặt nước, cũng như làm sao bắt được mặt trời trên bầu trời.

Rồi còn Cảnh Kỳ và những sinh vật kỳ lạ kia, tất cả đều không đến từ Trái Đất, chúng nhất định là từ thế giới này, Yoko bắt đầu dần dần hiểu ra một số chuyện. Cảnh Kỳ, anh ta nghĩ gì mà đem cô đến đây? Anh ta nói rằng cô đang gặp nguy hiểm, anh ta sẽ bảo vệ cô, thế mà giờ đây lại để cô đơn độc ở nơi này. Bọn họ rốt cuộc là đang làm cái gì? Tại sao lũ quái vật ấy lại tấn công cô? Lũ quái vật ấy đã từng xuất hiện trong những cơn ác mộng của cô, những cơn ác mộng cô mơ thấy hằng đêm từ một tháng nay. Và rồi từ khi cô gặp anh ta, xung quanh cô không còn gì diễn ra một cách bình thường cả. Tuy nhiên, giờ đây cô biết rằng mình đã bị lạc giữa thế giới kỳ lạ này. Cảnh Kỳ, anh ta bỗng dưng xuất hiện rồi đưa cô đến thế giới này mà không buồn bỏ ra một giây để quan tâm đến hoàn cảnh của cô. Cô biết anh ta không hận thù gì mình, nhưng nếu bọn họ không gặp nhau thì giờ cô đã chẳng bị kẹt ở đây, cũng như chẳng phải chiến đấu với lũ quái vật gớm ghiếc ấy. Yoko cũng chẳng phải nhớ nhung gì anh ta, nhưng chỉ là Cảnh Kỳ là người duy nhất cô có thể tin tưởng ở đây và bây giờ anh ta vẫn chưa đến đón cô. Hay là anh ta đã gặp nạn trong trận chiến ấy nên không thể tìm cô? Càng suy nghĩ, Yoko chỉ càng cảm thấy khó khăn hơn.

Tại sao mình lại cứ bận tâm về cái chuyện này?

Nhưng đó không phải là lỗi của cô, mà là của Cảnh Kỳ, anh ta khiến cô bị lũ quái vật ấy săn đuổi. *Kẻ thù đã đuổi đến gần*, nhưng đâu có nghĩa là *kẻ thù của cô*, không có lý gì chúng lại săn đuổi cô. Và rồi anh ta gọi cô là *chủ nhân*, chính vì cô là chủ nhân của anh ta nên kẻ thù của anh ta mới truy đuổi cô. Rồi cô đã phải vung thanh kiếm ấy lên để tự bảo vệ mình, để rồi bị bỏ rơi ở nơi này. Từ bé đến giờ chưa từng có ai xem cô là chủ nhân, cô nghĩ chắc là anh ta dựng chuyện hoặc nhận lầm người rồi. Anh ta nói anh tìm kiếm cô đã lâu, nhưng có ai tìm kiếm chủ nhân của mình hay cái gì đó tương tự như thế này chưa?

“Cái gì mà bảo vệ chứ!” Yoko nghiêng rằng: “Tất cả đều là do anh.”

Chiếc bóng trên mặt đất của cô ngày càng dài ra, Yoko rốt cuộc cũng đứng dậy, ngồi đây trách móc cũng chẳng giải quyết được gì. Cô nhìn quanh, tìm đường trở lại rừng thông. Cô không đem theo áo khoác nhưng không khí

cũng không lạnh lắm, nơi đây chắc có khí hậu ấm áp hơn thành phố cô sống.

Khu rừng trông như vừa bị một cơn bão tàn quét qua, những cành cây gãy vương vãi khắp nơi. Rừng thông này cũng không lớn lắm, đi một chút là cô đã đến phía bên kia bìa rừng, phía trước là một đầm lầy. Cô nhận ra đó không phải là đầm lầy mà là những thửa ruộng lúa ngập nước. Những bờ ruộng thẳng tắp, thấp thoáng những mầm lúa xanh mướt mới nhú, dường như vừa bị một trận gió lớn thổi qua khiến chúng ngã rạp. Bên kia những thửa ruộng là những mái nhà của một ngôi làng nào đó, đằng sau là những vách núi. Không có buồng điện thoại, cột điện, dây điện cũng như ăng-ten, các nóc nhà được lợp ngói đen còn tường thì có lẽ làm từ một thứ gạch nào đó màu vàng. Ngôi làng được bao bọc bởi một hàng tường rào, cũng có vẻ như vừa trải qua một trận cuồng phong.

Yoko đặt tay lên ngực, cô đã không chuẩn bị tinh thần để nhìn thấy những cảnh vật này, nhưng nơi đây lại đem đến cho cô một cảm giác quen thuộc, có thể đây là một vùng quê hẻo lánh nào đó của Nhật Bản. Phía xa xa trên cánh đồng, cô thấy dáng dấp một vài người đang làm việc, chắc chắn bọn họ trông không giống lũ quái vật ấy.

“Thật tốt quá...” Yoko thở phào nhẹ nhõm

Cô vẫn chưa hoàn hồn về đại dương ánh sao kia, cuối cùng ở đây cũng có một cái gì đó trông bình thường. Bỏ qua chuyện dây điện, điện thoại, cô có thể xem đây như một cái thôn nhỏ bình thường của Nhật Bản.

Yoko hít sâu, quyết định thử đến hỏi chuyện những người kia. Cô vốn không thích tiếp xúc với người lạ, thậm chí cô còn không biết bọn họ có sử dụng cùng một loại ngôn ngữ với cô không, tuy nhiên trong trường hợp này, cô không còn lựa chọn nào khác. Cô lẩm bẩm tự trấn an mình: “Mình sẽ giải thích rồi sau đó hỏi xem bọn họ có nhìn thấy Cảnh Kỳ không.”

Yoko cũng chỉ có thể có thể làm như vậy.

Cô men theo bờ ruộng, hướng về phía những người kia, càng đến gần, ít ra cô cũng nhận ra bọn họ không phải người Nhật Bản. Những người phụ nữ có mái tóc nâu và những người đàn ông tóc đỏ, họ khiến cô nhớ đến Cảnh Kỳ. Tướng mạo và vóc người của bọn họ xem ra không phải người da trắng, ngoại trừ màu tóc ra, tất cả đều trông rất bình thường. Quần áo của bọn họ cũng không phải trang phục truyền thống Nhật Bản, tất cả đàn ông đều để tóc dài và buộc lại phía sau. Bọn họ ra sức đào một cái gì đó, hình như là dự định phá bờ ruộng.

Một người đàn ông ngẩng đầu lên và nhìn thấy cô, ông lập tức gọi những người bên cạnh rồi nói gì đó với cô nhưng Yoko không nghe được. Cả tám người đều đồng loạt nhìn về phía cô, khễ cúi đầu thì thầm khiến cô cũng nhất thời không biết làm thế nào. Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi leo lên, tiến về phía cô.

“Người từ đâu đến?” Ông ta hỏi.

Yoko thở phào nhẹ nhõm, cô có thể hiểu những lời kia, khóe miệng khẽ nở một nụ cười, tình cảnh mình hiện giờ cũng không tệ như cô đã nghĩ.

“Cháu đến từ vách đá bên kia đến.” Cô trả lời.

Những người khác đều dừng tay, quay về phía Yoko cùng người đàn ông kia, chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

“Vách đá...? Vậy quê hương ngươi ở đâu?”

Tokyo, Yoko đang định nói thế thì cô đột nhiên khựng lại. Cô đã định sẽ chỉ giải thích thật đơn giản về tình cảnh của mình nhưng lại không biết nói thế nào để họ tin tưởng. Trong khi cô vẫn còn đang lưỡng lự thì người đàn ông kia lại hỏi:

“Ngươi không phải người ở đây? Ngươi đến từ phía bên kia đại dương phải không?”

Tuy sự thật không phải vậy nhưng cũng gần như thế, Yoko gật đầu. Người đàn ông mở to mắt.

“Quả nhiên, bọn chúng đều như thế.”

Hắn cười mĩa mĩa khiến Yoko nhất thời không thể hiểu được mình đang rơi vào tình cảnh như thế nào. Ánh mắt tàn bạo của hắn ấy nhìn cô từ đầu đến chân rồi dừng lại ở tay phải cô.

“Ngươi cầm theo cái gì thế kia? Định làm gì?”

Yoko đoán được ông ta ám chỉ thanh kiếm trên tay mình, liền trả lời: “Một người... đã trao cho cháu.”

“Ai?”

“Tên anh ta là Cảnh Kỳ.”

Hắn tiến về phía cô, Yoko không hỏi sợ hãi cô lùi một bước.

“Trông nặng nhỉ! Ta sẽ cầm nó giúp ngươi.”

Ánh mắt của hắn khiến cô cảm thấy bất an, cô cũng không thích cái cách nói chuyện của người đàn ông này. Cô ôm chặt bảo kiếm vào trong lòng rồi lắc đầu.

“Không cần. Xin hỏi đây là nơi nào?”

“Nơi này là Phôi Lãng. Ta khuyên ngươi, một tiểu cô nương như ngươi không nên cầm thứ nguy hiểm này đi lung tung, nhất là khi ngươi không biết mình đang ở đâu. Đưa đây!”

Yoko lùi lại một bước: “Họ nói thanh kiếm này không thể trao cho ai cả.”

“Mau đưa đây cho ta!”

Yoko bắt đầu sợ hãi khi bị uy hiếp, điều ấy khiến cô không thể cự tuyệt hẳn, vì thế cô đành miễn cưỡng giao ra thanh kiếm. Hắn giật lấy rồi bắt đầu quan sát thanh kiếm.

“Tốt, trông cũng đẹp đấy chứ. Tên bạn trai ngươi hẳn cũng rất khá giả nhỉ.”

Những người khác lập tức vây lấy cô.

Một người nói: “Là *hải khách* phải không?”

“Ừ. Xem nó mang theo thứ gì nè, trông cũng đáng tiền.”

Hắn cố gắng rút kiếm ra khỏi bao nhưng thanh kiếm vẫn không hề suy chuyển.

“Chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi xa xỉ thôi!” Hắn cười ồ lên rồi đem thanh kiếm đeo vào thắt lưng, sau đó kéo mạnh tay Yoko đi.

“Thả tôi ra!”

“Không được, tất cả hải khách đề phải được đưa đến chỗ huyện trưởng.”

Hắn đẩy mạnh cô rồi lên tiếng gọi những người xung quanh: “Ai đó qua đây giúp tôi một tay.”

Tay Yoko đau điếng. Cô cũng không hiểu người đàn ông này muốn gì ở cô, chỉ biết rằng cái cảm giác sắp bị đưa đi đâu đó khiến cô cảm thấy sợ hãi. *Buông tôi ra!* Khi trong lòng cô vừa nghĩ thế, bất chợt một cảm giác lạnh băng tràn khắp chân cô. Sau đó cô nhanh chóng giật tay mình lại, rồi vươn tay về phía thắt lưng của hắn, đoạt lại cả thanh kiếm lẫn bao kiếm rồi bật về phía sau.

“Người làm gì thế...?”

Những người xung quanh nhanh chóng lên tiếng: “Cẩn thận, nó lấy lại thanh kiếm rồi kìa....”

“Bình tĩnh đi! Cái thanh kiếm kia chỉ là một thứ đồ chơi không hơn không kém. Tiểu cô nương, mau biết điều mà quay lại đây!”

Yoko lắc đầu: “Không!”

Những người khác bắt đầu tụ tập đến, người đàn ông kia tiến về phía cô một bước. Yoko rút kiếm ra khỏi bao.

“Cái quái gì thế?”

“Làm ơn... Đừng đến gần!”

Những người xung quanh ngậy người nhìn cô rồi lùi ra sau một bước. Yoko bắt đầu cầm đầu chạy, đằng sau là tiếng bước chân đuổi theo.

“Đừng lại gần!” Cô quay lại nhìn gã đàn ông đang đuổi theo mình, bất chợt cơ thể cô tự động dừng lại, vung kiếm thủ thế, sắc mặt trở nên xanh mét.

“Không!”

Yoko tự ngăn cản mình nhưng cô đã vung kiếm hướng về phía gã đàn ông đang lao đến.

“Nhưng Hựu, dừng tay!”

Không được! Tuyệt đối không được!

Mũi kiếm vung thành hình vòng cung.

“Tôi không muốn giết người!”

Yoko dùng hết sức nhắm mắt lại, trong nháy mắt, tay cô đã trở nên bất động. Đồng thời có ai đó đánh mạnh vào cổ, rồi đốn vào chân khiến cô đau

đến chảy nước mắt.

“Con bé này thật là làm loạn.”

Rồi cô bị đâm đá một cách thô lỗ, Yoko còn chưa kịp cảm thấy đau thì bất chợt ai đó đã đẩy cô đứng thẳng lên rồi đem tay cô kéo ra sau, trói lại nhưng cô cũng không buồn chống cự, cô chỉ cầu xin Nhữn Hựu *đừng làm gì cả*.

“Đưa nó về làng! Đem cả cái thanh kiếm kỳ quái kia đến chỗ huyện trưởng!”

Mắt Yoko từ từ mờ đi, cô cũng không còn biết chuyện gì đang diễn ra đối với mình.

2.3 Yoko nhanh chóng bị trói lại và đưa về làng theo con đường nhỏ phía bờ ruộng. Sau khoảng mười lăm phút đi bộ, họ đến một ngôi làng được bao phủ bởi tường cao. Nơi này tuy gọi là làng nhưng bất quá chỉ có vài ngôi nhà được xây dựng cùng một chỗ, xung quanh được bảo vệ bởi một bức tường, xây thành thành hình tứ giác bao bọc ngôi làng với một cửa chính lớn dẫn vào bên trong. Cánh cửa được mở từ bên trong, lộ ra một bức tường khác được sơn đỏ, trên mặt tường vẽ nhiều bức tranh với hình thù kỳ lạ, sát một bên tường là một chiếc ghế gỗ nhỏ.

Cô bị áp giải qua bức tường màu đỏ, hướng về phía trung tâm làng. Đường xá ở đây khiến cô cảm thấy vừa quen thuộc, lại vừa lạ lẫm. Cảm giác quen thuộc đến từ kiến trúc Á Đông của những ngôi nhà nơi đây với tường đất, mái ngói đen cùng những cửa sổ phủ lưới mắt cáo còn cảm giác xa lạ có lẽ là do nơi này vắng bóng người một cách kỳ lạ. Từ đại lộ chính ở cổng làng dẫn vào trong có rất nhiều đường nhỏ tẻ ra, nhưng trên đường xá lại không có người qua lại. Nhà cửa được xây khá thấp, chỉ khoảng một tầng lầu, thấp thoáng đằng sau những hàng rào cao vút màu trắng. Tất cả nhà cửa đều được xây dựng một cách đồng bộ chỉ với vài khác biệt nhỏ, khiến người ta cảm thấy dường như ngôi làng này không có một chút sức sống. Đâu đó là một vài cửa sổ mở ra được chống bằng mấy thanh gậy trúc nhưng trên đường xá lại không một bóng người, ngay cả chó mèo hay một âm thanh nhỏ nhất cũng không có.

Cách khoảng một trăm mét phía trước là khu trung tâm làng, ở chính giữa sừng sững một tòa nhà lớn được xây bằng đá trắng rục rỡ, rục rỡ một cách kỳ lạ giữa những ngôi nhà khác. Các đường nhỏ còn lại tỏa ra từ quảng trường chỉ kéo khoảng hơn ba mươi mét thì dựng tường rào, quảng trường phía xa ấy cũng không có người qua lại.

Yoko đảo mắt một vòng, bên kia những mái ngói đen là tường rào cao vút, tựa như cả ngôi làng bị đóng kín trong một chiếc hộp, khiến người ta cảm thấy khó thở. Diện tích nơi này thậm chí còn không lớn hơn trường trung học của cô, mà có lẽ những ngôi nhà ở đây khá thấp khiến tường thành

trông cao hơn. Hàng rào tường ấy khiến cô thầm cảm thấy giống như cả ngôi làng làng đang ở dưới đáy một hồ nước lớn.

Cô được đưa vào tòa nhà ở trung tâm quảng trường. Tòa nhà này khiến cô liên tưởng đến những ngôi nhà của khu phố người Hoa ở Yokohama, những cây cột đỏ cùng những bức tường lấp lánh nơi đây thật giả dối so với phần còn lại của ngôi làng. Những người áp giải đưa cô đi qua một hành lang dài, thẳng tắp và âm u. Sau khi dừng lại trao đổi một chút, họ đẩy cô vào một gian phòng nhỏ rồi khóa cửa, Yoko nhanh chóng nhận ra đây là một phòng giam. Sàn nhà được lót bằng thứ gạch đen dùng để lợp ngôi những ngôi nhà bên ngoài, phần lớn đều đã bị hư hỏng, vách tường đen sẫm và nứt nẻ, phía trên cao là một chấn song nhỏ. Bên ngoài cửa nhà giam, một vài người đàn ông vẫn đang trò chuyện, bên trong chỉ bao gồm một chiếc ghế gỗ, một cái bàn nhỏ và một chiếc giường đơn cùng một tấm vải mỏng phủ lên thay đệm.

Cô muốn hỏi xem đây là nơi nào và họ định làm gì với cô, tuy có bao nhiêu câu hỏi trong đầu nhưng Yoko vẫn không thể hỏi những người cai ngục câu nào, trông bọn họ chả có vẻ gì là muốn nói chuyện với cô cả. Vì thế nên cô đành ngồi xuống giường, nghỉ ngơi một lát.

Một lúc lâu sau cô mới cảm thấy hơi người trong tòa nhà này rõ rệt hơn. Bên ngoài phòng giam là hai lính gác khác vừa đến, toán lính này bận giáp xanh khiến cô nhớ đến cảnh sát hoặc bảo vệ. Yoko nín thở chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra với mình nhưng những tên lính ấy chỉ nhìn cô bằng một ánh mắt hung ác. Tuy nhiên, điều ấy cũng đáng lo theo cách của nó, nó khiến cô cảm thấy bất an vô cùng, dường như một chuyện nghiêm trọng sắp xảy ra với cô. Nhiều lần cô cũng muốn thử hỏi những tên lính gác ấy cái gì đó nhưng cô không sao mở miệng được.

Nhiều giờ đồng hồ nặng nề trôi qua khiến cô muốn thét lên. Sau khi mặt trời lặn, cả nhà giam chìm trong bóng tối, rồi ba người phụ nữ xuất hiện, đi đằng trước là một người phụ nữ lớn tuổi, tóc bạc phơ, mặc y phục kiểu Trung Quốc cổ xưa. Điều này khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút khi những người cô sắp diện kiến là phụ nữ chứ không phải đàn ông.

Người phụ nữ lớn tuổi nói với hai người đi cùng: “Lui ra.”

Hai người kia lập tức đem đồ đạc để lên chiếc giường nhỏ, cúi chào rồi nhanh chóng rời khỏi phòng giam. Sau khi họ đi khỏi, người phụ nữ lớn tuổi kia liền đem cái bàn kéo đến sát giường và đặt ngọn đèn leo lét như một chiếc giá cắm nến lên bàn rồi đưa cô một thùng nước.

“Cháu rửa mặt trước đi!”

Yoko gật đầu. Cô chậm rãi rửa sạch gương mặt mình, rồi đến tay và chân. Đôi tay cáu bẩn, đen đúa vì đất cát và những vết máu đông của cô nhanh chóng trở lại màu da bình thường. Lúc này, cô mới chợt nhận ra tay chân mình dường như cử động khó khăn hơn. Cô biết đó là do Những Hụ

đã ép cơ thể này hoạt động quá mức, khiến các cơ bắp toàn thân ê ẩm và đau nhức. Cô cố gắng rửa sạch toàn bộ tay chân và những vết thương nhỏ khắp người rồi chải tóc, sau đó đem mái tóc tết bím lại. Lúc này, cô mới nhận ra mái tóc mình không còn bình thường.

“Cái... cái gì thế này?”

Cô nhìn kỹ mái tóc mình, bím tóc trong tay rơi ra, xô mái tóc lên vai. Cô hoảng hốt nhìn xuống mái tóc hiện tại của mình, cô biết tóc mình màu đỏ hồng, một mái tóc đỏ nhạt dần về phía đuôi tóc, nhưng không phải *sắc đỏ này*. Mái tóc cô từ khi nào đã trở nên đỏ thắm, đỏ như nhuộm máu, cái màu đỏ thật kỳ dị. Yoko khiếp sợ, màu đỏ này trông giống như màu lông con quái vật trong cơn ác mộng ban sáng của cô.

“Chuyện gì vậy?” Người phụ nữ lại hỏi cô.

Cô giải thích về việc mái tóc mình đổi màu.

“Vậy thì sao? Trông mái tóc ấy chẳng có gì không ổn cả. Màu đỏ này tuy hơi hiếm thấy, nhưng chẳng phải là rất đẹp sao?” Bà ta trả lời.

Yoko lắc đầu, rồi lục trong túi đồng phục, lấy ra một chiếc gương nhỏ. Mái tóc đỏ trong gương kia quả thật là của cô, nhưng gương mặt lại là của một người khác. Trong khoảng khắc, cô không còn biết chuyện gì đang diễn ra. Yoko liền đưa tay sờ gương mặt mình, người trong gương cũng làm y như vậy.

Đây không phải mặt mình!

Trong gương là khuôn mặt của một người khác với mái tóc đỏ thắm. Lúc này gương mặt này như thế nào đã không còn là vấn đề đối với cô, quan trọng là cô đã biến thành một người khác, làn da màu bánh mật, đôi mắt đã chuyển thành màu xanh lá cây.

“Đây không phải là mình!” Cô thét lên khiến người phụ nữ kinh hãi.

Bà ta nhìn cô với một ánh mắt nghi ngờ: “Cái gì?”

“Không! Người này không phải là tôi!”

2.4 Bà lão lấy chiếc gương nhỏ trên tay Yoko rồi cẩn thận quan sát, sau đó trả lại cho cô.

“Chiếc gương này không có vấn đề gì.” Bà kết luận.

“Gương mặt cháu vốn không phải thế này.” Yoko trả lời.

Bây giờ cô mới để ý rằng ngay cả giọng mình bây giờ cũng khác trước, cô đã trở thành một người hoàn toàn khác, tuy không phải yêu quái hay quái vật, nhưng...

“Vậy là gương mặt trước đây của cháu khác bây giờ?”

Sự cười nhạo trong lời nói ấy khiến Yoko quay lại nhìn bà.

“...Tại sao?” Cô hỏi.

Cô lại soi gương một lần nữa, vẫn là gương mặt ấy, người ấy không phải cô.

“Tại sao ư? Ta cũng không rõ.”

Nói rồi, bà cầm tay Yoko lên, cẩn thận đắp thuốc vào những vết thương nhỏ trên cánh tay cô. Cô lại soi mình trong gương một lần nữa, nhưng lần này, cô cảm thấy gương mặt này cũng có chút quen thuộc, nhưng chỉ một chút thôi. Cô cất lại chiếc gương vào trong túi, quyết định thôi không soi nữa, chỉ cần cô không nhìn thấy gương mặt ấy, cô sẽ không để tâm đến nó nữa. Nhưng mái tóc đỏ rực này, cô không thể làm như không thấy nó, Yoko vốn cũng không quan tâm lắm đến vẻ ngoài của mình, nhưng cô vẫn chưa đủ dũng khí để chấp nhận dung mạo này.

“Ta cũng nghe nói có chuyện thế này, nhưng từ từ rồi cháu sẽ quen thôi.”

Bà lão vừa nói vừa đem thùng nước trên mặt bàn để xuống đất sau đó đặt một chiếc bát lên bàn, thức ăn trong bát trông như bánh mochi^[1] và một ít canh.

“Ăn đi, rồi ta có chuyện muốn nói với cháu.”

Yoko lắc đầu, cô không cảm thấy đói.

“...Cháu không ăn à?”

“Cháu ăn không vô.”

“Cứ ăn đi, ăn rồi mới biết mình có đói hay không.”

Cô lại lắc đầu, người phụ nữ thờ dài, lấy ra một bình trà rồi châm trà vào cốc.

“Cháu từ bên kia đến à?” Bà vừa hỏi vừa kéo chiếc ghế lại rồi ngồi xuống.

Yoko nhìn bà ngạc nhiên: “Bên kia?”

“Bên kia đại dương, cháu đến từ phía bên kia *Hur Hai* phải không?”

“Hur Hai là gì?”

“Đại dương dưới chân vực thẳm, đại dương rộng không, đen tối như bầu trời đêm.”

Ra nó được gọi là Hur Hai.

Rồi bà đem giấy và nghiên mực đặt lên bàn và đưa cho cô một cây bút lông.

“Tên cháu là gì?”

Yoko thoáng giật mình nhưng nhanh chóng định thần lại, cô viết tên mình lên tờ giấy.

“Nakajima Yoko.”

“Là tên người Nhật Bản ư?”

“Đây là Trung Quốc phải không ạ?” Cô hỏi lại.

Bà lão nghiêng đầu trả lời: “Đây là Xảo, hay chính xác hơn là *Xảo quốc*.” Bà vừa nói vừa ghi ra giấy các Hán tự.

“Nơi này là huyện Phối Lăng của Lư Giang hương, thuộc Phù Dương, một quận trực thuộc Thuận châu của Xảo quốc. Ta là một trong những

trưởng lão của Phôi Lãng.”

Văn tự ghi trên giấy tụy có chút khác biệt so với chữ Kanji^[2] của tiếng Nhật nhưng Yoko nhận ra ngay đó là Hán tự Trung Quốc.

“Đây là Hán tự phải không ạ?”

“Nếu cháu hỏi những chữ này thì đúng thế. Cháu bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu ạ. Vậy cho cháu hỏi chữ Hư Hải viết thế nào?”

“Là chữ ‘hải’ trong ‘biển cả’ và chữ ‘hư’ trong ‘hư vô’. Cháu hiện đang làm gì?”

“Cháu là học sinh.”

Sau khi Yoko trả lời, bà lão nhẹ nhàng thở dài: “Cháu có thể hiểu ngôn ngữ và chữ viết của chúng ta. Ngoài thanh kiếm kia ra, cháu còn mang gì theo?”

Cô lục trong túi ra một chiếc đồng hồ đeo tay đã hỏng, một chiếc khăn tay, một cây lược, một chiếc gương nhỏ cùng một quyển sổ. Sau khi quan sát và xem xét cẩn thận, bà hỏi công dụng của mấy thứ đồ lặt vặt của cô rồi đem tất cả trả lại cho Yoko.

“Um... Các người định làm gì cháu?”

“Ta cũng không biết, triều đình sẽ quyết định.”

“Cháu đã làm chuyện gì sai ư?”

Họ đối xử với cô như phạm nhân nhưng bà lão lại lắc đầu.

“Cháu không làm gì sai cả, chẳng qua là tất cả *hải khách* đều phải được giao cho quan phủ.”

“Hải khách?”

“Chữ ‘hải’ trong ‘biển cả’ và ‘khách’ trong ‘du khách’, tức là những người khách đến từ biển cả. Họ nói rằng họ đến từ phía bên kia Hư Hải, nơi ấy có một quốc gia tên gọi Nhật Bản. Ở đây chưa có ai từng đặt chân lên đất nước ấy nhưng có rất nhiều người Nhật Bản trôi dạt đến đây, điều đó chứng minh quốc gia ấy quả thật là có tồn tại.”

Rồi và lại nhìn Yoko: “Một số người Nhật Bản bị cuốn vào một cơn *thực* và được đưa đến đây, trôi dạt vào bờ biển, như cháu ấy, vì thế nên chúng ta gọi họ là hải khách.”

“Thực?”

“Là chữ ‘thực’ trong ‘nhật thực’ và ‘nguyệt thực’. Nó tựa như một cơn bão lớn nhưng lại khác với một cơn bão bình thường, nó đột ngột bắt đầu rồi đột ngột kết thúc và sau đó, một hải khách xuất hiện.”

Nói xong, bà lão nở một nụ cười gượng gạo.

“Phần lớn hải khách đều bỏ mạng, nhưng cho dù sống sót vượt qua Hư Hải thì họ cũng không sống được bao lâu. Tuy nhiên, chúng ta vẫn phải giao hải khách cho triều đình, và họ sẽ định đoạt số phận của cháu.”

“Vậy họ sẽ làm gì với cháu?”

“Ta cũng không rõ. Lần cuối cùng có một hải khách trôi dạt vào đây là

vào thời bà nội ta, nhưng ta nghe nói người ấy đã chết trước khi đến đất liền. Cháu còn sống sót đến giờ, quả thật là may mắn.”

“Nhưng...”

“Cháu cứ hỏi đi.”

“Chính xác thì giờ cháu đang ở đâu ạ?”

“Thuần châu, lúc nãy ta đã nói rồi. Đây!” Bà vừa nói vừa chỉ vào những Hán tự được ghi ra khi nãy.

“Ý cháu không phải thế ạ.”

Thấy bà lão nhìn mình sững sốt, Yoko cố gắng giải thích: “Cháu chưa từng nghe qua Hư Hải cũng như Xảo quốc, cháu không hề biết gì về thế giới này. Nơi này là một thế giới như thế nào?”

Bà lão không trả lời, chỉ nhìn cô rồi thở dài.

“Làm sao cháu có thể trở về...?”

“Cháu không thể.”

Câu trả lời lạnh lẽo khiến cô nắm chặt hai tay mình vào nhau.

“Tại sao lại không thể?”

“Người bình thường không thể tự mình vượt qua Hư Hải, trước giờ chưa từng có hải khách nào có thể trở về.”

Câu trả lời ấy vẫn khiến cô chưa hài lòng?

“Không thể trở về ư? Cháu... Cháu không tin.”

“Quả thật là không thể.”

“Nhưng... Cháu...” Nước mắt lăn dài trên má Yoko. “Còn cha mẹ cháu thì sao? Tôi qua cháu đã không về nhà, hôm nay thì bỏ học, cháu còn phải đi học. Tất cả mọi người ắt hẳn đang rất lo lắng cho cháu.”

Bà lão lúng túng nhìn cô, không biết phải làm thế nào. Cuối cùng, bà đứng dậy, thu thập lại mấy thứ trên bàn và dưới đất.

“Cháu phải tập thích nghi với nơi này.” Bà nói.

“Nhưng cháu không tự nguyện đến đây, mấy chuyện này quả thật không liên quan đến cháu.”

“Tất cả hải khách đều nói như thế.”

“Tất cả mọi thứ của cháu vẫn còn ở bên kia, ở đây cháu chẳng có gì. Tại sao cháu không thể trở về? Cháu...”

Cuối cùng cô cũng không nói được nên lời mà khóc òa lên. Bà lão lặng lẽ rời khỏi phòng giam, mang theo tất cả những gì bà mang vào, kể cả nệm, để lại Yoko một mình trong bóng tối. Tiếng khóa cửa kêu keng một tiếng giữa đêm đen.

Yoko thét lên: “Tôi muốn về nhà!”

Nhưng cô đã đuối sức đến nỗi ngồi dậy cũng không xong nên đành cuộn tròn trên giường mà khóc, cô khóc bằng tất cả sức lực của mình, khóc hết cả nước mắt, cuối cùng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, một giấc ngủ không mộng mị.

[1] Bánh **Mochi** là một loại bánh gạo Nhật Bản, có hình dáng trông như bánh bao nhưng bên trong không có nhân.

[2] Các Hán tự tiếng Nhật (chữ **Kanji**) và tiếng Trung phần lớn là giống nhau, chỉ có một vài chữ có khác biệt nên Yoko có thể dễ dàng đọc ra các Hán tự tiếng Trung.

2.5 “**D**ậy đi!”

Yoko bị đánh thức. Mí mắt cô vẫn còn nặng trĩu vì khóc lóc, ánh mặt trời khiến cô chói mắt, tuy vừa đói vừa mệt nhưng cô lại không cảm thấy muốn ăn gì cả. Vài người đàn ông vào phòng giam đánh thức rồi nhẹ nhàng trói cô lại, giải cô ra ngoài, phía trước quảng trường là một chiếc xe song mã đang đợi sẵn. Họ đặt cô lên xe ngựa, ngồi từ trên cao thế này, cô có thể quan sát khắp toàn bộ quảng trường, từng đoàn người đang tụ tập lại chỉ trỏ và xem cô thế nào. Yoko ngạc nhiên, hôm qua khi cô đến đây, nơi này vắng lặng như tờ mà sao hôm nay lại đông đúc thế này.

Những người đứng xem đều có đặc điểm giống người Á Đông, ngoại trừ màu tóc, rất nhiều người với màu tóc khác nhau tụ tập lại khiến cô cảm thấy có chút kỳ quái. Tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt tò mò pha lẫn căm ghét, như nhìn một phạm nhân bị áp giải đi.

Vào cái thời khắc khi mở mắt ra, Yoko đã cầu mong sao tất cả chuyện này chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng, nhưng tiếng những người đàn ông kéo cô đi đã đập tan hy vọng mong manh này của cô. Họ chẳng cho cô chút thời gian nào để chỉnh trang quần áo và mặt mũi, đầu tóc, bộ đồng phục trên

người cô vẫn còn nặng mùi nước biển. Một người đàn ông leo lên chiếc xe ngựa, ngồi kế bên cô, bắt đầu đánh xe. Yoko vừa thần thờ nhìn vào những con ngựa đang đi về phía trước, vừa trầm nghĩ: *Minh thềm được tắm, thềm được ngâm mình trong bồn nước nóng và hương xà phòng thơm phức, rồi sau đó thay đồ ngủ và vui mình trên giường. Rồi sáng hôm sau thức dậy, lại được ăn thức ăn mẹ nấu, đến trường, gặp bạn, nói về những thứ vở vắn kia. Bài tập Hóa mình vẫn chưa làm xong. Quyển sách mình mượn thư viện đã quá hạn trả. Mình đã bỏ lỡ tập phim tối qua, không biết mẹ có nhớ mà thu lại cho mình không.* Nhưng rồi cô cảm thấy tất cả đều vô nghĩa, những giọt nước mắt lại lăn dài trên má, cô cúi đầu, cố gắng chùi đi những giọt nước mắt kia, nhưng tay cô lại đang bị trói vào sau...

Cháu phải tập thích nghi với nơi này.

Không, cô không tin. Chẳng phải Cảnh Kỳ chưa từng nói rằng cô không thể về nhà sao. Không, không phải thế! Không được bận quần áo sạch, bị trói và áp giải như phạm nhân, bị bắt buộc phải ngồi trên chiếc xe ngựa bản thể này, cô nghĩ mình không phải thánh nhân, nhưng cũng không đáng bị đối xử thế này. Cô quay lại nhìn cánh cổng đang dần dần cách xa, vì tay đang bị trói nên cô cố lau nước mắt vào vai áo. Người đàn ông ngồi bên cạnh cô khoảng hơn ba mươi tuổi, đang ôm một chiếc túi trước ngực, lặng lẽ nhìn phong cảnh hai bên đang chậm chậm lướt qua.

“Xin hỏi... Chúng ta đang đi đâu ạ...?”

Ông ta nhìn cô hoài nghi.

“Người hỏi ta à?”

“Dạ vâng... Chúng ta đang đi đâu ạ?”

“Đi đâu ư? Đến huyện lỵ, chúng ta phải giao người cho huyện trưởng.”

“Rồi sau đó sẽ thế nào ạ? Họ sẽ xét xử cháu ư?” Cô vẫn không chấp nhận cái ý nghĩ mình là một phạm nhân.

“Họ sẽ giam người lại rồi quyết định xem người là một hải khách tốt hay xấu.” Ông ta lãnh đạm trả lời.

“Hải khách tốt hay xấu?”

“Ừ, nếu người là một hải khách tốt, họ sẽ tìm cho người một người giám hộ và đưa đến một nơi thích hợp để sống. Còn nếu là một hải khách xấu thì họ sẽ xử tử người.”

Cô rùng mình, mồ hôi lạnh đổ ra trên lưng.

“Xử tử...?”

“Một hải khách xấu sẽ dẫn đến họa diệt quốc. Nếu diêm xấu xuất hiện, họ sẽ xử tử người ngay lập tức.”

“Diêm xấu là sao ạ?”

“Hải khách xấu sẽ đem đến chiến tranh, thiên tai... Nếu không nhanh chóng xử tử họ, quốc gia sẽ bị diệt vong.”

“Nhưng làm sao có thể biết được người ấy tốt hay xấu?”

Người đàn ông cười mỉa mai: “Chỉ cần giam người lại rồi quan sát một chút là biết ngay, nếu điềm xấu xuất hiện thì người nhất định là một hải khách xấu.” Ông ta nhìn cô bằng một ánh mắt đáng sợ, rồi tiếp lời: “Người đã đem đến điềm xấu phải không?”

“Cháu không hiểu...”

“Cơn thực mà người mang đến, người có biết nó đã chôn vùi bao nhiêu đất đai không? Toàn bộ vụ mùa năm nay của Phôi Lăng đều mất sạch.”

Yoko nhắm mắt lại, ra đó là lý do vì sao họ lại đối xử với cô thế này, đối với những người dân làng này, cô là điềm xấu. Nỗi sợ hãi khiến cô rùng mình, nếu cô chết tại một nơi xa lạ thế này, sẽ không ai khóc thương cô, cha mẹ cô cũng không thể đưa thi thể cô về.

Tại sao mình lại lâm vào tình cảnh như thế này?

Cô không tin rằng đó là vận mệnh của mình. Ngày hôm trước, cô vẫn chào mẹ rồi rời nhà, bắt đầu một ngày như bao ngày, và lẽ ra nó phải kết thúc như mọi ngày. Tại sao mọi thứ lại trở nên như thế này? Lẽ ra cô không nên hỏi chuyện những người dân làng ấy, lẽ ra cô nên kiên nhẫn hơn và ngồi chờ bên bờ Hư Hải, lẽ ra cô không nên đi cùng đám người kỳ lạ đã đưa cô đến đây. Nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, Cảnh Kỳ đã nói sẽ đem cô đi bằng bất cứ giá nào, lẽ ra anh ta phải bảo vệ cô khi họ bị quái vật tấn công. Yoko cảm thấy như cô đã rơi vào một cái bẫy được đặt sẵn, từ khi cô bước ra khỏi nhà, khởi đầu một ngày như mọi ngày ấy, để rồi càng ngày càng lún sâu vào, đến khi phát hiện ra thì cô đã không còn cách nào thoát khỏi cái bẫy này.

Mình phải thoát khỏi đây.

Yoko cố gắng kềm chế cơ thể mình để tránh manh động. Cô không được phép thất bại. Nếu cô đánh mất cơ hội trốn thoát, cô không dám nghĩ đến chuyện phải trả giá đắt như thế nào. Cô phải tìm một thời điểm thật thích hợp để thoát thân. Cô suy nghĩ thật nhanh, trước giờ cô chưa từng suy nghĩ với tốc độ nhanh thế này.

“Xin hỏi... Từ đây đến huyện lỵ mất bao lâu ạ?”

“Đi bằng xe ngựa thì khoảng nửa ngày.”

Cô ngẩn đầu lên nhìn bầu trời xanh biếc sau cơn bão, mặt trời vẫn tỏa sáng gay gắt, cô phải hành động trước hoàng hôn, cô không biết huyện lỵ là một nơi như thế nào, nếu đến đó sẽ khó trốn thoát hơn trên chiếc xe ngựa này.

“Còn đồ đạc của cháu thì sao?”

Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi: “Tất cả những gì hải khách mang đến đều phải giao cho triều đình. Đó là luật.”

“Kể cả kiếm ư?”

Ánh mắt ông ta càng nghi ngờ hơn, chuyển sang tư thế phòng bị: “Người muốn gì?”

“Thanh kiếm ấy rất quan trọng với cháu.” Cô nhẹ nhàng nắm hai bàn tay sau lưng lại. “Người đàn ông đã bắt cháu hôm qua tỏ vẻ muốn lấy nó. Cháu muốn biết nó có bị lấy đi không?”

Ông ta hừ một tiếng: “Cái thứ vô dụng ấy không đáng để lấy đi.”

“Thật ư? Tuy nó chỉ là một thứ đồ trang trí không hơn không kém, nhưng cũng đáng tiền.”

Ông ta nhìn Yoko một lát, rồi mở chiếc túi phía trước ra, viên minh châu tỏa sáng lấp lánh, thanh bảo kiếm từ từ hiện ra giữa đồng đồ đạc.

“Đây chỉ là một thứ đồ trang trí thôi sao?”

“Vâng ạ.”

Tốt hơn là nên ở gần thanh kiếm. Nhưng cô vẫn tập trung vào người đàn ông ngồi kế bên, ông ta đặt tay lên chuôi kiếm. *Nào, cô nhâm nhủ, thử rút nó ra đi,* người đàn ông trên cánh đồng hôm qua đã không rút được nó ra. Cảnh Kỳ đã nói chỉ mình cô mới có thể vung thanh kiếm này, có lẽ quả thật là thế, nhưng cô vẫn muốn tự mình xác nhận lại lần nữa. Ông ta cố hết sức rút kiếm ra, nhưng chuôi kiếm và vỏ kiếm vẫn không động đậy.

“Làm ơn trả nó lại cho cháu!”

Yoko khẩn cầu, nhưng ông ta chỉ cười mỉa mai.

“Ta đã nói rồi, tất cả đều phải được giao cho triều đình. Bị chém thì cần chi phải mang nhiều thế, hai mắt nhắm rồi thì cũng chả nhìn thấy gì.”

Yoko cắn môi, nếu không bị trói thế này, cô đã đoạt lại được thanh kiếm, nhưng cô cũng nghĩ không chừng Những Hựu cũng đang tìm cách giúp mình. Cô cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể nới lỏng dây trói, ngay cả Những Hựu cũng không thể cho cô sức mạnh hơn người.

Đang không biết làm thế nào để cởi trói và đoạt lại thanh bảo kiếm thì bất chợt một tia sáng vàng lóe phía rừng cây lên trước mắt cô. Chiếc xe ngựa vẫn tiếp tục tiến về phía trước trên con đường mòn, đằng xa, trong rừng cây âm u bên đường, cô nhận ra một ánh màu thật quen thuộc, Yoko mở to mắt, cùng lúc đó, Những Hựu cũng truyền đến một cảm giác khắp cơ thể cô. Có một người nào đó ở trong rừng, mái tóc vàng rực rỡ, gương mặt lạnh lùng, vận một bộ áo bào dài.

Cảnh Kỳ.

Khi Yoko thì thầm cái tên này, trong đầu cô, một âm thanh đồng thời vang lên.

Đài phụ.

2.6 “Dừng xe!”

Yoko vừa chồm qua một bên vừa kêu to: “Cảnh Kỳ! Cứu tôi!”

Người đàn ông ngồi bên cạnh nắm lấy bả vai cô, cố gắng ngăn cô lại: “Này!”

Cô quay đầu lại nhìn ông ta rồi nói: “Mau dừng xe lại! Cháu vừa thấy

một người cháu quen!”

“Không có ai người quen biết ở đây cả.”

“Có mà, anh ấy ở đó! Cảnh Kỳ ở đó! Làm ơn dừng xe lại đi!”

Phu xe cho xe dừng lại. Cô quay đầu lại nhưng ánh vàng kia đã đi xa, bên cạnh anh ta còn có một người khác, ông ta bận một chiếc áo choàng đen dài che kín từ đầu đến chân, xung quanh là một bầy quái thú.

“Cảnh Kỳ!”

Yoko cố sức vươn người về phía sau gọi tên anh ta nhưng người đàn ông kế bên đã níu bả vai cô lại, khiến cô mất đà, té ập xuống, đến khi ngẩng đầu lên thì ánh vàng đã biến mất, cô vẫn nhìn thấy nơi họ đã đi qua, chỉ đơn giản là tất cả đã biến mất.

“Cảnh Kỳ!”

“Đủ rồi!” Ông ta thô bạo kéo cô lại: “Ở đó không cả ai cả, đừng có mà giở trò!”

“Anh ta thật sự đã ở đó!”

“Im đi!”

Bất chợt bị mắng khiến Yoko co người lại, chiếc xe ngựa lại tiếp tục cuộc hành trình, cô lại quay ra sau nhìn một lần nữa, nhưng không có ai ở đó cả.

Tại sao?

Vào thời khắc ấy, cô cũng nghe tiếng Những Hựu gọi anh ta, đó đúng là Cảnh Kỳ, cô còn thấy cả thần thú hộ vệ của anh ta, bọn họ vẫn bình an.

Vậy tại sao họ không đến cứu mình?

Trong lòng cô tràn ngập những suy nghĩ hỗn loạn, ánh mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm ánh sáng vàng khi nãy, nhưng nó đã biến mất. Vào thời điểm ấy, trong rừng cây đột nhiên truyền đến một tiếng khóc, Yoko và người đàn ông kế bên đều nhìn về phía nơi phát ra thanh âm ấy, đó là tiếng khóc của một đứa trẻ. Ông ta không nói gì, phu xe tay vẫn tiếp tục đánh xe về phía trước nhưng mặt lại quay về phía sau nhìn cô, sau đó người phu xe quay đầu lại về phía trước rồi bắt đầu tăng tốc.

“Chú ơi...” Cô chỉ về nơi phát ra tiếng khóc: “Hình như ở đó có một đứa trẻ bị bỏ rơi.”

“Đừng quan tâm đến tiếng khóc ấy, trong núi đều có tiếng con nít khóc, tốt nhất là đừng đến gần chúng.”

“Nhưng mà...”

Đứa trẻ lại khóc rống lên, khiến những người nghe không khỏi mủi lòng. Người phu xe đảo mắt nhìn quanh xem âm thanh ấy phát ra từ nơi nào, nhưng vẫn nghiêm nghị nói: “Không được để ý đến nó, đó là *yêu quái* ăn thịt người trong núi, tiếng kêu của chúng nghe như tiếng khóc của một đứa trẻ.”

Yoko rùng mình khi nghe từ ấy, *yêu quái*. Người đàn ông kế bên cô về mặt đầy nghi ngờ, hết nhìn cô lại nhìn phu xe. Người phu xe nhăn mặt, tay

vẫn thận trọng cầm chặt dây cương, chiếc xe ngựa lắc lư trên con đường núi gập ghềnh, cánh rừng hai bên vẫn tiếp tục trải dài. Trong một khoảng khắc, cô đã cho rằng Cảnh Kỳ đang tìm cách cứu mình, nhưng cảm giác mà Nhữn Hựu truyền đến cơ thể cô càng lúc càng rõ rệt, toàn thân cô căng lên, tự đặt mình vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, cô biết Nhữn Hựu sẽ không phản ứng thế này nếu họ sắp được giải cứu.

Bất chợt, tiếng khóc như tiến đến gần hơn, rồi gần hơn, một tiếng khóc khác từ phía đối diện vang lên như trả lời nó, rồi sau đó khắp nơi đều vang lên những tiếng khóc, bao vây chiếc xe ngựa đơn độc trên con đường mòn.

“Trời ơi...”

Người đàn ông kế bên cô rung mình nhìn quanh, những tiếng khóc càng lúc càng to lên, chiếc xe ngựa vẫn tiếp tục tăng tốc, cố hết sức phóng về phía trước với tốc độ nhanh nhất có thể nhưng tiếng khóc vẫn tiếp tục đuổi theo họ với tốc độ chóng mặt. *Không có đũa trẻ nào cả*, người Yoko rung lên, tim cô đập nhanh, cảm giác ấy đã truyền khắp cơ thể cô, nhưng không phải là sự phòng vệ của Nhữn Hựu, mà là tiếng gào thét của biển cả.

“Mau cởi trói cho cháu!” Yoko hét lên.

Người đàn ông nhìn cô, rồi lắc đầu.

“Chúng ta đã bị phục kích, chú có cách nào bảo vệ chúng ta không?”

Ông ta lúng túng lắc đầu.

“Vậy thì mau cởi trói rồi đưa cháu thanh kiếm ấy!”

Những tiếng khóc càng lúc càng đến gần, đôi song mã đằng trước vẫn tiếp tục phi nước đại, chiếc xe lắc mạnh, khiến những người ngồi trên xem té xuống.

“Mau lên!” Cô tức giận gầm lên khiến người đàn ông kế bên giật mình.

Chiếc xe ngựa đột ngột dừng lại do đụng phải cái gì đó, hất tung những người ngồi trên xe văng ra ngoài. Cô bị ném xuống đất, chiếc xe ngựa ngã lật kề bên. Cô cố gắng lấy lại nhịp thở, lấy sức đứng dậy, bên cạnh cô. Người đàn ông ngồi kế bên cô khi này bị văng ra cách đó không xa, ông ta chống người ngồi dậy, lắc đầu, tay vẫn ôm chặt chiếc túi. Tiếng khóc vẫn tiếp tục truyền tới từ rừng cây hai bên.

“Làm ơn cởi trói cho cháu!”

Yoko vừa nói xong đã thấy con ngựa hí lên một tiếng thảm thiết, cô hoảng hốt nhìn về phía nó, một con chó đen đã xông đến, đang tấn công con ngựa. Con chó to lớn một cách dị thường, miệng gầm gừ, đầu nó tựa như bị cắt làm hai, cái mũi màu trắng toát nhưng đôi mắt lại đỏ rực. Hai người đàn ông đi cùng cô thét lên.

“Mau cởi trói rồi đưa cháu thanh kiếm kia!”

Nhưng ông ta không còn đủ bình tĩnh để nghe những lời cô nói, hấn vội vàng đứng lên, ôm chặt lấy chiếc túi, bỏ chạy về phía sườn núi. Từ trong rừng cây, bốn con ác thú màu đen khác vọt ra, đuổi theo hấn, một con phóng

đến, chặn đường đường thoát thân của hắn. Người đàn ông bỗng đứng cứng người đứng lại. *Không, không phải ông ta dừng lại cho hoảng sợ.* Thân thể ông ta đã mất một cánh tay... và cái đầu... rồi toàn bộ ngã ập xuống, một dòng máu nóng cuộn cuộn đổ ra, nhuộm đỏ toàn bộ vùng đất xung quanh. Phía sau cô, con ngựa lại hí lên một tiếng kêu thảm thiết.

Cô dựa vào chiếc xe ngựa, đúng lúc này có cái gì đó đập vào bả vai cô, khi Yoko quay đầu nhìn lại thì đã thấy người phu xe, tay cầm một con dao nhỏ đang bò đến.

“Dừng chạy!” Ông ta nói: “Từ từ trốn đi, nếu chạy sẽ bị chúng phát hiện ngay.”

Nói rồi ông nhanh chóng cắt dây trói cho cô và kéo tay cô, đẩy cô về phía trước, cùng đi về phía sườn núi. Một đám quái vật nhanh chóng bao vây hướng ấy, đám còn lại vẫn bu quanh xác chết kia, thứ duy nhất còn nhận ra được của ông ta là chiếc đầu đã bị văng qua một bên. Cảnh tượng kinh hãi ấy khiến cô lạnh người, cô thậm chí phả rằng đó không phải là mình, nhưng cơ thể cô đã sẵn sàng chiến đấu. Cô lượm vài hòn đá nhỏ lên.

Mình lấy mấy cục đá này làm gì?

Yoko ngồi dậy, mặt hướng về phía sườn núi, đằng sau là tiếng chân của người phu xe hòa cùng tiếng nhai rau rầu của lũ quái vật, cô đếm từng bộ lông của chúng, sáu con. Cô đến gần bầy chó, tiếng khóc đã ngừng, chỉ còn lại bầu không khí nặng nề và tiếng xương thịt gãy vụn. Một con đột nhiên ngẩng đầu lên, chiếc mũi trắng toát của nó đã nhuộm đỏ, tất cả lũ chúng nó đều như thế, rồi đến những con khác, từng con, từng con từ từ ngẩng đầu lên.

Làm sao bây giờ?

Cô từ từ chạy về phía trước, con đầu tiên xông lên, cô ném một hòn đá vào mũi nó, tuy không thể sát thương được con ác thú nhưng cũng khiến nó khựng lại một chút.

Cái trò này cũng không ổn.

Bầy chó lùi ra, để lại thi thể bất động của người đàn ông khi nãy.

Mình sẽ chết ở đây ư? Mình sẽ bị xé xác như ông ta dưới những hàm răng kia, trở thành một đồng thịt vụn và rồi bị nhai ngấu nghiến như thế ư?

Tuy trong lòng tràn đầy những suy nghĩ tuyệt vọng như thế nhưng Yoko lại ném đi vài hòn đá nữa, đánh lạc hướng chúng, còn mình thì chạy về phía trước. Khi Nhũng Hựu bắt đầu hành động thì không cách nào ngăn được nó, cô chỉ còn biết cố gắng không gây trở ngại cho nó để kết thúc mọi chuyện thật nhanh chóng và ít đau đớn nhất.

Cô chạy, trên tay chân và lưng, cảm giác đau đớn tràn ra. Khi quay đầu ra sau để cầu cứu, cô thấy người phu xe đã chạy về hướng ngược lại, tay quơ con dao nhỏ, nhanh chóng trốn vào rừng cây, nhưng vừa lúc ông ta vệt bụi cây ra, một bóng đen nhanh chóng cấp lấy ông rồi phóng vào bóng cây đen ngòm. *Tại sao ông ta lại đi hướng đó?* Vừa nghĩ như thế cô đã hiểu ngay hắn

ta chỉ sử dụng cô như một con mồi để nhử lũ quái vật, còn mình thừa cơ chạy thoát thân. Tuy nhiên hắn đã tính sai một bước, hắn không ngờ rằng lũ ác thú ấy lại đuổi theo hắn chứ không phải cô.

Tất cả đá trên tay đều đã dùng hết, cô chỉ còn cách thi thể người đàn ông kia tầm ba bước. Một con phóng vào cô từ phía bên phải, cô dùng tay không cố hết sức đẩy nó ra. Một con khác định cắn vào mắt cá chân cô, cô rút chân lại, một con khác từ phía sau lại nhảy chồm lên lưng cô, Yoko liền nhảy bật qua một bên, mắt đà rồi ngã vào thi thể ấy.

Không.

Nhưng cô không thét lên, cả người cô đã tê dại, chỉ còn cảm giác ghê tởm. Cô ngồi dậy, cố gắng bò về phía sau xác chết. Nhìn chăm chăm về lũ chó mồi cũng không giải quyết được gì, Yoko liền thừa lúc chúng cúi đầu xuống, từ từ lùi về phía sau lấy thế, lập tức thò tay vào phía dưới đồng thịt vụn của thi thể kia, lục tìm thanh kiếm. Xác chết trước mặt cô đã biến dạng đến mức ghê tởm, nhưng cô không có thời gian để để ý chuyện đó, chỉ cần bỏ lỡ một giây cũng có thể khiến cô chịu chung số phận với người đàn ông này. Đầu ngón tay cô vẫn tiếp tục lục lọi bên dưới đồng máu thịt ấy, cuối cùng cũng cảm thấy chuôi kiếm rơi vào lòng bàn tay mình.

Yoko lập tức nắm chặt vật có thể cứu sống mình, cố rút kiếm ra khỏi bao, nhưng bao kiếm lại bị kẹt lại bên dưới, chỉ có thanh kiếm được lấy ra. Cô chân chừ một lúc, chẳng phải là họ đã dặn cô không được tách rời thanh kiếm và bao kiếm? Nhưng cô không thể do dự, cô biết mình không có thời gian để do dự, cô lập tức dùng mũi kiếm cắt đứt sợi dây nối viên minh châu vào bao kiếm, nhặt lên rồi nắm chặt nó trong lòng bàn tay, cùng lúc đó, lũ chó cũng bắt đầu chuyển sang thế chủ động. Một con lập tức phóng về phía cô, tay phải cô vung lên, một tia sáng lóe lên từ lưỡi kiếm.

“Aaahhhhh!!!!” Tiếng thét chói tai vọt ra từ cổ họng cô.

Lũ ác thú đồng loạt lao vào cô từ hai phía, cô vung kiếm, mở đường máu chạy thoát thân. Đằng sau lũ chó vẫn đuổi theo Yoko, cô vừa chém vừa cố gắng chạy hết tốc lực khỏi cái nơi tanh tưởi này.

2.7 Yoko dựa vào cây đại thụ, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Khi chạy đến lưng chừng sườn núi, cô đã đổi hướng, rời đường chính, chạy thẳng vào trong núi, cô cầm đầu chạy, chạy đến khi hai chân cô không còn có thể chạy nổi. Cô đưa tay lau mồ hôi trên trán, bộ đồng phục thủy thủ^[1] đã ướt đẫm máu khiến nó nặng chình chịch. Cô nhăn mặt, cởi áo khoác ngoài ra lau lưỡi kiếm rồi đưa nó lên trước mặt. Cô nhớ lại trước kia từng nghe giảng trong tiết Lịch Sử rằng kiếm Nhật rất sắc bén, thanh kiếm như uống máu, có thể giết người trước khi máu kịp chảy ra. Cô đã cho rằng thanh kiếm đã bị hư hại trong trận chiến ấy, vì thế nên cô cẩn thận lau chùi lưỡi kiếm cho đến khi nó sáng bóng lên.

“Thật kỳ lạ...”

Riêng việc cô là người duy nhất có thể dùng thanh kiếm này đã kỳ lạ rồi. Lần đầu tiên cầm nó trên tay, cô đã cảm thấy nó thật nặng nề, nhưng giờ đây không bao kiếm, thanh kiếm lại nhẹ tựa lông hồng. Sau khi đã lau chùi lưỡi kiếm đến sáng bóng, cô gói kỹ thanh kiếm vào trong chiếc áo đồng phục thủy thủ rồi hít thật sâu, sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu mình.

Mình đã để bao kiếm lại đó, liệu mình có nên quay lại lấy nó?

Thanh kiếm và bao kiếm là một thể thống nhất, không thể tách rời. Cô vẫn nhớ như in những lời ấy, nhưng liệu chiếc bao kiếm có một chức năng đặc biệt nào đó hay chỉ vì viên minh châu dính trên đó?

Chiếc áo thun Yoko bận bên dưới áo thủy thủ đã ướt đẫm mồ hôi. Trời càng lúc càng lạnh nhưng cô không thể nuốt nổi cái ý nghĩ bận lại chiếc áo khoác ấy lên người. Giờ đây, khi đã ngồi bình tĩnh lại, cô mới thấy toàn thân mình đều đau nhức, tay chân đều đầy vết thương. Trên chiếc áo thun trắng cô đang bận cũng loang lổ vài vết máu và dấu răng của những con ác thú ban nãy. Chiếc váy cũng bị rách vài chỗ, lộ ra những vết thương chần chịt bên dưới, phần lớn vẫn còn đang rỉ máu, nhưng so với cách chúng đã cắn đứt đầu người đàn ông kia, mấy vết thương này chỉ là những vết trầy xước nhỏ. Đến giờ cô vẫn không hiểu mình đã làm thế nào mà thoát được chỉ với vài vết thương nhẹ thế này. Hôm ấy, ở phòng giáo viên, tất cả mọi người xung quanh đều bị thương nhưng đến một sợi tóc của cô cũng không có vấn đề gì. Rồi khi cô từ trên lưng Phiêu Kỳ rơi xuống bờ biển, trên người cô cũng chỉ có vài vết trầy xước không đáng kể. Tất cả đều thật kỳ quái, ngay cả dung mạo của cô cũng thay đổi, dường như không còn chuyện gì kỳ lạ hơn có thể xảy đến với cô.

Sao cũng được, Yoko thở dài rồi hít vào thật sâu. Cô phát hiện ra tay trái mình vẫn đang nắm lại, dưới những ngón tay cứng ngắt là viên minh châu. Cô nắm chặt tay, cảm giác đau đớn từ từ biến mất. Cô tiếp tục nắm nó trong lòng bàn tay thêm một lát nữa, những vết thương dần dần kín miệng lại, máu đã thôi chảy, cái cảm giác đau đến ứa nước mắt đã biến mất, chỉ còn cảm thấy hơi mệt một chút. Cô biết mình không được đánh mất viên minh châu này, nó đã nhiều lần cứu thoát chết, vì thế nên cô đã được dặn dò rằng không được đánh mất bao kiếm. Cô gỡ chiếc khăn quàng trên áo thủy thủ, dùng kiếm cắt nó thành một sợi dây dài, xuyên qua chiếc lỗ trên viên minh châu rồi đeo vào cổ. Cô đảo mắt nhìn quanh, bốn phía chỉ là rừng cây trùng trùng điệp điệp. Mặt trời đang tắt nắng, hoàng hôn trải dài trên dốc núi, thế giới này hoàn toàn xa lạ đối với cô.

“Nhưng Hựu.” Cô tập trung tinh thần gọi, nhưng không một câu trả lời.

“Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi phải đi đâu đây?”

Vẫn không một tiếng trả lời. Cô biết nó ở đó, cô cố gắng tập trung suy nghĩ, nhưng vẫn không một cảm giác nào truyền đến ngoài tiếng lá cây xào

xạc trong cơn gió và sự tĩnh lặng của trời chiều.

“Trái hay phải gì cũng được!” Yoko lại tiếp tục độc thoại.

“Nhìn xem, tôi chẳng biết gì về nơi này cả, một chút gợi ý cũng không được à? Nếu tôi đến mấy nơi đông người, chắc chắn sẽ bắt và xử tử ngay lập tức, nhưng nếu không gặp ai thì cũng không ổn, bộ cứ thế này thì sẽ có cánh cửa thần kỳ xuất hiện đưa tôi về nhà sao?”

Cô biết mình phải làm gì đó, nhưng lại không biết phải làm gì, ngồi không ở đây cũng không giải quyết được vấn đề gì, nhưng cô cũng không biết mình nên đi đâu. Hoàng hôn đã buông xuống cánh rừng, cô thậm chí còn không có gì để chiếu sáng, nói chi là giường chiếu, không thức ăn, không nước uống. Việc đến gần thành thị rất nguy hiểm, nhưng cứ ở nơi hoang dã này cũng không an toàn chút nào.

“Tôi chỉ muốn biết mình phải làm gì tiếp theo thôi, một chút gợi ý cũng không được sao?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Cảnh Kỳ và những người khác thế nào? Chẳng phải mới vừa rời là anh ta sao? Tại sao anh ta lại đột nhiên biến mất? Tại sao anh ta lại không cứu tôi? Tại sao?”

Nhưng chỉ có những tiếng lá cây rì rào đáp lời cô.

“Làm ơn nói gì đó đi...” Một giọt nước mắt lăn xuống má cô. “Tôi muốn về nhà...”

Cô cũng không thích lắm cuộc sống hiện tại của mình nhưng đột ngột rời bỏ nó thế này khiến cô không thể không rơi nước mắt. Cô phải làm mọi cách để về nhà và cô sẽ không bao giờ rời nhà nữa.

“Tôi muốn về nhà.”

Cô khóc thút thít như một đứa trẻ, nhưng lại đột nhiên nghĩ lại, cô đã thoát, thoát khỏi những người và lũ quái vật ấy, cô đã sống sót, và giờ cô đang ngồi đây, ôm đầu gối mình. Liệu đó có thật sự là may mắn.

Cho dù đau đến đâu...

Cô lắc đầu, xua đi những suy nghĩ ấy, nó thật đáng sợ, đáng sợ hơn bất cứ lời nói nào, cô ôm đầu gối mình chặt hơn. Lúc đó, bỗng dưng cô nghe một tiếng nói, quái dị và sắc nhọn như giọng một lão già, cười nhạo những suy nghĩ cô đang cố né tránh.

“Cho dù đau đến đâu, thì cũng có thể kết thúc trong chớp mắt.”

Yoko nhìn quanh, tay phải cô vẫn cầm chặt chuôi kiếm, cánh rừng tối đen như mực, chỉ có vài ánh sáng lập lờ trên đầu ngọn cây và cỏ dại. Trong bóng tối, cách nơi cô ngồi khoảng hai mét, một hai luồng sáng xanh mờ ảo đang nhìn chằm chằm vào cô. Cô nhìn thứ ánh sáng quái dị ấy không chớp mắt, thoáng giật mình. Một con khí dần hiện ra, bộ lông nó sáng rực, nó đứng trên bãi cỏ nhưng chỉ mỗi cái đầu hiện hình, nghiêng răng kèn kẹt, nở một nụ cười ma quái.

“Cho dù bị ăn thịt sạch sẽ, chẳng phải đau đớn cũng chỉ kết thúc trong chớp mắt.”

Yoko rút thanh kiếm từ trong chiếc áo khoác ra.

“Người... là ai?”

Con khi cười lớn: “Ta chính là ta, tiểu cô nương ngu ngốc, chẳng phải chúng ta đang chạy trốn sao? Chẳng phải nếu khi ấy bị chúng nó ăn thịt như thế thì giờ người chẳng phải thông khổ thế này sao?”

Cô giơ kiếm lên: “Người là ai?”

“Ta đã nói rồi, ta chính là ta, và ta là đồng minh của người, ta nghĩ mình nên cho người biết một chuyện vui.”

“Chuyện vui...?”

Cô không thể hiểu nổi những lời con khi này nói, nhưng Nhũng Hựu lại không có một động thái gì phản ứng lại, vì thế cô cho rằng nó cũng không phải là kẻ thù. Tuy nhiên, cái dáng vẻ của nó trông không thân thiện chút nào.

“Tiểu cô nương, người không thể trở về được đâu.”

Yoko ngoác mắt nhìn nó một cái rồi lạnh lùng nói: “Câm miệng!”

“Ôi không, người không về nhà được đâu, tuyệt đối không thể. Nhưng ta có thể nói cho người biết chuyện người nên làm. Có muốn nghe một chuyện hay không?”

“Ta không muốn nghe.”

“Nhưng dù sao ta cũng sẽ nói, tiểu cô nương, người đã bị gạt.” Con khi cười khanh khách.

“Bị gạt?” Cô cảm thấy như có một chậu nước lạnh vừa giội lên đầu mình.

“Người đúng là đưa con gái ngu ngốc như thế ư? Người biết không, từ đầu, tất cả đều là một cái bẫy.”

Yoko thất kinh.

Cái bẫy.

Bẫy ư? Cảnh Kỳ? Cửa Cảnh Kỳ ư? Bàn tay cầm thanh kiếm của cô bắt đầu run lên, nhưng cô không thể tìm ra lời để phản bác nó.

“Trong lòng người chẳng phải đã rõ chuyện ấy sao? Hắn đem người đến đây, khiến người không thể trở về nơi đó, đó chẳng phải là một cái bẫy sao.” Cái cách con khi nói chuyện như đâm vào lỗ tai cô.

“Im đi!”

Cô vung kiếm chém loạn xạ. Những mảnh cỏ bị chém rời, hòa cùng gió bay vào không trong, nhưng vung kiếm một hồi, cũng không thể chạm vào nó.

“Nào nào, trốn tránh sự thật cũng chẳng thay đổi được gì. Nếu cứ quơ cái đồ chơi kia thì sẽ tự làm mình bị thương đấy.”

“Đủ rồi!”

“Mà nó quả thật cũng là một thứ tốt. Sao không dùng nó cho hợp lý hơn? Như tự cắt cổ mình chẳng hạn.” Nói rồi con khi ngửa mặt lên trời cười to.

“Câm miệng!”

Cô lại vung kiếm chém tới, nhưng vẫn không chém trúng được nó. Nó đã đi xa hơn một chút, chỉ còn cái đầu có thể nhìn thấy được.

“Nào nào, người định giết ta ư? Nhưng không có ta ở đây, người sẽ nói chuyện với ai?”

Yoko mở to hai mắt nhìn nó.

“Ta đã làm chuyện gì xấu sao? Chẳng phải ta đang nói chuyện rất thân tình với người ư?”

Cô nghiêng rặng, nhắm chặt mắt lại.

“Ôi, cô bé đáng thương, bị bỏ rơi ở một nơi như thế này.”

“Tôi phải làm thế nào...?”

“Người cùng đường rồi.”

“Tôi không muốn chết.” Chỉ một suy nghĩ thoáng qua như thế thôi cũng khiến cô lạnh người. Chết ư, thật kinh khủng.

“Tùy người thôi, tiêu cô nương, ta cũng không muốn người chết.”

“Vậy tôi phải đi đâu?”

“Đi đâu thì có gì quan trọng, dù gì người cũng đang bị săn đuổi bởi cả con người lẫn yêu quái.”

Yoko bụm tay lên mặt, những giọt nước mắt lại chảy xuống.

“Đúng rồi, tiêu cô nương, khóc đi, hãy khóc khi còn có thể đi, rồi sau này, người sẽ chẳng còn nước mắt để khóc.”

Con khi lại cười lớn, tiếng cười dần dần cách xa.

Yoko ngẩn đầu lên: “Chờ một chút!”

Cô không muốn lại bị bỏ rơi ở nơi này, cho dù đối diện là cái thứ gì đi chăng nữa, nhưng có ai đó ở cùng vẫn đỡ hơn bị bỏ lại một mình. Nhưng khi cô ngẩn đầu lên thì con khi đã biến mất, chỉ còn màn đêm kịt, tiếng cười ngày càng đi xa, vang vọng giữa bóng tối tĩnh lặng.

—

[1] **Đồng phục thủy thủ** (seifuku hay sailor uniform) là một loại đồng phục nữ sinh rất phổ biến ở Nhật Bản, thường được mặc bởi nữ sinh cấp 2 và 3, nhất là cấp ba, ba gồm áo thủy thủ, một chiếc khăn quàng cổ và váy xếp ly. Bộ đồng phục của Yoko có dạng như trong ảnh sau, bên trong bạn thêm một chiếc áo thun.

2.8 *Cho dù đau đến đâu, thì cũng có thể kết thúc trong chớp mắt.*

Những lời của con khi ấy khiến lòng Yoko nặng trĩu, cứ không cách nào dứt cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, nó khiến cô không thể rời mắt khỏi thanh kiếm trên đầu gối. Thanh bảo kiếm vẫn nằm đó, lạnh lẽo và im lặng như băng, phản xạ vài tia sáng mờ ảo giữa bóng đêm.

Cho dù đau đến đâu...

Yoko không dám nghĩ đến câu tiếp theo, cô lắc đầu, cố gắng xua đi cái suy nghĩ kinh khủng ấy. Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan này, cô chỉ biết ngồi đó, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm. Một lát sau, thanh kiếm bắt đầu tỏa ra một thứ ánh sáng mờ ảo, cô mở to nhìn nó, ánh sáng ấy bất chợt lại từ từ tan vào trong đêm đen. Yoko cầm thanh kiếm lên, đặt ngang tầm mắt, một luồng sáng mờ ảo lại hiện lên giữa bóng tối, độ rộng khoảng tầm một ngón tay. Cô chăm chú nhìn thứ ánh sáng kỳ lạ đang từ từ thay đổi hình dạng kia, sau đó, trên lưỡi kiếm bắt đầu xuất hiện những hình ảnh, ban đầu cô tưởng đó chỉ là chiếc bóng của mình đang được phản chiếu, nhưng khi nhìn kỹ hơn, cô thấy hình bóng của một ai đó, một ai đó đang làm việc. Rồi cô nghe thấy một âm thanh quen thuộc, âm thanh cao vút của những giọt nước nhỏ xuống mặt hồ phẳng lặng. Khi cô tập trung hơn, những hình ảnh trên lưỡi kiếm bắt đầu rõ ràng hơn, tựa như sau khi mặt nước phẳng lặng trở lại, những hình ảnh nó phản chiếu cũng dần định hình.

Trên lưỡi kiếm dần xuất hiện hình ảnh một người, một người phụ nữ đang ở trong một gian phòng, người phụ nữ ấy khiến những giọt nước mắt của cô lập tức rơi xuống.

“Me...”

Mẹ cô, hình ảnh người phụ nữ trên lưới kiếm chính là mẹ cô, và căn phòng ấy chính là phòng cô, giấy dán tường với hoa văn màu ngà, tấm rèm cửa in hoa, chiếc khăn trải giường, những con thú bông trên kệ sách, trên bàn học của cô vẫn còn quyển “Một mùa đông dài” của Laura Ingalls Wilder. Mẹ đi qua đi lại, chạm vào hết vật này đến vật khác, bà cầm lên một quyển sách, lật đi lật lại vài trang rồi bỏ xuống, sau đó lại mở học bàn, có lẽ nhìn xem bên trong có gì, rồi lại ngồi xuống giường, thờ dài một tiếng.

Me...

Trông mẹ tiêu tụy quá, vẻ mặt ấy khiến ngực cô đau nhói. Mẹ chắc hẳn đang rất lo lắng cho cô, Yoko đi cũng được hai ngày rồi, cô đã trễ bữa tối, lại còn không báo trước mình đi đâu. Mẹ cô mang những con thú bông trên kệ đặt lên giường, từng con, từng con một, xếp thành một hàng thẳng tắp rồi nhẹ nhàng vuốt ve chúng, sau đó bà nằm xuống, ôm chặt con búp bê mà khóc nức nở.

“Me!”

Yoko không kiểm lòng được mà kêu lên, cứ như cô đang ở trong căn phòng ấy, nhưng khi cô vừa mở miệng thì toàn bộ hình ảnh đều biến mất. Cô trở lại với khung cảnh trước mặt mình, ánh sáng đã tắt, chỉ còn thanh kiếm lạnh lẽo, tiếng nước nhỏ giọt cũng tan biến.

“Cái gì vậy?”

Mình vừa thấy cái gì? Cô tự hỏi. Những hình ảnh ấy trông rất thật. Cô lại giờ thanh kiếm lên ngang tầm mắt, nhưng cho dù cô tập trung như thế nào, những cảnh vật ấy vẫn không quay lại.

Tiếng nước nhỏ xuống mặt nước phẳng lặng, cô đột nhiên nhớ lại. Đó là thứ âm thanh cô đã nghe trong những giấc mơ của mình, những cơn ác mộng đã luôn đeo theo cô trong một tháng qua. Tiếng nước nhỏ giọt luôn bên tai cô trong những giấc mơ ấy và giờ đây, những cơn ác mộng ấy đã thành sự thật. Nhưng còn những hình ảnh cô vừa thấy thì sao? Cô càng nghĩ lại càng không hiểu, không, đó chỉ là những ảo giác do cô đã quá nhớ nhà. Cô nhìn về hướng con khi đã biến mất lúc này.

Người không thể trở về được đâu, tất cả đều là một cái bẫy.

Nếu mọi chuyện quả thật là thế thì cô không còn chút hy vọng nào. Nhưng đó không phải là một cái bẫy, cô biết chắc chắn như thế, dù Cảnh Kỳ không thể cứu cô, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta đã bỏ rơi cô. Không... cô đã không thấy rõ mặt người ấy, có lẽ cô đã nhìn nhầm, có thể đó không phải Cảnh Kỳ.

“Ra thế.”

Người ấy chỉ trông *giống* Cảnh Kỳ chứ không phải là anh ta, chẳng phải người dân ở đây đều có màu tóc kỳ lạ sao. Cô nhìn nhầm bởi vì người ấy cũng có mái tóc vàng giống Cảnh Kỳ, cô vẫn chưa thấy rõ mặt người ấy,

giờ khi nhớ lại, gương mặt ấy có vẻ nhỏ hơn mặt anh ta một chút.

“Nhất định là như vậy.”

Đó không phải là Cảnh Kỳ, Cảnh Kỳ sẽ không bao giờ bỏ rơi cô, nếu cô gặp lại Cảnh Kỳ, chắc chắn anh ta sẽ đưa cô về. Cô siết chặt chuôi kiếm hơn, một cảm giác rùng mình bất chợt chạy khắp cơ thể cô.

“Những Hựu?”

Cơ thể cô tự động đứng lên, cô gỡ chiếc áo khoác bọc thanh kiếm ra, vút nó qua một bên rồi thủ thế.

“Cái gì vậy?” Cô lên tiếng hỏi dù biết chắc rằng sẽ không có câu trả lời, Yoko đảo mắt nhìn quanh, mạch cô đập nhanh hơn. Có tiếng động trong bụi cây trước mặt, *có một cái gì đó đang đến gần*, rồi cô nghe một tiếng gầm, nghe như tiếng chó sủa khăng định lãnh thổ.

Là bọn chúng.

Liệu đó có phải là lũ quái vật đã tấn công xe cô lúc chiều? Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, hiện giờ cô cũng đang ở thế bất lợi khi phải chiến đấu trong bóng tối. Cô quay ra sau, cố tìm một nơi sáng hơn. Cô bước từng bước thật cẩn thận, dựa theo những cảm giác Những Hựu truyền đến, rồi bắt đầu chạy. Phía sau lưng cô, một cái gì đó phóng ra, đuổi theo cô. Cô chạy thật nhanh vào khu rừng đang bị đêm tối bao phủ, kẻ thù đủ nhanh để bắt được cô, nhưng nó không đủ thông minh để đuổi kịp cô. Yoko có thể nghe thấy đằng sau, tiếng nó đâm quẹt vào cây cối hai bên đường hoặc tệ hơn là vấp phải một thân cây khô.

Cô cầm đầu chạy về phía ánh sáng, vượt qua khu rừng, đến một sườn núi khúc khuỷu chỉ toàn đá tảng. Ánh trăng trắng ngà lấp lánh, tỏa sáng tất cả cảnh vật nơi này, soi rõ những dãy núi trùng trùng điệp điệp nối đuôi nhau. Cô thở dài một tiếng, thất vọng vì đây không phải là một bình nguyên. Khi vừa quay đầu lại, cô đã thấy một bóng đen to lớn vọt ra từ trong bóng tối, nó to lớn như một con bò, toàn thân phủ một bộ lông dài, mõm gặm gù với cô như một con chó Doberman. Cô không cảm thấy kinh hãi hay ngạc nhiên, tim cô đập nhanh, từng hơi thở đốt cháy cổ họng cô, nhưng nỗi sợ hãi con quái thú trước mặt đã hoàn toàn tan biến. Cô tập trung vào động thái của Những Hựu, toàn thân ngập trong tiếng gào rú của biển cả, nhưng cô vẫn không thể nén được sự ghê tởm máu của lũ quái vật ấy lại vấy khắp người cô.

Yoko không còn đoán được bây giờ là mấy giờ, mặt trăng đã treo trên cao, thanh kiếm như uống ánh trăng, tỏa ánh bạc lấp lánh, mặt khác lại như bị nhuộm đen bởi bầu trời đêm. Chỉ với ba chiêu, cô đã đón ngã con quái vật, khi ra đòn kết liễu nó, cô thấy vây quanh mình trong bóng tối là những đôi mắt đỏ rực. Cô đi về phía có ánh sáng rõ hơn rồi bắt đầu hạ từng con một. Bọn chúng không ngừng tấn công cho đến khi mặt trời lên, chiến đấu suốt đêm, cô đã không còn đếm được mình đã hạ được bao nhiêu con. Dù

trên tay nắm chặt viên châu nhưng cô vẫn không thể ngăn được cảm giác mệt mỏi đang len lỏi khắp cơ thể mình. Cho đến khi bình minh vừa lên cũng là lúc cô kết liễu con cuối cùng, cô kiệt sức đến nỗi phải chống kiếm xuống đất mới có thể đứng vững, đi đứng đau như dao cắt.

Khi mặt trời bắt đầu lấp ló nơi chân trời thì các đợt đợt kích của lũ yêu quái cũng bắt đầu dứt quãng, và đến khi tia nắng đầu tiên vừa chiếu xuống thì cũng là lúc chúng ngưng tấn công hoàn toàn. Cô muốn ngồi phịch xuống đất ngay, ngủ một giấc ngon lành, nhưng lại nghĩ nếu ai đi qua mà thấy bộ dạng cô thế này, nhất định sẽ không ổn nên Yoko đành cố lê bước trở lại khi rừng. Cô chọn một bụi cỏ mềm mại, cách con đường núi không xa, ôm thanh kiếm vào trong lòng, ngả người xuống ngủ một giấc thật sâu.

Chương III

3.1 Khi Yoko thức dậy thì trời đã quá trưa, ban ngày cô lê bước đi không mục đích, đêm đến chiến đấu với yêu quái, ngủ trong các bụi cây và ăn quả dại, cứ như vậy đã hơn ba ngày. Chiến đấu cả đêm khiến cô mệt đến độ chỉ cần ngã lưng xuống đã ngủ được ngay, nhưng ngủ cũng không giúp cơn đói thoi hành hạ cô, tuy chỉ cần nắm viên minh châu trong lòng bàn tay thì sẽ không chết đói, nhưng nó cũng không giúp cô đầy bụng được. Cơn đói và mệt khiến cô luôn cảm thấy dường như bên trong cơ thể mình đang có hàng ngàn con sâu nhỏ đang gặm nhấm từng mạch máu.

Cho đến ngày thứ tư, cô quyết định thôi cái việc đi lang thang không phương hướng và mục đích này, nhưng cô cũng không biết nên đi đâu. Cô đã từng hy vọng rằng có thể gặp được cái gì đó mình mong chờ, nhưng giờ đây, cô biết rằng mình chỉ đang đi lòng vòng quanh một chỗ. Cô phải tìm được Cảnh Kỳ, muốn vậy, cô phải đến nơi có người ở, nhưng nếu họ phát hiện ra cô là một hải khách và bị bắt lại, tất cả sẽ kết thúc. Cô cũng thấy mình cần tìm một bộ quần áo khác, ăn mặc giống người ở đây sẽ khiến họ khó phát hiện ra cô là một hải khách hơn. Nhưng vấn đề là làm sao tìm được quần áo, cô không biết thế giới này dùng đơn vị tiền tệ gì và trên người cô cũng không có tiền, vì thế nên cô không có nhiều lựa chọn, cô cũng không muốn kè dao vào cổ người khác mà cướp bóc. Cái mong muốn vứt bỏ bộ quần áo trên người nhanh chóng chiếm toàn bộ tâm trí Yoko, tuy cô không có dũng khí uy hiếp người khác, nhưng ở trong núi bốn ngày qua, cuối cùng cô cũng quyết định phải tìm cho mình một con đường sống mà không cần phải giết người cướp của.

Và rồi đằng sau một cây dại thụ, cô thấy thấp thoáng phía dưới là một ngôi làng nhỏ, chỉ với vài mái nhà tụ lại trong một thung lũng, nhìn xuống, có thể thấy vài người đang làm việc đồng áng. Thu hết dũng khí, Yoko rời khỏi khu rừng, từ từ đi về phía ngôi làng. Cô áp sát ngôi nhà gần nhất, bao quanh nó không phải là hàng rào cao mà chỉ là một khu vườn nhỏ, mái nhà được lợp bằng ngói đen và tường trát bằng đất, một nửa đã bắt đầu bong tróc thành từng mảng, trên cửa sổ không có kính, cánh cửa sổ nặng nề bằng gỗ lại đang mở toang. Cô tiến đến gần ngôi nhà hơn, vừa đi vừa quan sát xung quanh. Chiến đấu với lũ quái vật những ngày qua, cho dù là yêu quái gớm ghiếc đến đâu cũng không còn làm cô sợ hãi, nhưng giờ đây, toàn thân cô lại không ngừng run lên bần bật, hai hàm răng đánh vào nhau.

Cô nhìn vào khung cửa sổ, bên trong là một gian bếp bảm đầy bụi với

một cái bếp lò nhỏ và một cái bàn, không một bóng người, cũng không có một âm thanh nào. Cô rón rén đi dọc theo bờ tường, qua cái giếng, đến một cánh cửa gỗ trông có vẻ nặng nề nhưng chỉ cần đẩy nhẹ đã mở ra. Cô nén hơi thở mình lại, từ từ nhìn vào bên trong, sau khi xác nhận không có ai ở nhà, cô nhẹ nhàng thở phào rồi đi vào trong nhà.

Căn phòng rộng khoảng ba mét vuông, trần nhà cũng cao khoảng ba mét, được bày biện khá đơn giản, nhưng vẫn mang phong vị của ngôi nhà. Bốn bức tường, những vật dụng dùng cho sinh hoạt hằng ngày ngày, giờ đây, chỉ những thứ đơn giản ấy cũng đủ khiến cô bật khóc. Trong phòng chỉ có một vài cái kệ và một cánh cửa duy nhất, khi mở cửa ra thì cô thấy đó là một phòng ngủ với hai chiếc giường song song cùng một cái kệ, một cái bàn nhỏ và một chiếc rương gỗ, ước chừng căn nhà này chỉ gồm hai phòng.

Cô kiểm tra lại xem cửa sổ còn mở không rồi đóng cửa lại. Đầu tiên, cô nhìn lên cái kệ, không có gì có thể dùng được, sau đó cô mở chiếc rương gỗ ra, bên trong có vài bộ y phục cũ cùng một số đồ dùng lật vặt, nhưng không có thứ gì cô có thể bận được, nhìn quanh phòng cũng không thấy áo quần gì khác. Cô lục lọi khắp nơi, cố tìm ra thứ gì có thể mặc được, chiếc hòm gỗ to cỡ một cái tivi chứa một vài chiếc hộp nhỏ hơn, bên trong đựng đồ linh tinh như khăn trải giường, chăn mỏng và một vài bộ đồ trẻ em, cô không thể tin rằng trong ngôi nhà như thế này mà không có quần áo mình bận được. Khi đang xem xét căn phòng một lần nữa thì cô nghe tiếng cửa chính mở ra, tim cô đập mạnh, cả người cô giật bắn lên, vội vàng nhìn ra cửa sổ xem ai vừa về nhà, nhưng cô đã trễ một bước, người phía bên kia cánh cửa đã cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Dừng vào đây!

Những bước chân nhẹ nhàng nhanh chóng đảo qua phòng khách, tiến đến phòng ngủ, đã không còn kịp nữa, Yoko vẫn ở đó, chết lặng bên chiếc rương gỗ, chờ đón xem chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Cô dự định rút kiếm ra nhưng rồi lại dừng lại, cô đã ăn trộm để sống còn, và thanh kiếm này có thể uy hiếp người khác, nhưng nếu uy hiếp không xong, cô sẽ buộc phải dùng đến nó.

Cho dù đau đến đâu, thì cũng có thể kết thúc trong chớp mắt.

Cánh cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên cao to bước vào, vừa nhìn thấy Yoko, bà ta cũng hoảng hồn một phen, gương mặt đanh lại. Cô không có ý định chạy trốn, cô vẫn đứng đó, không nói tiếng nào, cô biết đây là điều mình không thể tránh được nên dần bình tĩnh lại. Nếu bị bắt lại, cô sẽ bị giải đến phủ huyện và bị chém đầu ngay lập tức, tất cả sẽ kết thúc, kể cả những cơn đói và sự mỏi mệt này.

Người phụ nữ quan sát quần áo và những vết thương trên chân cô rồi run rẩy nói: “Nhà ta chẳng có thứ gì để lấy cả.”

Yoko chờ đợi bà ta gào thét lên.

“Quần áo phải không? Cháu đang tìm thứ gì đó để mặc?”

Câu hỏi quá rõ ràng khiến cô không thể trả lời, người phụ nữ xem như sự im lặng của cô là đồng ý, bà bước vào trong phòng.

“Ta để quần áo ở đây.”

Nói rồi bà tiến đến cái giường bên cạnh cô, kéo tấm rèm lên, lộ ra bên dưới là một ngăn kéo.

“Cái rương ấy chỉ đựng vài thứ đồ lặt vặt và quần áo của đứa con quá cố của ta thôi.”

Bà mở hộc tủ ra, lấy ra vài bộ quần áo.

“Cháu muốn quần áo như thế nào? Ta chỉ có thế này thôi.”

Người phụ nữ nhìn Yoko, cô cũng nhìn lại bà, không nói câu nào. Bà ta liền mang đến cho cô một bộ quần áo.

“Tiếc là con gái ta mất sớm quá, nếu không nhà cũng có quần áo dành cho thiếu nữ tuổi cháu.”

“Tại sao...?”

Yoko lấp bắp hỏi, tại sao người phụ nữ này không tri hô? Tại sao bà ta không bỏ chạy?

“Vì cái gì ư?” Bà hướng về phía cô trả lời, khiến cô ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời. Bà nở một nụ cười nhẹ nhàng rồi mở bộ y phục trên tay ra.

“Cháu đến từ Phôi Lãng?”

“Vâng...”

“Ta nghe nói ở đó có một hải khách vừa bỏ trốn, tình hình hiện đang rất hỗn loạn.”

Cô vẫn im lặng.

Bà ta lại cười khở: “Ta có nghe qua rất nhiều tin đồn như hải khách sẽ dẫn đến họa diệt quốc hay hải khách sẽ đem đến tai họa. Khi một hải khách xuất hiện, sẽ có một cơn thực càn quét, phá hủy mọi thứ. Toàn tin đồn nhằm thôi!”

Rồi bà nhìn Yoko từ đầu đến chân.

“Máu trên người cháu ở đâu ra?”

“Yêu quái trên núi...” Cô không biết nói gì hơn.

“Ra cháu bị yêu quái tấn công à? Gần đây quả thật là có rất nhiều yêu quái đột nhiên xuất hiện, may mà cháu không làm sao!” Rồi bà đứng dậy, tiếp lời: “Ngồi xuống cái đã, cháu đói bụng lắm rồi phải không? Máy ngày nay ăn uống thế nào? Trông cháu xanh lăm.”

Cô chỉ lắc đầu, rồi cúi đầu xuống.

“Vậy chúng ta ăn một ít nhé. Để ta nấu cho cháu ít nước tắm, trông cháu bẩn quá, rồi chúng ta sẽ nói chuyện quần áo sau.”

Nói rồi bà thu thập mấy thứ lặt vặt rơi vương vãi xung quanh, sau đó rời khỏi phòng, không quên quay đầu lại nhìn Yoko lúc này vẫn còn đứng

như trời trồng rồi nói: “À, tên cháu là gì?”

Cô muôn hồi đáp nhưng lại không nói nổi nên lời, chỉ biết khụy xuống, nước mắt rơi như mưa.

“Ôi, cháu đáng thương của ta!” Bà trấn an cô bằng một giọng âm áp, vừa nói vừa vỗ nhẹ lên lưng cô: “Không sao đâu, tất cả đều đã ổn!”

Tất cả những khó khăn ba bốn ngày qua cô đã chịu đựng như tràn ra cùng một lúc khỏi cổ họng cô, Yoko quỳ xuống sàn nhà, cuộn tròn người mà khóc nức nở như một đứa trẻ.

3.2 “Mặc tạm cái này nhé!”

Bên kia tấm bình phong, người phụ nữ đưa cho cô một đồ ngủ.

“Đêm nay cháu cứ ở đây đi, thay bộ này trước đã.”

Yoko cúi đầu thật sâu. Bà đã an ủi cô rồi nấu cho cô một bát cháo đậu đỏ, sau đó đổ đầy bồn nước tắm. Được ăn no, tắm rửa sạch sẽ và bận đồ ngủ mới khiến cô cảm thấy rốt cuộc mình cũng giống một người bình thường trở lại.

“Cháu... Cháu vô cùng cảm ơn bà.” Khi vừa rời khỏi tấm bình phong, cô lại cúi người một lần nữa. “Cháu xin lỗi!”

Cô đã tìm cách trộm đồ của bà. Khi bà nhìn về phía cô, cô thấy đôi mắt xanh của bà thật dịu dàng và khẽ mỉm cười.

“Không sao đâu, chuyện nhỏ thôi, dù sao cũng qua rồi. Qua đây uống ít trà nóng, nó sẽ giúp cháu ngủ ngon hơn. Ta dọn giường cho cháu rồi đó.”

“Cháu xin lỗi...”

“Ta đã nói là không sao rồi mà. Nhưng ta đã đem thanh kiếm của cháu cất đi rồi, nó khiến ta cảm thấy khó chịu, như thế có vấn đề gì không?”

“Không ạ, cháu xin lỗi.”

“Đừng có đứng đó mà xin lỗi mãi nữa. Đúng rồi, ta còn chưa biết tên cháu.”

“Tên cháu là Nakajima Yoko ạ.”

“Tên của hải khách quả thật kỳ lạ. Mọi người đều gọi ta là Đạt Tỷ.” Bà vừa nói vừa đưa cho cô một chén trà.

Yoko đón lấy chén trà và nói: “Đạt Tỷ viết như thế nào ạ?”

Bà dùng ngón tay viết lên bàn chữ ‘đạt’ trong ‘đạt được’ và chữ ‘tỷ’ trong ‘tỷ tỷ’.

“Yoko, giờ cháu định làm thế nào?”

Cô lắc đầu: “Cháu cũng không biết, Đạt Tỷ, bà đã có biết một người tên Cảnh Kỳ không ạ?”

“Cảnh Kỳ? Ta chưa từng nghe qua bao giờ, là người cháu đang tìm à?”

“Vâng ạ.”

“Người ấy từ đâu đến? Có ở Xảo quốc không?”

“Cháu chỉ biết anh ấy là người của thế giới này thôi ạ...”

Đạt Tỷ cười khỏ: “Thế này thì ta đành chịu. Ít nhất cháu cũng phải cho ta biết anh ta đến từ châu nào của nước nào thì mới có cách tìm được.”

Yoko cúi đầu: “Thật ra cháu hoàn toàn không biết gì về nơi này, cho nên...”

“Nói cũng phải.” Bà để chén trà xuống. “Ở đây có mười hai vương quốc, nước ta ở phía Đông Nam, tên gọi Xảo quốc.”

Yoko gật đầu: “Vậy ở đây mặt trời cũng mọc đằng Đông?”

“Tất nhiên. Vùng này ở phía Đông Xảo quốc, tên là Ngũ Tào. Cách đây mười ngày đường là một dãy núi cao, bên kia dãy núi là Khánh quốc.”

Yoko chú ý nhìn những chữ bà viết trên bàn.

“Phôi Lãng ở phía Đông, hướng bờ biển, cách đây khoảng năm ngày đường.”

Cô hiểu mình không hề biết gì về thế giới rộng lớn này.

“Xin hỏi Xảo quốc rộng cỡ nào ạ?”

Đạt Tỷ nghiêng đầu nhìn cô một cách nghi ngờ.

“Rộng cỡ nào ư? Cái này... có lẽ nếu đi bộ từ Đông sang Tây, chắc mất khoảng ba tháng.”

“Lâu như vậy sao?” Yoko mở to mắt, mặc dù cô không có khái niệm gì về đơn vị đo thời gian bằng ngày đường này, nhưng nó vượt xa sự tưởng tượng của cô.

“Ừ, tuy không lớn lắm, nhưng Xảo cũng là một vương quốc, đi từ Bắc xuống Nam cũng mất tầm từng đó thời gian. Nhưng nếu cháu muốn vượt qua bên kia dãy núi đến nước láng giềng thì chắc phải mất bốn tháng.”

“Có đến mười hai vương quốc...”

“Ừ.”

Yoko nhắm mắt lại. Cô đã từng mừng rỡ tưởng rằng thế giới này chỉ như một khu vườn nhỏ, sao giờ đây nó lại rộng lớn thế này? Chỉ với một cái tên ‘Cảnh Kỳ’, làm sao cô tìm được anh ta. Hơn nữa, đi một vòng quanh mười hai vương quốc này, chắc cũng phải tiêu tốn tận bốn năm.

“Cảnh Kỳ là người như thế nào?”

“Cháu cũng không biết, chỉ biết anh ta là người của thế giới này. Chính anh ta đã đưa cháu đến đây.”

“Anh ta đã đưa cháu đến đây ư?”

“Vâng ạ.”

“Nếu thế thì hơi kỳ lạ!” Đạt Tỷ ngạc nhiên ra mặt.

“Kỳ lạ ư?”

“Ta không biết.” Nói rồi bà cười khỏ: “Ta cũng không rõ lắm chuyện về hải khách, ở đây có rất ít hải khách.”

“Vậy sao?”

“Ừ. Nếu quả như cháu nói thì anh ta không phải người bình thường, người ấy chỉ có thể là tiên nhân hoặc yêu quái.”

Yoko giật mình nhìn Đạt Tỹ, bà vừa cười vừa tiếp lời: “Có thể vượt qua bên kia đại dương và đưa cháu đến đây, người bình thường không thể làm được, vậy chắc chắn anh ta phải là tiên nhân hoặc yêu nhân.”

“Cháu biết là có yêu quái... nhưng ở đây có cả thần tiên ư?”

“Đương nhiên là có. Nhưng họ sống ở thế giới trên cao kia, hoàn toàn cách biệt với chúng ta, bọn họ cũng rất ít khi hạ phàm.”

“Trên cao?”

“Trên bầu trời, nhưng cũng không có nghĩa thế giới bên dưới này không có tiên nhân. Từ quốc vương đến châu hầu, tất cả đều ở trên bầu trời cao.”

Nhìn nét mặt không hiểu gì của Yoko, Đạt Tỹ lại cười khỏ, tiếp tục giải thích: “Mỗi châu đều có một lãnh chủ, nơi này là Thuần châu, nên lãnh chủ của chúng ta gọi là Thuần hầu. Trên châu hầu là quốc vương, một khi đã trở thành châu hầu thì họ cũng không còn là người bình thường, họ không già đi và có năng lực đặc biệt. Nói tóm lại, họ không còn là người của thế giới bên dưới này nữa.”

“Nói như vậy, Cảnh Kỳ cũng như thế sao?”

“Có thể là vậy!” Đạt Tỹ cười miễn cưỡng. “Nói đến tiên nhân, ta nghe nói tất cả bọn họ đều làm việc trong vương cung, ngay cả cung nữ ở đó cũng là tiên nhân, châu hầu cũng vậy. Người bình thường không thể vào vương cung trên bầu trời cũng như không biết nó ở đâu. Quốc vương là thần thánh, các tiên nhân đều do người đích thân lựa chọn, lâu lâu cũng có vài người có thể phi thăng, nhưng phần lớn bọn họ đều là ẩn sĩ hoặc đạo sĩ, chúng ta cũng không có cơ hội diện kiến họ.”

Yoko cẩn thận ghi nhớ từng thông tin trong lời nói của Đạt Tỹ, không bỏ qua chữ nào.

“Ta còn nghe nói bên ngoài đại dương còn có một Long vương thống lãnh bốn biển, nhưng đó chắc chỉ là một câu chuyện cổ thôi. Nếu như Long quốc có thật thì người dân ở đó chắc cũng không phải người. Bên cạnh đó, cũng có loại yêu quái có thể biến thành hình người, chúng ta gọi chúng là yêu nhân, phần lớn chúng trông giống người bình thường nên chúng ta cũng khó mà phân biệt được.”

Bà châm thêm trà vào chiếc bình đất, trà trong bình đã nguội.

“Nghe nói yêu quái cũng có một vương quốc riêng của chúng ở đâu đó, ta cũng không biết chuyện này có thật hay không, dù gì thì yêu quái và con người cũng đến từ hai thế giới khác nhau.”

Yoko gật đầu, những gì cô vừa nghe đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn của cô về thế giới này, không khỏi khiến trong lòng cô cảm thấy hỗn loạn. Nói vậy, Cảnh Kỳ không phải là người bình thường, vậy anh ta là cái gì? Còn Phiêu Kỳ và Giới Hồ, những sinh vật ấy đều là một loại yêu quái nào đó sao. Nếu vậy, chẳng phải Cảnh Kỳ cũng là yêu nhân?

“Bà đã từng nghe qua các yêu quái tên Phiêu Ky, Giới Hồ hoặc là Những Hựu chưa ạ?”

Đạt Tỷ nhìn cô bằng vẻ mặt nghi ngờ: “Ta chưa từng nghe qua tên những yêu quái như thế, tại sao cháu lại hỏi vậy?”

“Vậy còn tân mẫn thì sao ạ?”

Gương mặt bà thoáng lộ chút kinh ngạc: “À, tân mẫn, kẻ chi phối, nó có thể chi phối một chiến binh trên chiến trường, sao cháu lại biết loại yêu quái này?”

Yoko rùng mình, Những Hựu chính là một tân mẫn, và giờ nó đang chi phối cô, nhưng cô sợ nói ra chuyện này sẽ khiến Đạt Tỷ ghê sợ mình nên liền lắc đầu.

“Còn cô điều?”

Đạt Tỷ kinh hoàng: “Cô điều?” Bà viết lên bàn chữ ‘cô’ trong ‘trùng độc’ và chữ ‘điều’ trong ‘điều khắc’. “Ác điều một sừng, một loại quái thú ăn thịt người hung hãn. Làm sao cháu biết nó?”

“Cháu đã từng bị một con tân công.”

“Thật ư? Ở đâu?”

“Ở bên kia... Ý cháu là thế giới của cháu. Một con cô điều đã tấn công và chúng cháu đã thoát được nó. Cháu cũng không biết nó ở đâu ra, nhưng dường như nó đuổi theo cháu và Cảnh Kỳ. Cảnh Kỳ nói, chỉ có đến đây mới cứu được cháu.”

Đạt Tỷ thì thầm: “Có chuyện như vậy ư?”

Yoko thở dài nhìn bà: “Chẳng phải mấy chuyện này nghe rất kỳ lạ sao?”

“Đúng, rất kỳ lạ. Ở đây, ngay cả chuyện yêu quái rời khỏi núi cũng là chuyện hiếm thấy, nói chi đến xuất hiện ở chôn đông người.”

“Thật ư?”

Đạt Tỷ gật đầu: “Nhưng gần đây, ta cũng không biết ra sao, có rất nhiều yêu quái đột nhiên rời khỏi núi. Sau khi mặt trời lặn thì mọi thứ trở nên nguy hiểm hơn nên không ai dám ra ngoài. Nhưng nếu có một con cô điều xuất hiện thì quả thật là chuyện lớn.”

Về mặt sâu thẳm, bà tiếp lời: “Yêu quái cũng như dã thú. Chúng không vô duyên vô cớ mà tấn công người nào đó cũng như tự dưng đi đến đâu đó. Ta cũng chưa từng nghe qua chuyện này. Nghe này, Yoko, có thể cháu đã dính vào một chuyện khá nghiêm trọng.”

“Có lẽ vậy.”

“Ta cũng như cháu, không hiểu lắm chuyện này. Nhưng quả thật là gần đây quá nhiều yêu quái đột nhiên xuất hiện, khiến ta cảm thấy không ổn chút nào.”

Giọng nói của bà làm cô cảm thấy bất an theo. Cô vốn cho rằng chuyện yêu quái tấn công người trên núi là chuyện bình thường. Nhưng giờ đây, nếu

như vậy thì cô đang dính vào chuyện gì?

Thấy Yoko tỏ vẻ đăm chiêu, Đạt Tỹ liền an ủi cô: “Cứ lo lắng thế này cũng không giải quyết được gì. Yoko, sau này cháu có dự tính gì chưa?”

Cô ngân mặt nhìn Đạt Tỹ rồi lắc đầu: “Ngoài việc đi tìm Cảnh Kỳ ra, cháu cũng không biết phải làm thế nào...”

Cho dù Cảnh Kỳ là yêu quái thì cô cũng biết bọn họ sẽ không hại mình.

“Chuyện đó cũng tốn không ít thời gian và công sức.”

“Vâng ạ...”

“Vậy thì từ giờ cháu phải tự lực cánh sinh. Ta có thể cho cháu ở đây nhưng nếu hàng xóm phát hiện ra, bọn họ chắc chắn sẽ giao nộp cháu cho triều đình. Ta có thể nói cháu là bà con xa của ta nhưng cũng không thể gạt được bọn họ lâu.”

“Cháu không thể gây thêm phiền toái cho bà.”

“Từ đây đi về hướng Đông, có một thành tên gọi Hà Tây, mẹ ta hiện đang sống ở đó.”

Yoko nhìn Đạt Tỹ, bà liền nở một nụ cười với cô: “Bà kinh doanh một khách điếm, đừng lo, bà sẽ không báo quan đâu, bà là mẹ của ta mà. Ta chắc chắn bà sẽ cho cháu một công việc, cháu có muốn làm không?”

“Vâng ạ.” Yoko trả lời ngay. Trước mắt, việc tìm kiếm Cảnh Kỳ sẽ rất khó khăn, bên cạnh đó cô cũng không có một nơi nào đó để dừng chân. Đánh nhau với yêu quái hằng đêm, không có gì để ăn, ngủ ngoài trời, cô không muốn lặp lại việc ấy.

Đạt Tỹ mỉm cười rồi gật đầu: “Tốt, rồi cháu xem, làm việc ở đó cũng không tệ lắm đâu, tất cả mọi người đều là người tốt, cháu rồi cũng sẽ quen thôi. Ngày mai chúng ta có thể lên đường ngay không?”

“Được ạ.”

“Vậy nhé. Thôi, lên giường nào, nếu mai cháu vẫn chưa đi được thì chúng ta có thể ở lại đây thêm một ngày nữa nếu cháu muốn.”

Yoko lại cúi đầu thật sâu, trong lòng vô cùng cảm kích những gì bà đã làm cho mình.

3.3 Qua chiếc khăn trải giường mỏng, Yoko có thể cảm nhận lót bên dưới là một chiếc thảm tatami^[1], tuy chỉ vừa đặt lưng xuống giường nhưng đến nửa đêm cô đã giật mình tỉnh lại. Ân nhân của cô vẫn đang say ngủ trên chiếc giường bên cạnh, cô ngồi trên giường ôm đầu gối, bộ áo ngủ sạch sẽ xột xoạt trên cơ thể sạch sẽ của cô. Cánh cửa đóng kín, toàn bộ căn phòng chìm trong bóng tối, đêm tối vẫn thật tĩnh lặng, bên ngoài bức tường dày kia, chẳng có một sinh vật nhỏ nào quấy rầy giấc ngủ của họ. Không khí yên lặng bao trùm khắp căn phòng ngủ.

Yoko bước xuống giường, lấy thanh kiếm từ trong tủ ra rồi vào phòng bếp. Những ngày qua, việc thức dậy lúc nửa đêm đã thành một thói quen của

cô, nếu đêm đến mà không cầm chuỗi kiếm trên tay, cô cảm thấy không an tâm. Cô ngồi trên ghế, ôm thanh kiếm vào trong lòng, vào trong bộ quần áo mới mà Đạt Tỷ đã cho cô, lặng lẽ thờ dài.

Đạt Tỷ nói, sẽ mất khoảng ba ngày đường để đến thành Hà Tây, nơi mẹ bà đang kinh doanh khách sạn. Đến đó, cô sẽ có một mái nhà ở thế giới này, cô chưa từng biết kiếm tiền như thế nào nên trong lòng không khỏi lo lắng nhiều hơn mong đợi. Ở nơi đó, cô sẽ làm việc cùng những người như thế nào? Cô sẽ được ngủ trong một căn nhà thật sự, buổi sáng thức dậy, làm việc cả ngày, đêm đến lại đi ngủ. Một khi đã bắt đầu làm việc, cô sẽ không còn thời gian để nghĩ đến những chuyện khác. Có lẽ cô sẽ không thể về ngôi nhà ở thế giới bên kia của mình, cũng như tìm kiếm Cảnh Kỳ, nhưng giờ đây, cô lại cảm thấy như thế cũng không hẳn có vấn đề gì, cuối cùng cô cũng tìm được cho mình một chốn nương thân, cô đã có thể yên tâm mà nghỉ ngơi. Khi cô vừa nhắm mắt lại, gục đầu lên chuỗi kiếm, thỉnh thoảng, cô nghe được một âm thanh cao vút vang lên từ bên trong lưỡi kiếm.

Yoko giật mình tỉnh lại, một luồng sáng mờ ảo tỏa ra từ thanh kiếm bên dưới chiếc áo ngủ của cô. Đêm hôm trước, khi thanh kiếm phát quang, cô đã nhìn thấy những hình ảnh kỳ lạ trên lưỡi kiếm. Trong bóng tối, cô tập trung tâm trí, những chiếc bóng trên lưỡi kiếm đã bắt đầu tụ lại thành những hình ảnh rõ ràng như một đoạn phim. Đó là căn phòng của cô, chân thật đến nỗi cô cảm thấy dường như mình chỉ cần đưa tay lên là có thể chạm vào nó. Nhưng tất cả chỉ là ảo ảnh, thanh âm của tiếng nước nhỏ giọt vẫn không ngừng vang lên. Trên lưỡi kiếm là mẹ cô, bà vẫn thần thờ đi vòng quanh phòng cô, bà mở hộc tủ, rồi lại kiểm tra trên kệ, dường như đang tìm kiếm một thứ gì đó. Cho đến không biết lần thứ bao nhiêu bà mở ngăn kéo ra thì cửa phòng cô đột nhiên bật mở, cha cô bước vào.

“Có nước tắm chưa?”

Mẹ liếc ông một cái rồi tiếp tục lục lọi ngăn tủ.

“Em đã đun rồi.”

“Còn quần áo thì sao?”

“Anh tự lấy đi.”

Giọng mẹ sắc như dao, cha cô cũng lạnh lùng trả lời.

“Ngồi không ở đây cũng không giải quyết được gì.”

“Tôi không có ngồi không ở đây. Ngay cả lấy quần áo mà anh cũng không tự mình làm được à?”

Cha cô nhỏ giọng nói: “Yoko đi rồi, em cứ thần thờ ở đây mãi cũng không đem được nó trở về.”

Mình đi ư?

“Nó chưa hề đi đâu cả.”

“Nó đã trốn nhà đi với cái thằng kỳ quái nó gặp ở trường hôm ấy. Hơn nữa băng đàn chúng nó còn đập vỡ cửa kính trường. Chẳng phải nó đã lén lút

giao du với lũ ấy từ lâu sao?”

“Yoko không phải là một đứa trẻ như vậy.”

“Chẳng qua là em không phát hiện ra mà thôi. Nhìn tóc nó xem, nó đã lén chúng ta nhuộm đỏ suốt thời gian qua.”

“Nó không có.”

“Bọn trẻ là thế đó, giao du với lũ bất lương rồi bỏ nhà ra đi. Chịu hết nổi rồi nó sẽ về thôi.”

“Nó không làm những việc đó, tôi không có nuôi dạy nó như thế.”

Cha mẹ cô trừng mắt nhìn nhau.

“Mẹ nào cũng nói như thế, khi đứa trẻ vi phạm nội quy, người mẹ lại bảo đó là màu tóc tự nhiên của nó. Tất cả lũ con nít hư hỏng đều như thế và nó cũng vậy.”

Ba, không phải thế đâu!

“Đừng có miệt thị con gái mình thế!” Mẹ cô hồi đáp, giọng đầy phẫn uất. “Anh thì biết gì? Anh chỉ biết cấm đầu làm việc thôi, anh có từng quan tâm đến nó ngày nào chưa mà nói, một tay tôi đã dạy dỗ nó.”

“Vai trò của người cha là như thế.”

“Cha? Anh gọi mình là cha nó ư?”

“Ritsuko...”

“Cứ đi làm rồi đem cả đồng tiền về nhà thì làm cha được ư? Con gái chúng ta mất tích mà anh chẳng buồn nghỉ một ngày, anh là cái loại cha gì thế? Đừng có mà quy chụp cho Yoko thế này thế kia trong khi anh chẳng hiểu gì về nó cả.”

Cha cô ngạc nhiên nhiều hơn giận dữ: “Bình tĩnh lại, em kích động quá rồi.”

“Tĩnh táo ư? Tôi đang rất tĩnh táo, tĩnh táo hơn bao giờ hết. Cứ nghĩ đến những gì Yoko hiện phải chịu, làm sao tôi có thể ngồi yên ở đây?”

“Em cũng có trách nhiệm. Vì thế nên em phải bình tĩnh lại, làm những việc cần làm rồi có thể lo lắng cho nó sau.”

“Vậy giặt giũ cho anh là việc cần làm à? Thay vì lo lắng cho con gái tôi thì tôi phải làm những việc ấy ư? Anh chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi à?”

Bà nhìn thẳng vào mặt ông, gương mặt cha cô đỏ lên vì giận dữ nhưng ông không nói gì.

“Anh cho Yoko là đứa như thế ư? Nó là một đứa con gái ngoan, rất ngoan, nó chưa hề cãi lời hay nổi loạn bao giờ. Nó luôn cố gắng không khiến tôi phải lo lắng, nó luôn kể cho tôi nghe mọi thứ, nó không phải loại con gái trốn nhà theo trai, hơn nữa nó cũng không có lý do gì để bỏ nhà ra đi cả.”

Cha cô quay đầu về hướng khác, vẫn không nói tiếng nào.

“Cặp sách và áo khoác nó đều để lại ở trường. Anh gọi thế là trốn nhà đi ư? Nhất định là đã có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy thì chuyện gì?”

Mẹ cô mở to hai mắt: “Chuyện gì là sao?”

Cha cô nói bằng một giọng cay đắng: “Xem như có chuyện gì xảy ra với nó đi, vậy em định làm thế nào? Chúng ta đã báo cảnh sát rồi, chạy lảng quăng ngoài đường như gà mắc tóc thế này thì nó sẽ trở về sao?”

“Tại sao anh lại nói như thế?”

“Bởi vì đó là sự thật! Phát tờ rơi ngoài đường hay dán thông cáo trong buồng điện thoại, em nghĩ chuyện ấy sẽ thay đổi được gì ư? Đối diện với sự thật đi!”

“Anh im đi.”

“Nếu nó không bỏ nhà ra đi mà bị cuốn vào cái gì đó, thì giờ đến mạng nó cũng không còn đâu.”

“Thôi đi!”

“Em xem tin tức đã bao giờ thấy những đứa trẻ như vậy sống sót trở về chưa? Vì thế nên anh mới nói nó bỏ nhà ra đi.”

Mẹ cô òa khóc còn cha cô thì chỉ lặng lẽ nhìn bà rồi rời khỏi phòng.

Ba... Mẹ...

Nhìn thấy những cảnh ấy khiến lòng cô đau như cắt.

Cảnh tượng trên lưới kiếm dần mờ đi, cô nhắm mắt lại, những giọt nước mắt lại chảy dài trên má cô. Đến khi cô mở mắt ra thì những ảo ảnh ấy đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại thanh kiếm ở đó, ánh sáng cũng đã tan biến hoàn toàn.

—

[1] **Tatami** là một loại đệm cỏ truyền được làm bằng rơm, phần lớn dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản nhưng cũng có thể được dùng để trải giường.

3.4 Yoko khóc nức nở: “Con không chết...”

Mặc dù tình thế hiện giờ của cô có thể xem như sống không bằng chết, nhưng cô vẫn còn sống.

“Cũng không có bỏ nhà ra đi...”

Nhất định phải có một cách nào đó để trở về, cô rất nhớ cha mẹ và ngôi nhà của mình.

“Đây là lần đầu tiên mình thấy ba mẹ cãi nhau.”

Cô gục đầu xuống bàn, nước mắt tuôn rơi như mưa.

“Ngốc, ngốc, ngốc...”

Cô không biết những cảnh tượng mình vừa nhìn thấy là gì, cũng có thể đó không phải là sự thật. Cô đứng dậy, dụi mắt rồi gói kỹ thanh kiếm lại, tuy không rõ những ảo giác thanh kiếm này cho cô thấy là thật hay giả, nhưng trực giác của cô tin vào những cảnh tượng ấy. Cô mở cửa rồi lặng lẽ lê bước ra ngoài. Bầu trời dẹt đầy sao nhưng cô chẳng nhận ra được chòm sao nào. Cô vốn không quan tâm lắm đến thiên văn học nên cũng không biết những chòm sao trên bầu trời có hình dạng ra sao. Yoko ngồi trên cái nắp đậy miệng giếng, tảng đá lạnh lũng phía dưới cùng cơn gió lạnh lẽo thổi qua dường như khiến cô bình tĩnh lại một chút. Cô ngồi đó, ôm lấy đầu gối mình, bất chợt nghe thấy đằng sau có một giọng nói chói tai vang lên.

“Không, không, tiểu cô nương, ngươi không thể về nhà được đâu.”

Cô chậm rãi quay người lại, chỉ thấy trên tảng đá cạnh giếng nước là cái đầu xanh xanh của một con khỉ. Con khỉ ngồi bên cạnh cô, toàn thân nó vô hình, chỉ có mỗi cái đầu hiện ra, nó nhìn cô, nở một nụ cười.

“Thật là... chưa từ bỏ cái hy vọng đó sao? Tiểu cô nương, ngươi không thể trở về được đâu? Nhớ mẹ ư? Cứ cầu khẩn đi, rồi chuyện đó cũng sẽ chẳng bao giờ đến đâu.”

Yoko định đưa tay cầm lấy thanh kiếm, nhưng lại phát hiện ra rằng cô không mang theo nó bên mình.

“Ta đã nói rồi, một nhát gọng vào cổ chẳng phải tốt hơn sao. Chỉ một nhát thôi, tất cả những khổ đau và thương nhớ ấy đều sẽ kết thúc.”

“Ta sẽ không bỏ cuộc. Một ngày nào đó, nhất định ta sẽ về nhà, cho dù đó là điều cuối cùng ta có thể làm.”

Con khỉ cười khanh khách: “Tùy ngươi thôi! Nhưng hôm nay ta thuận đường đến đây là để nói cho ngươi biết một chuyện.”

“Ta không muốn nghe.” Yoko đứng dậy.

“Thật ư? Ngươi không muốn nghe ư? Nhưng không nghe cũng không hay lắm đâu, là về mục kia...”

“Đạt Tỷ?” Cô quay đầu lại.

Con khỉ nhe răng cười với cô: “Tốt hơn ngươi đừng nên tin mục ta.”

“Nói vậy là có ý gì?”

“Mục ta không phải là người tốt như ngươi nghĩ đâu, tiểu cô nương à. May mà mục ấy không hạ độc vào bữa tối của ngươi đó.”

“Người thật quá đáng.”

“Có lẽ mục định giết người cướp của, hoặc cũng có thể mục định tha mạng rồi bán người làm nô lệ. Nhưng dù thế nào đi nữa, mục cũng đang có ý định gì đó, người tin tưởng mục ta như vậy ư? Thật là ngây thơ quá, ngây thơ quá!”

“Nói nhảm!”

“Ta lo cho người nên mới nói những điều này? Lẽ ra người nên cảm ơn ta mới phải, ở thế giới này, chẳng có ai quan tâm người đâu, tiểu cô nương à. Cho dù người có chết thì cũng không có ai vì người mà khóc thương, đối với họ, người chỉ mang đến tai ương thôi.”

Yoko giận dữ nhìn con khỉ, nó lại nhe răng cười khanh khách với cô mà hỏi đáp: “Ta đã nói rồi, *cho dù đau đến đâu, thì cũng có thể kết thúc trong chớp mắt.*”

Rồi nó lại cười lớn, nhìn cô với vẻ mặt thê lương: “*Ta sẽ không hại người đâu, cứ cho mục một nhát...*”

“Cái gì...?”

“*Cứ cho mục một nhát, lấy hết tiền rồi bỏ trốn. Chẳng phải người không muốn bỏ cuộc sao, làm thế sẽ tốt hơn.*”

“*Câm ngay!*”

Con khỉ cười như điên rồi đột nhiên biến mất như tan vào không khí, chỉ nghe tiếng cười của nó ngày càng xa dần như lần trước. Yoko vẫn nhìn chằm chằm vào cái chỗ nó ngồi khi nãy, tại sao nó luôn nói với cô những lời ác độc như vậy?

Mình không tin.

Cô không tin vào bất cứ lời nào con quái vật ấy.

Sáng hôm sau, Yoko bị đánh thức. Khi cô vừa mở mắt ra đã thấy một gương mặt to lớn đang lo lắng nhìn cô.

“*Tỉnh rồi à? Cháu ngủ như chết ấy, mau qua đây ăn sáng nào.*”

“*Cháu xin lỗi...*”

Cô vội vàng ngồi dậy, nhìn mặt Đạt Tỷ, cô hiểu rằng mình đã ngủ rất say.

“*Đừng xin lỗi nữa. Cháu đã khỏe chưa? Có đi được không? Hay là thôi để mai hãy lên đường?*”

“*Cháu không sao.*” Cô đứng dậy.

Đạt Tỷ chỉ vào góc giường của cô: “*Ta đã chuẩn bị một bộ quần áo cho cháu. Cháu mặc được không?*”

“*Chắc là được ạ...*”

“*Có gì thì gọi ta một tiếng nhé!*”

Nói rồi bà sang phòng bên cạnh, Yoko ngồi xuống giường, cầm bộ y phục bà đã chuẩn bị cho mình lên. Nó trông như một bộ kimono có nút, chiếc váy dài đến chân, có một sợi dây thắt ngang eo, bên ngoài là một chiếc

áo khoác gằn giống áo vest. Lần đầu tiên ăn mặc như thế này khiến cô không thoải mái lắm, cô vừa chỉnh lại cổ áo vừa đi sang phòng bên, Đạt Tỹ đã dọn xong bữa sáng.

“Trông cũng được đấy!” Bà vừa đặt một bát súp lên bàn vừa cười. “Nhưng hơi đơn giản một chút, mấy bộ ta mặc hồi trẻ có khi còn hay hơn.”

“Không ạ, cảm ơn bà.”

“Mấy thứ quần áo này không còn hợp với tuổi ta nữa, ta cũng vừa định cho hàng xóm. Nào, ăn thôi, ăn nhiều một chút, đoạn đường tiếp theo sẽ dài lắm đấy.”

“Vâng ạ.”

Yoko cúi đầu. Khi ngồi xuống bàn, cầm đũa lên, cô nhớ đến những lời con khi nói đêm qua, liền cảm thấy thật không đúng chút nào.

Bà là người tốt.

Nếu người làng biết Đạt Tỹ chứa chấp cô, nhất định bà sẽ bị trừng phạt. Bà đã làm tất cả vì cô, cô không nên nghi ngờ bà.

3.5 Buổi trưa, họ rời nhà Đạt Tỹ lên đường. Cuộc hành trình đến thành Hà Tây dễ dàng đến không ngờ, lúc đầu, mỗi khi gặp người qua lại, Yoko đều lo lắng đề phòng, nhưng có lẽ vì Đạt Tỹ đã nhuộm tóc cô bằng rễ cây nên không ai tỏ ra nghi ngờ cô cả. Một lúc sau, cô bắt đầu cảm thấy thú vị hơn khi được gặp người khác.

Mặc dù quốc gia này khá giống Trung Quốc cổ nhưng người dân ở đây lại hoàn toàn khác biệt. Gương mặt họ đều mang nét Á Đông nhưng màu da và màu mắt thì vô cùng lạ lùng, từ da trắng đến da đen, từ mắt đen đến xanh biển. Về phần tóc thì còn nhiều màu hơn, từ tím đến trắng xanh, thậm chí còn có người tóc hai màu trông như nhuộm. Lúc đầu, cô cảm thấy vô cùng khác thường nhưng nhìn một hồi cũng nhanh chóng quen mắt, đến lúc ấy, cô lại thấy việc này cũng có phần thú vị, tuy nhiên, cô chưa từng thấy ai có mái tóc vàng rực rỡ như Cảnh Kỳ cả. Cách ăn mặc ở nơi này cũng theo kiểu Trung Quốc cổ, đàn ông bận áo và quần ngắn trong khi phụ nữ bận váy dài. Thi thoảng, cô nhìn thấy một nhóm người ăn mặc theo kiểu phương Đông nhưng không biết là từ thời đại hoặc đất nước nào, Đạt Tỹ nói với cô rằng họ là những người hát rong.

Trong thanh tâm Yoko, cô cảm thấy mình rất may mắn khi chỉ cần đi theo Đạt Tỹ là được, bà thu xếp mọi thứ, từ chuyện ăn uống đến ngủ trọ, cô thì không có tiền nên bà phải trả tất cả.

“Xin lỗi, cháu không giúp bà được gì cả.” Cô cứ lặp đi lặp lại mãi trên đường đi.

Mỗi lần như vậy, bà luôn mỉm cười dịu dàng: “Ta chỉ là một bà già thích lo chuyện thiên hạ thôi, cháu đừng quá lo lắng.”

“Cháu chẳng có gì để đền đáp bà cả.”

“Không cần đâu, cũng đã lâu rồi ta chưa gặp lại mẹ, nhờ cháu mà giờ ta có lý do đến thăm bà rồi.” Những lời của bà khiến Yoko cảm thấy thật ấm áp.

“Đạt Tỹ, bà gả đến Ngũ Tào à?”

“Không, ta bị phân đến đó.”

“Phân đến?”

Đạt Tỹ gật đầu: “Khi vừa tròn hai mươi tuổi, cháu sẽ được phân bổ cho ruộng để cấy và phải tự kiếm ăn một mình. Phần ruộng ta được phân cho năm ấy ở Ngũ Tào.”

“Cứ đến hai mươi tuổi là mỗi người sẽ có ruộng của mình sao?”

“Đúng vậy, chồng ta là một lão già ở nhà bên cạnh. Chúng ta đã chia tay khi con gái mất.”

Yoko nhìn vẻ mặt mỉm cười của Đạt Tỹ khi bà nhắc đến cái chết của con gái.

“Cháu xin lỗi...”

“Không sao đâu, ta cũng không phải là một người mẹ yếu đuối như vậy. Chúng ta đã cầu nguyện rất lâu để có được đứa trẻ ấy, việc nó ra đi cũng là một phần số phận của ta.”

“Không phải đâu ạ...”

“Trời cao ban cho chúng ta những đứa trẻ. Khi người muốn lấy nó đi, ta cũng không còn cách nào khác, có lẽ ta cũng không đáng được nhận đứa trẻ ấy. Chẳng qua là... Nó thật đáng thương.”

Yoko không biết phải trả lời thế nào, đành nở một nụ cười gượng gạo. Nói theo cách nào đó, Đạt Tỹ quả thật rất cô đơn.

“Ta nghĩ mẹ cháu hiện giờ cũng đang rất lo lắng, mau mau về nhà càng nhanh càng tốt đi!”

“Vâng.” Cô gật đầu. “Nhưng cháu cũng không biết mình có về được không, trưởng lão ở Phôi Lãng bảo rằng cháu không thể trở về.”

“Ta tin rằng đến một lúc nào đó, cháu có thể về nhà.”

“Vâng ạ.” Yoko lại gật đầu, nụ cười trên môi bà đã xua tan những lo lắng trong lòng cô.

“Ừ. À, đến rồi này.”

Họ đến một ngã ba đường, Đạt Tỹ vừa chỉ về hướng bên trái vừa giải thích rằng trong mỗi góc đường sẽ có một tảng đá nhỏ chỉ khoảng cách còn lại đến thành thị gần nhất. Đơn vị đo ở thế giới này được gọi là ‘lý’, trên tấm bia đá khắc chữ ‘Thành: Năm lý’. Theo những gì cô nhớ được trong sách lịch sử Nhật Bản, một lý tương đương bốn kilômét, nhưng ở đây, một lý ngắn hơn nhiều, chỉ khoảng vài trăm mét, nếu vậy, năm lý cũng không xa lắm.

Đọc đường đi, phong cảnh cũng không thay đổi gì nhiều nhưng rất an bình và cổ kính. Những dãy núi cao trùng trùng điệp điệp dường như kéo dài

đến chân trời, từ nơi cô đứng có thể thấy được những đỉnh núi cao chót vót ở xa xa bị mây mù che phủ, nhưng không một đỉnh nào đóng tuyết cả. Bầu trời nơi này trông có vẻ thấp hơn, mùa xuân ở đây tựa hồ cũng đến sớm hơn ở Tokyo chừng một tháng. Bên đường hoa nở rộ cùng những bông lúa phát phơ trong gió, cô có thể nhận ra một vài loại hoa, còn lại thì không biết. Ở đâu đó xung quanh những cánh đồng là những ngôi nhà nhỏ được xây dựng tương đối lộn xộn, Đạt Tỹ nói với cô rằng đó là làng mạc, nơi cư ngụ của những người làm việc trên các cánh đồng ấy. Xa hơn một chút, bọn họ đến một thị trấn lớn hơn với những bức tường cao vây quanh, đó là nơi những người ở vùng phụ cận sẽ tá túc vào mùa đông.

“Vậy mùa đông họ sẽ không ở nhà mình ư?”

“Cũng có một vài người lập dị chọn ở lại làng trong mùa đông, nhưng phần lớn chúng ta đều rời bỏ cánh đồng, ở trong thị trấn tiện nghi và an toàn hơn.”

“Mấy bức tường dày này là để phòng chống yêu quái phải không ạ?”

“Yêu quái sẽ không bao giờ tấn công một thị trấn như thế này, chúng là để phòng thú dữ.”

“Thú dữ?”

“Sói và gấu, có chỗ thì là báo và hổ, mùa này thì chúng cũng chẳng lẩn quẩn quanh đây, nhưng khi thời tiết trở nên khắc nghiệt hơn, chúng sẽ xuống núi tìm cái ăn.”

“Vậy thì mùa đông mọi người phân chia nhà cửa thế nào? Thuê nhà ư?”

“Khi tròn hai mươi tuổi, mỗi người đều cũng được cấp cho một căn nhà. Phần lớn người dân ở đây bán chúng đi ngay hoặc đem cho thuê khi họ về làng làm việc. Khi mùa đông đến thì họ mua hoặc thuê lại nhà.”

“Ra vậy.”

Các thành lớn cũng được bao bọc bởi tường cao, chỉ có một cửa để vào trong, được canh gác cẩn thận bởi binh lính, mỗi người qua cổng đều phải trình diện với thủ thành. Đạt Tỹ nói thường thì lính gác chỉ gác cổng thành thôi nhưng lần này họ đang tìm kiếm một cô gái trẻ có mái tóc đỏ, là hải khách đã trốn thoát khỏi Phôi Lãng mấy hôm trước, nên an ninh được siết chặt hơn. Bên trong cổng thành là những ngôi nhà được xây san sát, đường phố tấp nập người qua lại, có một nhóm người dựng lều bên bờ tường.

“Không phải là mỗi người đều được cấp cho một căn nhà sao, vậy tại sao những người kia phải sống trong lều vậy?” Yoko chỉ vào những căn lều dưới chân tường.

Đạt Tỹ khẽ nhíu mày: “Đó là nạn dân đến từ Khánh quốc, gần đây họ sang đây rất nhiều, tình hình bên đó hiện giờ rất hỗn loạn. Bọn họ đều chạy trốn yêu quái và nội loạn. Đến khi thời tiết ấm hơn thì số lượng người đến đây còn tăng nhiều nữa.”

“Ở đây cũng có nội loạn ư?”

“Đương nhiên là có, không chỉ có Khánh quốc, ta nghe nói tình hình Đới quốc ở phương Bắc còn tệ hơn.”

Yoko chỉ biết gật đầu, so với nơi này, Nhật Bản quả thật là một quốc gia rất hòa bình. Ở đây, ngoài chiến tranh loạn lạc, tình hình an ninh trật tự cũng không ổn chút nào, hai người không khi nào dám rời mắt khỏi hành lý của mình. Thi thoảng có một vài đám du thử du thực xông ra chặng đường họ, mỗi lần như thế Đạt Tỷ đều hét to để bảo vệ Yoko. Tuy nhiên, tình hình trị an ban đêm còn tệ hơn nên không ai dám ra đường khi đêm xuống, tất cả các công thành cũng đều đóng chặt, khi mặt trời lên thì những lữ khách mới được vào thành.

“Mất bốn tháng để đi từ nước này sang nước khác phải không ạ?”

“Ừ.”

“Ngoài đi bộ ra thì còn có phương tiện nào khác không?”

“Có thể cưỡi ngựa hoặc đi bằng xe ngựa, nhưng như thế tốn tiền lắm, nghèo như ta, cả đời này chắc cũng không bước lên xe ngựa nổi.”

Nơi này so sánh với thế giới của cô quả thật khó khăn hơn rất nhiều, không xe hơi, không gas, không điện nước, tất cả không đơn giản chỉ do sự chậm phát triển của nền văn minh ở đây. Qua những thông tin cô thu thập được khi trò chuyện cùng Đạt Tỷ, vấn đề lớn nhất của thế giới này chính là thiếu dầu mỏ và than đá.

“Nói như vậy, làm sao bà biết được chuyện ở những quốc gia khác? Bà đã từng đến Khánh quốc hoặc Đới quốc rồi à?”

“Tất nhiên là chưa!” Đạt Tỷ cười. “Ta chưa từng rời khỏi Xảo quốc này, làm nông như ta chẳng bao giờ có thể đi xa như vậy, chúng ta còn phải chăm non ruộng vườn của mình. Chuyện những quốc gia khác đều là do những người hát rong kể lại.”

“Người hát rong? Họ là những nghệ nhân lưu lạc khắp nơi ư?”

“Ừ, một vài người trong số bọn họ đã bôn ba khắp thế giới. Trong những vở kịch họ đem đến đây, họ kể lại những gì họ đã nghe và nhìn thấy, những câu chuyện về tất cả thành thị và quốc gia khắp nơi.”

Tuyệt thật! Yoko thầm nghĩ, ở thế giới của mình, trước đây, chẳng phải người ta cũng đã từng nghe tin tức ở nhà hát sao, có lẽ ở đây cũng tương tự. Nhưng dù sao đi nữa, cô cảm thấy có một người để giải đáp tất cả thắc mắc của mình cũng thật tốt. Cô không hề biết gì về thế giới này, nó khiến cô luôn lo lắng về những điều xung quanh, nhưng giờ đây có Đạt Tỷ che chở và giải thích mọi chuyện, cô cảm thấy mọi thứ đều thật mới mẻ và hấp dẫn, một thế giới lạnh lùng và tàn nhẫn nay đã trở thành một nơi thật sự thú vị đối với cô.

Đêm nào cô cũng nhìn thấy những ảo giác kỳ quái ấy, nó khiến cô nhớ nhà và suy sụp, rồi con khỉ xanh xuất hiện và làm mọi chuyện tệ hơn. Tuy nhiên, những cảm giác bất an này cũng không kéo dài lâu, khi mặt trời lên,

họ lại rời thị trấn và cô lại được nhìn thấy bao nhiêu là thứ mới mẻ. Đạt Tỹ chăm sóc cô rất tốt, mượn sức mạnh từ viên minh châu, cô có thể đi bao lâu cũng không cảm thấy mệt. Mỗi khi nghĩ đến đêm xuống lại được ăn uống và ngả lưng trên một chiếc giường đang hoàng thì cô lại cảm thấy mình vẫn còn rất may mắn. Xa nhà quả thật rất khó khăn, nhưng có một người ở bên cạnh trông nom như thế này, cô rất cảm kích Đạt Tỹ.

3.6 Ba ngày đường kết thúc nhanh như chớp mắt khiến Yoko có hơi nuối tiếc. Đến chiều ngày thứ ba, họ đã đến trước những tòa nhà ven sông của thành Hà Tây, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một thành phố lớn như thế ở thế giới này.

“Lớn thật!” Cô vừa trầm trồ vừa nhìn quanh khi họ vừa bước qua cổng thành.

Đạt Tỹ cười khúc khích: “Vùng này chỉ có mỗi thành Thác Khâu là lớn hơn Hà Tây thôi, đó cũng là thủ phủ của quận Phù Dương.”

Về hành chính, trên quận là châu, còn kích thước một châu hay quận thế nào thì cô không rõ, cô cũng không nghĩ là Đạt Tỹ biết. Khi nói đến ‘chính quyền’, đối với cô chắc nó cũng tương tự tòa thị chính hoặc tỉnh ủy.

Bên trong cổng thành, từng hàng dài cửa hiệu nối đuôi nhau hai bên đường cái, không khí buôn bán rất náo nhiệt, khác hẳn với những thị trấn mấy ngày nay họ đã đi qua, khiến cô nhớ đến khu phố người Hoa, những tòa nhà lớn với cửa kính nơi đó luôn làm cô không khỏi kinh ngạc. Tuy vẫn còn sớm nhưng trên đường xá đã bắt đầu vắng bóng người, chỉ còn lại vài lữ khách tay xách nách mang nhanh chóng tìm một chỗ trọ qua đêm. Nghĩ đến việc từ rày về sau sẽ được sống ở thành phố này giúp tinh thần cô khá hơn một chút, cho dù ở đâu, thị trấn nhỏ thôi cũng được, cô cũng sẽ không cảm thấy phiền lòng, sống ở nơi có người qua lại như thế này vẫn tốt hơn.

Đạt Tỹ rời đường chính, quẹo sang một khu phố nhỏ hơn. Khu vực này có vẻ ít sầm uất hơn một chút nhưng vẫn rất náo nhiệt. Bà dẫn Yoko đến một dãy phố được xây dựng theo cùng một kiểu kiến trúc. Đạt Tỹ bước vào cửa hiệu sang trọng nhất, đó là một tòa nhà ba tầng trang hoàng bằng những cây cột màu xanh nhạt. Họ đi qua cửa chính, đến một nhà hàng rồi lên lầu một. Bà để cô đứng đó nhìn quanh quẩn, còn mình thì túm lấy người hầu bàn ra tiếp đón họ.

“Nói với ma ma là con gái bà đến nhé, cứ nói vậy là ma ma sẽ hiểu ngay.”

Người hầu bàn đang tươi cười đột nhiên đánh mặt lại, nhanh chóng chạy vào trong. Đạt Tỹ nhìn ông ta đi khuất rồi đưa Yoko đến một cái bàn bên cạnh.

“Ồ đây chờ ta một tí nhé. Muốn ăn gì thì cứ gọi, thức ăn ở đây cũng

ngon lắm.”

“Như vậy có được không ạ?”

Khách điểm này so với những quán trọ họ từng ở qua quả thật sang trọng hơn nhiều.

“Đừng lo, bữa ăn này là do mẹ ta mời, muốn ăn gì cứ gọi nhé.”

Tuy vậy, Yoko cũng không dám xem thực đơn. Thấy thế, Đạt Tỹ cười to rồi gọi người hầu bàn lại, kêu vài món, ông ta gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rồi đi vào trong. Vừa lúc đó, từ phía sau, một bà lão vừa đủ lớn tuổi để gọi là bà lão bước ra.

“Mẹ.”

Đạt Tỹ đứng dậy, mỉm cười chào đón bà, bà lão cũng nở một nụ cười thật tươi đáp lại. Nhìn cảnh mẹ con trùng phùng như thế, Yoko thâm cảm kích vì mình đã gặp được những người tốt, làm việc ở chỗ bà nhất định sẽ không tệ chút nào.

“Yoko, ở đây chờ ta nhé, ta có mấy chuyện muốn nói với mẹ.”

“Vâng ạ.” Yoko gật đầu.

Đạt Tỹ cười với cô rồi nhanh chóng đi theo mẹ, hai người vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ, thoáng chốc đã biến mất vào trong. Cô nhìn theo họ, khẽ mỉm cười rồi để túi xách sang kế bên, nhìn một vòng quanh khách điểm này. Không biết tại sao ở đây nhân viên phục vụ toàn bộ đều là nam, không có một bóng dáng phụ nữ nào, một vài người trong số họ nhìn về phía cô rồi quan sát từ đầu đến chân, khiến cô cảm thấy không thoải mái chút nào. Một lúc sau, một nhóm bốn người đàn ông bước vào, ngồi xuống bàn bên cạnh, họ nhìn chăm chăm vào cô, thì thâm gì đó rồi cười lớn làm cô giật mình. Cô đảo mắt quanh quán trọ, không có dấu hiệu gì cho thấy Đạt Tỹ đang quay lại nên cô cố chịu đựng thêm một chút cho đến khi một trong những người đàn ông kia đi về phía cô. Cô liền đứng dậy, tỏ vẻ không để ý đến hắn, gọi người hầu bàn.

“Xin hỏi... Đạt Tỹ đi đâu ạ?”

Ông ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ tay về phía sau nhà hàng, ý muốn nói cô hãy tự đi tìm. Yoko theo đi theo hướng ông ta chỉ, mang theo cả hành lý bên mình, không ai buồn ngăn cản cô. Cô đi xuyên qua một hành lang hẹp, đến khu vực phía sau, trong lòng còn đang cảm thấy tội lỗi thì cô đã dừng lại trước một cánh cửa chạm trổ rất đẹp. Cánh cửa vẫn đang mở, đằng sau tấm bình phong ở giữa căn phòng là giọng Đạt Tỹ.

“Không có gì phải lo hết!”

“Nhưng mà con bé đó chẳng phải đang bị truy nã sao?”

Yoko dừng bước, giọng bà lão có vẻ miễn cưỡng, khiến cô thoáng giật mình lo sợ. Quả nhiên là bà không muốn thuê một hải khách, cô rất muốn đi vào, cúi đầu xin bà nhận cô, nhưng như vậy lại quá đường đột. Khi cô đang tuyệt vọng không biết làm thế nào, dự định trở lại nhà hàng thì bất chợt nghe

giọng của Đạt Tỳ.

“Hải khách thì đã sao, chỉ là người đi lạc thôi. Điềm xấu chỉ là trùng hợp, bà mà cũng tin mấy chuyện mê tín ấy ư?”

“Tất nhiên là ta không tin, nhưng nếu quan phủ biết thì sao?”

“Bà không nói, ta không nói thì làm sao người khác biết được, ta đảm bảo nó cũng không dám nói đâu. Nhìn lại xem, con bé ấy chẳng phải đáng tiền lắm sao? Trông cũng xinh xắn, tuổi cũng vừa chín.”

“Nhưng mà...”

“Dạy qua nó vài chiêu tiếp khách là bà tha hồ thu tiền, giờ thì chỉ cần ra một cái giá hợp lý thôi. Ta đã đem đến cho bà một món hời rồi, còn lo lắng gì nữa?”

Yoko nghiêng đầu, giọng điệu của Đạt Tỳ hiện giờ quả thật là rất khó nghe, tuy cô biết rằng nghe trộm người khác trò chuyện cũng không đúng, nhưng cô không thể không tiếp tục nghe. Bất chợt, bên tai cô cùng lúc đó vang lên một âm thanh yếu ớt, tựa hồ như tiếng sóng biển vang vọng từ nơi xa.

“Nhưng hải khách...”

“Bà nghĩ xem, con bé chẳng có thân thích gì ở đây cả nên không phải lo chuyện cha mẹ hay anh em nó sẽ đến gây sự, trong tương lai nhất định sẽ không có gì phiền phức xảy ra.”

“Nhưng con bé đó có thật là muốn làm ở đây không?”

“Nó bảo rằng nó đồng ý rồi. Ta nói với nó nơi này chỉ là một khách điểm bình thường, nó cho rằng nó sẽ làm một chân chạy vặt hay cái gì đó tương tự. Có trách thì trách con bé đó quá ngu ngốc thôi.”

Yoko yên lặng theo dõi cuộc đối thoại của họ, cảm thấy có gì đó rất không ổn, chẳng phải ‘con bé đó’ chính là cô sao? Trước giờ, Đạt Tỳ luôn nói chuyện với cô một cách trêu mến và ám áp, khiến cô bị mờ mắt, bà ta đã đóng kịch ư? Sao giờ đây dường như trước mặt cô là một con người hoàn toàn khác như thế này?

“Nhưng...”

“Mọi người đều biết mấy cây cột xanh này có ý nghĩa thế nào và lũ gái điếm ở đây ra sao. Ta nghĩ bà nên quyết định nhanh một chút thì hơn.”

Yoko mở to mắt, đứng sững sờ, tay cô vẫn ôm chặt cái túi của Đạt Tỳ. Con khi đã cảnh báo cô, tại sao cô không nghe nó? Cô giận đến tím mặt, tim đập thình thịch, từng hơi thở đốt cháy cổ họng cô, tiếng sóng biển đập dồn dập vào lỗ tai cô, ồn ào đến đình tai nhức óc.

Ra là vậy!

Cô cầm chặt thanh kiếm đang được bọc kỹ bằng vải trên tay. Chỉ trong một nháy mắt sau, cô buông lỏng cơ thể mình, quay lưng bỏ chạy về phía hành lang, tỏ vẻ như không có gì xảy ra, tiếp tục chạy thẳng ra cửa. Vừa ra khỏi cửa, cô ngẩn đầu nhìn lại tòa nhà này một lần nữa, những cây cột và xà

ngang đều được sơn màu xanh, lẽ ra cô nên phát hiện chuyện này sớm hơn. Cô vẫn cầm trên tay túi hành lý của Đạt Tỹ, tất nhiên là cô không buồn quay lại trả nó cho mẹ. Vào lúc này, bỗng nhiên cửa sổ lầu hai mở ra, một cô gái đeo rất nhiều trang sức vươn người khỏi lan can, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, bộ y phục trên người cô ta xộc xệch, cổ áo mở rộng, thân phận cô ta thế nào thì chỉ cần nhìn qua đã rõ. Yoko bỗng dưng thấy lạnh sống lưng, cảm thấy hình như mình đang bị ai đó theo dõi, nhìn lên đã thấy cô gái ấy đang nhìn cô mỉm cười bốn cột, rồi đóng cánh cửa sổ lại.

3.7 “Cô em.”

Một tiếng gọi vang lên sau lưng cô, Yoko rời mắt khỏi cánh cửa sổ ở lầu hai, vừa nhìn qua đã thấy bốn người đàn ông khi nãy đang đứng ở cách cô không xa.

“Em làm ở đây à?” Một trong bốn người hỏi cô.

“Không.” Cô lạnh lùng quát lại, nói xong liền xoay người định bỏ đi nhưng gã ấy đã nhanh chóng nắm lấy tay cô và đứng chắn trước mặt cô.

“Không là thế nào, một tiểu cô nương như em sao lại ăn uống ở đây?”

“Tôi đi cùng người quen.”

“Vậy người quen của cô em làm gì ở đây thế? Chẳng phải đến để bán em sao?”

Hắn đưa tay vuốt cằm cô, Yoko lập tức đẩy tay hắn ra.

“Còn lâu, đừng đụng vào tôi.”

“Cô em thật hung dữ quá đấy.” Hắn cười lớn rồi kéo cô vào lòng “Nào, nào, tiểu cô nương, theo anh vào trong uống vài chén nào.”

“Buông tôi ra!”

“Nói thật đi, cô em bị bán vào đây rồi phải không? Đang định chạy trốn thì bị anh phát hiện phải không?”

“Tôi không bao giờ...” Yoko dùng hết sức giật tay mình lại. “Tôi không bao giờ làm việc ở cái nơi như thế này và tôi cũng không phải để bán.”

Nói xong cô định rời đi nhưng gã đàn ông nọ đã nhanh tay nắm lấy bả vai, cô cúi xuống né tránh rồi bật về phía sau, trước khi hắn kịp đụng vào cô lần nữa, tay cô đã nắm chặt chuôi kiếm. Trong cơ thể cô, từng cơn sóng biển đang nổi lên, gào thét hung hãn như muốn đánh vỡ da thịt để tràn ra ngoài.

“Bỏ ra!”

Cô vung tay, gỡ mảnh vải bọc thanh kiếm ra, khiến gã đàn ông hét hồn, vội vàng lùi về phía sau.

“Con này...”

“Nếu không muốn bị thương thì tránh ra.”

Hắn nhìn thanh kiếm trên tay cô, cười giễu cợt: “Người biết dùng cái đồ chơi này thật à?”

Yoko không nói gì, giờ kiếm lên, trong thoáng chốc, lưỡi kiếm đã kề sát cổ họng hắn, thanh kiếm này là vũ khí hộ thân của cô, là gai nhọn, là móng vuốt của cô.

“Tránh ra, mau trở lại khách điếm cùng lũ bạn ngươi, chúng đang đợi ngươi kia?”

Một người qua đường bất chợt thét lên nhưng cô không buồn quay đầu lại. Kề dao vào cô người khác giữa đường quả thật rất gây chú ý, nhưng lúc này, cô không quan tâm. Gã đàn ông hét nhìn Yoko đến nhìn thanh kiếm, từ từ lùi ra sau, khi hắn vừa chạy vào trong khách điếm, một tiếng hét lập tức vang lên.

“Con bé đó! Bắt nó lại cho ta!”

Cô quay đầu nhìn lại, Đạt Tỷ đang ở trước cửa khách điếm la hét. Con giận trong lòng cô lại sôi sùng sục như biển cả dầm máu trong giấc mơ của cô.

“Con điếm ấy chạy trốn! Mau bắt nó lại cho ta!”

Cảm giác ghê tởm khiến cô cảm thấy buồn nôn, cô thật ngu ngốc vì đã tin vào bộ mặt giả nhân giả nghĩa của mẹ. Những người hầu bàn trong khách điếm vội vàng chạy ra, bao vây cô, tay cô nắm chặt thanh kiếm rồi bắt đầu vung lên, cô quyết định để mặc sống chết của lũ người ấy cho Những Hựu định đoạt. Trước giờ, cô luôn cam chịu, nhưng hôm nay, nếu bọn họ nhất quyết dồn cô vào đường cùng, cô cũng không khách khí mà để tay mình vấy máu.

Trong thế giới này, chẳng ai đứng về phía ngươi cả.

Cô đã nhìn lầm Đạt Tỷ, cô đã coi mẹ là ân nhân, cô đã vô cùng cảm kích mẹ, cô đã cho rằng mình vô cùng may mắn khi gặp được mẹ, nhưng giờ đây nghĩ lại, cô chỉ cảm thấy ghê tởm. Một người đàn ông xông vào cô, Những Hựu lập tức truyền đến toàn thân cô một cơn ớn lạnh, cô để mặc cho cơ thể mình tự hoạt động.

“Bắt nó! Bắt nó lại mau! Nó đã tổn của ta cả đồng tiền!”

Nghe thấy cái âm thanh chói tai phát ra từ miệng Đạt Tỷ, Yoko quay đầu lại, liếc mẹ một cách lạnh lùng. Trong khoảng khắc ấy, cái nhìn sắc như dao của cô khiến mẹ thoáng cứng người, rồi lùi lại hai ba bước. Cô lãnh đạm thu ánh mắt của mình về phía trước, quay sang đối phó với lũ đàn ông trước mặt, cô né đòn của một tên, hai tên, sau đó dùng thân kiếm đập vào người tên thứ ba. Một đám đàn ông lực lưỡng nhanh chóng vây lấy cô, Yoko chặc lưỡi, thoát ra khỏi biển người này mà không giết ai quả thật không phải chuyện dễ.

“Bắt nó lại, sẽ có thưởng cho ai bắt được nó!” Đạt Tỷ dậm chân thỉnh thịch.

Từ phía sau đám đông đang bu vào, có một tiếng thét vang lên, mọi người lập tức quay lại xem chuyện gì xảy ra, cùng lúc đó, nhiều tiếng hét

khác đồng loạt vang lên.

“Chuyện gì vậy?”

“Có kỹ nữ chạy trốn.”

“Không, ở phía kia kia.”

Bức tường người bắt đầu dao động, tầm mắt Yoko lập tức hướng về nơi có tiếng la hét, nhiều người cũng nhìn theo rồi đồng loạt thét lên, điên cuồng bỏ chạy.

“Yêu quái!”

Tay Yoko lập tức có phản ứng.

“Yêu quái...”

“Là một con *mã phúc!*”

“Chạy mau!”

Bức tường người nhanh chóng đổ rạp, Yoko lập tức hòa vào dòng người đang bỏ chạy. Phía sau cô truyền đến một tiếng kêu thê thảm, một con quái vật to lớn xông ra từ phía đoàn người đang ngã xuống, nó trông như một con hổ khổng lồ với gương mặt người phủ đầy đốm đỏ. Cô chạy về phía các cửa hàng bên đường, nơi có ít người hơn, con hổ ngày càng thu ngắn lại khoảng cách giữa cô và nó, đến khi cô không lựa chọn nào khác ngoài dừng lại. Cô nhìn thẳng vào gương mặt người nhân nhó của nó, lập tức cầm kiếm lên thủ thế. Con hổ xé gió, lao thẳng vào cô, Yoko liền dùng hết toàn bộ sức mạnh của mình bỏ một nhát kiếm xuống, một dòng máu tươi bắn ra cùng một tiếng va chạm lớn, cô biết lẽ ra mình đã có thể né tránh dòng máu ấy nếu trong lúc tiếp đất cô không nhắm mắt lại. Cô chém thêm nhiều nhát nữa vào chân nó rồi nhanh chóng chạy về trước, né tránh thân thể nặng nề của con quái vật to lớn đang đổ ập xuống. Nhân cơ hội nó vẫn còn đang choáng váng, cô lập tức cầm chặt thanh kiếm, phóng vào một con hẻm nhỏ, thoát ra đến đường cái, ở đây vẫn còn một đám đông người qua lại đang tụ tập, chỉ trở không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Mau tránh ra!” Yoko hét to, đằng sau là con quái vật vẫn đang đuổi theo, đám đông lập tức bỏ chạy tán loạn.

Và trong khoảng khắc ấy...

Đằng xa là một thân ảnh với mái tóc vàng rực rỡ giữa đám đông đang tháo chạy. Cô không có nhiều thời gian để quan sát kỹ hơn, nhưng cô biết mái tóc vàng ấy không phải là của một người bình thường.

“Cảnh Kỳ!”

Cô đuổi theo không chút suy nghĩ, nhưng trong nháy mắt, mái tóc vàng ấy đã biến mất trong biển người.

“Cảnh Kỳ?”

Một bóng đen to lớn đột ngột che khuất ánh sáng mặt trời, trên đầu cô, con hổ đã đuổi kịp đến, nó đáp xuống giữa dòng người đang chạy trốn, đâm chân lên những nạn nhân đang kêu gào thảm thiết. Bị con quái vật chặn

đường, Yoko buộc phải dừng lại đối phó với nó.

Chẳng phải đó là Cảnh Kỳ sao?

Cô không có thời gian để chân chừ, lập tức bỏ một nhát vào con ác thú, sau đó thừa dịp hỗn loạn, nhanh chân chạy khỏi thành Hà Tây.

3.8 Con khi nói: “Chẳng phải ta đã nói rồi sao?”

Trong đêm tối, cái đầu nó lơ lửng trên tấm bia đá ven đường. Sau khi rời khỏi thành Hà Tây một lúc, Yoko trở lại đường cái. Giờ đây cô lại chỉ có một mình, nhưng ít ra cô cũng có hành lý và ví tiền của Đạt Tỹ, số tiền này cũng tạm đủ dùng nếu ăn ngủ tiết kiệm một chút, lần này thì cô không may mắn cần rút lương tâm.

“Ta đã sớm cảnh báo ngươi rồi mà, tiểu cô nương ngu ngốc.”

Yoko quyết định không để ý đến con khi, nhưng cái đầu của nó cứ lửng lơ trôi theo khi cô bước đi. Cô xem như con khi ấy và cái nụ cười chói tai của nó không tồn tại. Cô biết cô đã ngốc nghếch thế nào khi để mục ta lừa gạt mình lâu như vậy, vì thế nên cô cũng không cần nó nhắc lại chuyện đó. Huống chi hiện giờ trong lòng cô còn có áp lực lớn hơn cái con khi bên cạnh, như người tóc vàng ở Hà Tây và vì sao yêu quái lại xuất hiện trong thành.

Yêu quái không bao giờ xuất hiện ở nơi đông người.

Chẳng phải Đạt Tỹ đã nói như thế sao?

Yêu quái không bao giờ xuất hiện ban ngày.

Con hổ ở thành Hà Tây, lũ chó tấn công xe ngựa hôm ấy, con cỏ điếu ở trường cô, chúng đều xuất hiện ban ngày.

Tại sao mỗi lần như thế mình đều nhìn thấy Cảnh Kỳ?

Khi Yoko nghĩ đến đây thì nụ cười sắc nhọn của con khi lại vang lên: “Tiểu cô nương, bởi vì ngươi quá ngây thơ.”

Đến lúc này thì cô không thể xem nó như không tồn tại được nữa.

“Ta không ngây thơ.”

“Ồ, không ngây thơ ư, nghĩ kỹ lại xem, tiểu cô nương, chẳng phải ngươi cũng đang cảm thấy mọi chuyện rất khả nghi sao?”

Yoko cắn môi, cô đã quyết định tin tưởng Cảnh Kỳ, nếu không tin vào anh ta, cô cũng không còn biết nên tin vào cái gì ở thế giới này nữa. Tuy nhiên, nỗi nghi ngờ vẫn không ngừng trỗi dậy trong lòng cô.

“Tiểu cô nương, ngươi đã bị hấn gạt.”

“Không phải.”

Con khi cười to: “Ngươi quả thật là cố chấp hay ngươi không muốn chấp nhận sự thật?”

“Cảnh Kỳ đã bảo vệ ta khỏi cỏ điếu, anh ta đứng về phía ta.”

“Thật sao? Vậy sao từ khi đến đây hấn chẳng buồn máy may đến cứu ngươi? Mà không phải chỉ một lần.”

Yoko nhìn con khi không chớp mắt, làm sao nó biết được những gì đã xảy ra với cô từ khi cô đến thế giới này, mà cái giọng của nó quả thật rất kinh tởm.

“Người nói không chỉ một lần là sao?”

“Là khi còn ở thế giới bên kia, khi người bị cổ điều tấn công.”

“Tại sao chuyện đó mà người cũng biết?”

Con khi lại cười lớn: “Ồ, tiểu cô nương ơi, ta biết toàn bộ về người. Ta cũng biết hiện giờ người đang hoài nghi cái tên Cảnh Kỳ ấy như thế nào. Cho dù người phủ nhận, nhưng quả thật từ trước đến giờ hẳn đều chỉ sử dụng người thôi.”

Yoko nhìn về phía con đường tối đen trước mặt.

“Không... không phải thế.”

“Vậy tại sao hẳn chưa từng đến cứu người?”

“Chắc đã có chuyện gì đó xảy ra.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra? Tiểu cô nương, chẳng phải hẳn đã hứa sẽ bảo vệ người sao? Nghĩ kỹ lại đi, đó chỉ là một cái bẫy thôi, hiểu chưa cung?”

“Ngoài hôm ở trường ra, hai lần kia ta đều không chắc đó có phải Cảnh Kỳ hay không, cũng có thể ta đã nhìn nhầm người.”

Mình không muốn nghe những lời này.

“Chẳng phải Những Hựu cũng xác nhận đó là hẳn sao?”

Tại sao con khi này lại biết về Những Hựu? Khi cô vẫn đang bản thân suy nghĩ thì đôi mắt châm chọc của nó bất chợt hiện ra ngang tầm mắt cô.

“Ta đã nói rồi, ta biết tất cả.”

Đài phụ. Âm thanh ấy bất chợt vang lên trong đầu cô. Cô lắc đầu, cô vẫn chưa quên cảm giác của mình khi nghe từ ấy.

“Không, Cảnh Kỳ sẽ không bao giờ làm hại ta.”

“Vậy sao? Thật ư? Nếu được như thế thì quả thật là tốt.”

“Im đi!”

Rồi con khi nhìn lên trời cười khanh khách, nó thì thầm: “Có muốn nghe xem ta nghĩ thế nào không?”

“Không cần.”

“Chính cái tên Cảnh Kỳ ấy đã sai yêu quái đến tấn công người.”

Yoko ngậy người, con khi đem ánh mắt đều sáng của nó nhìn thẳng vào đôi mắt kinh ngạc của cô.

“Không thể nào.”

Nó cười như điên.

“Không thể nào!”

“Người có chắc không?”

“Anh ta không có lý do gì để làm như vậy.”

“Lý do?” Con khi cười lẩn lộn.

“Tại sao Cảnh Kỳ phải làm những chuyện ấy? Anh ấy đã cứu ta khỏi cô điêu, anh ấy còn cho ta thanh bảo kiếm này và Những Hựu bên mình. Nếu không nhờ Cảnh Kỳ thì giờ ta đã không thể nào sống sót.”

Con khi lại cười, hàm răng của nó đập vào nhau ken két.

“Nếu Cảnh Kỳ muốn giết ta thì anh ta đã có thể làm chuyện ấy từ lâu rồi.”

“Người có nghĩ đến chuyện hấn dùng kế anh hùng cứu mỹ nhân để khiến người tin tưởng không?”

Yoko cắn môi.

“Nhưng giờ ta đã có Những Hựu, giết ta cũng chẳng dễ lắm đâu. Muốn đụng đến vào ta ư, trước hết phải trục xuất Những Hựu khỏi cơ thể ta đã.”

“Nhưng nếu mục đích của hấn không phải là giết người thì sao?”

“Vậy anh ta định làm gì?”

“Ta làm sao biết được, tự người phải tìm hiểu đi chứ. Dù gì thì cái lũ ấy cũng sẽ còn theo người dài dài.”

Yoko quắc mắt nhìn cái bộ mặt cười ghê tởm của nó rồi bước đi nhanh hơn.

“Người không thể trở về.” Cái giọng khó nghe của nó vẫn đi theo cô. “Không về được đâu, tiểu cô nương à. Cung ơi, rồi người sẽ chết ở đây.”

“Không.”

“Nhưng mà có một cách phải không? *Cho dù đau đến đâu, thì cũng có thể kết thúc trong chớp mắt.*”

“Câm ngay!”

Tiếng thét của cô bị màn đêm nuốt chửng.

Chương IV

4.1 **Y**oko trở lại với những ngày tháng lang thang không điểm đến, bên mình chỉ có con khỉ xanh làm bạn đồng hành, cô không biết phải đi đâu, chỉ biết rằng nên tránh Phôi Lãng và thành Hà Tây càng xa càng tốt. Tại mỗi thành thị, tất cả cửa ngõ đều được canh gác cẩn thận và người ra vào đều bị kiểm tra kỹ lưỡng, có lẽ do cái tin tức hải khách trốn khỏi Phôi Lãng vừa xuất hiện ở thành Hà Tây đã truyền đi khắp nơi. Còn ở các thị trấn nhỏ hơn thì đồng nghĩa với số lượng người ra vào cũng ít hơn, cô cũng không thể hòa vào dòng lũ khách để né tránh lính canh.

Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi theo đường cái và cắm trại ngoài trời vào ban đêm. Đến ngày thứ ba, cô đến một thành thị còn lớn hơn cả Hà Tây, được bao bọc bằng những bức tường cao vút và vững chắc, trên cửa thành đề ‘Thành Thác Khâu’, cô nhủ thầm ra đây chính là thủ phủ của quận này.

Bên trong thành, các cửa hiệu nối đuôi nhau san sát từ ngoài cổng thành đến sâu vào bên trong. Ở các trấn khác, phía ngoài cổng đều có một khoảng đất trống, nhưng trước thành Thác Khâu này, những người bán rong đã dựng chợ ngay sát tường thành và các khu đất trống đều được phủ đầy lều bạt. Trong khu lều, người mua kẻ bán rất náo nhiệt, ở đây, mọi người đều có thể tìm được thứ mình cần. Yoko tạm gác cái suy nghĩ tìm cách vào trong thành qua một bên khi tìm thấy một căn lều chất đầy quần áo cũ, cô nghĩ tốt hơn mình nên cải nam trang. Một thân con gái đi đường một mình thế này quả thật rất phiền phức, tuy rằng có Những Hựu bên mình thì cũng khó có gì đụng vào cô được, nhưng tốt hơn hết là không nên thu hút sự chú ý của người khác.

Yoko mua một bộ quần áo trông có vẻ như làm bằng vải bạt dày, gồm một chiếc áo dài đến gối và quần dài, trông giống như quần áo của nông dân hoặc nạn dân đến từ Khánh quốc, vốn cũng có nhiều phụ nữ ăn mặc thế này. Cô rời đường cái, lập tức thay đổi y phục, chỉ mới qua nửa tháng mà cô đã sút cân nhiều đến độ mặc nam trang trông cũng không khác con trai mấy. Cô nhìn thân hình gọn gàng của mình, lòng có chút băn khoăn. Gần đây tay chân cô đã hoạt động quá nhiều khiến chúng cứng cáp hơn nhưng cũng có phần gân guốc hơn. Trước đây, khi còn ở nhà, cô vẫn thường hay lo lắng về chế độ ăn kiêng của mình, nay giảm cân được như thế này, cô cũng thấy có chút buồn cười.

Rồi cô bắt chọt nghĩa về màu xanh, màu xanh đậm, màu xanh của quần

jean, cô vẫn thường thích có một cái quần jean. Khi cô còn học tiểu học, có một lần trường tổ chức hội thao, con gái và con trai được chia làm hai đội để thi đấu với nhau, bởi vì mặc váy rất bất tiện nên cô đã xin mẹ mua cho một cái quần jean, nhưng khi bố cô thấy, ông đã rất tức giận.

“Ba bảo con gái không nên ăn mặc như thế.”

“Nhưng tất cả các bạn đều mặc như vậy mà.”

“Ba không thích con ăn mặc như vậy, con gái không nên ăn bận và nói chuyện như con trai, trông thật khó coi.”

“Nhưng nếu chạy đua mà bạn váy thì con chắc chắn sẽ thua mất.”

“Thua con trai cũng chẳng sao.”

“Nhưng...”

Lúc ấy cô định tranh cãi thêm, nhưng mẹ cô đã ngồi xuống, ôm lấy tay cô, cúi đầu nói: *“Mẹ xin lỗi, nhưng con phải xin lỗi ba.”*

Rồi cô đã làm theo lời mẹ, còn cái quần jean thì bị trả về cửa hàng.

“Con không muốn!”

“Nhẫn nhịn một chút đi, Yoko!”

“Tại sao lúc nào con cũng phải xin lỗi ba? Con không có làm gì sai cả!”

“Sau này lấy chồng con sẽ hiểu, đó là cách tốt nhất...”

Nghĩ đến đây, Yoko không khỏi bật cười. Nếu ba nhìn thấy cô như bây giờ thì gương mặt ông chắc sẽ thú vị lắm đây, ăn bận như con trai, mang theo kiếm, ngủ ngoài trời mỗi khi không tìm được quán trọ, cô có thể hình dung được mặt ông sẽ đỏ đến mức nào.

Ba là người như vậy.

Con gái cần phải dịu dàng thuần khiết mới khiến mọi người yêu thích, lúc nào cũng phải tỏ ra thẹn thùng e lệ, không cần thông minh, không cần mạnh mẽ, chính cô cũng tin vào điều đó suốt một thời gian dài.

Yoko hét to: *“Nhưng tất cả đều không đúng!”*

Yếu điệu thực nữ thì sao chứ, chờ cho bị bắt rồi giải lên đoạn đầu đài à? Hay ngu ngốc để hạng người như Đạt Tỷ bán vào lầu xanh? Cô nắm chặt thanh kiếm được gói kín. Cô hồi tiếc rằng ngày ấy, khi gặp Cảnh Kỳ, cô đã không mạnh mẽ hơn một chút, ít ra cũng phải hỏi xem tất cả những chuyện này là như thế nào, đi đâu và chừng nào thì về được. Nếu cô làm được như vậy thì cô đã không phải lâm vào tình trạng không biết làm sao như bây giờ. Yếu đuối chỉ khiến cái chết chờ chực bên cạnh, cô phải cố gắng hết sức, dùng tất cả đầu óc và thân thể này để sống còn.

Sống còn. Cô phải sống sót, cô nhất định sẽ về nhà, đó là ước vọng lớn nhất hiện nay của cô.

Yoko đem đôi bộ quần áo cũ cùng mấy bộ y phục trong hành lý của Đạt Tỷ cho hàng quần áo cũ để lấy một ít tiền. Có tiền trong tay, cô hòa vào đoàn lũ khách ra vào thành Thác Khâu, cảnh vệ cũng không nhận ra cô. Khi

đã vào được trong thành, cô hướng về phía trung tâm mà rảo bước đi, cô đã học được từ Đạt Tỹ rằng quán trọ càng xa cổng thành thì càng rẻ.

“Cậu muốn gì?” Tiêu nhị lập tức hỏi khi cô vừa bước vào quán trọ, khiến cô cười thâm trong bụng.

Các khách điếm đều có quán ăn phía dưới, bị hỏi như thế cũng bình thường. Yoko nhìn quanh quán trọ, chỉ cần nhìn phòng ăn là biết nơi này sang trọng thế nào, đây cũng chỉ là một khách sạn bình thường, không cao cấp mà cũng không thấp kém.

“Còn phòng trông không?” Cô hỏi.

Chủ quán nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi: “Chỉ mình cậu thôi à?”

Khi cô gật đầu, ông ta nói: “Một trăm tiền, đủ tiền không?”

Yoko không trả lời, thay vào đó cô mở túi tiền ra cho ông ta xem, nhưng trả phòng xong thì mới thanh toán. Đơn vị tiền tệ ở đây là ‘tiền’, giá trị tùy thuộc vào mặt đồng xu được khắc thế nào, có đồng vàng, đồng bạc nhưng cô chưa hề thấy qua tiền giấy.

“Cậu còn cần gì nữa không?”

Cô lắc đầu, cô chỉ cần dùng nước giếng, tắm rửa hay ăn uống đều phải trả thêm tiền, cô đã học được điều này khi đi cùng Đạt Tỹ, ăn uống bên ngoài gánh hàng rong sẽ rẻ hơn.

Ông ta gật đầu một cách thô lỗ, xoay người vào phía trong, gọi to: “Này, có khách! Dẫn cậu ấy lên phòng!”

Một người đàn ông lớn tuổi lập tức chạy ra từ phòng trong rồi cúi chào. Nụ cười bất chợt đông cứng lại trên gương mặt ông ta, ông ta vừa hướng dẫn vừa nhìn cô một cách kỳ quặc. Nghĩ đến việc cuối cùng cũng được ngủ tươm tất, Yoko theo ông lão lên lầu.

4.2 Hai người theo cầu thang phía sau leo lên tầng bốn. Tất cả nhà cửa ở thành Thác Khâu này đều được xây bằng gỗ và cao tối đa ba tầng nhưng riêng khách sạn này lại có bốn tầng. Trần nhà thấp đến độ chỉ cần giơ tay lên đã đụng tới, một người phụ nữ cao to như Đạt Tỹ ở đây chắc chắn sẽ không dễ chịu chút nào. Ông lão đưa cô đến một gian phòng rất nhỏ, ngang rộng chỉ khoảng hai mét, sàn nhà lát gỗ, sát tường có một cái kệ chất một vài tấm đệm futon^[1] và chăn mỏng, không có giường, nếu cần thì trải futon ra sàn nhà mà ngủ. Cái kệ kê sát tường khiến cô phải khom người, như vậy cô chỉ có thể đứng thẳng ở trong một nửa gian phòng. Căn phòng này chỉ để ngủ, trước đây cô và Đạt Tỹ đã ở loại phòng sang hơn một chút, có giường và bàn ghế, phòng cho hai người dạng như thế giá khoảng năm trăm tiền. Trị an ở trong thành không tốt, khách điếm này cũng thế, vì vậy đêm ngủ hay đi ra ngoài đều cần phải khóa cửa cẩn thận, ông lão đưa chìa khóa cho cô rồi rời khỏi phòng.

Yoko ngăn ông ta lại rồi hỏi: “Xin hỏi giếng nước ở đâu ạ?”

Nghe tiếng cô, ông lão quay đầu lại, hai mắt mở to, ngạc nhiên nhìn cô một lúc lâu.

“Xin hỏi...” Cô hỏi lại, có lẽ ông ta không nghe rõ.

Lần này, đôi mắt ông càng mở to hơn.

“Tiếng Nhật...” Ông vừa nói vừa lập tức chạy trở lại căn phòng.

“Cậu... Cậu đến từ Nhật Bản à?”

Yoko không trả lời, ông lão nắm lấy tay cô: “Cậu là hải khách à? Làm sao lại đến được đây? Cậu ở đâu đến? Làm ơn nói tiếng Nhật lần nữa đi.”

Cô chỉ biết lặng lẽ nhìn ông.

“Làm ơn, làm ơn nói tiếng Nhật đi, lão đã không được nghe tiếng Nhật từ nhiều năm nay.”

“Cháu...”

“Lão cũng đến từ Nhật Bản. Nói đi, nói tiếng Nhật cho lão nghe đi.”

Sâu trong đôi mắt già nua đầy nếp nhăn của ông, một dòng nước mắt tuôn ra lấp lánh, khiến Yoko cũng muốn khóc theo. Quả thật là trùng hợp, ở thế giới xa lạ này, tại thành Thác Khâu rộng lớn này mà bọn họ lại gặp được nhau.

Cô nói: “Ông cũng là hải khách sao?”

Ông lão gật đầu, rồi lại gật đầu thêm nhiều lần nữa, không nói nên lời, đôi bàn tay gầy guộc của ông nắm chặt cánh tay cô, Yoko có thể thấy được suốt thời gian qua ông quả thật đã rất cô đơn, cô cũng cũng cầm tay ông.

“Trà?” Ông run rẩy hỏi cô.

“Cậu uống trà không?”

Yoko gật đầu.

“Trà phải không? Lão đây không có tiền nhưng cũng có ít trà xanh. Chờ lão một chút nhé?”

“Cảm ơn ông.”

Một lúc sau, ông lão quay lại với hai chén trà trên tay, cô rất cảm kích ông, mùi trà xanh khiến cô lại nhớ quê nhà. Ông lão vừa nhìn cô nâng chén trà trên tay vừa ngồi xuống.

“Lão mừng quá, lão vừa xin bọn họ nghỉ một buổi. Cháu trai... À không, cháu gái, tên cháu là gì?”

“Nakajima Yoko”

Ông lão a lên một tiếng, ánh mắt nhấp nháy: “Lão tên là Matsuyama Seizo. Cháu gái, tiếng Nhật của lão nghe có kỳ cục không?”

Cô muốn gật đầu, nhưng rớt cuộc lại lắc đầu, tuy rằng cùng là tiếng nói nơi quê nhà của mình, nhưng cô cũng không hiểu lắm.

“Thế này thì sao?” Ông lão cười đến rơi nước mắt, vừa khóc vừa cười.

“Cháu sinh ở đâu?”

“Nơi sinh ư? Tokyo ạ.”

Ông Seizo cầm chén trà lên, nói: “Tokyo? Tokyo vẫn còn ư?”

“Là sao?”

Ông lão không để ý đến phản ứng của Yoko, lấy cổ áo lau nước mắt trên mặt.

“Lão sinh ra ở Kochi, thuộc đảo Shikoku^[2]. Trước khi đến thế giới này thì ta sống ở Kure?”

“Khu đô thị Kure^[3]?”

“Kure, trực thuộc Hiroshima, cháu biết Kure không?”

Cô gật đầu, cố gắng nhớ lại mấy tiết Địa Lý: “Hình như cháu có nghe qua.”

Ông lão cười cay đắng: “Ở đó có một căn cứ quân sự và cảng biển. Trước đây lão làm việc ở cảng.”

“Vậy sau đó ông chuyển đến Hiroshima?”

“Đúng vậy, năm ấy, mẹ lão ở lại nhà ông bà ngoại ở Kochi. Nhà lão bị thiêu rụi trong một trận không kích vào ngày 3 tháng 7, vì thế nên bà gửi lão sang nhà ông cậu ở Kure. Ông cậu bảo không thể nuôi lão ăn không ngồi rồi như thế này, vì thế nên lão đến cảng làm việc. Rồi cảng biển cũng bị tấn công, chiếc thuyền gàn đó bị đánh chìm, lão rơi xuống biển.”

Yoko bắt đầu nhận thấy dường như ông đang nói chuyện Chiến tranh thế giới thứ hai.

“Đến khi tỉnh lại thì lão đã ở Kyokai^[4], sau đó lão trôi dạt vào bờ và được người ta cứu sống.”

Cách ông ta phát âm ‘Kyokai’ có khác với cách phát âm ‘Hư Hải’ cô vẫn thường nghe.

“Thì ra là vậy...”

“Trước đó cũng có một trận không kích lớn, kho đạn nổ tung, chiến hạm đậu ngoài cảng cũng không làm được gì, cả hai chiếc Setonaikai và Suou^[5] đều không vào được.”

“Ồ!” Yoko cũng không biết nói gì hơn.

“Tokyo bị đánh bom vào tháng ba, tất cả đều bị san thành bình địa, rồi đến Osaka vào tháng sáu, cả thành phố đều bị thiêu rụi. Đảo Luzon và Okinawa đều đã đầu hàng. Ta cũng không nghĩ rằng chúng ta thắng nổi, Nhật Bản đã bại trận rồi phải không?”

“Vâng... vâng ạ...”

Ông lão thở dài nặng nề: “Lão cũng đoán được chuyện này, từ lâu lão đã biết cái ngày ấy thế nào cũng đến.”

Yoko quả thật không thể hiểu được tâm tình của ông. Cha mẹ cô đều sinh ra sau chiến tranh, chẳng có người thân nào của cô nói về thời kỳ ấy. Đối với cô, chiến tranh cứ như chuyện lịch sử xa xưa, chỉ đọc thấy trên sách vở hay xem trên phim ảnh, truyền hình. Vậy mà giờ đây, những chuyện ông lão kể vẫn còn gần gũi hơn thế giới xa lạ này, khiến cô cảm thấy thật quen

thuộc khi lại được nghe những điều thuộc về thế giới của mình.

“Tokyo vẫn còn à? Vậy giờ Nhật Bản đã thuộc Mỹ?”

“Dĩ nhiên là không!” Cô ngạc nhiên.

Đôi mắt ông lão cũng mở to, ông nói: “Thật... Thật ư? Nhưng... Cháu gái... Đôi mắt cháu là thế nào?”

Yoko thoáng hết hồn, chợt nhót đến việc sau khi đến thế giới này, đôi mắt mình đã chuyển sang màu xanh lá cây.

Cô trả lời ấp úng: “Việc này không liên quan đến chuyện đó.”

Ông lão hết cúi đầu rồi lại lắc đầu.

“Không, không, thôi, cho qua chuyện này đi, chỉ là lão đã từng cho rằng Nhật Bản chắc chắn sẽ trở thành thuộc địa của Mỹ. Nếu không thì không cần phải quan tâm... Không cần phải quan tâm đến chuyện đó.”

Ở đây, dưới bầu trời xa lạ và xa xôi này, ông lão hồi tưởng về quê cha đất mẹ, nơi ông ngày đêm thương nhớ. Ở thế giới này, sau này quê hương họ ra sao, cả Yoko và ông lão cũng đều sẽ không rõ, trải qua bao nhiêu thời gian, nỗi nhớ ấy ngày càng sâu đậm, nhất là đối với ông, người đã xa quê hơn nửa thế kỷ nay, lúc nào cõi lòng ông cũng hướng về nơi quê nhà.

“Bệ hạ có bình an không?”

“Là Thiên hoàng Showa^[6] bệ hạ ư? Showa bệ hạ đã bình yên vô sự vượt qua chiến tranh, chỉ là...”

Yoko định dùng từ *chết* nhưng vội đổi lại thành: “Chỉ là người đã qua đời.”

Ông lão ngẩn đầu lên, rồi lại quỳ xuống hành lễ, dùng tay áo lau nước mắt. Một lúc sau cô mới dám đặt tay lên vai ông, ông không phản ứng lại, cô tiếp tục vỗ vỗ vào tấm lưng gầy guộc của ông cho đến khi ông thôi khóc.

—

[1] **Futon**: là một loại đệm truyền thống của Nhật dùng để trải xuống sàn ngủ.

[2] **Shikoku**: là một trong bốn đảo lớn của Nhật (Hokkaido, Honshu, Shikoku, Kyushu). Shikoku (四国; *Tứ Quốc*) chỉ bốn tỉnh trước đây ở vùng này. Nay gồm bốn tỉnh mới là Ehime, Kagawa, Kochi và Tokushima.

[3] **Kure**: là một đô thị loại đặc biệt thuộc tỉnh Hiroshima. Thành phố này được chỉ định là một đô thị nghỉ dưỡng và chữa bệnh của Nhật Bản.

[4] **Kyokai**: là cách đọc theo tiếng Nhật của chữ Hư Hải (虚海), ở đây, Yoko và ông lão đang trò chuyện bằng tiếng Nhật, tuy cùng một Hán tự nhưng cách đọc của Hư Hải trong tiếng Hán và tiếng Nhật hoàn toàn khác nhau.

[5] **Setonaikai** và **Suou**: là hai chiến hạm của Nhật tham gia Chiến tranh thế giới thứ hai.

[6] **Thiên hoàng Showa** (昭和; *Chiêu Hòa*) (sinh ngày 29 tháng 4 năm 1901 – mất ngày 7 tháng 1 năm 1989), tên thật là Hirohito (裕仁; *Dụ Nhân*), là vị Thiên hoàng thứ 124 của Nhật Bản theo danh sách Thiên hoàng truyền thống. Ông làm vua từ năm 1926 đến 1989, có thời gian trị vì dài hơn bất cứ một Thiên hoàng nào khác trong lịch sử Nhật Bản, và là vị vua cuối cùng ủng hộ sự thần thánh của Thiên hoàng. Thời kỳ ông làm vua được gọi là thời kỳ Showa. Trong cuộc đời ông đã chứng kiến không ít sự kiện quan trọng trong lịch sử nước Nhật.

Showa là triều vua lâu dài nhất trong lịch sử Nhật Bản. Trong thời kỳ này, xã hội Nhật có sự thay đổi lớn lao. Trước thời Showa, Nhật Bản đã trở thành một đất nước giàu mạnh nhờ cuộc Minh Trị Duy Tân được thực hiện từ cuối thế kỷ XIX đến đầu thế kỷ XX. Lúc này, Nhật Bản vẫn còn là một nhà nước nông nghiệp, các cơ sở công nghiệp còn tương đối hạn chế. Trong những năm 1930, việc quân sự hóa đã dẫn tới Nhật Bản xâm lược Trung Quốc, châu Á - Thái Bình Dương và tham gia Chiến tranh thế giới thứ hai. Thiên hoàng Showa, với tư cách là người đứng đầu quốc gia và quân đội Nhật, đã tuyên bố nước Nhật đầu hàng vô điều kiện trước quân Đồng Minh vào ngày 15 tháng 8 năm 1945.

Sau chiến tranh, Thiên hoàng bắt tay vào việc tái thiết Nhật Bản trong khi đất nước bị xâm chiếm. Ngày 3 tháng 11 năm 1946, Hiến pháp mới của Nhật được ban bố. Hiệp ước có hiệu lực vào ngày 3 tháng 5 năm 1947, đã quy định Thiên hoàng chỉ là “Biểu tượng của quốc gia, và cho sự hòa hợp của dân tộc”, chứ không có quyền lực chính trị. Công cuộc tái thiết đã khiến Nhật Bản trở thành một quốc gia dân chủ với mức độ đô thị hóa cao và là một trong các quốc gia đứng đầu thế giới về công nghiệp và khoa học kỹ thuật. Sự “thần kỳ” của nước Nhật thời bấy giờ đã khiến cho các nước khác thực sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

Thiên hoàng Showa qua đời năm 1989 và Hoàng thái tử Akihito lên nối ngôi, lấy niên hiệu là Heisei (平成; *Bình Thành*).

4.3 “**X**in lỗi cháu, chẳng hiểu sao lớn tuổi thế này thì bỗng dung lại mau nước mắt hơn trước...”

Yoko không nói gì, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

“Vậy... bây giờ là năm nào?”

“Năm nào?” Yoko ngạc nhiên hỏi.

Ông lão nhìn cô bằng một ánh mắt khó hiểu, ông nói: “Vậy đại chiến kết thúc vào năm nào?”

“1945 ạ.”

“Năm Showa^[1] ấy?”

“À...” Yoko nghĩ một chút, cố gắng nhớ lại bảng đối chiếu niên biểu mà cô đã học thuộc trước kia. “Năm Showa thứ 20, có lẽ vậy?”

“Showa thứ 20?” Ông lão nhìn cô ngạc nhiên. “Lão cũng đến đây vào năm Showa thứ 20. Vậy đại chiến kết thúc vào tháng nào?”

“Tháng tám... Ngày 15 tháng 8.”

Ông lão nắm chặt tay: “Tháng tám? Ngày 15 tháng 8 năm Showa thứ 20?”

“Vâng ạ...”

Ông trừng mắt nhìn cô.

Cô không biết nói gì, chỉ biết cúi đầu yên lặng nghe ông lão khóc kể về những mất mát mình đã phải chịu do chiến tranh.

Cho đến nửa đêm thì ông bắt đầu hỏi Yoko về chuyện cá nhân của cô, gia đình, nhà cửa, nơi cô sống thế nào, cuộc sống của cô giờ đây ra sao, trả lời hết từng ấy câu hỏi quả thật khiến cô có chút thống khổ. Bên cạnh cô bây giờ là một người đi trước, ông đã bị đưa đến thế giới này và không thể quay về, điều đó làm cô cảm thấy buồn khổ. Rồi cô cũng sẽ giống ông ta ư? Cả đời sống ở thế giới xa lạ này và không thể trở về. Ít ra cô vẫn còn may mắn hơn một chút khi gặp được một hải khách đồng cảnh ngộ, trong suốt thời gian qua, ông lão chỉ có một thân một mình ở nơi này.

“Lão đã làm gì mà bị báo ứng thế này?” Ông lão ngồi xếp bằng, khuỷu tay đặt trên gối còn bàn tay thì ôm lấy đầu mình. “Gia đình và bạn bè lão đều chết cả trong khi lão thì bị lạc đến thế giới kỳ lạ này. Sao ông trời không để lão chết trong trận không kích ấy luôn đi, không đến nửa tháng, không đến nửa tháng sau là chiến tranh kết thúc rồi.”

Yoko vẫn không nói được câu nào.

“Chỉ cần chiến tranh kết thúc thì mọi người lại có thể sum họp. Nhưng giờ đây, chỉ có mình lão ở thế giới này, ăn không no, mặc không đủ.”

“Vâng, nhưng...”

“Giá năm ấy lão chết đi trong cái trận không kích ấy cho rồi, còn hơn phải một thân một mình ở nơi xa lạ này, đến tiếng cũng không hiểu người ta nói gì.”

Yoko nhìn ông ngạc nhiên: “Ông không hiểu tiếng ở đây ư?”

“Không... Lão cũng chỉ vừa mới học được một chút gần đây thôi, vì thế nên lão chỉ có thể làm thứ công việc này.” Ông nhìn cô một cách nghi ngờ. “Cháu hiểu những gì bọn họ nói ư?”

“Vâng...” Cô trả lời ngập ngừng. “Trước giờ cháu vẫn nghĩ đó là tiếng Nhật.”

“Vô nghĩa!” Gương mặt ông lão sừng sốt. “Trước giờ, trừ mỗi khi lão tự nhủ với bản thân mình ra thì thứ tiếng Nhật duy nhất ta nghe được là từ cháu vào hôm nay. Tuy chẳng hiểu được lời nào của bọn họ nhưng lão cảm thấy nó tựa như tiếng Hoa. Chắc chắn đó không phải là tiếng Nhật!”

“Nhưng chẳng phải nơi này cũng dùng Hán tự sao?”

“Đúng là Hán tự, nhưng là Hán tự Trung Quốc^[2], trước đây ở cảng có

vài người Hoa, lão thấy họ viết chữ như vậy.”

“Không thể nào!”

Yoko mở to mắt nhìn ông, tâm trạng vô cùng phức tạp, cô hỏi: “Từ khi đến đây, cháu chưa từng có vấn đề gì về ngôn ngữ. Nếu họ không nói tiếng Nhật thì làm sao cháu hiểu được?”

“Vậy cháu có hiểu những gì người trong khách điếm nói với nhau không?”

“Tất nhiên.”

Ông lão lắc đầu: “Dù cháu cho đó là gì, nhưng lão chắc chắn đó không phải là tiếng Nhật. Không ai ở đây nói tiếng Nhật cả.”

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Trong đầu Yoko hỗn loạn. Chắc chắn cái thứ tiếng cô nghe thấy ở đây là tiếng Nhật, nhưng tại sao ông lão này lại bảo đó không phải là tiếng Nhật, cô không cảm thấy thứ âm thanh người dân ở đây nói chuyện với cái thứ tiếng ông lão nói có gì khác nhau.

“Đây là Xảo^[3] quốc không ạ? Chữ ‘xảo’ trong ‘kỹ xảo’ đúng không ạ?”

“Đúng.”

“Chúng ta là những hải khách, chúng ta đến từ phía bên kia Hư Hải, tức đại dương trống rỗng.”

“Đúng.”

“Thành này là một hương công sở.”

“Hương công sở? Ý cháu là một hương thành ư?”

“Không, nó là một đơn vị hành chính giống như huyện ở Nhật Bản.”

“Huyện?”

“Thủ phủ của huyện là nơi có huyện trưởng.”

“Huyện trưởng? Không, ở đây không có ‘huyện trưởng’ nào cả. Đúng đầu nơi này là ‘huyện chính’.”

Ông ta nói gì thế? Yoko lầm bầm.

“Nhưng trước giờ cháu vẫn nghe là huyện trưởng.”

“Không có huyện trưởng nào cả.”

“Mùa đông, người dân sống ở trong thị trấn, còn đến mùa xuân thì họ trở về làng.”

“Mùa đông họ sống ở ‘ri’^[4], đến mùa xuân họ về lại ‘ru’^[5].”

“Nhưng cháu...”

Ông lão trừng mắt nhìn cô: “Người rút cuộc là ai?”

“Cháu...”

“Người không phải là một kaikyaku^[6] như ta. Ta đã ở nơi xa lạ này hàng năm trời, bị bỏ rơi giữa chiến tranh, nửa chữ cũng không hiểu, không vợ con, không bạn bè, chỉ có một mình ta.”

Chuyện gì thế này? Chính cô cũng không hiểu, thứ tiếng nói trước giờ

cô vẫn nghe thấy là thứ tiếng gì?

“Chúng ta đã phải chịu bao nhiêu đau khổ của chiến tranh để các người được như ngày nay, vậy mà ở đây, người cũng được hưởng tiện nghi như thế ư? Tại sao?”

“Cháu không biết!” Yoko gào lên đáp lại.

Một giọng từ bên ngoài gọi cửa: “Khách quan, có chuyện gì không?”

Ông lão vội vàng đưa ngón tay lên miệng, ra dấu cho cô im lặng, Yoko nói vọng ra cửa: “Xin lỗi, không có chuyện gì đâu!”

“Khách quan, xin đừng làm phiền giấc ngủ của người khác.”

“Tôi sẽ chú ý hơn.”

Tiếng chân ngoài cửa dần rời đi, cô thở dài, ông lão vẫn nhìn cô bằng vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

“Mới vừa rồi cháu hiểu hết những lời họ nói ư?”

Yoko gật đầu: “Vâng.”

“Nhưng chẳng phải vừa rồi cháu nói tiếng Nhật sao?”

“Vậy chứ cháu nói tiếng gì?”

“Cháu nói tiếng Nhật!”

“Nhưng cái người kia hiểu mà.”

“Ừ thì đúng.”

Yoko nói thứ tiếng cô thường nói và nghe được thứ tiếng cô thường nghe, vậy chuyện này là như thế nào?

Về mặt ông lão mềm ra: “Nhưng cháu chắc chắn không phải là một kaikyaku, ít ra thì không phải là một kaikyaku bình thường, chắc chắn không phải.”

Từ ‘kaikyaku’ phát âm từ miệng ông tuy là cùng một âm điệu với ‘hải khách’, nhưng khác với cách phát âm cô vẫn thường nghe.

“Làm sao cháu hiểu được những gì họ nói?”

“Cháu không biết?”

“Sao lại không biết?”

“Thật mà, cháu chẳng biết gì cả. Cháu không biết vì sao mình đến được đây, cũng như không biết tại sao cháu không giống ông.”

Và tại sao gương mặt cô thay đổi. Cô vừa nói vừa sờ lên mái tóc xơ xác vì nhuộm của mình.

“Có cách nào trở về không ạ?”

“Lão đã hỏi nhiều người, tất cả bọn họ đều nói không thể.” Rồi ông cười gượng: “Nếu về được thì lão đã về lâu rồi, nhưng nếu bây giờ trở về thì chẳng phải sẽ giống Urashima Taro^[7] sao. Vậy... cháu gái, giờ cháu định đi đâu?”

“Cháu cũng không biết, nhưng cháu hỏi một chuyện được không ạ?

“Chuyện gì?”

“Khi đến đây ông có bị bắt không?”

“Bị bắt?”

Ông Seizo mở to mắt nhìn cô, rồi bất chợt hiểu ra: “Đúng rồi, lão nghe nói ở đây người ta bắt giữ kaikyaku. Không, ta không bị, năm ấy ta trôi dạt vào Kei^[8].”

“Vậy ở nước đó thì khác ư?”

“Mỗi nước đối xử với kaikyaku khác nhau. Năm ấy, sau khi trôi dạt vào Kei, lão nhận được giấy thông hành và sống ở đó cho đến năm ngoái. Bệ hạ băng hà, toàn quốc rơi vào nội loạn, lão không sống được ở Kei nữa nên mới phải đi sang đây.”

Yoko nhớ lại những nạn dân ngoài thành, cô nói: “Vậy ở Khánh quốc... không ai bắt ông ư?”

Seizo gật đầu: “Không sai, nhưng giờ nơi đó chẳng ở được đâu, loạn lạc hoành hành khắp nơi. Thôn lão sống bị yêu quái tấn công, chúng giết hơn phân nửa người ở đó.”

“Yêu quái? Không phải vì nội chiến ư?”

“Khi một quốc gia rơi vào loạn lạc thì yêu nghiệt sẽ xuất hiện, mà không chỉ có yêu quái, còn có động đất và lũ lụt, toàn là tai họa, nên lão phải vội rời đi.”

Yoko rũ mắt. Vậy ở Khánh quốc cô sẽ không bị săn đuổi. Cứ trốn chạy ở Xảo quốc hay liều thân đến Khánh quốc, nơi nào an toàn hơn? Khi cô đang suy tư thì ông lão lại lên tiếng.

“Những phụ nữ khác, họ đã rời đi từ lâu rồi. Lão cũng không hiểu bệ hạ nghĩ gì mà lại đi trục xuất tất cả phụ nữ.”

“Không thể nào?”

“Đó là sự thật. Lão nghe nói ở thủ đô Gyoten^[9] từ lâu đã không còn phụ nữ nào cả, tất cả bọn họ đều đã bị xử trảm. Nơi đó đã không còn ở được nữa đâu, phần lớn mọi người đều đã đi rồi. Cháu không nên đi sang Khánh quốc, nơi đó chỉ còn là một ổ yêu quái thôi. Gần đây có nhiều người chết khi vượt biên lăm, bên đó cũng đã đóng cửa biên giới rồi.”

“Thì ra là thế.” Yoko lẩm bẩm.

Ông Seizo khịt mũi: “Giờ đây chuyện gì ở Nhật Bản lão cũng không rõ, lại đi giảng giải cho cháu về mấy chuyện ở đây... Xem ra lão cũng thành người nơi này rồi.”

“Xin lỗi ạ...”

Ông nắm tay lại: “So với Kei, Kou^[10] vẫn còn tốt chán. Nhưng nếu để người khác biết mình là một kaikyaku thì sẽ bị tống giam ngay, cũng không hẳn gọi là khá hơn.”

“Nhưng cháu...”

Ông lão cười, gương mặt đau thương như khóc: “Ta biết, ta biết đó không phải là lỗi của cháu. Ta biết, nhưng ta vẫn rất đau lòng. Cháu đừng

quá lo lắng. Nhớ cẩn thận, dù gì cháu cũng là con gái!”

Yoko chỉ lắc đầu.

“Ta phải quay lại làm việc đây, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi. Đi đường cẩn thận nhé!”

Nói rồi ông mở cửa bước ra ngoài. Cô định gọi ông lại nhưng rốt cuộc lại thôi, chỉ hướng về ông mà nói: “Chúc ông ngủ ngon!”

—

[1] **Năm Showa**: Thời kỳ Thiên hoàng Showa (昭和; *Chiêu Hòa*) làm vua được gọi là thời kỳ Showa. Năm Showa thứ nhất là năm đầu tiên ông lên ngôi, tức năm 1926, năm Showa thứ 20 ở đây tương đương với năm 1945.

[2] Hán tự Trung Quốc và Hán tự Nhật Bản (còn được gọi là chữ Kanji) về cơ bản là giống nhau nhưng vẫn có sự khác nhau ở một số chữ, vì vậy, một số chữ Kanji không giống với Hán tự Trung Quốc tương đương. Mặt khác, cách ghép từ của chữ Kanji cũng có nhiều điểm khác biệt với Hán tự Trung Quốc.

Trong chương này, có sự xung khắc về ngôn ngữ khi ông Seizo phát âm những từ đặc biệt theo tiếng Nhật trong khi Yoko lại phát âm theo tiếng Hoa những từ ấy vì trước giờ những người khác đều dùng cách phát âm tiếng Hoa nói chuyện với cô. Vì vậy, mình dùng từ Hán Việt cho lời thoại của Yoko và romaji cho lời thoại của ông Seizo.

[3] ‘Xảo’ đọc theo tiếng Nhật là ‘Kou’.

[4] ‘Ri’ ở đây là chữ ‘lý’ (里), có nghĩa là trấn.

[5] ‘Ru’ ở đây là chữ ‘lư’ (廬), có nghĩa là thôn.

[6] ‘Kaikyaku’ là cách đọc tiếng Nhật của từ ‘hải khách’.

[7] **Urashima Taro** (浦島太郎; *Phố Đảo Thái Lan*) là nhân vật trong một câu chuyện cổ tích Nhật Bản, “Truyện về chàng đánh cá Urashima Taro”. Chàng đánh cá Urashima Taro một lần tình cờ chàng cứu được một con rùa biển mà không ngờ nó chính là một vị công chúa của Long cung của Long thần. Do cảm kích, công chúa đã mời Taro đến chỗ nàng chơi vài ngày. Taro ở lại Long cung chơi ba ngày rồi xin về thăm nhà, công chúa biết không thể giữ chàng lại được bèn tặng cho một hộp gấm và dặn không được mở ra nếu như Taro còn có ý định quay lại đây. Taro trở về quê nhà và thấy cảnh vật đã hoàn toàn đổi khác, thậm chí ngôi nhà xưa kia chàng ở đã biến thành một khu rừng. Thì ra vài ngày vui chơi ở Long cung đã là 300 năm trôi qua ở chốn trần gian, Taro quên mất lời dặn, mở hộp quà của công chúa ra và trong phút chót trở nên già nua, qua đời ngay sau đó.

[6] ‘Kei’ là cách đọc tiếng Nhật của ‘Khánh’.

[9] ‘Gyouten’, đọc theo tiếng Hán là ‘Nghieu Thiên’.

[10] Tương tự như trên, ‘Kou’ là cách đọc tiếng Nhật của ‘Xảo’.

4.4 Yoko lấy một tấm đệm futon trên kệ xuống, lặng lẽ thờ dài, cũng đã lâu rồi không được ngủ trên chăn êm nệm ấm thế này mà cô lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào, trong lòng ngồn ngàng bao nhiêu là thứ.

Tại sao cô không gặp vấn đề về ngôn ngữ? Nếu cô không hiểu những gì mọi người xung quanh nói, cô sẽ không biết phải làm sao, cô cũng không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như thế này. Nếu ngôn ngữ ở đây không phải tiếng Nhật thì làm sao cô nghe hiểu được, vậy khi cô nói với người ngoài cửa lúc nãy, cô đã dùng tiếng gì? Ông lão nghe ra tiếng Nhật và người ngoài cửa thì nghe ra thứ ngôn ngữ của họ, cách phát âm của ông ta nghe cũng kỳ kỳ. Bên cạnh đó, nếu quả thật không có ‘huyện trưởng’, vậy trước giờ cô đã nghe từ gì? Yoko vừa suy nghĩ vừa nhìn chăm chăm vào cái trần nhà thấp lè tè.

Thông dịch. Có lẽ theo một cách nào đó, ngôn ngữ ở đây đã được dịch lại để cô có thể hiểu.

“Nhưng Hựu, là ông phải không?”

Tất nhiên, không một tiếng động đáp trả lời thì thậm của cô. Như mọi lần, cô lại ôm thanh kiếm vào trong lòng rồi chìm vào giấc ngủ. Đến khi tỉnh dậy, hành trang của cô trong góc phòng đã biến mất. Cô bật dậy, vội vàng kiểm tra khóa cửa, ổ khóa vẫn y nguyên. Cô xuống lầu và báo cho quản lý, nhưng hai người đàn ông ở đây đều nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Người có chắc là có mang theo hành lý không?”

“Có, tiền bạc của tôi đều ở trong đó, có người đã đánh cắp chúng.”

“Nhưng cửa phòng vẫn khóa mà?”

“Còn chìa khóa dự phòng thì sao?”

Hai người đàn ông càng nhìn cô bằng ánh mắt dữ tợn hơn.

“Ý người bảo người trong điểm trộm của người ư?” Một người nói.

“Hay là người không muốn trả tiền nên giở trò?” Người kia dẫn mặt cô.

Yoko đặt tay lên chui kiếm, trả lời: “Không phải.”

“Vậy thì trả tiền đi.”

“Tôi nói rồi, hành lý của tôi bị trộm mất.”

“Vậy thì ra quan phủ.”

“Khoan đã!” Cô bắt đầu tháo thanh kiếm ra khỏi lớp vải bọc rồi tiếp lời: “Gọi ông lão tôi qua lên đây.” Cô nghĩ ông sẽ nói giúp cô vài lời.

“Ông lão?”

“Tên ông ta là Matsuyama, đến từ Khánh quốc.”

Hai người đàn ông nhìn nhau: “Người muốn gì với ông ta?”

“Ông ấy đã thấy hành lý của tôi.”

Một người gác cổng ra hiệu cho người thanh niên, hấn chạy đến thì thầm gì đó với người gác cổng rồi quay về nói: “Trên tay trái người cầm gì thế?”

“Không phải tiền.”

“Đưa ta xem qua một chút!”

“Sau khi nói chuyện với ông ta đã.”

Người thanh niên nhìn cô bằng ánh mắt hoài nghi rồi vội vàng chạy vào trong, một loáng sau đã trở lại.

“Ông ta không có ở đây?”

“Không có ở đây?”

“Hành lý của ông ta cũng biến mất, có lẽ lão chạy trốn rồi.”

Người gác cửa chặt lưỡi, cái âm thanh ấy khiến máu trong người Yoko sôi lên.

Là lão ấy.

Chính hắn đã ăn cắp hành lý của cô. Cô nhắm mắt lại, cho dù cả hai cùng là hải khách, nhưng hắn đã phản bội cô. Có lẽ hắn ganh ghét với cuộc sống bình yên sau chiến tranh của cô, hay vì hắn ganh ghét cô có thể hiểu được ngôn ngữ nơi này còn hắn thì không. Dù thế nào đi chăng nữa thì chắc hẳn hắn đã dự liệu ăn cắp hành trang của cô từ đầu. Cô đã cho rằng cuối cùng mình cũng có thể tìm ra một người đồng cảnh ngộ, hắn đã khiến cô tin tưởng hắn. Từ sau khi bị Đạt Tỷ lừa gạt, cô đã không còn dám tin tưởng vào ai, nhưng giờ đây cô lại để mình bị một hải khách hãm hại. Có cái gì đó đốt cháy cổ họng cô, cơn giận dữ trong lòng cô sôi trào như sóng biển cuồng nộ, mỗi lần như thế, cô lại có cảm giác như mình trở thành một con quái vật.

Cô giận dữ thét lên: “Chính hắn đã trộm hành lý của tôi!”

Người thanh niên trả lời: “Hắn chỉ là một nạn dân, vả lại hành lý của người cũng chẳng đáng giá gì.”

“Đừng nói nhiều, mau đưa cái thứ người cầm trên tay đây cho ta xem có đáng giá không.”

Yoko cầm chặt chuôi kiếm: “Ở đây tôi là người bị hại!”

“Chúng ta là người làm ăn, không có chuyện quy tiền đâu nhé!”

“Vậy thì phải quản lý chuyện làm ăn của các người tốt hơn.”

“Im đi! Mau đưa cái kia cho ta!”

Hai người đàn ông bao vây cô, Yoko liền thủ thế, trong chớp mắt đã rút kiếm ra. Một tia sáng mặt trời từ cửa sổ phản chiếu vào lưỡi kiếm khiến nó lóe sáng.

“Cái quái gì...”

“Tránh ra! Tôi đã nói tôi là người bị hại.”

Người thanh niên vội vàng bỏ chạy trước khiến người đàn ông còn lại bối rối, không biết phải làm thế nào.

“Tránh ra! Nếu muốn lấy tiền thì mau đuổi theo lão già đó.”

“Người đã sớm bày ra trò này phải không?”

“Tôi đã nói rồi. Bất được lão già ấy thì tất cả tiền sẽ là của các người.”

Cô đưa kiếm về phía trước, người đàn ông lùi lại. Cô lại tiến về phía

trước ba bước, người đàn ông vội vàng xoay người bỏ chạy. Cô chạy theo hắn về phía cửa. Người thanh niên kia đã gọi thêm người đến, cô liền huy động uy hiếp bọn họ rồi xông ra ngoài.

Bất chợt cô cảm thấy chỗ cánh tay lão già đã nắm lấy đêm qua thật đau đớn. Cô sẽ không bao giờ tin tưởng vào ai nữa cả, Yoko tự hứa với lòng mình như thế.

4.5 Những ngày sau, Yoko lại trở lại cuộc sống lang thang, cô cứ đi theo đường cái không mục đích, không điểm đến. Trong tay không có tiền nên cô cũng không thể mua thức ăn hay thuê phòng trọ. Mặc dù cô có thể ngủ dưới ngoài tường thành như những nạn dân khác, nhưng gần đây việc phòng vệ đã được siết chặt hơn, trà trộn vào đoàn lũ khách ngày càng khó khăn, vì thế nên cô quyết định thôi cái ý định ấy đi.

Sẽ không có ai đứng về phía ngươi. Sẽ không có ai giúp ngươi. Sẽ không có ai cho ngươi một con đường sống.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện bị lừa gạt và phản bội, cô thà ngủ dưới bầu trời sao và bị yêu quái săn đuổi còn hơn. Sau khi thay đổi cách ăn mặc thì không còn ai nhận ra cô là một thiếu nữ nữa, tất cả mọi người đều xem cô như một thiếu niên. Ở đây vốn tình hình trị an cũng rất kém, còn đồ hoành hành, vì thế nên cô cũng không còn nương tay khi vung kiếm uy hiếp người khác.

Ban ngày, mỗi bước đi của cô đều đề phòng những người xung quanh, ban đêm, mỗi bước đi của cô đều có yêu quái tập kích. Cô không thể chớp mắt khi đêm đến vì nỗi lo yêu quái tấn công, dần dần, cô dường như trở thành một sinh vật của bóng đêm, ban ngày thì ngủ, đến đêm thì lên đường. Có vài gánh hàng rong bán thức ăn trên đường nhưng bọn họ chỉ làm ăn vào ban ngày, ngoài ra cô cũng không có tiền, dĩ nhiên không có tiền thì cũng không có gì để ăn. Mỗi khi bị cơn đói hành hạ, cô lại cố gắng đè nén cơn phần nộ của mình và cố gắng tìm việc làm, nhưng tất cả các thành trấn đều đầy nạn dân, vì thế nên họ cũng chẳng thiếu nhân lực, chắc chắn họ sẽ không thuê một đứa trẻ vụng về như cô.

Yêu quái xuất hiện hằng đêm làm mọi chuyện càng tệ hơn, thậm chí đôi khi chúng còn tấn công cả vào ban ngày. Trên hết là cơn khỉ xanh và những ảo ảnh từ thanh kiếm không thôi hành hạ cô. Những giọt nước mắt của mẹ khiến cô không khỏi đau lòng, lúc ấy cô chỉ muốn cái con khỉ chết đi cho rồi. Bên cạnh đó, nỗi mong mỏi được gặp lại mẹ, được trở về quê nhà ngày càng mãnh liệt cũng như cái cảm giác khao khát được trò chuyện cùng ai đó ngày càng đốt cháy thanh tâm cô. Đêm đêm, những ảo ảnh từ thanh kiếm lại hiện lên như đáp trả nỗi nhớ thương, cô cũng không biết đó là do năng lực của thanh kiếm của hiệu nghiệm vào ban đêm hay đơn giản là cô thức đêm nhiều hơn ngày. Những đêm yêu quái tập kích nhiều thì cô chẳng

có thời gian để nhớ nhà, thân thể mệt mỏi rã rời trong khi những đêm rảnh rỗi hơn thì lòng cô lại vô cùng đau đớn. Cô biết mình có thể không nhìn vào thứ ánh sáng mờ ảo phát ra từ thanh kiếm, nhưng cô không đủ dũng khí để làm chuyện đó.

Đêm nay, thanh bảo kiếm lại tỏa ra thứ ánh sáng ấy, cô vừa chạy vào núi để trốn khỏi một lũ yêu quái và đang nghỉ ngơi dưới một gốc cây màu trắng. Cô nhìn thấy những cây trắng thế này ở sâu trong núi, cô chưa từng thấy qua chúng trước kia. Vỏ cây trắng ngà, cành lá xum xuê nhưng lại không cao lắm, chỉ tầm hai mét. Những cành cây không lá trĩu nặng, cong vòng đến tận mặt đất, trông thật mỏng manh nhưng lại cứng rắn đến độ không đao kiếm nào có thể chém gãy, cứ như được làm bằng kim loại. Những quả to màu vàng mọc ra từ cành cây khiến lại chúng càng nặng nề hơn. Giống cây kỳ lạ màu trắng này tỏa sáng lấp lánh trong đêm tối, dưới ánh trăng lại càng lung linh, khiến Yoko cảm thấy dễ chịu khi ngắm nhìn chúng. Cành cây tuy thấp bé, nhưng nếu vệt chúng ra chui vào thì bên trong thì thân cây lại có chỗ để ngồi. Cũng chẳng hiểu vì sao ở dưới loại cây này, yêu quái cũng ít tấn công hơn, còn dã thú thì không dám đến gần, mỗi khi cần nghỉ ngơi, cô đều tìm đến nơi này.

Dấu mình dưới tán cây, dựa lưng vào thân cây, cô lặng lẽ nhìn thanh kiếm trên tay mình, đã mười ngày kể từ khi cô gặp lão hải khách ấy ở thành Thác Khâu. Thanh kiếm lại tỏa sáng mờ ảo, hòa vào thứ ánh sáng lấp lánh phát ra từ thân cây trong khi trái cây thì tỏa ánh sáng vàng rực rỡ. Thay vì nhìn thấy mẹ như mọi lần, lần này cô lại thấy bóng dáng của những người khác đang di chuyển, đó là một nhóm thiếu nữ bạn đồng phục đen cùng căn phòng với những chiếc bàn nối đuôi nhau.

Là lớp học của mình.

Những nữ sinh đang tụ tập bàn tán về một chuyện gì đó, những cảnh tượng này thật quen thuộc với cô, nhìn những mái tóc được chải gọn gàng, quần áo trắng thơm, sạch sẽ kia so với tình trạng của cô hiện giờ, Yoko bật cười.

“Nghe nói Nakajima bỏ nhà ra đi rồi.” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Hàng loạt tiếng xì xào lập tức tràn vào tai cô như lời đáp trả.

“Bỏ nhà ra đi? Thật ư?”

“Thật đấy. mấy ngày nay không phải nó nghỉ ốm đâu, mà là trốn nhà đi. Hôm qua mẹ nó có điện thoại cho mình, mình cũng rất ngạc nhiên.”

Đây có lẽ là chuyện từ nhiều ngày trước rồi.

“Không thể tin được.”

“Cậu ấy là lớp trưởng mà!”

“Quả nhiên cái loại bề ngoài ra vẻ đứng đắn như thế, khó mà biết bên trong lòng nghĩ gì.”

“Ừ!”

Yoko cảm thấy buồn cười, nếu nhìn thấy cô như bây giờ thì chẳng biết mấy nhỏ đó sẽ nghĩ gì nữa.

“Mình nghe nói có một gã kỳ quái đã dẫn nó đi, hình như là du đãng.”

“Theo trai ư? Vậy tại nó đã làm gì?”

“Bỏ nhà theo trai à?”

“Mình cũng nghe nói như vậy. Các cậu có biết vì sao cửa sổ phòng giáo viên vỡ sạch không. Chính là bạn trai đó đã đập phá đấy.”

“Thật ư?”

“Vậy trông thằng đó thế nào?”

“Mình cũng không rõ, hình như là tóc dài nhuộm vàng, ăn mặc vô cùng quái dị.”

“Mình không ngờ Nakajima là cái loại con gái như thế.”

“Ừ, mình cũng vậy.”

Cảnh Kỳ...

Yoko như bị quỷ hồn giữ chặt, không thể rời mắt khỏi cảnh tượng ấy.

“Ai cũng biết nó nhuộm tóc.”

“Nhưng chẳng phải nó đã bảo rằng đó là màu tóc tự nhiên của nó ư?”

“Nói dối! Chả ai có màu tóc tự nhiên như thế?”

“Nhưng mình nghe nói cậu ấy để lại cặp sách và áo khoác ở trường.”

“Vậy thì sao?”

“Sáng hôm qua Moritsuka đã tìm thấy chúng.”

“Vậy là nó bỏ nhà theo trai chỉ với một bộ đồ trên người.”

“Đừng có ngốc thế. Nếu nó không bỏ nhà ra đi, thì chẳng phải là nó đột nhiên biến mất sao?”

“Thật khủng khiếp...”

“Sớm muộn gì cũng có thông cáo mất tích dán ở trạm xe điện.”

“Rồi đến các bảng thông báo, nghe đồn mẹ nó đang phát tờ rơi tìm nó.”

“Đại loại như ‘Anh có nhìn thấy con gái tôi không?’ phải không?”

“Này, các cậu nói hơi quá rồi đấy.”

“Ừ, dù gì cũng chẳng liên quan đến tụi mình.”

“Nó bỏ nhà ra đi, đơn giản là thế.”

“Ừ, chỉ là lần này một học sinh ưu tú lại bỏ nhà ra đi.”

“Con đó bỏ nhà theo trai rồi. Tuy rằng không ai thừa nhận nhưng khi con gái yêu thì nhất định sẽ làm những chuyện điên rồ.”

“Đủ rồi, các cậu đều là bạn của Nakajima mà!”

“Mình thậm chí còn chưa từng nói chuyện với nó. Nói thiệt chứ mình không ưa nổi con nhỏ đó.”

“Nó lúc nào cũng làm ra vẻ thanh cao.”

“Ừ.”

“Mình nghe nói ba mẹ cậu ấy khó lắm, nhất quyết bắt cậu ấy phải hành

xử như một tiểu thư.”

“Nghe cũng có lý. Nhưng mình thấy nó cũng được lắm, ít ra là luôn làm xong bài tập đúng hạn.”

“Ừ, ừ, nói mới nhớ, mình thậm chí còn chưa đụng vào bài tập Toán.”

“Mình nữa.”

“Có ai làm chưa?”

“Chẳng ai buồn làm ngoài Nakajima.”

“Yoko, làm ơn quay về đi!”

Nói rồi họ cười lớn. Cùng lúc ấy, những hình ảnh trên thanh kiếm cũng mờ dần rồi đột nhiên biến mất. Ánh sáng tắt ngúm, chỉ còn lại lưỡi kiếm lạnh lẽo.

4.6 Yoko để thanh kiếm trên tay xuống, giờ đây cô cảm thấy nó thật nặng nề. Từ sâu thẳm trong lòng, cô đã biết những đứa con gái cô gọi là bạn kia thật ra cũng chẳng coi cô là bạn. Bọn họ học cùng nhau trong một giai đoạn ngắn của cuộc đời như bị nhốt cùng trong một chiếc lồng nhỏ hẹp, rồi năm sau, lại được xếp qua lớp khác và sẽ quên nhau ngay, sau khi tốt nghiệp thì chắc chắn sẽ không gặp lại nhau. Dù biết thế, nhưng những giọt nước mắt vẫn rơi trên má cô, cô vẫn biết cái mối quan hệ được gọi là bạn bè ấy hơi hợt như trước kia là lựa chọn tốt nhất, nhưng trong lòng cô vẫn mong đợi một sự liên kết thật sự từ cái được gọi là tình bạn. Còn những đứa con gái ấy đã đối xử với cô như thế nào? Chúng nó sống ở thế giới xa xôi và hòa bình kia, không chút âu lo, ăn sung mặc sướng, trước đây cô cũng thế. Cái suy nghĩ ấy khiến cô cười lẫn lộn trên đất, rồi bỗng dưng cô lại cảm thấy mình thật cô độc giữa thế giới này. Ngày ấy, mỗi khi cô cãi nhau với bố mẹ, xích mích với bạn bè hay chỉ đơn thuần là buồn vu vơ, cô đã cảm thấy mình thật cô đơn, nhưng giờ đây, nỗi cô đơn ấy thật quá ngây thơ so với sự cô độc này. Nơi ấy, cô có nhà để về, không có ai đuổi giết mình, có người an ủi cô và dù những đứa con gái kia có quay lưng lại với cô thì cô cũng có thể kết bạn mới.

Bất chợt, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc mà cô ghét cay ghét đắng, gương mặt cô lập tức nhả lại.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, người không thể trở về.”

“Ồn ào.”

“Sẵn tiện nói chuyện này, sao chúng ta không xem xét một chút nhỉ? Cho dù người có quay về thì cũng chẳng có ai mong đợi người.”

Dường như cái con khỉ này có liên hệ gì đó với những ảo ảnh trên thanh kiếm, nó thường xuất hiện sau khi những hình ảnh kia biến mất, không tính đến chuyện mấy lời của nó quả thật vô cùng khó nghe, nhưng vì sao Nhũng Hựu lại không hề phản ứng gì đối với nó.

“Mẹ vẫn đang đợi ta!”

Cô nhớ đến hình ảnh mẹ cô vỗ về con búp bê và khóc nức nở, bạn bè có thể giả dối, nhưng tình mẫu tử là thật, cái nỗi nhớ nhà ấy lại khiến lồng ngực cô đau xót.

“Mẹ khóc vì ta, vì thế nên một ngày nào đó nhất định ta sẽ trở về.”

Con khi cười lớn: “Tất nhiên, vì bà ta là mẹ người mà, cha mẹ nào chẳng buồn khi mất đi một đứa con.”

“Người muốn gì?”

Yoko ngẩn đầu nhìn về phía bụi cỏ, cái đầu của con khi tỏa ánh sáng xanh quý mị, gần đến nỗi cô chỉ cần đưa tay lên là có thể đụng vào nó.”

“Ồ, tiểu cô nương, bà ta không có khóc vì *người* mà là vì *con gái* bà ta, đó chỉ là nỗi đau mất con, không hơn không kém, ngay cả điểm này mà người cũng không hiểu nổi à?”

Câu nói ấy như đâm vào ngực cô, khiến cô không biết trả lời thế nào.

“Ví dụ nhé, nếu người mất tích không phải là người mà là đứa con bị ghét bỏ thì bà ta cũng sẽ phản ứng vậy thôi, mẹ luôn là thế mà.”

“Đủ rồi.”

“Đừng có nhìn ta bằng cái vẻ mặt đó, ta chỉ nói sự thật thôi.” Cái giọng cười khanh khách của nó ngày càng chói tai. “Cũng như nuôi thú cưng vậy, người nuôi con gì đó thì thế nào người cũng có chút tình cảm với nó, phải không?”

“Câm mồm!” Cô đứng dậy, cầm kiếm lên.

“Ôi, sợ quá, sợ quá!” Con khi vẫn tiếp tục cười. “Nhớ cha mẹ à, thứ cha mẹ ấy mà cũng đáng để nhớ sao?”

“Ta không muốn nghe.”

“Ta hiểu mà, tiểu cô nương, không đâu được như nhà mình. Người vẫn luôn muốn trở lại ngôi nhà ấm áp của mình cùng lũ bạn giả dối ấy.”

“Nói gì thế?”

Con khi nghiêng răng: “Người có thật tin rằng cha mẹ sẽ không phản bội người ư? Chắc không đó? Nhưng chẳng phải người cũng như thú cưng sao?”

“Vớ vẩn!”

“Người cũng chẳng khác gì con mèo con chó nuôi trong nhà, ngoan ngoãn thì được yêu quý, nhưng khi cần chủ nhân hay phá đồ đạc... thật ra bọn họ vì chút mặt mũi của mình nên không đem người ra đập cho một trận, nhưng trên đời này chẳng phải cũng có loại bố mẹ có thể lên lút giết con sao?”

“Nực cười!”

“Vậy ư? Có lẽ thế!” Con khi nhìn cô bằng một ánh nhìn trêu chọc, đôi mắt nó mở to, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Cha mẹ luôn dành điều tốt nhất cho con. Ôi không, nhầm rồi, đó chỉ là một vở kịch yêu thương thôi, thật ra thứ họ yêu nhất vẫn chính là bản thân bọn họ.” Nói rồi nó lại cười khanh khách, cái giọng cười như cửa vào lỗ tai

người khác.

“Người...”

“Ồ, ra chỗ người cũng như thế à?”

Bàn tay cầm kiếm của cô dừng lại.

“Diễn võ con ngoan trò giỏi vui không? Người thật sự cho rằng tất cả những gì cha mẹ nói đều đúng ư? Vậy sao lúc nào người cũng lo lắng bọn họ sẽ trừng phạt mỗi khi người trái lời, thế thì khác gì con chó vẫy đuôi dưới chân chủ nhân?”

Yoko cắn môi, cô chưa bao giờ lo lắng về chuyện bị đánh đòn, nhưng việc mỗi ngày về nhà đều nghe căn nhắc khiến cô thật mệt mỏi, mua gì cũng không được, lúc nào cũng lo lắng nhìn sắc mặt của ba mẹ, sợ bị trách phạt.

“Người chẳng phải con ngoan gì cho cam mà chỉ là đồ giả dối thôi. Người sợ bị bỏ rơi, vì vậy người trở thành một đứa con *tiện lợi* cho cha mẹ chứ gì. Và cái lũ cha mẹ tốt của người, ừ, cũng chỉ là một lũ giả dối, lúc nào cũng quay ra sau mà đóng tai nghe xem người ta nói gì về chúng. Người nghĩ xem, liệu một ngày nào đó bộ đôi giả dối kia có phản bội nhau không? Người sẽ phản bội cha mẹ người và rồi cha mẹ người sẽ phản bội người? Lẽ thường tình ở đời thôi cưng ạ, mọi người giả dối với nhau rồi phản bội nhau, đó là một cái vòng tuần hoàn không có kết thúc.”

“Khốn khiếp!”

Con khi cười to: “Ồ, xem tiểu thư ăn nói thế nào kia. Ừ, ta là đồ khốn khiếp, nhưng ta là một đồ khốn khiếp thành thật, ta không bao giờ lừa dối cũng như phản bội người, tiếc là ta phải dạy người những bài học này.”

“Câm miệng!”

“Không, không, người không thể về nhà, chết đi vẫn tốt hơn. Nhưng nếu người không có can đảm chết đi thì phải tìm một phương thức khác để sống.”

Nói rồi nó nhìn vào thanh kiếm trên tay cô, tiếp lời: “Sự thật khác nhé! Chẳng ai đứng về phía người cả, tất cả đều là kẻ thù, kể cả cái tên Cảnh Kỳ kia. Đói bụng ư? Muốn sống tốt hơn ư? Hẳn chẳng giúp gì được cho người ư, sao không dùng thanh kiếm kia mà chém một vài người?”

“Im đi!”

“Chẳng phải tiền người cầm trên tay lúc đó cũng là thứ tiền hèn hạ sao? Kiếm thêm một chút để sống tốt hơn cũng đâu phải vấn đề gì lớn.”

Yoko vung kiếm chém về nơi phát ra cái tiếng cười chói tai ấy, nhưng nơi đó không có gì cả, tiếng cười dần hòa vào bóng đêm. Cô rũ phục xuống đất, những giọt nước mắt rơi xuống trên những ngón tay.

4.7 Yoko vẫn tiếp tục lang thang, cô cũng không còn nhớ đã bao nhiêu ngày trôi qua kể từ khi mình rời thành Thác Khâu cũng như cô đã rời nhà bao lâu. Cô cũng không biết mình phải đi đâu, nhưng giờ đây cô cũng không

còn quan tâm đến điều đó nữa. Mỗi khi đêm đến, cô lại rút kiếm ra và thủ thế, yêu quái đến thì chém yêu quái, khi mặt trời lên thì kiếm một nơi nào đó để ngủ, cuộc sống của cô cứ trôi qua như thế, việc nắm viên minh châu trên tay và vung kiếm giờ đây đã trở thành hơi thở của cô. Mỗi khi không bị yêu quái tấn công, cô lại ngồi nghỉ ngơi, mỗi khi chúng tấn công với mật độ cao, cô cũng chiến đấu nhiều hơn, còn mỗi khi gặp người khác thì cô lại không ngừng rên rỉ. Con đoi dường như đã trở thành một phần da thịt của cô. Có một lần, khi bị con đoi hành hạ, cô đã cắt một miếng thịt yêu quái, nó có cái mùi kinh tởm đến nỗi cô không thể đưa vào miệng, cô cũng đã thử ăn thịt yêu quái nhưng cơ thể cô kiên quyết đào thải cái thứ ghê tởm ấy. Cứ thế, cô không còn nhớ mình đã chịu đựng bao nhiêu ngày đêm, cô đã rời đường cái và đi sâu vào trong núi.

Yoko vấp phải một cái rễ cây rồi trượt chân té xuống một dốc núi, cô cũng không buồn quan tâm đến thương thế của mình cũng như nhìn xem nơi mình té xuống là một chỗ như thế nào mà thiếp đi ngay tại chỗ. Giấc ngủ này không chút mộng mị, đến khi tỉnh dậy cô đều cảm thấy toàn thân vô lực, đến cả ngồi dậy cũng không nổi. Cô thấy mình đang nằm dưới một bụi cây thưa thớt, mặt trời đang lặn xuống, màn đêm đang đến gần, nếu cứ nằm đây thế này thì cô chắc chắn sẽ trở thành mồi cho yêu quái. Nếu bị tấn công thì Những Hựu có thể điều khiển cơ thể cô đứng lên, nhưng sau đó cái thân thể này sẽ lập tức đổ rạp xuống. Yoko cắm những ngón tay mình vào trong đất, cô phải đứng dậy và trở lại đường núi, nếu không tìm được ai giúp mình, cô sẽ bỏ mạng ở nơi này. Cô ngẩng đầu lên, cố gắng lấy viên minh châu ra, nhưng cho dù nắm chặt nó đến đâu, cô cũng không chống nổi thanh kiếm lên để ngồi dậy.

“Sẽ chẳng ai cứu giúp ngươi đâu.” Cái giọng nói ấy đột nhiên vang lên.

Yoko quay đầu lại, đó là lần đầu tiên nó xuất hiện giữa ban ngày.

“Cứ nghỉ ngơi ở đây đi, rồi ngươi sẽ được giải thoát.”

Tất cả những gì trước mắt cô chỉ là bộ lông tỏa sáng lấp lờ như lân tinh của nó và tất cả những gì cô có thể nghĩ được trong đầu là cái con khi này làm cái quái gì vào giờ này.

“Cho dù ngươi bỏ được về đường núi thì cũng sẽ bị bắt giam ngay. Ngươi cầu xin thì bọn họ cũng giúp đó, giúp ngươi thoát khỏi những thống khổ này.”

Không sai, cô thầm nghĩ. Cô không thể cầu cứu ngay cả khi đã lâm vào đường cùng như hiện giờ. Cho dù cô có lết được ra đến đường núi thì cũng sẽ chẳng có ai cứu cô, dù có ai đó nhìn thấy tình trạng thê thảm này của cô thì họ cũng sẽ quay mặt đi, trong mắt mọi người, cô chỉ là một kẻ lang thang bản thủ. Bên cạnh đó, biết đâu cô lại gặp phải lũ du thủ du thực, khi đến gần, chúng sẽ thấy trên người cô chẳng có gì đáng giá ngoài thanh kiếm, và có lẽ chúng sẽ tốt bụng một chút mà cho cô một nhát. Cô chợt hiểu rằng thế

giới này là như thế.

Cái con quỷ này, nó chỉ đem đến cho cô tuyệt vọng và đau khổ, nó như một con quỷ hút máu, vạch trần toàn bộ những mâu thuẫn từ sâu trong lòng mà ngay cả cô cũng không nhận ra, rồi nhấn chìm cô trong tuyệt vọng. Cô bật cười, cuối cùng cô cũng hiểu được nó. Cô cố gắng dùng hết sức mình, chống tay ngồi dậy.

“Chẳng còn hy vọng gì nữa đâu!”

“Câm mồm.”

“Sao không tự giải thoát cho mình?”

“Câm mồm.”

Yoko cảm mũi kiếm vào đất, đầu gối của cô như muốn gãy vụn, cô thét lên, dùng hết sức bình sinh, chống thanh kiếm để đứng dậy, nhưng đến khi gần đứng thẳng lên được thì cô lại mất đà té xuống. Toàn thân cô nặng nề đổ rạp xuống, đau đến không cử động nổi, chợt cô cảm thấy cứ nằm một chỗ thế này lại dễ chịu hơn, nằm đây, như một sinh vật vừa chào đời.

“Người muốn sống đến thế này cơ à? Sống thì có lợi gì?”

“Về nhà.”

“Ôi, tiểu cô nương, sao lại tự hành hạ bản thân mình thế kia? Cho dù người có cố gắng bầu víu vào khát vọng sống đến đâu thì người cũng không thể trở về.”

“Ta sẽ về nhà.”

“Người không thể về nhà, người không thể tự mình vượt qua Hư Hải. Người sẽ bị phản bội và giết chết ở đây, tại đất nước này.”

“Dối trá!”

Cô chỉ tin vào thanh kiếm trên tay mình, cô dùng hết sức cầm chặt chuôi kiếm. Ở đây, cô không thể dựa dẫm cũng như tin tưởng vào ai, chỉ có thanh kiếm này bảo vệ cô.

Và rồi...?

Cảnh Kỳ đã đưa cô đến đây và anh ta chưa từng nói rằng cô *không thể* trở về, tìm được Cảnh Kỳ là hy vọng duy nhất của cô.

“Ta có nói với người rằng Cảnh Kỳ cũng là kẻ thù chưa nhỉ?”

Mình sẽ không nghĩ đến chuyện đó.

“Người tin rằng hắn sẽ giúp người ư?”

Mình sẽ không nghĩ đến chuyện đó.

Cho dù là địch hay bạn, đi tìm Cảnh Kỳ vẫn còn hơn cứ đi lang thang không điếm đến như thế này. Khi gặp lại anh ta, cô sẽ hỏi anh ta về tất cả, tại sao anh lại đưa cô đến thế giới này cũng như làm thế nào để quay về.

“Cứ xem như về nhà được đi, về rồi thì sao? Cung ơi, về rồi thì sẽ hạnh phúc vĩnh viễn ư?”

“Câm mồm.”

Cô biết nó muốn nói gì, cô sẽ không bao giờ quên được cơn ác mộng

về nơi này, cô không thể làm như không có gì và sống như trước kia, chưa kể cô cũng không biết diện mạo mình rồi sẽ ra sao. Nếu không khôi phục được diện mạo được thì Nakajima Yoko trước đây xem như đã hoàn toàn biến mất.

“Thật đáng thương! Cô bé ngu ngốc đáng thương!”

Trong khi cái tiếng cười chói tai của con khỉ cửa vào lỗ tai mình, Yoko cố gắng bò dậy thêm một lần nữa. Cô cũng không biết vì sao mình lại mình làm thế, cô quả thật đáng thương, cô quả thật ngu ngốc, chẳng phải cô nên vứt bỏ mọi thứ sao? Mà lẽ ra cô cũng đã nên buông xuôi tất cả từ lâu rồi. Cô nhìn lại mình, toàn thân đầy thương tích, khắp người bê bết máu và bùn đất, áo quần rách rưới, nhưng cô cũng chẳng còn quan tâm đến bề ngoài của mình nữa, giờ đây bộ dáng của cô ra sao thì có gì quan trọng nữa chứ. Vứt bỏ sinh mạng của mình quả là một sự lựa chọn dễ dàng, nếu cô nhất định phải chết, lẽ ra cô đã chết trên sân thượng trường ngày hôm ấy, dưới móng vuốt của con hổ điếu. Không phải cô sợ chết, mà bởi vì quyết tâm sống còn của mình, đơn giản là cô không muốn bỏ cuộc, cô nhất định phải về nhà, phải về lại nơi cô ngày đêm thương nhớ. Những gì đang đợi chờ mình ở nhà ư? Cô không quan tâm, cứ về nhà trước đã, về nhà đồng nghĩa với việc phải sống sót, và cô sẽ làm mọi cách để sống sót, cô không muốn chết ở một nơi như thế này.

Cô chống kiếm đứng lên, rồi lại chống kiếm lê từng bước lên sườn núi. Cái sườn núi này chẳng phải trông vừa thấp vừa ngắn lại vừa dễ đi, nhưng sao giờ đây đối với cô sao nó lại dài đằng đẵng và gập ghềnh thế này. Không biết bao nhiêu lần cô đã trượt chân nhưng cô cố gắng giữ vững ý chí của mình, lê từng bước. Khi gần leo được lên đến đường mòn, cả người cô lại đổ gục xuống mặt đất. Cô lại cố gắng cắm sâu những ngón tay mình vào trong đất, tiếp tục bò đi, đến khi kéo được toàn bộ cơ thể lên đến mặt đường thì cũng là lúc cô ngã xuống. Cùng lúc đó, cô nghe được một âm thanh yếu ớt đến từ phía bên kia núi, một nụ cười cay đắng nở trên môi cô.

Ồ, tốt thật!

Cô hận thế giới này.

Cái âm thanh nghe như tiếng trẻ con khóc ấy ngày càng đến gần.

4.8 Một bày chó lao về phía cô, chính là lũ yêu quái tấn công cô ở đường núi hôm nọ. Cô vung kiếm, máu tanh bay đầy trời, nhanh chóng giết từng con một. Một con phóng đến và lập tức bị chém bay, Bất chợt, chân cô khụy xuống, dưới chân trái cô có một vết cắn sâu nhưng cô không có cảm giác gì, cứ như đôi chân này đã bị tê dại, nhưng từ phía mắt cá trở xuống thì đau như xé da cắt thịt. Cô nhìn lại đôi chân đầm máu của mình rồi quan sát con đường núi xem còn con nào sót lại không, chỉ còn một con còn sống.

Con này to lớn và mạnh mẽ hơn tất cả những con lúc nãy, mặc dù đã

ăn hai nhát chém nhưng nó vẫn không hề suy xuyễn. Con dã thú cúi người lấy đà, Yoko nắm chặt thanh kiếm trên tay. Hướng mũi kiếm về phía trước, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy thanh kiếm quen thuộc này sao thật nặng nề và việc theo sát đối thủ có chút khó khăn, đầu óc cô hoa đi, ý thức cũng từ từ mờ dần. Cô chém vào cái bóng đang nhảy bổ vào mình, lưỡi kiếm trượt qua nó, cho dù Nhũng Hựu có cố gắng thế nào thì cô cũng không còn đủ sức để chém thêm được một nhát thứ hai. Nhát chém đủ sức đánh ngã con ác thú nhưng trong phút chốc, nó đã đứng dậy và tiếp tục giương nanh vuốt. Cô nhắm cái mõm của nó, dùng toàn bộ sức cùng lực kiệt của mình lao đến, nhưng thanh kiếm lại đổ về phía trước, khiến cô mất đà theo. Tuy đòn vừa rồi thất bại nhưng cô cũng chém trúng mặt nó, tuy nhiên, móng vuốt của nó cũng đã cắm vào vai cô. Cú va chạm khiến toàn thân cô chấn động, thanh kiếm gần như rơi khỏi tay, cô hét lên một tiếng, cố gắng nắm thật chặt thanh kiếm và lại chém về phía con quái vật bằng hết sức mình. Chút sức lực cuối cùng đã dùng hết, toàn thân cô đổ ập xuống đất nhưng nhát chém vừa rồi cũng đã trúng vào cổ nó, lưỡi kiếm cắm vào trong đất, mang theo một mảng lông đen tuyền, máu đen phun đầy mặt đất và trên lưỡi kiếm.

Yoko ngã xuống đất, không còn sức để cử động, số phận của con dã thú cũng không khá hơn, nó nằm cách cô một mét. Hai bên đều ngẩn đầu, đôi mắt quan sát động tĩnh của đối phương. Lưỡi kiếm vẫn cắm vào trong đất, con quái thú phun ra một ngụm máu, hai bên lại tiếp tục trừng mắt nhìn nhau, cô quyết định cử động trước. Cô cố gắng với lấy cán kiếm bằng đôi tay yếu ớt của mình, dùng hết sức còn lại, dựa vào mũi kiếm đang cắm chặt vào trong đất để đứng lên. Một lúc sau, đến lượt con yêu quái từ từ ngời dậy nhưng lại lập tức đổ ập xuống. Cô cũng không biết làm cách nào mà mình đủ sức rút thanh kiếm ra khỏi đất, từ từ lật đến phía con dã thú, quỳ xuống, nâng kiếm lên rồi bổ xuống cổ nó. Nó ngẩn đầu rồi rú lên, phun ra thêm một ngụm máu, móng vuốt của nó cào vào trong đất một cách vô vọng. Cô lại dùng hai tay nâng thanh bảo kiếm lên một lần nữa, chém xuống, lần này, cô quyết định để mặc cho sức nặng của thanh kiếm sát thương con quái vật ra sao thì ra. Lưỡi kiếm toả sáng dính đầy máu thịt cắm sâu vào cổ nó, móng vuốt của nó bật ra, tay chân co giật, miệng sùi bọt mép, rên ư ử như muốn nói điều gì đó. Cô lại nâng thanh kiếm nặng nề lên rồi chém xuống một lần nữa, lần này con vật không còn phản ứng gì nữa, lưỡi kiếm đã chặt đứt hơn nửa cổ nó.

Yoko buông chuôi kiếm ra, ngã vật ra phía sau, trên bầu trời, từng đám mây vẫn cuồn cuộn kéo đến. Sau khi nằm đó một chút, cô thở dốc, cố gắng lấy lại nhịp thở rồi hét to. Cả người cô đau đớn, mỗi hơi thở như xé toạc cổ họng, từ trong tứ chi, cô cảm nhận như chân tay mình vừa bị cắt rời, không còn chút cảm giác nào. Cô muốn nắm lấy viên minh châu nhưng những ngón tay đã cứng đờ, không thể cử động, cô không thể làm gì hơn là để cho mắt mình nhòa đi, cô nằm đó, ngấm nhìn bầu trời hoàng hôn nhuộm đỏ với

những áng mây hững hờ trôi. Bất chợt cô cảm thấy buồn nôn, cái mùi hôi thối chảy dài từ trên xuống dưới, tỏa khắp cơ thể cô, cô cố gắng hít vào như không thể thở ra. Cô bịt miệng, xoay người lại và ho khan dữ dội.

Mình vẫn còn sống.

Cô vẫn còn sống, bất chợt cái suy nghĩ này thoáng qua trong đầu cô. Khi lấy lại được nhịp thở thì Yoko nghe thấy tiếng bước chân tiến đến.

Trời ơi!

Bọn chúng vẫn còn à? Cô ngẩn đầu lên, nhìn bốn bề bóng tối đang phủ xuống rồi nhanh chóng gục đầu xuống đất. Cô không còn đủ sức gượng dậy, nhưng trong khoảng khắc, cái hình ảnh ấy đã ghi sâu vào trong tâm trí cô.

Màu vàng rực rỡ.

Cảnh Kỳ!

Cô vẫn nằm úp mặt xuống đất, kêu to: “Cảnh Kỳ!”

Quả nhiên là anh ta, chính anh ta đã ra lệnh cho lũ yêu quái đó.

“Tại sao? Tại sao?”

Tiếng chân ngày càng bước đến gần. Yoko ngẩn đầu lên, trước mặt cô là một bộ trường y cùng mái tóc vàng rực rỡ.

“Tại sao...?”

Không có tiếng trả lời, cô lại cố gắng ngửa mặt nhìn lên, đó không phải là gương mặt của Cảnh Kỳ.

“Ôi!” Cô ta nói.

Không phải Cảnh Kỳ, là một cô gái. Cô ta nhìn xuống Yoko đang ngã rạp trên mặt đất.

Yoko nhìn chằm chằm vào cô gái kia, lên tiếng hỏi: “Cô là ai?”

Cô ta lớn hơn Yoko chừng mười tuổi, cũng có một mái tóc vàng óng, trên vai đeo một con vệt màu sắc rực rỡ, gương mặt xinh đẹp kỳ lạ phảng phất nét buồn mang mác. Nhìn cô ta, Yoko cảm thấy đôi mắt kia dường như sắp khóc.

“Cô là ai?” Yoko hỏi bằng cái giọng đã khàn đi của mình.

Cô gái chỉ nhìn cô, không nói lời nào, những giọt nước mắt bắt đầu rơi từ đôi mắt trong suốt như pha lê.

“Tại sao...?”

Cô gái chớp mắt, những giọt lệ tuông trào xuống gò má, rồi cô ta ngoảnh mặt đi, né tránh đôi mắt của Yoko, khiến cô cũng không biết nói thế nào. Cô gái đi về phía con yêu quái vừa bị chém chết đang nằm bên cạnh Yoko, nhìn nó bằng một ánh mắt đau thương rồi rảo bước đến gần xác chết của con quái vật, quỳ xuống bên cạnh nó. Yoko không biết phải làm gì ngoài quan sát người con gái ấy, cô không thể nói được lời nào cũng như thân thể này của cô không còn chút sức lực để cử động, cô cũng đã thử ngồi dậy, nhưng ngay cả một ngón tay cô cũng không nhấc nổi lên. Cô gái vuốt ve con bộ lông con ác thú, khi ngón tay cô chạm vào vết thương đang rỉ máu của nó,

cô bất chợt giật mình rút tay lại như chạm vào thứ gì đó nóng hổi.

“Cô là ai?”

Cô ta vẫn không trả lời, thay vào đó đứng dậy, cầm lấy chuỗi kiếm, lưỡi kiếm vẫn đang cắm vào trong cổ nó, cô ta rút thanh kiếm ra khỏi cái thi thể ấy, vút qua một bên, sau đó dịu dàng ôm cái đầu của nó vào lòng.

“Là cô ư?”

Cô gái vẫn im lặng, tiếp tục ôm lấy cái xác không hồn của con yêu quái vào lòng, dịu dàng vuốt ve bộ lông của nó. Chiếc áo choàng xinh đẹp nhanh chóng nhuộm đầy máu tanh.

“Chính cô phải bọn chúng tấn công tôi ư? Tôi với cô có thù oán gì?”

Cô gái vừa ôm cái đầu của con chó vừa lắc đầu. Yoko nhìn lên, con vẹt đậu trên cổ cô ta bất chợt vỗ cánh.

“Giết nó!”

Tiếng kêu the thé phát ra từ con vẹt. Yoko giật mình nhìn nó, cô gái cũng mở to mắt quay đầu về phía nó.

“Giết nó!”

Đến lúc này, cô ta mới mở miệng hỏi đáp: “Thần không thể.”

“Giết nó! Mau giết nó!”

Cô gái kiên quyết lắc đầu: “Xin người! Đó là điều thần không thể làm.”

“Ta ra lệnh cho ngươi giết nó!”

“Thần không thể!”

Con vẹt vỗ cánh bay thẳng lên trời, lượn một vòng rồi đáp xuống.

“VẬY THÌ LẤY THANH KIẾM ẤY!”

“Thanh kiếm là của cô ấy, có lấy cũng vô dụng.” Giọng nói của cô ta tràn đầy khản cầu.

“Vậy thì chặt đứt tay nó.” Con vẹt lại rít lên the thé, vỗ mạnh đôi cánh của nó. “Ta ra lệnh cho ngươi phải chặt tay nó để nó không thể cầm thanh kiếm ấy lên được nữa.”

“Thần không thể. Mà thần cũng không thể dùng thanh kiếm kia.”

“Vậy thì dùng cái này.”

Con vẹt há to cái mỏ, từ sau cái lưỡi đỏ lòm của nó, một ánh sáng hiện ra. Yoko ngạc nhiên nhìn cái gì đó trông như đầu một chiếc gậy dài từ từ xuất hiện từ trong mỏ của nó, con vẹt từ từ lấy ra một vật trông như một thanh kiếm với chiếc bao kiếm màu đen.

“Dùng cái này!”

Mặt cô gái chuyển sang trắng bệch.

“Thần xin người, xin hãy buông tha cho cô ấy.”

Con vẹt lại đập mạnh cánh: “LÀM ĐI!”

Cô ta tuyệt vọng dùng tay ôm lấy gương mặt mình. Ngón tay Yoko cắm sâu vào đất, cố gắng lấy thế đứng lên, cô phải đứng dậy và rời khỏi nơi này, nhưng tất cả những gì những ngón tay của Yoko có thể làm là cào vào

trong đất đá. Cô gái nhìn Yoko, gương mặt cô ta đầm nước mắt.

“Không!” Yoko thét lên, giọng cô như bể tan tành đến nỗi bản thân mình cũng không nhận ra.

Cô gái cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm rơi ra từ miệng con vẹt, đôi tay của cô ta vẫn dính đầy máu con quái thú.

“Dừng tay... Rốt cuộc cô là ai?”

Và cái con vẹt ấy là cái thứ gì? Những con yêu quái lúc này là như thế nào? Tại sao lại là cô?

Miệng cô ta khê mấp máy. “*Xin lỗi.*” Yoko có thể nghe thấy những thanh âm yếu ớt ấy.

“Làm ơn... Dừng...”

Cô gái hướng lưỡi kiếm về phía cánh tay phải đang cào vào đất của Yoko. Cô cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thần sắc cô ta xám xịt, toàn thân dường như muốn đổ ập xuống còn con vẹt thì đã đậu trên cánh tay cô, nặng nề như một tảng đá. Yoko chỉ muốn hét nó ra nhưng tay cô không làm cách nào nhúc nhích được.

Nó kêu to: “LÀM ĐI!”

Cô gái nâng kiếm lên.

“KHÔNG!”

Yoko cố gắng dùng hết sức lực còn lại để cử động cánh tay phải, nhưng con vẹt đã giữ chặt nó còn cô thì quá yếu. Cô gái bỏ thanh kiếm xuống một cách nhanh nhất có thể. Yoko không cảm thấy đau đớn, cô chỉ có cảm giác có cái gì đó va chạm vào tay mình, cô cũng không chắc liệu mình có còn sống hay không, nhưng trước khi cái va chạm ấy trở thành đau đớn, ý thức của cô cũng đã mất đi.

4.9 Con đau tột cùng khiến Yoko tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, cô vội vàng kiểm tra cánh tay của mình, trong bàn tay cô còn đang cầm một thanh kiếm. Lúc đầu cô cũng không hiểu vật gì đang hiện ra trước mắt cô, thanh kiếm chống thẳng đứng, chuôi kiếm hướng lên bầu trời bao la. Một lúc sau, cơn đau cắt da cắt thịt khiến cô hoàn hồn lại. Thanh kiếm kia cắm chặt tay cô vào đất, lưỡi gươm sắc nhọn đâm thẳng vào lòng bàn tay cô, cơn đau như chạy khắp cơ thể cô, từ trong lòng bàn tay tràn đến đỉnh đầu. Cô từ từ cử động cánh tay mình, một cơn đau khác lại truyền đến khiến cô như muốn thét lên. Mắt cô nhòa đi vì thống khổ và đau đớn, cô cẩn thận ngồi dậy, run rẩy nắm lấy chuôi kiếm rồi nhắm mắt, cắn răng rút thanh kiếm kia ra. Một cơn đau thấu xương lại tràn khắp cơ thể cô.

Cô ném thanh kiếm qua một bên rồi nắm tay mình vào trong ngực, cố gắng bò đến xác con yêu quái khi này. Cô không thể rên la, những cơn đau ấy khiến cô cảm thấy buồn nôn đến độ không nói nổi. Cô lấy viên minh châu từ trong ngực ra, cắt đứt sợi dây nối, nghiêng răng nắm chặt nó vào lòng bàn

tay. Cô rên lên một tiếng, cuộn tròn người lại. Ma pháp của viên minh châu đã cứu sống cô, đau đớn dần vơi đi. Vài phút sau, cô đã có thể hít thở bình thường trở lại và ngồi dậy. Cô đặt viên ngọc lên những vết thương mà cố gắng cử động những ngón tay, nhưng từ cổ tay trở xuống vẫn không có cảm giác gì, vì thế nên cô vẫn không thể làm gì khác ngoài việc nắm viên minh châu trong lòng bàn tay phải. Cô nằm dài xuống đất, ôm cánh tay phải, đôi mắt nhìn bầu trời cao vợi vợi, những áng mây nhuộm màu đỏ hồng vẫn còn đó, xem ra cô chỉ vừa ngất đi một thời gian ngắn.

Cô ta là ai? Tại sao cô ta lại làm thế với mình? Bao nhiêu thắc mắc xoay vòng trong đầu nhưng cô chẳng thể nghĩ được điều gì. Sau khi tìm xung quanh thêm một chút, cô tìm thấy thanh bảo kiếm của mình, cô nắm lấy chuôi kiếm, ôm nó cùng cánh tay phải của mình vào lòng, tạm thời nằm yên trong tư thế ấy.

Một lúc sau, cô nghe thấy một thanh âm.

“Ồ...”

Cô nhìn về phía tiếng nói ấy, một đứa trẻ đứng đó, cô bé nhìn về phía cô rồi lên tiếng gọi mẹ.

“Mẹ!”

Người phụ nữ lập tức chạy về phía cô, Yoko không phản ứng gì. Trông người mẹ có vẻ thật thà, gương mặt hiền hậu của chị ta không phù hợp với bộ trang phục rẻ tiền trên người, sau vai chị đeo một chiếc túi to. Đứa trẻ cũng lo lắng chạy đến cùng mẹ, họ nhảy qua xác con quái vật, nhả mặt một cái. Cô không thể cử động, chỉ biết nằm nhìn hai người cùng chạy về phía mình.

Họ sẽ cứu mình. Cô bất chợt mềm lòng nhưng trái tim cô nhanh chóng cảm thấy bất an. Lần này, cô thật sự cần giúp đỡ, đau đớn đã tạm thời bị khắc chế, nhưng nó vẫn còn đó, toàn thân cô rã rời, không còn chút sức lực nào, cô không biết liệu mình còn có thể đứng dậy một lần nữa không. Lòng cô cảm thấy nghi ngờ hơn là mừng rỡ, mọi chuyện tuyệt đối sẽ không tốt như vậy.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Anh có sao không?”

Đôi bàn tay nhỏ của cô bé sờ lên gương mặt Yoko. Người mẹ ra phía sau và giúp cô ngồi dậy, cô cảm thấy từ trong bộ quần áo của chị ta, một nhiệt lượng nóng hôi tỏa ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Cậu bị yêu quái tấn công à? Có bị thương nặng lắm không?” Người mẹ vừa nói vừa nhìn vào bàn tay phải cô, nhẹ nhàng nấc lên một tiếng. “Trời ơi! Chờ một chút!”

Chị ta tìm trong tay áo mình, lấy ra một chiếc khăn tay rồi nhanh chóng băng bó tay cô lại. Cô bé để chiếc túi trên vai mình xuống, từ trong đó lại lấy ra một ống trúc nhỏ, đưa đến trước mặt Yoko.

“Anh có khát không?”

Yoko do dự. Cô không yên lòng, nhưng nước uống trong túi là dành riêng cho cô bé, chắc chắn nó không có độc, từ nãy giờ cũng không có ai đánh tráo chiếc túi kia. Sau khi yên tâm một chút, cô gật đầu, cô bé liền gỡ nắp cái ống trúc ra, dùng đôi tay nhỏ bé của mình, đưa ống trúc đến sát miệng cô. Khi cái vị ngọt của nước đổ xuống cổ họng, trong phút chốc, hơi thở của cô đã bình thường trở lại.

Người mẹ lại hỏi: “Cậu đói lắm rồi phải không?”

Lúc này, tuy bao tử không quặng lên nhưng cô biết mình đang rất đói, nên liền gật đầu.

“Cậu ăn được bao nhiêu?”

Cô cũng không biết cơ thể hiện giờ của mình ra sao nên không trả lời.

“Mẹ, chúng ta còn ít bánh bao.”

“Không được, thể trạng hiện giờ của anh ấy không nuốt nổi bánh bao đâu. Còn gì ngọt ngọt không?”

“Có ạ.”

Cô bé mở túi xách của người mẹ ra, bên trong đầy những chiếc lọ đủ các kích cỡ, cô bé lấy ra một thanh kẹo mạch nha. Yoko đã từng thấy qua những người mang theo hành trang thế này, đó là những người bán rong.

“Anh ăn đi.”

Lần này, Yoko không chần chừ nữa, vội đón lấy thanh kẹo mạch nha, để đường tan dần trong miệng cô.

“Cậu đang đi đâu à? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Yoko không trả lời, cô không muốn nói ra sự thật, cũng không nghĩ ra được một câu chuyện nào đó để nói dối.

“Cậu bị yêu quái tấn công phải không? Đứng dậy nổi không? Mặt trời lặn rồi, gần đây có một ngôi làng, cậu đi nổi không?”

Yoko lắc đầu, cô định nói rằng mình không muốn đến ngôi làng, nhưng người mẹ đang giữ cho cô ngồi lên, khiến cô không thể cử động.

Nói rồi bà quay về phía con gái mình: “Ngọc Diệp, mau chạy về làng tìm người đến giúp. Nhanh lên, không có nhiều thời gian nữa đâu!”

“Vâng ạ.”

Yoko đứng thẳng dậy, nói: “Không cần, cảm ơn ạ!”

Cô cũng không biết vì sao mình đứng dậy nổi, Yoko nhìn hai mẹ con rồi từ chối lời đề nghị giúp đỡ. Nói rồi, cô lê bước hướng về phía dốc núi.

“Đợi một chút, cậu định đi đâu vậy?”

Yoko cũng không biết, vì thế nên cô không trả lời.

“Chờ đã, mặt trời đã lặn rồi, giờ đi vào trong núi thì khác gì tự sát.”

Cô cũng không biết trả lời ra sao nên vẫn tiếp tục đi, bàn tay cô càng đau đớn sau mỗi bước đi.

“Cùng chúng tôi về làng đi!”

Dốc núi phía trước tương đối cao, chỉ với một tay mà leo lên là hoàn

toàn không thể.

“Chúng tôi là những người bán rong, chúng tôi định đi đến Mạc Lang, chúng tôi không phải người xấu, cùng về làng nhé?”

Yoko vịn vào một nhánh cây bên đường.

“Chờ đã, cậu định đi đâu? Thương thế nặng thế kia...”

Yoko quay đầu lại nhìn người phụ nữ kia, mắt bà ta mở to, đứa trẻ cũng dường như bị ánh mắt cô làm cho hoảng sợ đến không nhúc nhích nổi.

“Thôi, làm ơn tha cho tôi. Nếu về làng cùng các người, không biết có gì sẽ chờ đợi tôi?”

“Cậu nói gì vậy? Trời tối rồi, còn cậu thì bị thương nặng...”

“Vâng, chị mau về đi, chị còn có con nhỏ.”

“Khoan đã...”

“Tôi không sao, cảm ơn vì thanh kẹo mạch nha.”

Người phụ nữ bối rối nhìn Yoko, bà chỉ tốt bụng nên mới giúp đỡ cô, nhưng cô cũng không chắc lắm về chuyện đó nên xoay người lại, tiếp tục chuẩn bị trèo lên dốc. Phía sau, đứa trẻ lên tiếng gọi cô, nó chạy về phía cô, một tay cầm ống trúc, tay kia cầm một tách trà, bên trong là một thanh kẹo mạch nha nữa.

“Anh cầm thêm đi, chút xíu khi này không đủ đâu.”

Yoko nhìn người mẹ: “Nhưng...”

“Không sao! Ngọc Diệp, chúng ta đi thôi.”

Sau khi người mẹ thúc giục, cô bé vội vàng đặt ống trúc đựng nước và ít kẹo mạch nha xuống bên chân cô rồi lập tức xoay người chạy về với mẹ. Cô thần thờ nhìn cô bé quàng lại hành trang lên vai, không biết đáp trả thế nào, hai mẹ con còn thi thoảng quay lại nhìn cô rồi mới xuống núi. Đến khi thân ảnh của hai người họ biến mất, cô mới cúi xuống nhặt cái ống trúc cùng chén trà lên, đầu gối như mềm đi, khiến cô lập tức ngồi bệt xuống.

Như thế tốt hơn.

Cô không biết liệu hai mẹ con họ có thật sự là người tốt hay không, biết đâu sau khi đến làng, thái độ của họ sẽ thay đổi. Cho dù không thay đổi, nhưng khi phát hiện ra cô là một hải khách, chắc chắn họ sẽ báo quan ngay lập tức. Tuy trong lòng vô cùng áy náy, nhưng cô phải cẩn thận, cô không thể tin ai cũng như trông chờ vào cái gì, chỉ một phút sơ sẩy, cô sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

“Người biết không, không chừng bọn họ thật tình muốn giúp người.”

Lại cái giọng chói tai ấy.

Yoko liền quay đầu lại hỏi đáp: “Biết đâu đó là cái bẫy?”

“Cũng có thể, nhưng lần sau sẽ chẳng ai giúp người nữa đâu.”

“Căn bản là từ đầu đã chẳng ai giúp đỡ ta.”

“Nhìn thân thể người hiện giờ xem, liệu có vượt qua được đên nay không?”

“Đến lúc đó ta tự có biện pháp.”

“Sao không đuổi theo bọn họ?”

“Ồ đây là được rồi.”

“Tiểu cô nương, người đã lãng phí cơ hội đầu tiên và duy nhất của mình rồi.”

“Câm mồm!”

Yoko quay đầu lại, vung kiếm về phía nó nhưng cái đầu con khi đã biến mất, chỉ còn giọng cười the thé vượn lại trong không khí rồi cũng dần dần tan vào bụi cỏ. Cô quay đầu lại nhìn con đường núi, bụi bay mù mịt, trận mưa đầu mùa bắt đầu đổ xuống.

4.10 Đây là đêm nặng nề nhất của Yoko, chân mỗi rã rời, cơn mưa lạnh đã rút đi toàn bộ thân nhiệt của cô. Thường thì một đêm xấu đối với con người là đêm đẹp trời đối với yêu quái. Y phục toàn thân dính chặt vào người cô, chân tay cô như tê dại, không thể cử động được theo ý muốn. Tuy tay phải cô đã có lại cảm giác một chút, nhưng cầm kiếm vẫn rất khó khăn. Tệ hơn là trời mưa khiến đường rất trơn trượt, cô cũng không biết xung quanh có bao nhiêu yêu quái đang bao vây, chờ chực trong bóng tối, tuy chỉ là loại tép riu, nhưng số lượng của chúng lại không nhỏ.

Chân cô lún vào trong đất bùn, trên người, máu yêu quái hòa cùng máu của cô, nước mưa rửa trôi đi máu bùn nhưng cũng rửa sạch chút sức lực cuối cùng của cô. Thanh kiếm càng ngày càng nặng nề trong khi cảm giác của Những Hựu càng lúc càng yếu đi, sau mỗi trận chiến với yêu quái, lưỡi kiếm ngày càng chùng xuống. Cô liên tục ngẩng mặt lên bầu trời, cầu mong sao bình minh mau đến, những đêm chiến đấu với yêu quái thường trôi qua rất nhanh, nhưng sao đêm nay lại dài đằng đẵng đến thế. Yêu quái thì không ngừng tập kích, sau mỗi đợt tấn công, thanh kiếm của cô lại càng nặng hơn. Khi vừa nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên xuất hiện từ phía chân trời, bóng dáng thân cây màu trắng cũng hiện ra trước mắt cô. Yoko cuộn tròn dưới những tán cây, dựa lưng vào thân cây, cảm giác bị rình rập đã biến mất. Dưới những cành cây màu trắng bạc, cô cố gắng lấy lại nhịp thở của mình, cô biết bọn chúng vẫn ở ngoài kia, chờ đợi cô. Một lúc sau, yêu quái cũng từ từ biến mất trong cơn mưa cho đến khi trời sáng hẳn, bây giờ yêu quái đang sẵn sàng đuổi cô cũng đã hoàn toàn rời đi. Cô rời khỏi tán cây.

“Cuối cùng...”

Cô hít thật sâu vào, từng giọt mưa rơi vào trong miệng cô.

“Cuối cùng mình cũng thoát.”

Yoko không còn quan tâm đến những cơn đau đớn cùng những vết thương rỉ máu dính đầy bùn đất, cô nằm dài xuống đất, thở hồn hển, nhìn bầu trời xuyên qua những tán cây màu trắng bạc và chờ đợi một ngày đen tối khác đang đến. Khi hơi thở dần hồi phục lại cũng là lúc cô cảm thấy toàn

thân lạnh cóng, những cành cây này cũng không che mưa được bao nhiêu, cô phải rời khỏi đây và tìm một nơi trú mưa tốt hơn, nhưng chẳng hiểu sao thân thể này lại không nhúc nhích. Cô dùng hết sức nắm chặt viên minh châu, cứ như muốn đem sức mạnh kỳ lạ kia làm ấm những đầu ngón tay. Cô dùng lực toàn thân, rời khỏi cái cây màu trắng rồi cố gắng bò xuống dốc núi, thậm chí ướt đẫm khiến cô cũng không mất nhiều sức để trườn qua. Cô luôn cố gắng hết sức để không rời quá xa đường cái nhưng việc phải chạy trốn suốt đêm qua khiến cô không còn biết mình đã chạy sâu vào trong núi đến mức nào.

Nắm viên minh châu trong tay, chống thanh bảo kiếm xuống đất, cô đứng dậy. Cô biết thương thế của mình nghiêm trọng như thế nào, cô biết những cơn đau này đang báo cho cô điều gì, nhưng cô không còn biết được mình đang đau đớn ở chỗ nào. Sau mỗi bước đi, đầu gối của cô ngày càng chùng xuống, tay chống thanh kiếm bò xuống sườn núi, cuối cùng cô cũng đến được một con đường nhỏ. Con đường này trông có vẻ như không phải là một tuyến đường chính, cô không thấy bất cứ dấu bánh xe nào, nó quá nhỏ để xe ngựa có thể đi vào, đây cũng là giới hạn cuối cùng của cô. Đầu gối cô sụm xuống, tay ôm lấy thân cây ven đường để chống đỡ lấy thân thể nặng nề, nhưng dường như đôi tay này cũng không còn nghe theo sự điều khiển của cô. Cô biết mình đã lạc đường, nhưng cái thân thể thống khổ này lại không còn có thể hoạt động được nữa. Cô vẫn cầm chặt viên minh châu trong bàn tay phải, nhưng không còn hơi ấm nào tỏa ra từ nó, cái nguồn năng lượng yếu ớt mà viên ngọc đem đến cho cô cũng đã bị cơn mưa rửa trôi đi tất cả. Năng lực thần kỳ của viên minh châu cũng chỉ giúp được cô đến mức này.

Mình sẽ chết ở nơi này sao?

Nghĩ đến đây, Yoko khẽ mỉm cười. Trong đám bạn cùng lớp, hóa ra cô là người duy nhất phơi thân tại nơi hoang dã. Những cô gái khác giờ đây đang ở một thế giới khác, các cô có nhà để về, có một gia đình bảo vệ các cô, trong tương lai các cô gái ấy cũng sẽ không cần lo lắng đến cái ăn cái mặc. Cô đã cố gắng hết sức và đây chính là giới hạn cuối cùng của cô. Cô không muốn bỏ cuộc, nhưng cho dù cô cố đến đâu thì một đầu ngón tay của cô cũng không nhấc nổi lên. Cô đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, nếu cái chết này là tất cả những gì cô nhận được, cũng coi như cô đã học được một bài học gì đó từ những ngày gian khổ qua.

Giữa cơn mưa, cô nghe thấy một âm thanh cao vút, Yoko ngẩng đầu lên, ánh sáng mờ ảo lại tỏa ra từ thanh kiếm nằm bên cạnh cô. Từ chỗ cô nằm, cô không còn thấy rõ thanh kiếm trông như thế nào nhưng chẳng hiểu sao những hình ảnh mờ ảo kia lại sáng rực giữa cơn mưa nặng hạt như thế.

“Nakajima...” Một giọng nam cất tiếng hỏi.

Thầy chủ nhiệm của cô ngồi đó, cô cũng không biết đó là chỗ nào.

“Em Nakajima là một cô bé ngoan ngoãn và cần cù. Em ấy luôn khiến

các giáo viên yên lòng về mình.”

Thầy chủ nhiệm trông có vẻ như đang trò chuyện cùng ai đó, cô có thể nghe giọng của người đối diện, đó là giọng của một người đàn ông cao lớn.

“Xin hỏi ông đã từng nghe qua cô bé có qua lại với lũ du đảng chưa?”

“Không có.”

“Thật ư?”

Thầy chủ nhiệm nhún vai: “Nakajima là một học sinh ưu tú, chúng tôi chưa bao giờ phải lo lắng về chuyện em ấy sống ra sao cũng như sẽ làm chuyện gì sai trái.”

“Có một cậu trai kỳ lạ đến trường phải không?”

“Vâng, nhưng tôi không nghĩ Nakajima quen biết cậu ta. Dĩ nhiên, sự thật đằng sau chuyện ấy thế nào thì tôi cũng không rõ, dù gì chúng tôi cũng không hiểu được con người em ấy.”

“Không hiểu được con người?”

Thầy chủ nhiệm nghiêm nghị trả lời: “Ý tôi không phải thế. Nói cách khác, Nakajima là một học sinh ưu tú, tôi nghe nói em ấy có quan hệ tốt đối với bạn bè cũng như cha mẹ, nhưng chuyện ấy có điểm bất hợp lý riêng của nó.”

“Bất hợp lý ư?”

“Tôi thấy mình cũng không có tư cách nói mấy chuyện này, giáo viên chỉ thấy những chuyện thích hợp cho họ, bạn bè cũng vậy, tương tự, phụ huynh cũng chỉ thấy những gì họ cho là đúng. Tất cả chúng ta đều đem cái nhìn chủ quan của mình áp đặt lên người khác và không bao giờ hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của người khác. Một học sinh luôn cố gắng làm vừa lòng cha mẹ cũng như tất cả giáo viên là hoàn toàn không thể được, một đứa trẻ tốt trong mắt tôi thì cũng chưa chắc gì là đứa ngoan ngoãn trong mắt người khác. Về điểm này mà nói, tuy em Nakajima có quan hệ tốt với tất cả mọi người, nhưng em ấy cũng không hề thân thiết với ai. Đối với mọi người, em ấy luôn tỏ ra mình phối hợp thật tốt, mình hòa đồng cùng tất cả mọi người.”

“Vậy cá nhân thầy thấy thế nào?”

Thầy chủ nhiệm nhăn mặt: “Thành thật mà nói, là một người thầy, những học sinh mình khó quên nhất chính là những đứa chúng tôi phải quan tâm nhiều nhất. Tôi luôn coi trọng việc em Nakajima là một học sinh giỏi, nhưng có lẽ khi em ấy tốt nghiệp, tôi cũng sẽ nhanh chóng quên đi cô bé. Và rồi nếu mười năm sau có duyên gặp lại, tôi chắc cũng không nhớ nổi em ấy là ai.”

“Ra vậy...”

“Tôi cũng không rõ em Nakajima thật tình hay giả tạo. Nếu cô bé ấy thật sự cân nhắc kỹ lưỡng từng thái độ, hành động của mình thì quả thật tôi không biết trong lòng em ấy đang che giấu điều gì. Rồi khi em ấy hiểu ra

mọi chuyện, chẳng phải sẽ thấy vô cùng đau đớn và trống rỗng sao, tất cả những gì em ấy cố gắng suốt thời gian qua sẽ thật vô nghĩa. Tôi cũng không nghĩ việc em ấy bỏ trốn sau những gì đã xảy ra là kỳ lạ.”

Yoko ngạc nhiên nhìn thầy chủ nhiệm. Những hình ảnh kia mờ dần, thay vào đó, một thiếu nữ khác xuất hiện, đó là một cô bạn tương đối thân với cô.

“Nghe nói cháu khá thân với bạn Nakajima?”

Cô bé lộ ra ánh mắt không vui, hồi đáp: “Thật ra cũng không hẳn thế, chúng cháu cũng không thân lắm đâu ạ.”

“Thật ư?”

“Vâng ạ, đúng là chúng cháu thường hay trò chuyện trong lớp, nhưng chúng cháu cũng chưa hề cùng nhau ra ngoài chơi hay nấu cháo điện thoại. Quan hệ của chúng cháu chỉ dừng ở mức bạn bè cùng lớp thôi.”

“Ra vậy.”

“Nói thật thì cháu cũng không biết gì về cậu ấy nên cũng chẳng biết phải nói gì về cậu ấy cả.”

“Cháu có ghét bạn ấy không?”

“Cậu ấy không hẳn đáng ghét, nhưng cũng chẳng đáng yêu. Cháu có cảm giác như cậu ấy luôn nói những điều mọi người trông đợi, nhằm chán đến độ không ghét nổi.”

“Chà...”

Một nữ sinh khác liền nói: “Cháu ghét con bé đó, nó là đứa hai mặt.”

“Hai mặt?”

“Vâng ạ. Tỷ như, lâu lâu chúng cháu cũng nói xấu người khác, nếu nó ở đó, nó nhất định sẽ gật đầu rồi bảo nó cũng vậy. Nhưng nếu có đứa nào nói xấu chúng cháu, nó cũng sẽ làm thế. Vì thế nên cháu không thể chịu nổi con nhỏ đó, bạn bè gì cái thứ đó chứ. Bất đồng một chút là chuyện rất bình thường, nhưng nó lại luôn đồng ý với tất cả những gì người xung quanh nói.”

“Hả?”

“Vì thế nên cháu nghĩ nó nhất định đã bỏ nhà theo trai rồi, nó đã lén lút đi lại với cái lũ ấy sau lưng mọi người. Cho dù nó trở mặt với bạn bè, lừa gạt người khác hay làm chuyện gì kinh thiên động địa hơn thì cháu cũng không ngạc nhiên lắm. Dù gì chúng ta cũng không biết được trong lòng con nhỏ đó nghĩ gì.”

“Cũng có thể bạn ấy chẳng may dính phải vào một chuyện gì đó thì sao?”

“Vâng, nói không chừng nó đã gây gổ với cái lũ ấy. Dù gì cũng không liên quan đến chúng cháu.”

Một nữ sinh khác lại lên tiếng: “Cháu rất ghét nó. Nó sống chết ra sao cháu cũng không quan tâm.”

“Nghe nói các bạn cùng lớp đối xử với cháu không tốt lắm?”

“Vâng ạ.”

“Nakajima cũng thế sao?”

“Vâng, lúc nào nó cũng hòa cùng mọi người bắt nạt cháu rồi lại vờ như mình vô tội lắm.”

“Chà...”

“Bọn chúng rất quá đáng, còn con nhỏ đó thì lúc nào cũng làm như nó không cố ý. Nó lúc nào cũng tỏ vẻ cao quý, nhưng thật ra nó chỉ là đồ hèn nhát.”

“Chú hiểu.”

“Nó làm như nó tốt lắm vậy, tỏ ra thông cảm với cháu, nhưng nó có bao giờ ngăn tụi kia lại đâu. Đó là thứ cháu ghét nhất.”

“Ừ.”

“Cho dù nó bỏ nhà ra đi hay bị bắt cóc thì cháu cũng không quan tâm. Cháu chỉ biết cháu là người bị hại và con nhỏ đó chỉ là đồ giả nhân giả nghĩa. Nó ra sao cũng không liên quan đến cháu, ít ra cháu cũng không phải thứ đạo đức giả như nó. Nghe có vẻ như cháu có động cơ nhỉ? Nhưng thật sự là cháu rất mừng vì nó đã biến đi.”

“Con bé không phải đứa như vậy.” Mẹ cô thốt thức. “Con bé rất ngoan, nó không phải loại con gái bỏ nhà theo trai.”

“Tôi nghe nói ở nhà, cô bé cũng có chút bất mãn.”

Mẹ cô mở to mắt, trả lời: “Yoko ư? Không, không thể.”

“Tôi nghe bạn bè cô bé nói rằng cô bé thường hay nói ba mẹ mình rất khó.”

“Chúng tôi thỉnh thoảng cũng có la rầy nó, nhưng cha mẹ nào chẳng thế. Không, không thể, con bé không thể là đứa bất mãn với cha mẹ như thế.”

“Vậy bà cũng không biết vì sao cô bé bỏ nhà ra đi?”

“Không, con bé không bao giờ làm thế.”

“Bà có biết cậu trai đến tìm cô bé ở trường hôm đó không?”

“Không, con bé không phải là đứa chơi với lũ như vậy.”

“Vậy bà nghĩ sao về việc con gái bà biến mất?”

“Nhất định có ai đó đã bắt cóc nó trên đường về nhà.”

“Tiếc là chúng tôi không có chứng cứ nào về việc ấy. Cô Nakajima đã rời phòng giáo viên cùng cậu trai kia. Sau đó, chúng tôi cho rằng cô bé đã đi cùng cậu ta, tôi chắc chắn không có chuyện cô bé bị ép buộc. Một số giáo viên nói hai người trông rất thân.”

Mẹ cô cúi đầu.

“Bà nói con gái bà không có bạn trai. Có lẽ cô bé đã dính dáng đến một mối quan hệ khác, như quen biết chẳng hạn... Bất cứ thứ gì có thể xem như manh mối để chúng tôi điều tra từ đó...”

“Yoko thật sự bất mãn với cái nhà này ư?”

“Tôi nghe nói thế.”

Mẹ cô vùi đầu vào lòng bàn tay: “Tôi cũng không biết con bé bắt đầu về chuyện gì. Nó không phải là đứa có thể bỏ nhà ra đi hay kết bạn xấu đằng sau lưng chúng tôi. Con bé không thể làm chuyện đó.”

“Bọn trẻ thường không để cho cha mẹ biết chúng nghĩ gì.”

“Tất cả hàng xóm đều nói Yoko nhà tôi là đứa vừa lễ phép lại vừa thông minh. Nhìn lại, có lẽ tôi nên sớm nhìn ra điểm bất thường này của con bé.”

“Vâng, bọn trẻ thường hành xử như cách của cô bé. Thằng nhóc nhà tôi quả thật khiến tôi đau đầu.”

“Có lẽ vậy... Con bé lúc nào cũng tỏ ra ngoan ngoãn, chúng tôi chỉ thấy được bề ngoài mà không biết trong lòng nó nghĩ gì. Rồi lũ trẻ sẽ sử dụng sự tin tưởng của người lớn dành cho chúng...”

Không, mẹ ơi, không phải thế...

Cô muốn khóc, nhưng những giọt nước mắt đã không còn có thể rơi ra.

Không phải thế!

Cô muốn thét lên, nhưng miệng cô không thể nói nên lời, trong một khoảng khắc im lặng, những ảo ảnh kia đột nhiên biến mất.

Xung quanh cô đầy nước mưa, một nửa gương mặt cô đang vùi trong bùn đất. Có lẽ không ai có thể tưởng tượng được hoàn cảnh của cô lúc này, nếu không, sao họ lại vội vàng kết luận như thế. Bị bỏ rơi ở thế giới xa lạ này, đói khổ, bị thương đến độ đứng lên cũng không nổi, và hơn hết là cái nỗi nhớ nhà này. Nhưng thật ra, cô đã nhìn thấy cái gọi là quan hệ giữa người với người ở nơi ấy nó ra sao.

Mình muốn về đâu?

Nơi đó, chẳng có ai chờ đợi cô, chẳng có ai hiểu cô, thế gì khác gì việc bị lừa gạt, phản bội ở đây.

Cuối cùng mình cũng hiểu ra.

Nhưng cô vẫn muốn về nhà, tự dưng cô cảm thấy việc ấy thật buồn cười, khiến cô chỉ muốn cười thật to, nhưng giữa cơn mưa lạnh này, cô đã không còn đủ sức để cười. Cô cũng muốn khóc, nhưng cô đã không còn nước mắt để khóc.

Sao cũng được.

Sao cũng được, bởi vì tất cả mọi thứ sẽ nhanh chóng kết thúc.

HẾT QUYÊN 1

Quyển 2

月の影・影の海<下>

Chương V

5.1 Con mưa ngọt dần. Yoko không thể cử động cũng như khóc lóc, chỉ biết nằm lỳ lết giữa đồng bùn đất. Bất chợt, có tiếng bước chân vệt bụi cỏ đi đến, cô biết mình nên trốn đi nhưng giờ ngay cả đầu cô cũng không ngẩng lên nổi thì đi đứng thế nào. Dân làng, dã thú hay yêu quái, dù là gì thì kết cuộc của cô cũng không có gì khác biệt. Bị bắt, bị tấn công hay chỉ đơn giản là bị bỏ lại nơi này, kết quả cũng chỉ có một. Cô nhìn qua màn sương, hướng mắt về phía nơi phát ra tiếng động ấy, đó không phải là dân làng hay yêu quái, không phải là con người mà là một động vật kỳ quái. Trông nó giống như một con chuột, cái cách nó đứng bằng hai chân cùng những sợi râu khê rung lên, đó quả là một con chuột. Chỉ có khác là con chuột này cao bằng một đứa trẻ, trông nó không giống như động vật bình thường hay yêu quái. Cô nằm đó, ngạc nhiên nhìn sinh vật kỳ lạ kia.

Nó đứng dưới mưa, đầu nó đội một chiếc nón màu xanh lục có vẻ như làm bằng lá sen. Những giọt mưa màu trắng bạc rơi tí tách rên chiếc nón lá xanh mon mơn khiến cô cảm thấy thật đẹp. Con chuột giật mình nhìn cô, trông nó không có vẻ như sẵn sàng tấn công cô. Bộ lông mềm mượt màu xám nâu của nó khiến cô tự dưng cảm thấy muốn được vuốt ve. Những hạt mưa rơi trên bộ lông ấy trông như những hạt ngọc trai, ngay cả đuôi nó cũng có lông, trông nó có vẻ giống chuột nhưng chắc chắn là một động vật khác.

Con chuột khê lay động mấy sợi râu rồi đột nhiên đi bằng hai chân về phía Yoko. Bộ lông màu xám nâu và đôi chân nhỏ xíu của nó chạm vào vai cô.

“Cậu có sao không?”

Yoko cố gắng nháy mắt nhiều lần, cái giọng nói nghe như giọng của một đứa trẻ kia chắc chắn phát ra từ nó. Con chuột cẩn thận nhìn cô rồi lịch sự cúi đầu xuống.

“Cậu có sao không? Không dậy nổi ư?”

Yoko nhìn thẳng vào mắt nó, khê gật đầu. Có lẽ vì nó không phải là con người nên cô đã lơ lửng phòng bị của mình một chút.

“Nào.” Con chuột vươn đôi tay ra, trông chúng nhỏ như tay của một đứa trẻ. “Cố một chút nữa thôi, nhà tôi ở gần đây.”

Yoko thờ dãi, mỗi khi có cơ hội được giúp đỡ, ngoài cảm giác thất vọng ra, chính cô cũng không biết điều gì sẽ xảy đến đối với mình.

“Thế này được không?” Nó nói.

Cô cố gắng nắm lấy tay nó nhưng chỉ nhúc nhích được mấy đầu ngón

tay. Con chuột cúi xuống, nắm lấy đôi bàn tay lạnh cóng của cô vào trong đôi tay nhỏ bé và ấm áp của nó, dùng một sức mạnh khiến cô không thể ngờ tới, kéo Yoko về nhà. Đó cũng chính là những hình ảnh cuối cùng cô còn nhớ được.

Không biết bao nhiêu lần cô mở mắt ra và nhìn quanh nhưng không cách nào biết mình đang ở đâu cũng như nhớ được gì. Ý thức của cô mờ mịt giữa những giấc ngủ nông và sâu. Cuối cùng cô cũng tỉnh dậy, Yoko thấy mình đang nằm ở một căn phòng đơn sơ, trên một chiếc giường. Cô nhìn trần nhà rồi vội vàng ngồi dậy, nhưng vừa bước xuống giường đã lập tức bị té ngã trên sàn nhà, chân cô không còn một chút cảm giác gì. Chỉ có mình cô trong căn phòng nhỏ hẹp này, đầu óc cô vẫn còn quay vòng vòng, cô khổ sở xem xét chiếc giường. Trong phòng cũng không có nhiều vật dụng ngoài chiếc giường, đầu giường có một chiếc kệ gỗ nhỏ. Trên kệ là thanh gươm của cô đang được bọc vải và xếp ngay ngắn cùng viên minh châu màu xanh, đã được nối lại bằng một sợi dây mới. Cô dùng toàn bộ sức lực đứng dậy, đeo viên minh châu vào cổ và cầm thanh kiếm lên giường, sau khi để thanh kiếm vào trong chăn thì cô mới cảm thấy yên giấc.

Lúc này, cô mới nhận thấy trên người mình đang bận một bộ đồ ngủ. Tất cả vết thương đều đã được xử lý qua. Trên vai cô có cái gì ươn ướt, nhìn lại thì thấy đó là một chiếc khăn ướt đã được gấp lại, cô chợt nhận ra nó đã rơi từ trán mình xuống khi cô bước xuống giường. Cô đặt chiếc khăn lại lên trán, cảm giác thật là dễ chịu. Cô trùm chăn lại, tay nắm viên minh châu rồi nhắm mắt lại, thở thật sâu, bất chợt cảm thấy cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ của mình.

“Cô tỉnh rồi à?”

Yoko vội vàng ngồi dậy, nhìn nơi phát ra âm thanh ấy, cô thấy con chuột màu xám nâu đang đứng đó. Cửa phòng vừa được mở ra và nó đang bước vào phòng, một tay cầm khay thức ăn, tay kia cầm một xô nước. Cảm giác phòng bị lập tức trở dậy trong lòng cô, nó sống như một con người, nói chuyện như một con người, cô không thể vì cái bộ dáng trông như con chuột kia mà tin tưởng nó. Con chuột không hề chú ý đến ánh mắt của cô, lững thững đi đến, đặt cái khay lên bàn và xô nước xuống chân giường.

“Cô còn sốt không?”

Đôi tay của nó vươn ra, Yoko lập tức rụt người lại né tránh. Con chuột rung rinh chòm râu rồi lấy chiếc khăn đang chườm trên trán cô để xuống kế bên. Tuy đã thấy Yoko đã ôm chặt thanh kiếm trước ngực nhưng nó cũng không nói gì. Sau khi thả chiếc khăn vào trong thùng nước, nó mới quay lại nhìn cô.

“Cô đỡ hơn chưa? Có đói không?”

Yoko lắc đầu. Con chuột lại khẽ đung đưa chòm râu, cầm lấy chén trà trên bàn.

“Đây là thuốc, cô tự mình uống được không?”

Cô lại lắc đầu, cô không thể coi thường bất cứ chuyện gì, chỉ cần một phút lơ lửng cảnh giác thì cái mạng nhỏ của cô sẽ mất ngay. Con chuột suy nghĩ một lát rồi đưa chén trà lên miệng, ném một chút cho cô thấy.

“Đây chỉ là một chén thuốc bình thường thôi. Hơi đắng một chút nhưng tốt lắm.”

Nói rồi nó đưa thuốc đến miệng cô nhưng cô vẫn từ chối.

Nó gãi gãi cái tai và bộ lông của mình rồi nói: “Thật là... Thế cô muốn ăn gì? Không ăn uống gì thì làm sao hồi phục? Trà? Sữa dê hay là một chút cháo loãng nhé?”

Yoko không trả lời. Con chuột thở dài, cố gắng nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

“Cô đã hôn mê ba ngày nay, nếu tôi muốn làm gì với cô thì đã làm xong lâu rồi.” Rồi nó khịt mũi về phía thanh kiếm trước ngực Yoko, tiếp lời: “Cô đang giấu thanh kiếm ở đó phải không? Chẳng lẽ cô không tin tưởng tôi đến mức ấy ư?”

Cô nhìn vào đôi mắt đen lay láy nhỏ bé của nó, lấy thanh kiếm ra rồi đặt lên gối.

“Ừ.”

Con chuột hài lòng nhìn cô, nói rồi nó liền đưa tay ra lại, lần này thì Yoko không né tránh. Nó dùng đôi tay nhỏ bé của mình sờ sờ trán cô.

“Còn hơi sốt một chút nhưng cũng đỡ nhiều rồi, cứ nghỉ ngơi thêm một lát nữa đã. Cô có muốn gì không?”

Yoko do dự hồi đáp: “Nước...”

Con chuột lắc lư lỗ tai: “Nước ư? Tốt quá, cuối cùng cô cũng chịu nói rồi. Chờ chút, tôi đi lấy ngay! Nếu muốn xuống giường thì cứ khoác cái chăn ấy.”

Không chờ cô trả lời, nó đã rời khỏi phòng, lông tai của nó hơi ngẩn, còn cái đuôi thì đung đưa. Chỉ một lúc sau, nó đã trở lại, đem theo bình trà, chén trà cùng một cái bát nhỏ. Dòng nước ấm thật dễ chịu, cô uống một hơi rồi lại xin thêm một chén trà nữa, thoáng chốc đã hết mấy chén. Khi cô uống nước từ cái bát, dòng nước từ cái bát đổ xuống cổ cô lại nồng nặc mùi rượu.

“Đây là cái gì?”

“Rượu đào nấu đường, cô uống được không?”

Cô gật đầu rồi hồi đáp: “Cám ơn...”

Mấy sợi râu của nó vươn lên, lông hơi dựng lên một chút, gương mặt nó căng phồng, đôi mắt nở một nụ cười, tỏ vẻ hài lòng.

“Tên tôi là Nhạc Tuấn, còn cô?”

Lúc đầu cô cũng hơi do dự một chút nhưng cũng trả lời đơn giản: “Yoko.”

“Yoko? Viết như thế nào?”

“‘Yo’ là chữ ‘dương’ trong ‘dương khí’ (vui mừng), ‘Ko’ là chữ ‘tử’ trong ‘tử cung’ (con cái).”

“‘Tử’ trong ‘tử cung’ ư?” Nhạc Tuấn nghiêng đầu, tỏ vẻ ngạc nhiên. “Tên cô lạ thật ấy. Vậy cô đến từ đâu?”

Cô do dự không biết trả lời thế nào, liền nói đại: “Khánh quốc.”

“Khánh quốc? Nơi nào của Khánh quốc?”

Đã lỡ phóng lao nên cô đành tiếp tục trả lời: “Phôi Lãng.”

“Là ở đâu nhỉ?” Nhạc Tuấn nhìn Yoko một cách thắc mắc rồi lại gãi tai: “Thôi, ở đâu cũng được. Uống thuốc rồi ngủ một chút đi nhé.”

Yoko gật đầu rồi lại quay sang hỏi nó: “Vậy Nhạc Tuấn viết thế nào?”

Con chuột vui mừng trả lời: “‘Nhạc’ trong ‘khổ nhạc’ (vui mừng và đau khổ), ‘Tuấn’ trong ‘tuần mẫn’ (nhanh trí)”.

5.2 Ở trong căn phòng này cả ngày, Yoko phỏng đoán rằng đây là phòng ngủ của Nhạc Tuấn.

“Hắn có đuôi. Trông không hay lắm nhỉ?”

Vào nửa đêm, cái đầu con khỉ xanh xuất hiện ở chân giường.

“Sớm muộn gì người cũng bị hắn bán đứng, đúng không?”

Dù trong phòng còn một chiếc giường nữa nhưng Nhạc Tuấn cũng không ngủ cùng cô. Cô nghĩ căn nhà này cũng chỉ có một phòng ngủ thôi, không biết ngoài kia Nhạc Tuấn ngủ thế nào.

“Chẳng phải đến lúc rời đi rồi sao? Hay định ở đây chờ hắn lấy mạng người.”

Yoko không trả lời, nếu cứ nằm yên mà nghe thì cái con khỉ này sẽ không ngừng lải nhải. Mấy lời của nó khiến cô nhức đầu, nó ở đây để nói những điều đó với cô, như muốn đổ thêm dầu vào lửa, cô biết nó luôn luôn thế. Yoko quay đầu về phía khác, con khỉ xanh lại lượn qua bên kia, đưa cái đầu của nó đến ngang tầm mắt cô.

“Hay là ra tay trước đi, chậm một bước coi chừng cái mạng của người sẽ không còn đây. Đúng không, tiểu cô nương?”

Yoko xoay người, nhìn lên trần nhà.

“Không có nghĩa là ta tin tưởng Nhạc Tuấn.”

“Hả?”

“Nhìn ta xem, cử động cũng không xong. Nếu rời khỏi đây trước khi có thể cầm chặt kiếm trên tay, ta chắc chắn sẽ trở thành mồi ngon cho yêu quái.”

Chưa kể vết thương trên tay phải của cô rất nặng, nắm viên minh châu cả ngày nay cũng chưa thể cầm nổi kiếm lên.

“Sớm muộn gì hắn cũng phát hiện ra người là hải khách thôi, người nghĩ mọi chuyện dễ dàng thế à? Không chừng quan binh đang trên đường đến đây đây.”

“Tới lúc đó tính, với thanh kiếm này, bốn năm tên cũng chẳng làm gì được ta. Còn về Nhạc Tuấn, tự ta sẽ có biện pháp.”

Ở đây chẳng có ai đứng về phía mình.

Nhưng lần này, cô thật sự cần sự giúp đỡ cho đến khi cô có thể cầm thanh bảo kiếm lên, cho đến khi sức lực của cô trở lại. Cho đến lúc đó, cô phải nghỉ ngơi trên chiếc giường này, uống thuốc, ăn cơm và hồi phục thật tốt. Cô cũng không biết liệu Nhạc Tuấn có thật sự tốt với cô không, nhưng ít ra cậu ấy đã cho cô những thứ cô cần. Cho đến khi xác định được mục đích thật sự của đối phương, cô phải tận dụng thật tốt cơ hội này.

“Coi chừng trong cơm có độc đấy. Người có chắc bát thuốc ấy thật sự là thuốc không?”

“Ta sẽ cẩn thận.”

“Người có vẻ khôn ra một chút rồi đấy.”

Con khi tiếp tục vạch trần những nghi ngờ và sợ hãi trong lòng cô. Mỗi khi trả lời nó, cô lại cảm giác như đang tự thuyết phục mình.

“Nếu cậu ấy thật sự có ý đồ với ta thì đã thừa dịp ta hôn mê mà thực hiện xong lâu rồi, mà không bỏ độc vào cơm thì cậu ấy cũng có nhiều cơ hội để giết ta.”

“Có khi hắn đang chờ viện quân?”

“Vậy thì ta phải hồi phục thật tốt để đến lúc đó còn đương đầu được.”

“Trong lúc này, hắn sẽ cố gắng lấy lòng người, rồi sau đó sẽ quay lưng phản bội người.”

“Vậy thì từ giờ cho đến đó ta sẽ phối hợp với hắn, tỏ ra tin tưởng hắn.”

Con khi cười khanh khách: “Nhìn xem, người tự xưng thông minh hẳn ra.”

“Ta đã nhìn ra một số chuyện.”

Như cô không có bạn bè, không có một nơi để đến, không có nhà để về cũng như cô thật đơn độc, nhưng dù sao đi chăng nữa, cô cũng phải sống còn, dù là một cuộc sống không bè bạn, không nhà cửa. Cho dù tất cả mọi người trên thế giới này đều muốn cô chết đi thì cô cũng sẽ sống, cho dù không ai muốn cô trở về thì cô cũng sẽ trở về. Cô sẽ không bỏ cuộc, không bao giờ bỏ cuộc. Cô sẽ tìm Cảnh Kỳ và trở về nhà. Cảnh Kỳ là địch hay bạn thì cũng chẳng sao, nếu anh ta có đe dọa cô thì cô cũng sẽ bắt anh ta phải đưa cô về nhà.

“Về nhà rồi người định làm sao?”

“Đến lúc đó tính sau.”

“Sao không chết đi cho xong?”

“Dù không ai yêu thương ta thì ta cũng nhất định sẽ yêu thương bản thân mình.”

“Con chuột kia sẽ phản bội người.”

Yoko quay đầu lại nhìn con khi: “Nếu ta không tin tưởng Nhạc Tuấn

thì cậu ấy cũng sẽ không thể phản bội ta.”

Lẽ ra cô nên nhìn ra chuyện này sớm một chút. Cô là một hải khách, cô bị săn đuổi, hải khách không thể tin tưởng ai cũng như không có một nơi trú ẩn an toàn. Nếu sớm biết như thế, cô đã không bị Đạt Tỷ và Matsuyama lừa gạt, cô đã dễ dàng tin người và bị phản bội. Để sống còn, cô sẽ dùng bộ mặt dối trá của mình để lợi dụng người khác.

Lợi dụng người có thể lợi dụng. Như thế có gì không đúng, Đạt Tỷ và Matsuyama đã lợi dụng cô để trục lợi cho bản thân. Vậy giờ cô chỉ lợi dụng Nhạc Tuấn một chút để chữa chạy thương thế thì có gì không tốt?

“Người biết không, người bắt đầu giống như bọn chúng.”

“Ta chỉ làm những việc cần làm” Yoko làm bầm, nói rồi liền vẫy vẫy tay, ra hiệu đuổi nó đi. “Ta mệt rồi, đi giùm đi!”

Con khi tỏ vẻ khổ sở nhìn cô. Nó quay lưng lại, đi về phía tám đặm rồi biến mất. Nhìn nó, Yoko cười khẩy. Đó là những nỗi băn khoăn lo lắng mà cô đã không cho phép mình nghĩ đến nhưng nó cũng giúp cô nhận ra một chuyện, cô có thể lợi dụng ai đó.

Cô cười nhạo chính mình: “Quả nhiên là mình bắt đầu giống như bọn chúng.”

Sẽ không ai có thể lợi dụng cô được nữa. Từ bây giờ, cô sẽ bảo vệ bản thân mình thật tốt.

“Nên mình sẽ làm thế.”

Người mẹ và đứa trẻ cô gặp trên núi hôm ấy, bọn họ không thể phản bội cô vì cô đã không cho bọn họ cơ hội phản bội mình.

Mình cũng sẽ không cho Nhạc Tuấn cơ hội.

Cô sẽ sống còn như thế.

Nhưng tại sao cô phải đến đây? Tại sao Cảnh Kỳ lại gọi cô là ‘chủ nhân’? Kẻ thù của cô là ai? Mục đích của chúng là gì? Tại sao chúng lại săn đuổi cô? Cô gái có mái tóc vàng rực rỡ như Cảnh Kỳ ấy là ai? Tại sao cô ta lại làm thế?

Yêu quái không bao giờ vô cớ tấn công ai đó.

Vậy tại sao bọn chúng lại tấn công cô? Cô gái ấy đã ôm xác con yêu quái vào lòng và khóc thương nó, có lẽ bọn họ là đồng bọn. Cũng giống như Cảnh Kỳ, cô ta có thể điều khiển yêu quái và chính cô ta đã phái chúng đến tấn công Yoko. Nhưng trông cô ta có vẻ như đang nghe lệnh ai đó? Là Cảnh Kỳ hay ai khác có liên quan đến cô? Hiện giờ cô không có manh mối gì về chuyện này, cô phải tìm người có thể giải đáp những thắc mắc này. Theo bản năng, cô nắm chặt tay mình lại, móng tay gãy vụn trông như móng vuốt của một con quái vật.

Chỉ yêu quái và tiên nhân có thể vượt qua Hư Hải.

Yoko không phải thần thánh, cũng không phải tiên nhân.

Vậy thì mình là yêu quái.

Giấc mơ về con quái thú với bộ lông đỏ thẫm bên bờ Hư Hải hôm ấy có thật chỉ là một giấc mộng? Trước khi đến thế giới này, cô đã nhiều đêm mơ thấy mình bị yêu quái tấn công, và rồi những giấc mơ ấy đã trở thành sự thật. Phải chăng giấc mơ về việc mình trở thành yêu quái cũng là điềm báo? Mái tóc cô đã trở nên đỏ thẫm và đôi mắt đã chuyển sang màu xanh lá, có phải đó là giai đoạn đầu tiên trong việc chuyển hóa? Có lẽ từ đầu cô đã không còn là con người mà đã trở thành yêu quái. Điều này khiến cô vừa cảm thấy vui mừng, lại vừa ghê tởm.

Cô có thể gào thét, vung kiếm đe dọa người khác với một nỗi hưng phấn tột cùng. Ở thế giới mình sinh ra, cô chưa từng dám phản bác hay trừng mắt nhìn lại ai đó, chuyện đó đối với cô đã từng như một tội ác. Chẳng phải là cô đã sớm nhận ra sự thật ấy rồi sao? Đó chính là kết quả của việc ‘tỏ ra cao quý’ nhưng sâu thẳm trong thanh tâm mình, cô cũng chỉ là một con yêu quái, một con dã thú, cô làm sao có thể nguy trang mình thành một sinh vật vô hại và tiếp tục sống ở thế giới kia? Vì thế nên mọi người mới cho rằng lòng cô quả thật khó đoán.

Trong lòng tràn ngập những suy nghĩ như thế, Yoko chìm vào giấc ngủ.

5.3 Căn nhà nhỏ này rách nát và quê mùa. So với các ngôi nhà trước đây Yoko từng thấy, nó còn nghèo nàn hơn. Những ngôi nhà thường tọa lạc giữa những cánh đồng, tụ lại với nhau thành thôn xóm, riêng căn nhà đơn sơ này lại nằm một mình, giữa rừng núi heo hút. Cô vẫn nghĩ nhà của một con chuột thì phải nhỏ bé, nhưng ngôi nhà này lại được xây theo kích cỡ dành cho người bình thường, không chỉ căn nhà, mà toàn bộ các tiện nghi bình thường đều là dành cho người.

“Nhạc Tuấn, cậu có ở cùng cha mẹ không?” Yoko vừa nói vừa đổ nước vào một chiếc ấm lớn đặt trên bếp lò.

Cuối cùng cô cũng có thể ngồi dậy khỏi giường và giúp Nhạc Tuấn làm việc nhà. Tay phải cô vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn, còn phải băng bó nhưng tất cả các vết thương khác đều đã ổn.

Nhạc Tuấn đang cho thêm củi vào lò thì ngẩng đầu lên trả lời: “Tôi không có cha, mẹ tôi thì đang ra ngoài.”

“Bà đi đâu mà lâu thế? Có xa lắm không?”

“Không xa lắm. Mẹ sang làng kế bên để làm việc. Lẽ ra tối hôm trước là đã về rồi.”

Vậy là bà ta có thể về bất cứ lúc nào, Yoko ghi nhớ lại việc ấy.

“Mẹ cậu làm gì?”

“Vào mùa đông thì bà giúp việc nhà còn mùa hè thì thi thoảng làm mấy việc lặt vặt. Bình thường thì làm ruộng.”

“Ra vậy...”

“Yoko, cô định đâu?”

Cô suy nghĩ một chút, cô không biết mình muốn đi đâu nhưng cũng không muốn nói rằng mình không biết phải đi đâu.

“Cậu có biết người nào tên là Cảnh Kỳ không?”

Nhạc Tuấn phui phui mấy miếng gỗ vụn dính trên lông mình rồi trả lời: “Cô đang tìm người à? Anh ta là người vùng này ư?”

“Tôi cũng không biết anh ta ở đâu.”

“Xin lỗi, tôi không biết ai tên Cảnh Kỳ cả.”

“Còn việc gì khác tôi có thể giúp không?”

“Không, không cần, cô vừa mới khỏe lại một chút, mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Yoko đặt cơ thể mệt mỏi của mình xuống ghế. Căn phòng bếp khiêm tốn này chỉ gồm một chiếc bàn nhỏ vài cái ghế đơn sơ nằm trên mặt đất. Thanh kiếm đặt trên chiếc ghế bên cô, bọc lại bằng vải, cô không thể rời mắt khỏi nó một giây phút nào, Nhạc Tuấn tỏ vẻ không quan tâm đến việc đó, cô cũng không biết cậu ấy nghĩ thế nào về thanh kiếm này.

“Yoko.” Nhạc Tuấn lại cất cái giọng trẻ con của mình, quay bộ lông mềm mượt của cậu về phía cô. “Tại sao cô lại giả trai?”

Chắc cậu ấy đã phát hiện ra lúc thay đồ cho mình, Yoko cũng đoán trước được việc này.

Cô trả lời: “Con gái một thân một mình ra ngoài không an toàn lắm.”

“Ừ.”

Nhạc Tuấn đem một bình trà bằng đất nung đến, hương trà thơm đã tỏa khắp căn phòng nhỏ, cậu đặt hai chén trà lên bàn rồi hướng ánh mắt về phía Yoko.

“Thanh kiếm ấy sao lại không có bao kiếm?”

“Tôi đánh mất rồi.”

Trả lời xong cô mới chợt nhớ là mình đã đánh mất bao kiếm. Khi băng qua Hư Hải, cô đã được dặn dò rằng không bao giờ được tách rời thanh kiếm và bao kiếm, nhưng hiện giờ bất quá vẫn chưa có tai họa gì xảy ra, có lẽ là ý nói đến việc không được làm mất viên minh châu này.

Nhạc Tuấn cúi đầu, trèo lên ghế, cái động tác ấy trông thật giống như một đứa trẻ.

“Nếu không tìm cho nó một chiếc bao kiếm thì sẽ rất dễ làm bị thương người khác.”

“Ừ.” Yoko trả lời bằng một giọng trống rỗng.

Nhạc Tuấn nhìn cô, dịu dàng nói: “Cô nói cô đến từ Phối Lãng phải không?”

“Ừ.”

“Phối Lãng không phải ở Khánh quốc mà là một ngôi làng thuộc huyện Chấn, nằm ở phía đông.”

Vậy là cậu ấy đã đoán ra. Yoko trầm mặc.

“Nghe nói chỗ ấy gần đây có một vài chuyện lộn xộn.”

Yoko vẫn không nói gì.

“Có một hải khách dạt vào bờ biển rồi bỏ trốn, đại loại như thế.”

Yoko quắc mắt nhìn Nhạc Tuấn, theo bản năng nắm lấy thanh kiếm.

“Cậu muốn gì?”

“Một cô gái tóc đỏ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, mang một thanh kiếm không có bao kiếm, là đối tượng rất nguy hiểm.” Cậu dừng lại một chút rồi tiếp lời: “Yoko, cô nhuộm tóc phải không?”

Yoko nhìn về phía Nhạc Tuấn, tay nắm chặt chuôi kiếm, cô không biết nét mặt của cậu ấy ra sao, dù gì thì đó cũng không phải gương mặt của một con người.

“Quan phủ nói vậy.”

“Thì sao...”

“Về mặt đáng sợ kia là sao? Nếu muốn báo quan thì tôi đã làm lâu rồi, đâu cô được treo giá cao lắm đâu.”

Yoko gỡ miếng vải bọc khỏi thanh kiếm, để lộ ra lưỡi kiếm bóng loáng.

“Mục đích của ngươi là gì?”

Đôi mắt đen nhánh của con chuột nhìn thẳng vào mắt cô, mấy sợi râu khẽ rung rinh.

“Cô quả thật nóng tính.”

“Ngươi muốn gì?”

“Muốn gì ư? Chẳng phải tôi có thể để mặc cô chết ngoài kia sao? Nhưng tôi đã lựa chọn đem cô về nhà, vì thế nên cô yên tâm, tôi sẽ không giao cô cho quan phủ.”

Yoko không thể tin được vào những gì bên tai mình, cô biết nếu dễ dàng tin người, cô nhất định sẽ phải hối hận.

“Tất cả hải khách đều phải được giao cho quan phủ, nếu là hải khách tốt thì sống, còn xấu thì chết. Theo tôi thì cô thuộc nhóm sau.”

“Tại sao ngươi cho là như vậy?”

“Chẳng phải cô có thể dùng ma pháp sao? Cô đã triệu tập yêu quái tấn công xe ngựa lúc bị áp giải rồi nhân cơ hội trốn thoát.”

“Tôi không có triệu tập yêu quái gì cả.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Nhạc Tuấn gật đầu. “Tôi không cho rằng việc điều khiển yêu quái là dễ dàng. Thật ra, tôi không nghĩ cô đã triệu tập bọn chúng mà là yêu quái đang săn đuổi cô.”

“Tôi... Tôi không biết.”

“Dù thế nào đi chăng nữa thì cô cũng là hải khách xấu, nếu không thì yêu quái đã không săn đuổi cô.”

“Vậy thì sao?”

“Mười hải khách bị đưa đến quan phủ thì hết chín người mất mạng, vì thế nên cô bỏ trốn là chuyện đương nhiên. Nhưng cô có biết mình phải trốn đến đâu không?”

Yoko không trả lời.

“Cô không biết, đúng không? Trước giờ cô chỉ đi loanh quanh trong vùng này thôi chứ gì. Để tôi nói cho cô biết, cô nên đến Nhạn quốc.”

Yoko trừng mắt nhìn Nhạc Tuấn, gương mặt chuột ấy vẫn không có phản ứng gì, cô không thể biết cậu nghĩ gì.

“Tại sao?”

“Tôi không thể trơ mắt nhìn thấy người khác bị giết chết.” Nhạc Tuấn cười. “Nhưng điều đó cũng không có nghĩa rằng tôi sẽ rơi lệ vì một kẻ xa lạ. Nhưng xử tử một ai đó chỉ vì người đó là hải khách thì quả thật quá đáng.”

“Nhưng tôi là một hải khách xấu.”

“Có lẽ quan phủ nghĩ vậy nhưng tôi không cho rằng có hải khách tốt xấu. Chẳng phải bọn họ rất hiếm thấy sao?”

“Hải khách xấu sẽ đem đến họa diệt quốc.”

“Đó là chuyện mê tín thôi.”

Câu trả lời ấy như gióng một hồi chuông vào trong đầu cô, đã có một người cũng nói với cô như vậy, đó là một phụ nữ to cao.

“Ý cậu là nếu tôi muốn đến Nhạn quốc thì họ sẽ giúp tôi?”

“Đúng thế. Nhạn vương có một điện thờ riêng dành cho hải khách, ở đó họ sống như những người khác, được xem như người bình thường chứ không phải hải khách tốt xấu gì cả. Vì vậy tôi khuyên cô nên đến Nhạn quốc. À, sao không bỏ cái thứ đáng sợ kia xuống?”

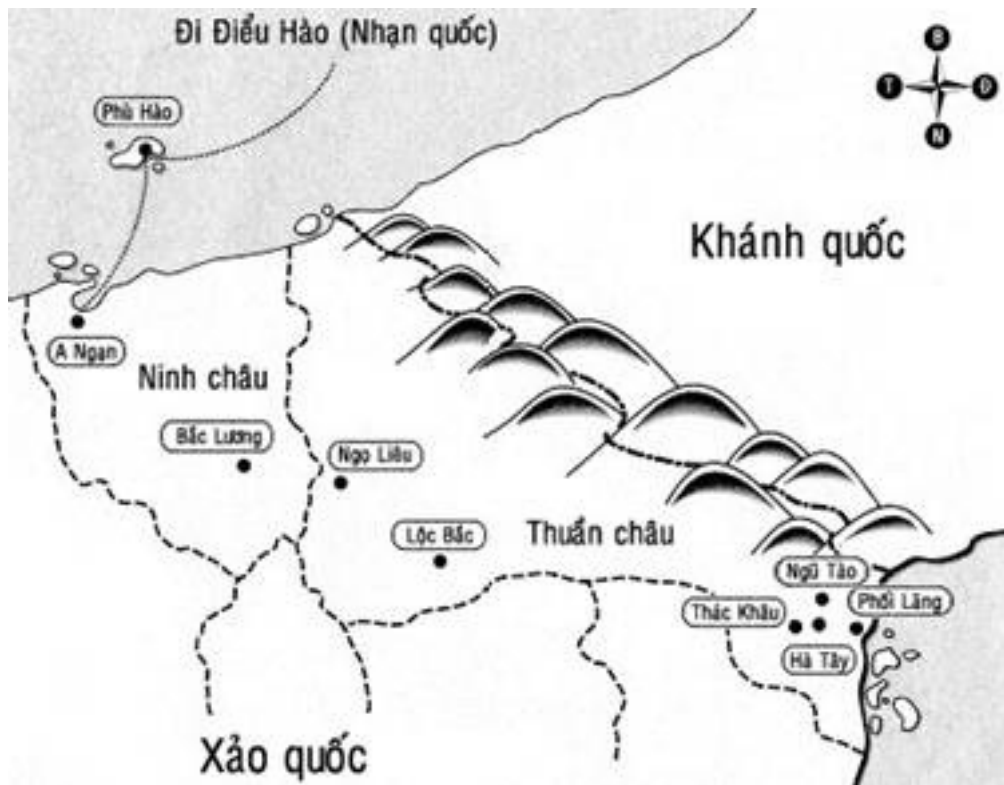
Yoko chần chừ vài lần, cuối cùng cô cũng đặt thanh kiếm xuống.

“Ngồi xuống đi, trà của cô nguội rồi!”

Yoko ngồi xuống, cô không biết Nhạc Tuấn muốn gì. Hiện giờ chuyện mình là một hải khách đã bại lộ, cô nên bỏ trốn càng nhanh càng tốt, nhưng cô cũng muốn biết thêm về Nhạn quốc.

“Cô biết địa lý vùng này không?”

Yoko lắc đầu. Nhạc Tuấn gật đầu, cầm chén trà rời khỏi ghế, rồi ngồi xuống đất kế bên Yoko.

“Nơi này là huyện An Dương, thuộc Thuận châu, vùng này là Lộc Bắc.” Nhạc Tuấn vừa nói vừa vẽ tấm bản đồ lên đất. “Đây là Hư Hải, còn huyện Chấn ở đây, Phôi Lăng ở sát bờ biển. Điều này có nghĩa là trước giờ cô chỉ đi lòng vòng trong Xảo quốc mà thôi, nếu muốn rời khỏi đây thì cô nhằm đường rời.”

Yoko lặng lẽ nhìn tấm bản đồ, tâm tình phức tạp. Cô có nên tin không? Nhạc Tuấn có đang gạt cô không? Nhưng nỗi nghi ngờ đã nhường chỗ cho cơn khát thông tin, cô cần biết rõ hơn về nơi này.

“Phía tây Thuận châu là Ninh châu, đi theo đường chính, cô sẽ đến được huyện Bắc Lương, đi tiếp theo con đường này về phía tây bắc thì sẽ đến A Ngạn, đây là phố cảng của nội hải *Thanh Hải*.” Nhạc Tuấn dùng mấy đầu ngón tay nhỏ xíu vẽ bản đồ và viết tên các vùng rất thuần thực. “Ở A Ngạn, cô có thể đón thuyền vượt Thanh Hải đến Nhạn quốc.” Nhạc Tuấn viết chữ ‘Nhạn quốc’ với chữ ‘nhạn’ trong ‘chim nhạn’ rồi tiếp lời: “Vậy trước tiên chúng ta nên đến Bắc Lương.”

Nhưng làm sao đón được thuyền? Bến cảng bị giám sát chặt đến nỗi một con ruồi cũng không lọt, đến đó chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới.

“Yên tâm.” Nhạc Tuấn cười, có vẻ như cậu đã đoán được nỗi lo lắng của Yoko. “Nếu một người từ huyện Chấn muốn trốn khỏi Xảo quốc, cách nhanh nhất là vượt qua dãy núi phía Bắc để sang Khánh quốc. Quan phủ sẽ không ngờ đến chuyện cô sẽ đi đường chính, may mà cô đã đi làm đường. Lệnh truy nã mô tả cô là một cô gái trẻ với mái tóc đỏ, như vậy chỉ cần giấu thanh kiếm kia là ổn.”

“Tôi hiểu rồi.” Yoko đứng dậy. “Cảm ơn cậu.”

Nhạc Tuấn ngạc nhiên nhìn cô: “Này, cô định đi ngay à?”

“Càng sớm càng tốt, tôi không muốn liên lụy đến cậu.”

Nhạc Tuấn cũng đứng dậy: “Chờ thêm một chút thì hơn. Cô quả thật nóng tính.”

“Nhưng...”

“Đến Nhật quốc rồi cô định làm sao? Tùy tiện hỏi người qua đường xem có biết ai tên Cảnh Kỳ không à? Cô có biết cách đón thuyền không? Cô có biết cách yết kiến điện thờ ở Nhật quốc không?”

Yoko nhìn về hướng khác. So với cuộc hành trình trước kia thì chuyện hiện giờ cô đã biết nơi cần đến là đã khá lắm rồi. Huống hồ, so với những khó khăn lúc trước, cửa ải lần này cũng không đến nỗi khó vượt qua.

“Cô không thể khởi hành mà không chuẩn bị cẩn thận, như thế chẳng khác gì tự dồn mình vào chân tường.”

Yoko gật đầu, tuy rằng trong lòng cô vẫn có chỗ sợ việc sẽ rơi vào một cái bẫy, nhưng giờ đây cô không còn lựa chọn nào ngoài tin tưởng Nhạc Tuấn.

“Vậy thì phải ăn uống và hồi phục sức khỏe thật tốt. Dù gì cũng mất ít nhất một tháng để đến A Ngạn.”

Yoko lại gật đầu, ít nhất cho đến khi cô khỏe lại hoàn toàn, ngoài ra cô cũng có thêm thời gian tìm hiểu ý đồ của Nhạc Tuấn. Cậu ấy làm thế đơn giản chỉ vì tốt bụng hay có mưu kế gì khác? Cô cần phải đến A Ngạn và vượt biển sang Nhật quốc, nhưng trước hết, cô phải biết được ý định thật sự của Nhạc Tuấn.

5.4 “**N**ghe nói cơn thực ấy rất lớn.” Nhạc Tuấn vừa nói vừa dọn dẹp bàn ăn. “Các trưởng lão ở Phôi Lăng đã nói vậy.”

“Mùa màng ở huyện Chấn đã bị quét sạch trong phút chốc. Thật kinh khủng!”

Yoko chỉ biết gật đầu, trong lòng mình cô cũng cảm thấy có chút tội lỗi.

“Xin lỗi... Không phải do lỗi do cô...”

“Tôi không buồn vì chuyện đó đâu.” Yoko vừa nói vừa dọn tro trong bếp lò.

Cái đuôi chuột của Nhạc Tuấn cứ đung đưa và cọ cọ vào khuỷu tay cô. Cậu nói: “Cơn thực không phải do hải khách gây ra, mà chính chúng đã đem hải khách đến đây.”

Nhạc Tuấn chỉ cô đem tro bếp đổ vào một chiếc hộp gỗ còn củi vụn còn thừa thì lại cho vào một chiếc hộp gỗ khác.

“Tôi hỏi cậu một chuyện được không?” Yoko nói.

“Chuyện gì?”

“Cơn thực là gì?”

Trưởng lão ở Phôi Lăng đã nói rằng nó đại loại như một cơn bão hay

cuồng phong, nhưng cô cũng không biết chính xác nó là gì.

“Ngay cả cơn thực mà cô cũng không biết ư? Ở chỗ cô không có thực à?”

“Chỗ chúng tôi chỉ có nhật thực và nguyệt thực thôi.”

“Thật ra cũng không khác lắm, chỉ có là mặt trăng hoặc mặt trời không biến mất thôi. Nói thế nào nhỉ, nó giống như một cơn bão lớn. Tuy nhiên, nếu cơn bão làm không khí rối loạn thì cơn thực lại làm linh khí rối loạn.”

“Vậy nó có mưa gió không?”

“Cũng đôi khi có. Có loại thực tựa như bão nhưng hiếm lắm. Thường thì là động đất, sấm chớp, nước đôi dòng, đất đai đổ sụp, tất cả thiên tai đều có thể xảy ra. Ở Phôi Lăng thì đáy hồ đột nhiên đội lên và nước tràn bờ, toàn bộ hồ nước đã biến mất khỏi bản đồ.”

Yoko rửa tay sau khi dọn tro.

“Lúc nào cũng tàn phá nghiêm trọng như thế à?”

“Còn tùy, chúng tôi sợ thực còn hơn bão vì không biết thiên tai nào sẽ diễn ra.”

“Nhưng tại sao chúng lại phát sinh?”

Nhạc Tuấn nghiêm mặt lại, cẩn thận châm trà: “Theo những gì tôi biết thì một cơn thực xảy ra khi thế giới bên này và bên kia hòa lại làm một. Những thứ vốn tách rời nay lại chồng chéo lên nhau, kéo theo thiên tai. Thật ra tôi cũng không hiểu lắm, nhưng tôi cho là như thế.”

“Bên này và bên kia...”

Trà trong tách trông như trà xanh, mùi hương hơi khác một chút nhưng lá trà cùng mùi vị thì tương đối giống.

“Bên kia là phía bên kia Hư Hải, còn bên này là ở đây. Tôi cũng không biết phải gọi thế nào.”

Yoko gật đầu.

“Hư Hải bao quanh các lục địa, phía bên kia những dải đất, Hư Hải kéo dài đến vô cùng.”

“Vô cùng?”

“Vô cùng, không giới hạn, không bờ cõi, ít ra đó là những gì chúng tôi biết. Lúc đầu cũng có một số nhà du hành lên đường tìm xem phía bên kia Hư Hải là nơi nào, nhưng chẳng một ai có thể trở về.”

“Vậy là thế giới này thật sự phẳng ư?”

Nhạc Tuấn vừa leo lên ghế vừa nhìn cô một cách kỳ lạ: “Tất nhiên, nếu không phẳng thì còn thế nào nữa?” Giọng điệu của cậu hơi ngạc nhiên xen lẫn chê cười một chút.

“Vậy thì hình dạng thế giới này là như thế nào?”

Nhạc Tuấn cầm lấy một quả hồ đào và đặt vào giữa bàn.

“Ở trung tâm thế giới là *Sùng Sơn*.”

“*Sùng Sơn*?”

“Núi thiên, hay còn gọi là *Sùng Cao*, *Trung Nhạc* hoặc *Trung Sơn*. Bao phủ quanh *Sùng Sơn* là bốn đỉnh núi ở bốn phía Đông Tây Nam Bắc, các ngọn này là *Bồng Sơn*, đỉnh cay đắng; *Hoa Sơn*, đỉnh huy hoàng; *Hoắc Sơn*, đỉnh gân gũ; và *Hằng Sơn*, đỉnh vĩnh cửu. Trước đây ngọn phía Tây được gọi là *Thái Sơn*, nhưng hoàng đế của một quốc gia phía bắc đã sửa vương hiệu từ ‘Đại’ (thời đại) sang ‘Thái’ (thái bình), cùng chữ ‘Thái’ với Thái Sơn. Vì vậy, để tránh phạm húy, Thái Sơn đã được sửa thành Bồng Sơn. Năm ngọn núi hợp thành *Ngũ Sơn*.”

Yoko: “...”

“Bao quanh Ngũ Sơn là *Hoàng Hải*, tuy được gọi là biển nhưng lại không hề có nước, đó là một vùng đất hoang vu chỉ gồm những hoang mạc, đầm lầy và tầng tầng lớp lớp cây cối kéo dài như biển cả.”

Yoko dõi mắt theo những Hán tự Nhạc Tuấn viết ra.

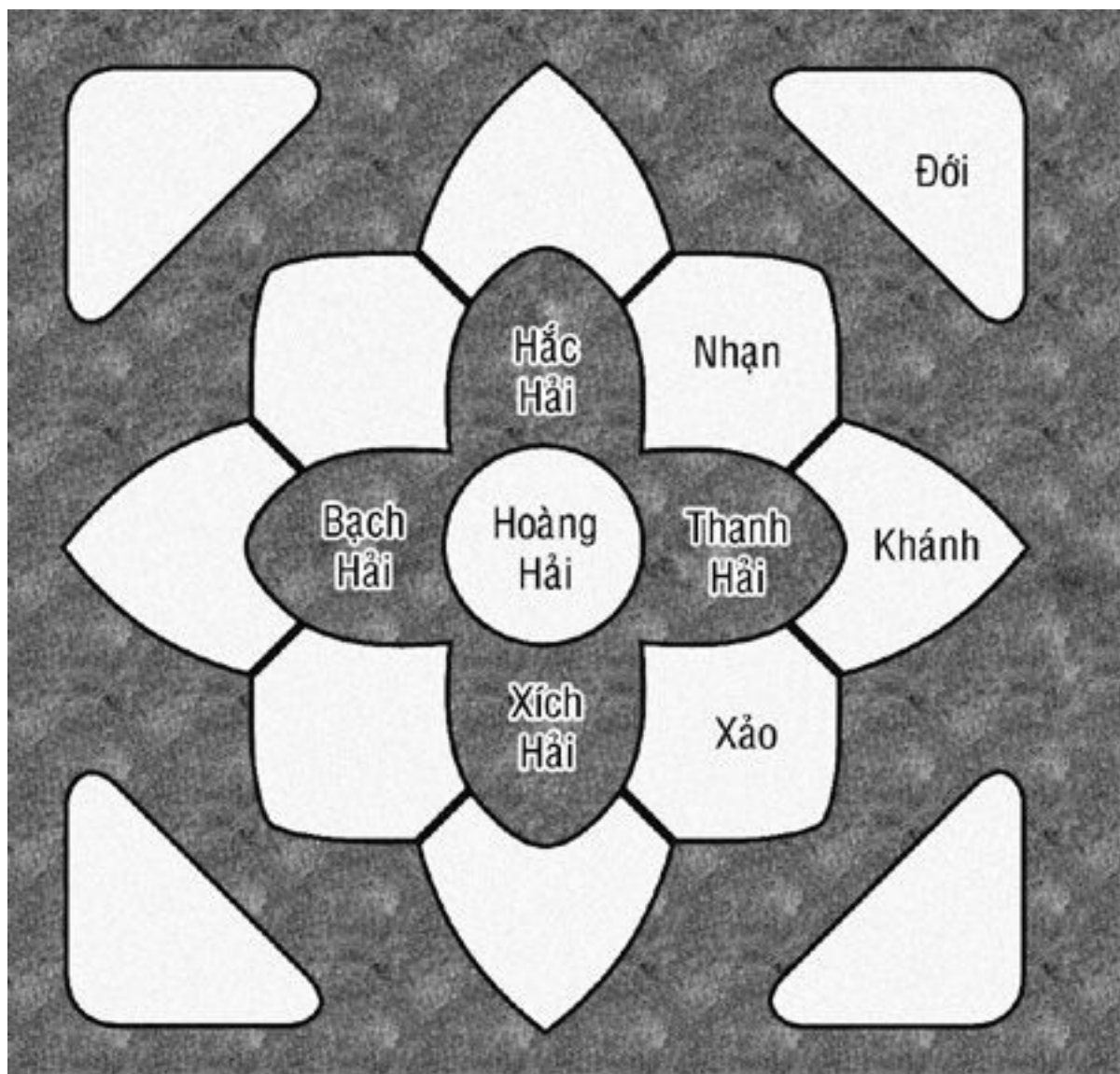
“Cậu đến đó chưa?”

“Làm sao tôi đến được, bốn phía bao quanh Hoàng Hải là dãy *Kim Cương Sơn*, không người bình thường nào có thể vượt qua dãy núi này.”

“Ra vậy...”

Yoko thầm nghĩ địa hình nơi này quả thật giống như bản đồ của một thế giới cổ.

“Bốn bề phía ngoài Kim Cương Sơn lại là bốn nội hải. Phía Bắc, Tây Bắc, Nam, Đông Nam, Tây, Tây Nam, Đông và Đông Bắc là tám nước xoay quanh bốn nội hải. Bên ngoài tám nước là Hư Hải và bốn đảo lớn, tạo thành bốn nước. Bốn nước này cùng tám nước bên trong hợp thành mười hai vương quốc.”

Yoko chăm chú nhìn tấm bản đồ được xếp từ các quả bồ đào, trông như một bông hoa đang nở rộ với nụ hoa là Ngũ Sơn và cánh hoa là mười hai vương quốc.

“Ngoài ra còn gì nữa không?”

“Không còn gì cả, chỉ có Hư Hải kéo dài đến vô cùng, nhưng...” Nhạc Tuấn có vẻ như đang tự nói chuyện với mình, bổ sung thêm: “Chuyện kể rằng phía đông Hư Hải có một hòn đảo trong truyền thuyết, nơi đó được gọi là *Bồng Lai quốc*, hay Nhật Bản.”

Nhạc Tuấn viết xuống bàn chữ ‘Oa’^[1], trông như cách viết cổ của Nhật Bản, khi ấy còn được gọi là Yamato^[2].

“Thật ư? Oa quốc, Yamato, là Nhật Bản ư?”

Yoko cũng viết xuống bàn chữ ‘Yamato’. Cô cắn môi, là do ngôn ngữ đã được dịch thuật ư?

“Nghe nói tất cả hải khách đều đến từ Yamato.”

Lần này, cô chắc chắn là mình đã nghe thấy chữ Yamato, bởi vì đây là tiếng mẹ đẻ của cô nên cô không cần đến dịch thuật^[3].

“Tất cả chỉ là truyền thuyết, nhưng chính những hải khách đã kể về quê nhà họ, vì thế việc một quốc gia có tên Yamato tồn tại là hoàn toàn có căn cứ. Rất nhiều tàu thuyền đã ra khơi tìm kiếm Yamato nhưng không một ai trở về.”

Nếu như Nhật Bản thật sự tồn tại phía bên kia Hư Hải thì quả thật có thể dong thuyền về phía đông để về nhà. Nhưng Yoko biết khả năng này rất nhỏ, cách nhanh nhất là đi xuyên qua bóng trăng.

“Cũng có một truyền thuyết khác nói rằng sâu trong dãy Kim Cương Sơn, có một ngọn núi tên gọi Côn Luân, phía bên kia Côn Luân là Trung Quốc, quê hương của *son khách*.”

Nhạc Tuấn vừa nói vừa viết xuống bàn chữ ‘Hán’, đại diện cho Trung Quốc^[4].

“Sơn khách? Ngoài hải khách ra, còn có những người đến đây từ nơi khác nữa ư?”

“Ừ. Nếu hải khách trôi dạt vào từ Hư Hải thì sơn khách đến từ chân dãy Kim Cương Sơn. Tuy nhiên, ở vương quốc này cũng không có nhiều sơn khách cho lắm, cả hải khách lẫn sơn khách đều bị săn đuổi.”

“Ra vậy...”

“Bất luận là Hán hay Yamato thì người bình thường cũng không cách nào đến được đó ngoài yêu quái và tiên nhân. Khi một cơn thực xảy ra thì sẽ có một hải khách hoặc sơn khách được đưa đến thế giới này.”

“Hả?”

“Những người đến từ Hán và Yamato nói rằng họ sống trong những ngôi nhà làm bằng vàng bạc, đá quý khảm trên châu. Đất nước của bọn họ giàu có đến nỗi ngay cả nông dân cũng sống như vương công, quý tộc, trẻ con cũng đánh bại được yêu quái. Yêu quái và tiên nhân có pháp lực bởi vì họ uống được nước thánh phía sâu trong những dãy núi ở thế giới bên kia.”

Nhạc Tuấn vừa nói vừa nhìn Yoko, cô cười khổ, lắc đầu. Quả là một cuộc trò chuyện kỳ lạ, nếu trở về thế giới của mình, chắc chắn cô sẽ không tin về những điều này, nhưng chẳng phải thế giới của cô cũng chỉ một câu chuyện cổ tích đối với nơi này sao, cô cười thâm trong bụng. Nhưng dù sao cô cũng đã tin và thế giới kỳ bí này. Đối với nơi đây, thế giới của cô còn kỳ bí hơn. Tuy nhiên, đáp án chỉ có một, cô cuối cùng cũng hiểu ra dù thế nào đi chăng nữa thì hải khách cũng không có chỗ nương thân ở đất nước này.

—

[1] Người Hán từ trước Công nguyên gọi Nhật Bản là ‘**Oa quốc**’ (倭国; *nước lùn*), do người Nhật trước đây vốn khiêm tốn về chiều cao. Tuy nhiên, người Nhật sang Trung Hoa cũng tự xưng mình là ‘**Oa**’, nhưng ‘Oa’ ở đây là chữ ‘**Wa**’ (和; *hòa* trong ‘hòa bình’), gần với âm ‘Oa’. Ở đây, chữ mà

Nhạc Tuấn viết cho Yoko chính là chữ ‘Hòa’, nhưng đọc là ‘Oa’.

[2] Vào thế kỷ thứ IV, Nhật Bản đã lấy tên nước là **Yamato**. Do thời đó người Nhật chưa có chữ viết riêng nên Yamato được viết bằng chữ Hán là Oa (倭). Sau này, cho đến thế kỷ thứ VIII, người Nhật dùng hai chữ Hán là **Đại Hòa** (大和) để biểu ký âm Yamato, thể hiện lòng tự tôn dân tộc.

[3] Trước giờ, do dịch thuật nên từ ‘Oa quốc’ luôn được truyền tải đến Yoko theo ngôn ngữ hiện đại, tức là Nhật Bản. Nhưng trong trường hợp này, khi cô đã biết Hán tự của chữ ấy viết là ‘Yamato’, tức tên cổ của Nhật Bản, thì sự truyền tải sẽ chính xác hơn và cô sẽ nghe ra thành ‘Yamato’ chứ không phải ‘Nhật Bản’ nữa.

[4] Tương tự trường hợp trên, lúc đầu chữ được dịch thuật là Trung Quốc để cô có thể dễ dàng hiểu, nhưng khi thấy được Hán tự là chữ ‘Hán’, tức một trong những tên cổ của Trung Quốc vào đời nhà Hán (203 trước Công Nguyên – 220), thì dịch thuật cũng đã được nâng cấp để cho chính xác hơn.

5.5 Yoko im lặng một lúc lâu, suy nghĩ về số phận của những hải khách trước đây.

“VẬY TẤT CẢ NHỮNG HẢI KHÁCH TỪ TRƯỚC ĐẾN GIỜ ĐỀU PHẢI CHẾT VÌ MỌI NGƯỜI ĐỀU CHO RẰNG HỌ ĐEM ĐẾN NHỮNG CON THỰC Ứ?”

“CÓ LẼ VẬY. YOKO, Ở THẾ GIỚI MÌNH, CÔ LÀM GÌ?”

“TÔI LÀ HỌC SINH.”

“VẬY À.” Nhạc Tuấn tỏ vẻ vui mừng.

“MỘT SỐ HẢI KHÁCH CÓ THỂ LÀM NHỮNG CHUYỆN MÀ CHÚNG TÔI KHÔNG THỂ. NHỮNG NGƯỜI NHƯ THẾ THƯỜNG ĐƯỢC TRIỀU ĐÌNH BẢO HỘ.”

Tất nhiên, Yoko thâm nghĩ, một nụ cười mỉa mai bất chợt bật ra. Cô chẳng biết mình có thể cống hiến được gì cho thế giới này.

“CẬU CÓ BIẾT CÁCH NÀO ĐỂ TRỞ VỀ YAMATO KHÔNG?”

Nghe câu hỏi ấy, Nhạc Tuấn đang vui mừng thì đột nhiên nghiêm mặt lại.

“TÔI KHÔNG BIẾT.” Rồi cậu chần chừ một lát, sau đó tiếp lời: “Lẽ ra tôi không nên nói điều này, nhưng tôi nghĩ là không thể.”

“KHÔNG THỂ? NẾU TÔI CÓ THỂ *đến đây* thì nhất định sẽ có một cách nào đó để *rời đi* chứ?”

Nghe giọng điệu cay đắng của Yoko, mấy sợi râu của Nhạc Tuấn chùng xuống.

“KHÔNG NGƯỜI BÌNH THƯỜNG NÀO CÓ THỂ VƯỢT QUA HƯ HẢI.”

“NHƯNG TÔI ĐÃ VƯỢT QUA HƯ HẢI ĐỂ ĐẾN ĐÂY.”

“CHO DÙ ĐẾN ĐƯỢC ĐÂY THÌ CŨNG KHÔNG CÁCH NÀO RỜI ĐI. TÔI CHƯA TỪNG NGHE THẤY HẢI KHÁCH HAY SƠN KHÁCH NÀO CÓ THỂ TRỞ VỀ.”

“KHÔNG THỂ NÀO!” Cô không chấp nhận được chuyện này. “VẬY CÒN

một cơn thực khác thì sao? Tôi có thể chờ đến khi một cơn thực khác xảy ra và trở về nhà như cách tôi đến đây.”

Đôi mắt với thái độ quyết liệt của Yoko, Nhạc Tuấn chỉ buồn bã lắc đầu.

“Không ai biết được khi nào một cơn thực sẽ xảy ra. Mà cho dù biết được thì một người bình thường cũng không thể dùng nó để đi đến một thế giới khác.”

Không, không thể được. Cô không cách nào tiếp nhận được điều này. Nếu quả thật không thể trở về thì Cảnh Kỳ đã nói với cô rồi, nhưng Cảnh Kỳ chưa hề nói rằng cô không thể trở về, anh ta cũng không hề tỏ ra một thái độ nào chứng tỏ đây là chuyện đi một chiều.

“Nhưng tôi đã từ Yamato đến đây sau khi bị cô điều truy đuổi.”

“Cô điều? Cô thoát khỏi một cơn cô điều để đến đây?”

“Ừ, cùng với một người tên gọi Cảnh Kỳ.”

“Vậy anh ta là người cô đang tìm kiếm?”

“Ừ. Cảnh Kỳ, chính anh ta đã đem tôi đến đây. Thật ra là do cô điều và bầy yêu quái đang săn đuổi tôi. Anh ấy nói phải đem tôi đến đây để bảo vệ tôi.” Rồi cô quay sang nhìn Nhạc Tuấn: “Nói cách khác, chẳng phải là khi đã an toàn rồi thì tôi có thể trở về sao? Cảnh Kỳ có nói rằng nếu tôi muốn thì anh ta có thể đem tôi trở về.”

“Không thể được!”

“Cảnh Kỳ có đem theo vài sinh vật kỳ lạ có thể bay trên không và nói chuyện như cậu. Khi chúng tôi khởi hành, anh ta bảo chuyến đi này sẽ kéo dài khoảng một ngày, đó không phải là cách nói nếu tôi không thể trở về, phải không?”

Yoko nói như khẩn cầu trong khi Nhạc Tuấn thì im lặng.

“Nhạc Tuấn?”

“Tôi cũng không biết. Nhưng chuyện này rất quan trọng.”

“Quan trọng?”

“Ừ, rất quan trọng. Nếu một cơn cô điều xuất hiện ở đây thì quả thật là có chuyện lớn, tất cả các thị trấn quanh vùng đều sẽ bị quét sạch. Nếu đúng như cô nói, một cơn cô điều vượt biển sang thế giới bên kia chỉ để săn đuổi một người, chuyện này tôi cũng chưa từng nghe qua. Vậy cái người tên Cảnh Kỳ đã đem cô đến đây ư?”

“Ừ.”

“Yêu quái và tiên nhân tuy có thể vượt qua Hư Hải nhưng chỉ có thể đi một mình. Anh chàng tên Cảnh Kỳ ấy, anh ta có thể đem người khác băng qua Hư Hải ư? Lần đầu tiên tôi nghe thấy đấy. Nhưng dù sao đi chăng nữa, chuyện này nhất định không bình thường.”

Sau khi suy tư một hồi, Nhạc Tuấn hướng đôi mắt đen nhánh của mình về phía Yoko: “Vậy cô định thế nào? Giữ lại tính mạng mình hay về nhà?”

“Tôi muốn về nhà.”

Nhạc Tuấn gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng lại không biết phải giúp cô thế nào. Nếu là mình, tôi khuyên cô nên đi Nhạn quốc.”

“Ừ, vậy đến được đó rồi tôi nên làm thế nào?”

“Theo tôi, quan phủ ở đó cũng chẳng giúp được gì cho cô đâu. Tốt nhất nên xin yết kiến Diên Vương.”

Yoko ngạc nhiên nhìn Hán tự Nhạc Tuấn viết trên bàn.

“Diên Vương? Ý cậu nói là quốc vương ư?”

Nhạc Tuấn gật đầu: “Nhạn quốc từ nhiều đời nay đều được cai trị bởi Diên Vương^[1].”

“Nhưng liệu hoàng đế Nhạn quốc có chịu giúp tôi không?”

“Tôi không biết.”

Giờn hả? Yoko muốn thét lên nhưng nghĩ lại lại thôi.

“Nhưng như thế vẫn tốt hơn ở lại Xảo quốc và chờ đợi quốc vương nước này ra tay cứu giúp. Hy vọng Diên Vương sẽ thành toàn cho cô bởi vì ngài cũng là một *thai quả*.”

“Thai quả?”

“Thai quả, người sinh ra từ trong bụng mẹ, chuyện này vô cùng phổ biến ở thế giới của cô nhưng rất hiếm thấy ở đây. Ừ, ngài đúng là đến từ thế giới bên kia.”

Yoko mở to mắt: “Là sao?”

“Đúng là rất hiếm, mà cũng có thể tôi nhầm, có lẽ ở thế giới bên kia cũng hiếm thấy, hiếm đến nỗi những thai quả từ nơi ấy đều trở về đây. Dù gì cũng khó mà biết được những chuyện xảy ra phía bên kia Hư Hải.”

“Hả?”

“Có ba vị thai quả nổi danh là Diên Vương của Nhạn quốc, *Tể phụ* của Nhạn quốc và *Tể phụ* của Đới quốc.”

“Tể phụ?”

“Tương tự như trợ lý hay cố vấn của quốc vương. Tôi nghe nói Tể phụ của Đới quốc đã qua đời nhiều năm nay còn Thái Vương^[2] của Đới quốc thì lại mất tích. Cả vương quốc chìm trong bạo loạn, giờ chẳng ai dám đến đó cả. Vì vậy, tôi khuyên cô nên đi Nhạn quốc.”

Yoko thấy hơi choáng váng vì phải tiếp nhận một lượng lớn thông tin chỉ trong một thời gian ngắn, và hơn cả là giờ đây cô đã có một cái nhìn mới về những gì cô phải làm trong thời gian tới. Yết kiến hoàng đế Nhạn quốc, chẳng phải cũng giống như xin gặp thủ tướng hay tổng thống sao? Liệu có được không? Nghĩ đến chuyện này, cô cũng không biết phải làm thế nào. Khi đang trầm tư suy nghĩ thì bất chợt có tiếng bước chân ở cửa chính khiến cô quay đầu lại.

[1] Nhạn quốc được viết bằng chữ ‘Nhạn’ (雁) trong ‘chim nhạn’ trong khi Nhạn vương thì được gọi là Diên Vương, chữ ‘Diên’ (延) ở đây có nghĩa là ‘kéo dài’, Diên Vương trong trường hợp này cũng có thể xem như vương hiệu. Trong tiếng Nhật, cả chữ ‘Nhạn’ và chữ ‘Diên’ đọc theo *on’yomi* đều là ‘En’, đây có thể xem như một cách chơi chữ của tác giả. *On’yomi* (音読み; âm đọc) là cách đọc Hán-Nhật, tương tự như cách đọc Hán-Việt của Việt Nam.

[2] Trường hợp này cũng tương tự như trên, Đới quốc được viết bằng chữ ‘Đới’ (戴), có nghĩa là ‘tôn quý’ trong khi Đới vương thì được gọi là Thái Vương, tức chữ ‘Thái’ (泰) trong ‘thái bình’. Cả hai Hán tự ‘Đới’ và ‘Thái’ đọc theo âm Hán-Nhật đều là ‘Tai’.

5.6 Cửa chính mở ra, một phụ nữ trung niên bước vào.

“Nhạc Tuấn.” Bà nói.

Nghe thấy tiếng gọi, Nhạc Tuấn ngẩng đầu lên, vui vẻ đáp lại: “Mẹ.” Mấy sợi râu của cậu khẽ lay động. “Mẹ xem con dẫn ai về nè, là một vị khách rất thú vị.”

Yoko không khỏi kinh hãi, người phụ nữ này chắc chắn là con người. Bà cũng kinh ngạc nhìn Nhạc Tuấn và Yoko.

“Khách? Là vị cô nương này ư?”

“Con tìm thấy cô ấy trong rừng, cô ấy chính là hải khách đã trôi dạt vào huyện Chân trong cơn thực ấy.”

“Hả?” Người phụ nữ lẩm bẩm, nghiêm mặt nhìn Nhạc Tuấn.

Yoko đã sẵn sàng. Người phụ nữ này đã nghe qua chuyện một hải khách trốn khỏi huyện Chân chưa? Liệu bà ta có đồng ý che chở cho cô như Nhạc Tuấn không?

“Ừ, quả thật là khó khăn.” Bà nín thở nhìn về phía Yoko rồi mỉm cười, sau đó quay lại nhìn Nhạc Tuấn: “Rồi con định làm thế nào? May mà mẹ về kịp. Con có chăm sóc cô ấy tốt không?”

“Có ạ.”

“Ừ.” Người phụ nữ cười lớn rồi quay sang nhìn Yoko bằng một ánh mắt hiền hậu. “Xin lỗi, ta có chút việc phải ra ngoài. Nhạc Tuấn chăm sóc cháu có tốt không?”

“Có ạ.” Yoko gật đầu. “Cháu bị sốt cao, không thể xuống giường, Nhạc Tuấn đã hết lòng chăm sóc cháu. Cháu rất cảm kích cậu ấy.”

Gương mặt bà kinh ngạc, rồi vội vàng chạy về phía Yoko: “Cháu có sao không? Ngồi dậy thế này ổn chưa?”

“Cháu ổn rồi ạ, tất cả đều nhờ Nhạc Tuấn.”

Yoko vừa trả lời vừa quan sát gương mặt bà. Cô có thể yên tâm một

chút với Nhạc Tuấn vì cậu ấy không phải con người nhưng cô không chắc chắn lắm về người phụ nữ này.

“Vậy mà nó chẳng chịu báo cho mẹ gì cả. Đứa nhỏ này quả thật chẳng biết nghĩ.”

Nhạc Tuấn vui mừng héch cái lỗ mũi nhỏ xíu lên: “Con đã chăm sóc cô ấy rất tốt, mẹ nhìn xem, cô ấy đã khỏe hơn nhiều rồi kìa.”

Người phụ nữ trộm nhìn gương mặt Yoko rồi nói: “Khỏe hơn mà vẫn còn phải băng bó thế kia à? Cháu mau trở lại giường nghỉ ngơi đi.”

“Cháu khỏe rồi, thật mà.”

“Vậy à! Mà sao cháu lại mặc cái bộ quần áo cũ kỹ và phong phanh như vậy? Nhạc Tuấn, mau tìm y phục khác cho cô ấy.”

Nhạc Tuấn vội vàng chạy sang phòng bên kia.

“À, trà nguội rồi. Chờ một chút, để ta đun nước lại.”

Yoko cẩn thận nhìn bà từ từ đóng lại cửa chính rồi đi vào phòng trong. Một lúc sau, Nhạc Tuấn trở lại, đem thêm một chiếc áo khoác mỏng cho Yoko.

Cô thì thầm với cậu: “Là mẹ cậu à?”

“Ừ. Cha tôi mất lâu rồi.”

Cô không thể không thắc mắc xem cha của Nhạc Tuấn là người hay chuột.

“Bà quả thật là mẹ ruột của cậu ư?” Cô cẩn thận hỏi.

Nhạc Tuấn bối rối nhìn cô rồi trả lời: “Tất nhiên là mẹ ruột của tôi, mẹ là người đã hái tôi xuống.”

“Hái?”

Nhạc Tuấn gật đầu: “Mẹ đã hái quả chứa tôi từ *lý mộc*, cây gia đình.” Nói đến đây, Nhạc Tuấn đột nhiên dừng lại một chút, tựa như đã nhận ra gì đó. “Có thật là ở thế giới bên kia, trẻ con được sinh ra từ trong bụng mẹ không?”

“À, ừ. Thường thì là vậy.”

“Trong bụng có thể mọc quả được ư? Vậy thì làm sao hái xuống? Nó treo lơ lửng ở dưới bụng à?”

“Thật ra tôi không hiểu cậu nói hái là sao?”

“Là hái *noãn quả* từ trên lý mộc xuống.”

“Noãn quả?”

“Nó to bằng thế này.” Nhạc Tuấn vừa nói vừa vươn tay ra, tựa như ôm một cái rổ to. “Quả màu vàng, bên trong là một đứa trẻ, nó mọc trên cành của lý mộc, cha mẹ đến đó để hái con mình xuống. Ở bên kia không có noãn quả à?”

“Ở thế giới của tôi, trẻ con được tạo ra từ trong bụng mẹ và người mẹ sinh ra chúng.”

Nhạc Tuấn mở to mắt nhìn cô: “Giống như gà đẻ trứng ư?”

“Không hẳn, nhưng cơ bản là thế.”

“Làm sao làm được như vậy? Ở trong tử cung có cành cây à? Làm sao hái được quả ra từ trong tử cung?”

“Trời ơi!”

Yoko ôm đầu, không biết phải giải thích thế nào, trong lúc đó, mẹ Nhạc Tuấn cũng đã trở lại.

“Trà đây, các con có đói bụng không?” Bà nói.

Trong khi Nhạc Tuấn bám lấy Yoko thì bà đã chuẩn bị xong một ít điểm tâm.

“À...” Nhạc Tuấn vừa nói vừa dùng đôi tay nhỏ xíu của mình bốc lấy một cái bánh bao lớn. “Chúng con định đi Nhật quốc để xem tình hình bên đó thế nào.”

Mẹ cậu gật đầu: “Ừ, mẹ cũng cho rằng nên làm thế.”

“Con sẽ đưa Yoko đi Quan Cung, mẹ giúp con tìm một ít y phục cho cô ấy nhé?”

Người phụ nữ nghiêm nghị nhìn Nhạc Tuấn, hỏi đáp: “Con định làm thế... thật ư?”

“Mẹ đừng lo. Chúng con sẽ nhanh chóng đến đấy thôi. Nếu cô ấy không biết gì thì con sẽ chỉ cho. Con lớn rồi, con có thể tự lo cho mình.”

Bà trầm tư nhìn Nhạc Tuấn thật lâu, cuối cùng cũng gật đầu: “Vậy thì được! Hai đứa nhớ cẩn thận.”

“Nhạc Tuấn.” Yoko xen vào. “Tôi rất cảm kích về việc cậu giúp đỡ tôi, nhưng tôi không thể làm phiền cậu nữa. Chỉ cần chỉ đường thôi, tôi sẽ tự đi một mình.”

Yoko không dám nói rằng cô sợ việc phải đi cùng một ai đó.

“Chỉ cần cậu vẽ giúp tôi một tấm bản đồ như lúc này, tôi sẽ tự lo về chuyện đi đường.”

“Yoko, cho dù đến được Nhật quốc thì một thân một mình cô cũng không xin yết kiến được Diên Vương đâu. Dù biết đường thì cũng mất ít nhất ba tháng để đến được Quan Cung, vậy trên đường đi, cô định ăn ở như thế nào? Cô có tiền không?”

Yoko không biết phải trả lời thế nào.

“Đây là cuộc hành trình mà cô không thể đi một mình. Chính cô cũng nói rằng cô chẳng biết gì về thế giới này mà!”

Yoko suy nghĩ một hồi lâu rồi do dự nói: “Cảm ơn cậu...”

Cô vừa nói vừa khẽ nhìn thanh kiếm. Có lẽ đi cùng Nhạc Tuấn sẽ tốt hơn, cả Nhạc Tuấn và mẹ cậu đều sẵn sàng giúp đỡ cô dù họ biết rõ cô là ai. Cho dù là bạn hay thù thì giờ cô cũng không rõ ý định thật sự của họ, chỉ cần họ chỉ cho cô nơi cần đến, cô sẽ tận dụng mọi cơ hội đến với mình. Nếu quan phủ đang chờ đợi cô ở A Ngạn thì cô có thể bắt Nhạc Tuấn làm con tin, nếu vẫn không được thì ít ra cô vẫn còn thanh bảo kiếm này. Nghĩ đến đó,

Yoko bỗng dung cảm thấy mình đã trở thành một sinh vật thật đáng sợ.

5.7 Đã năm ngày kể từ khi Yoko và Nhạc Tuấn lên đường. Nhạc Tuấn và mẹ cậu đối xử với cô rất tốt, Yoko cũng đã nghỉ ngơi đầy đủ và hồi phục lại hoàn toàn.

“Mà người cũng đâu biết trong bụng chúng nghĩ gì.” Cái lời giảng đạo của con khi luôn vang lên trong đầu cô dù cái suy nghĩ này vốn cũng không mới mẻ gì đối với cô.

Mẹ của Nhạc Tuấn đã chuẩn bị tất cả những thứ cần thiết cho cuộc hành trình. Dù gia cảnh của họ còn nghèo hơn cả Đạt Tỷ nhưng bà cũng đã kiếm được cho cô vài bộ quần áo. Những bộ y phục này khá đơn giản và thô kệch, trông có vẻ như là của một người đàn ông, Yoko thậm nghĩ chắc đây là quần áo cũ của cha Nhạc Tuấn. Điều này khiến cô càng nghi ngờ hơn, mọi việc đối với mình không thể thuận lợi như vậy, cô không cảm thấy có vấn đề với Nhạc Tuấn vì vẻ ngoài không phải con người của cậu, nhưng cô lại không đủ can đảm để tin tưởng mẹ Nhạc Tuấn.

“Tại sao cậu lại giúp tôi?”

Cuối cùng Yoko cũng quyết định hỏi điều này, khi ấy, họ vừa rời nhà Nhạc Tuấn, vách núi dần khuất sau tầm mắt.

Nhạc Tuấn lắc lư mấy sợi râu cùng đôi chân nho nhỏ của mình: “Bởi vì một mình cô không thể đến được Quan Cung.”

“Chẳng phải chỉ cần chỉ đường cho tôi là đủ rồi sao?”

“Sao thế? Tôi nghe nói đi Quan Cung du lịch cũng được lắm, nơi đó rất thú vị, phong cách kiến trúc rất độc đáo, chắc là do hoàng đế bệ hạ là người đến từ thế giới bên kia.”

“Là Yamato hay Hán?”

“Yamato. Diên Vương đến từ Yamato.”

“Chỉ vì thế thôi ư?”

Nhạc Tuấn nhìn Yoko: “Yoko, cô vẫn chưa tin tưởng tôi à?”

“Tôi thấy cậu hơi bị quá tốt với tôi.”

Nhạc Tuấn đeo một túi hành lý lớn trên lưng, lông trước ngực cậu kêu sột soạt.

“Cô nhìn xem, tôi là một *bán thú*.”

“Bán thú?”

“Nửa người nửa thú. Xảo vương vốn cũng không thích bán thú, thật ra thì bệ hạ ghét tất cả những gì khác thường.”

Yoko gật đầu.

“Cũng không có nhiều hải khách ở Xảo quốc lắm. Phần lớn hải khách trôi dạt vào các quốc gia phía Đông, tuy nói là phần lớn, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm đâu.”

“Tầm bao nhiêu?”

“Khoảng hai ba năm thì có một người.”

“Hả?” Con số này nhiều hơn số lượng Yoko đã tưởng tượng ra.

“Hải khách trôi dạt vào Khánh quốc là nhiều nhất, có lẽ do quốc gia ấy nằm ở rìa Đông, sau đó là Nhật rồi đến Xảo. Ở Xảo quốc cũng không có nhiều bán thú lắm, tôi cũng không biết vì sao.”

“Vậy ở những nước khác thì có nhiều bán thú hơn à?”

“Nhiều hơn ở Xảo quốc này, ở đây, tôi là bán thú duy nhất trong vùng. Bề hạ vốn không phải bạo chúa, nhưng ngài cũng có thành kiến riêng của mình, ngài rất ghét hải khách và không ưa bán thú.” Rồi Nhạc Tuấn rung rinh mấy sợi râu, tiếp lời: “Không phải tôi khoe khoang, nhưng ở vùng này tôi là xịn nhất đấy.”

Yoko không hiểu Nhạc Tuấn nói gì, ngạc nhiên nhìn cậu.

“Vừa thông minh, vừa lanh lợi, lại rất hiểu chuyện.”

Yoko khẽ cười: “Ừ.”

“Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không phải là một con người hoàn chỉnh mà chỉ là một bán nhân. Tôi được sinh ra như thế này, đó không phải là lỗi của tôi.”

Yoko nhẹ nhàng gật đầu. Tuy cô có thể loáng thoáng hiểu được tâm tình của Nhạc Tuấn, nhưng cô vẫn chưa thể tin tưởng cậu hoàn toàn.

“Hải khách cũng vậy. Tôi không thể chịu được chuyện giết một ai đó chỉ vì người ấy là một hải khách.”

“Ừ.”

Nói rồi Nhạc Tuấn gỡ gỡ cái lỗ tai to lớn của mình.

“Cô có biết *thượng trường* là gì không? Đó là trường học quận. Năm ấy, tôi xếp nhất lớp và được đề cử đi học đại học của châu đấy. Nếu vào được đại học, tôi có thể trở thành quan địa phương.”

“Quận thì lớn hơn huyện ư?”

“Ừ, lớn hơn cả hương, trong một châu có nhiều quận, số lượng quận thì tùy châu. Mỗi quận gồm bốn hương với khoảng năm vạn hộ gia đình, mỗi hương dao động từ hai vạn đến năm ngàn hộ. Một hương lại gồm năm huyện.”

“Vậy...” Cô vẫn chưa có khái niệm gì về số lượng năm vạn hộ gia đình này.

“Thật ra, tôi được đi học trường quận là do mẹ tôi đã nài nỉ rất nhiều lần, cuối cùng họ cũng chịu nhận tôi. Nếu học tốt, tôi có thể được nhận vào trường đại học và trở thành quan địa phương, bởi vì tôi chỉ là một bán nhân nên không được chia đất, nhưng không có đất cũng không sao, tôi có cách khác để lo cho cuộc sống của mình. Nhưng cuối cùng họ lại không thu nhận bán thú vào đại học.”

“Vậy ư...”

“Để trả học phí trường quận, mẹ tôi đã phải bán cả phần đất của bà.”

“Vậy giờ thì bà làm gì?”

“Giờ mẹ đi cày thuê cho các hợp tác xã ở quanh vùng.”

“Hợp tác xã?”

“Hợp tác xã là đất công, sau khi được chính quyền cho phép, mảnh đất mới được quy hoạch sẽ trở thành hợp tác xã. Nhưng cũng chỉ mẹ tôi được thuê thôi, họ không thuê bán thú vì thuế cao quá.”

Yoko nghiêng đầu, cô không hiểu lắm.

“Nhưng tại sao?”

“Cũng có bán thú trông giống như bò hoặc gấu, họ khỏe mạnh hơn người bình thường. Nhưng thật ra chỉ là do bộ hạ không thích bán thú thôi.”

“Ừ, quả là quá đáng thật.”

“Bộ hạ cũng không ghét bán thú chúng tôi như hải khách, ít ra chúng tôi cũng không bị đưa đi chém đầu, nhưng chúng tôi không có hộ tịch, vì vậy nên chúng tôi cũng không được chia đất và giao việc làm. Mẹ tôi phải đi làm để nuôi cả hai người cho nên nhà tôi mới nghèo như vậy.”

“Ồ!”

“Tôi rất muốn đi làm.” Nhạc Tuấn cúi đầu, để lộ ra chiếc ví tiền đeo trên cổ. “Đây là tất cả tiền dành dụm của mẹ để tôi sang Nhật quốc học. Ở Nhật quốc, ngay cả bán thú cũng được nhận vào trường đại học hàng đầu và được trọng dụng trong triều đình, được thừa nhận như một công dân, cấp hộ tịch và chia đất. Tôi nghĩ rằng đi với cô sang Nhật quốc, mình có thể kiếm được việc làm.”

Quả nhiên cũng không hẳn xuất phát từ thiện ý, Yoko thảm mĩa mai. Tuy rằng cũng không có ác ý, nhưng cũng không hoàn toàn là vì lòng nhân từ.

“Thì ra là vậy!”

Giọng điệu sắc bén của cô khiến Nhạc Tuấn bất chợt giật mình nhìn Yoko, nhưng cuối cùng, cậu lại nuốt cái suy nghĩ ấy vào trong. Yoko cũng không nói gì hơn, mỗi người đều giữ lại ý tứ của mình ở trong lòng. Hỏi về một việc nhân nghĩa chỉ khiến cô nhìn ra sự xấu xa đằng sau những hành động ấy, vì thế nên cô luôn có thành kiến với tất cả những lời của Nhạc Tuấn.

Tất nhiên! Cô nghĩ, vì thế nên con người ta phản bội nhau, bởi vì không một ai có thể sống vì người khác.

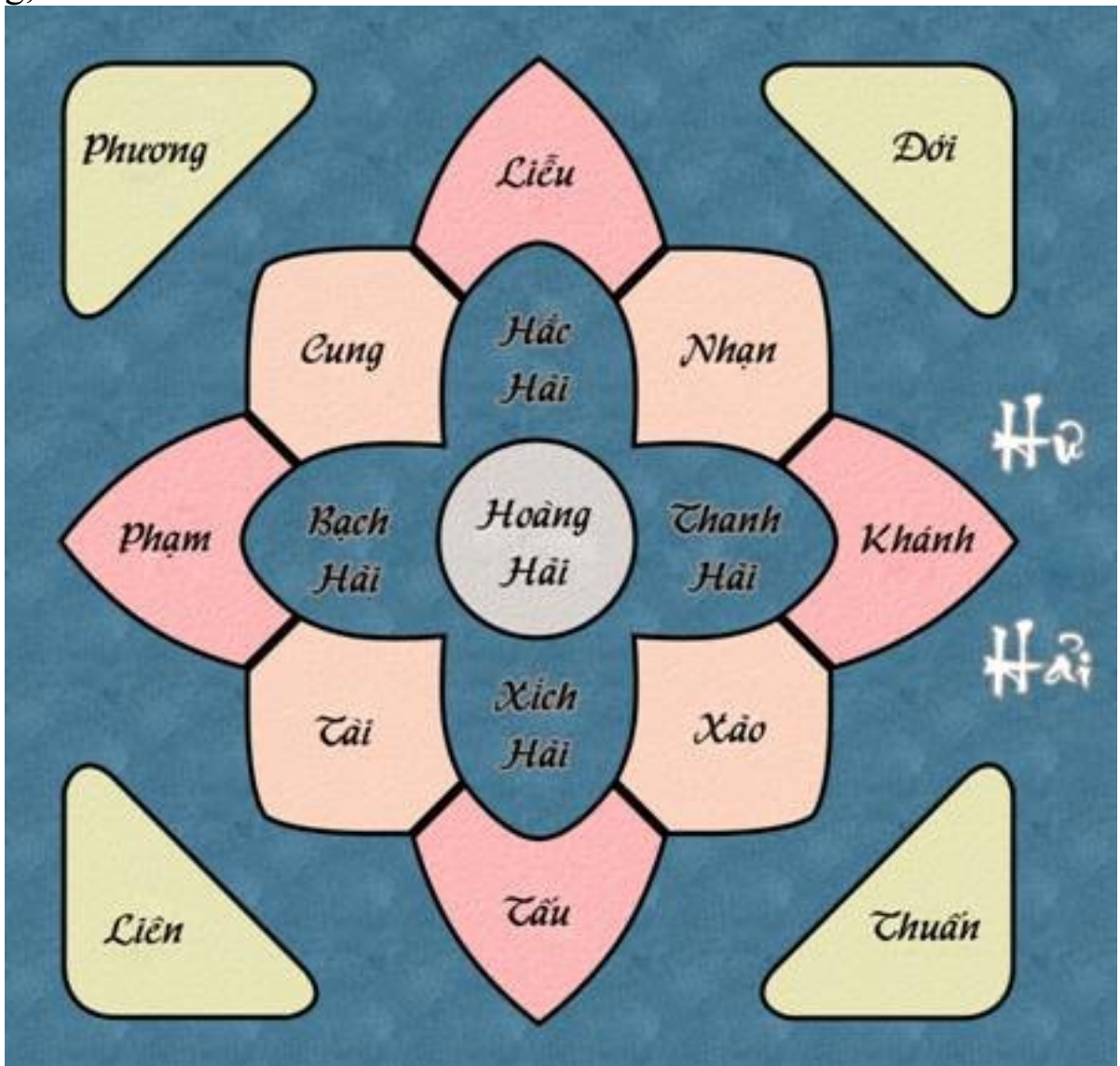
5.8 Chiều hôm ấy, họ đến thành Quách Lạc, một thành thị lớn cỡ Hà Tây. Tuy Yoko đã từng đi đường cùng người khác nhưng lần này, chi phí được sử dụng dè sẻn hơn nhiều. Cô và Nhạc Tuấn ăn uống trên đường và nghỉ đêm tại quán trọ rẻ nhất, tốn năm mươi tiền một đêm, phòng trọ chỉ bao gồm một chiếc giường, được ngăn cách với nhau bằng mấy tấm bình phong sơ sài. Vì Nhạc Tuấn chi trả cho mọi thứ nên Yoko cũng không thể có ý kiến

gì. Cậu nói với mọi người rằng Yoko là em trai cậu, nếu không ai thắc mắc vì sao mẹ cậu là con người thì cũng chẳng ai buồn quan tâm em trai cậu có là người hay không, mà thật ra, họ cũng không buồn để ý đến Yoko và Nhạc Tuấn. Cuộc hành trình đã khởi đầu rất thuận lợi, trên đường đi, Nhạc Tuấn đã giải thích rất nhiều về thế giới này cho Yoko.

“Mười hai vương quốc bao gồm bốn đại quốc, bốn châu quốc, và bốn cực quốc.”

“Đại quốc?” Yoko quay đầu nhìn Nhạc Tuấn, lúc này đã bị chậm lại phía sau một chút.

“Bốn đại quốc là bốn nước lớn, bao gồm Khánh quốc ở phía Đông, Tầu quốc ở phía Nam, Phạm quốc ở Tây và Liễu quốc ở phía Bắc. Đại quốc thật ra cũng không lớn hơn châu quốc bao nhiêu, nhưng những quốc gia ở bốn phía Đông Tây Nam Bắc thì được xếp loại như vậy. Bốn châu quốc gồm Nhận châu quốc, Cung châu quốc, Tài châu quốc và Xảo châu quốc của chúng ta. Cực quốc là các đảo quốc nằm trên Hư Hải, gồm Đới, Thuận, Phương, Liên.”

“Các nước ấy còn gọi là Đới cực quốc, Thuận cực quốc, Phương cực

quốc và Liên cực quốc phải không?”

“Ừ. Mỗi quốc gia đều được cai trị bởi một hoàng đế, Xảo vương được gọi là Xác Vương^[1], vương cung tọa lạc ở Ngạo Sơn, trực thuộc Hỉ châu, tên gọi Thúy Hoàng cung.”

“Ngạo Sơn cũng là một thành trấn à?”

Nhạc Tuấn vừa gạt đầu vừa chỉ về phía dãy núi bên tay trái. Phía ấy núi cao trùng trùng điệp điệp, từ đây nhìn qua có thể thấy một cao nguyên, đằng sau mơ hồ rồi là một dãy núi non hiểm trở.

“Ở hướng đó, bên kia dãy núi ấy là một ngọn núi cao chọc trời, tên là Ngạo Sơn sơn, trên đỉnh núi là Thúy Hoàng cung, dưới chân núi là thành Ngạo Sơn.”

“Thật ư?”

“Nhà vua cai trị toàn bộ đất nước từ nơi ấy, các công việc bao gồm bổ nhiệm *châu hầu*, lập pháp và chia đất đai cho nhân dân.”

“Vậy châu hầu làm gì?”

“Châu hầu là quan cai trị mỗi châu. Họ có trách nhiệm quản lý khu vực của mình, chăm lo đời sống nhân dân, thực hiện hành pháp, quản lý hộ tịch và huấn luyện binh mã, đề phòng binh biến.”

“Vậy thì trên thực tế vua không làm tất cả phải không?”

“Quốc vương đề ra phương hướng và các quan địa phương sẽ theo đó và quản lý vùng đất của mình.”

Cô cũng không hiểu lắm, nhưng có lẽ tương tự như chế độ liên bang^[2] của Hoa Kỳ.

“Quốc vương lập ra hệ thống luật pháp, gọi là Hệ thống Địa Cương, còn các châu hầu thực hiện hành pháp. Châu hầu cũng có thể tham gia lập pháp nhưng không được quyền làm trái với Địa Cương và Địa Cương cũng phải tuân theo Thi Dư Cương.”

“Thi Dư Cương là gì?”

“Là một hệ thống các chuẩn tắc được dâng tột cao truyền cho quân vương. Nói đơn giản là nếu thế giới này là một ngôi nhà lớn thì Thi Dư Cương có thể xem như các cột trụ chống đỡ ngôi nhà và nóc nhà, là một hệ thống quy phạm chung cho các giá trị, vì vậy hệ thống này còn được gọi là Thiên Cương hay Thái Cương. Ngay cả quốc vương cũng không được làm trái bộ quy phạm này, chỉ cần thuận theo Thiên Cương thì một quốc vương có thể trị vì vương quốc của mình như thế nào cũng được.”

“Vậy ai đã đề ra Thiên Cương? Là thần thánh ư?”

Nhạc Tuấn cười khúc khích: “Ai biết. Nhưng chuyện xưa kể rằng, Thiên Đế đã tiêu diệt chín châu và bốn dị châu, thống nhất mười ba châu. Năm vị thần cùng mười hai người được tha mạng, toàn bộ những người còn lại đều trở về dạng trứng. Ở trung tâm thế giới, Ngũ Sơn được tạo ra và trao

cho Tây Vương Mẫu cai quản, vùng đất xung quanh trở thành Hoàng Hải, bao bọc lấy Ngũ Sơn. Năm vị thần được tấn phong thành năm vị Long Vương, cai trị năm vùng biển.”

“Đây là thần thoại khai thiên lập địa ư?”

“Ừ. Mười hai người kia, mỗi người được chia cho một cành cây, mỗi cành cây có một con rắn quấn quanh và đậu ba trái cây. Các con rắn rời khỏi cành cây và bay lên trời, những quả kia rơi xuống đất, tạo thành đất đai, vương quốc và vương tọa còn cành cây kia thì trở thành một chiếc bút lông.”

Yoko chưa hề nghe qua mẫu chuyện thần thoại nào tương tự như thế này.

“Những con rắn là cột trụ của Thiên Cương, đất đai tượng trưng cho hộ tịch và vương quốc chính là luật pháp, vương tọa là biểu tượng của công lý và đức hạnh, cũng chính là Tể phụ và chiếc bút lông thể hiện cho việc chép sử.”

Nhạc Tuấn vừa nói vừa đưa mấy sợi râu: “Lúc ấy, chưa ai ra đời, vì thế nên cũng không ai biết sự thật thế nào.”

“Tất nhiên.” Yoko trả lời.

Khi cô còn nhỏ, cô đã đọc rất nhiều thần thoại Trung Quốc trên sách báo thiếu nhi, giờ đây tuy chẳng thể nhớ nổi nữa nhưng cô chắc chắn là những câu chuyện ấy đều không có điểm tương đồng với thần thoại của thế giới này.

“Thiên Đế rất vĩ đại và toàn năng phải không?”

“Có thể nói như vậy.”

“Vậy mỗi khi cần cầu nguyện gì, chúng ta sẽ cầu Thiên Đế?”

Cầu nguyện? Nhạc Tuấn có vẻ muốn giải thích gì đó nhưng vẫn chưa tìm được cách nói thích hợp.

Cậu nghiêng đầu qua một bên rồi nói: “Nếu cầu con cái thì cầu Thiên Đế.”

“Còn những chuyện khác thì sao? Ví dụ như mùa màng?”

“Nếu cầu cho một vụ mùa bội thu thì phải cầu Nghiêu Đế, tương tự, cầu cho lũ lụt không xảy ra thì cầu Vũ Đế, cầu cho yêu quái tránh xa mình thì cầu Hoàng Đế.”

“Vậy là ở đây thờ phụng nhiều loại thần linh ư?”

“Ừ, cũng có người thờ cúng nhiều thần linh một lúc.”

“Người bình thường thì không như thế à?”

“Thật ra thì cũng không cần thờ cúng gì nhiều. Nếu mưa thuận gió hòa, tất nhiên mùa màng sẽ bội thu. Thời tiết tốt hay xấu là do ông trời quyết định, mưa nắng thế nào thì chúng ta cũng có can thiệp được đâu. Vì vậy, cầu nguyện cũng không được gì.”

Yoko có chút giật mình.

“Ừ, nhưng nếu có lũ lụt xảy ra thì dân chúng chẳng phải sẽ rất khôn

khổ sao?”

“Để phòng lũ lụt, quốc vương sẽ tổ chức trị thủy.”

“Còn bão tuyết thì sao?”

“Khi ấy sẽ không có nạn đói diễn ra vì quốc vương sẽ chặn phát lương thực.”

Mặc dù không hiểu về những gì Nhạc Tuấn vừa giải thích nhưng cô biết rằng dân chúng ở thế giới này không suy nghĩ như ở quê nhà mình.

“Vậy, ý cậu nói là ở đây không ai cầu cho thi đậu, tiền bạc rủng rinh hay cái gì tương tự à?”

Lần này đến Nhạc Tuấn nhìn cô một cách ngạc nhiên: “Chẳng phải mấy chuyện ấy đều là do nỗ lực của bản thân sao? Cần gì phải cầu nguyện?”

“Nói cũng phải, nhưng...”

“Nếu học bài thì sẽ thi đậu, chăm chỉ làm việc thì sẽ kiếm được nhiều tiền. Cầu nguyện thì có lợi ích gì?”

Ra vậy. Yoko cười khổ, ra ở đây chẳng ai chấp tay cầu nguyện cả. Vậy nếu không nhân cơ hội này mà bán đứng một hải khách kiếm chút tiền thì chẳng phải sẽ rất lãng phí?

“Giờ thì tôi hiểu rồi.” Yoko lẩm bẩm.

Gương mặt cô lạnh lùng đến độ khiến Nhạc Tuấn bất chợt dừng chân, mấy sợi râu rũ xuống thất vọng. Tuy rằng có hơi khoa trương một chút, nhưng cậu cũng có học hành và biết lễ nghi, ứng xử. Cậu cũng thấy rằng bởi vì bản thân là bán thú nên mình đã trở thành một gánh nặng cho mẹ. Cậu cũng muốn hỏi Yoko rất nhiều về Nhật Bản nhưng cô lại chẳng nói gì cả.

Và đến ngày thứ mười sáu của hành trình, cuộc tấn công đầu tiên xảy ra.

—

[1] Trường hợp này cũng tương tự như Nhạn quốc – Diên Vương và Đới quốc – Thái Vương trước đây, vua của Xảo quốc được gọi là Xác Vương, chữ ‘Xác’ (塙) trong ‘chính xác’. Cả ‘Xảo’ và ‘Xác’ đọc theo âm Hán-Nhật đều là ‘**Kou**’.

[2] **Chế độ liên bang**: là thể thức chính trị bao gồm các thành viên có chính phủ riêng hợp lại dưới một chính phủ chung, hay còn gọi là “liên bang”. Trong một liên bang, chủ quyền của các thành viên được pháp luật bảo hộ và không thể bị điều chỉnh bởi của chính phủ trung ương.

5.9 Đến chiều hôm ấy, thành Ngộ Liêu, nơi Yoko và Nhạc Tuấn dự định nghỉ đêm đã xuất hiện trước mắt. Nhìn những lũ khách chen chúc trước cửa thành, Yoko cũng vội vàng nhanh chân, chỉ còn năm trăm mét nữa là đến nơi. Như để thúc giục đoàn người đông đúc đang chờ vào thành, cửa thành cũng âm âm chuẩn bị đóng lại, những lũ khách lập tức tăng tốc khiến

đám đông trước cửa lại càng đông hơn. Bất chợt, giữa đoàn người, có một tiếng thét kinh hãi vang lên, mọi người vội vàng nhìn lên trời theo người lũ khách ấy, theo phản xạ, Yoko cũng quay đầu nhìn theo. Từ phía xa là bóng dáng một con chim khổng lồ trông như con đại bàng với một chiếc sừng to giữa trán, theo sau nó là bảy con khác.

“Cô điêu!”

Hàng loạt tiếng kêu thất thang vang lên, đoàn người đông nghẹt nhanh chóng đẩy nhau để vào trong thành Ngọ Liêu, Yoko và Nhạc Tuấn cũng nhanh chân chạy theo dù trong lòng biết rằng cô điêu chắc chắn sẽ đuổi kịp. Trước sự hoảng sợ của đoàn lũ hành trước cửa, cổng thành cũng dần dần đóng lại.

Ngu ngốc! Tất nhiên việc bọn họ đóng cửa để bảo vệ người trong thành là hợp lý, nhưng đối phó với loài ác điểu bay trên không này thì đóng cửa có ích gì.

“Chờ với...!”

“Làm ơn chờ một chút!”

Khắp nơi tràn ngập những tiếng la hét. Yoko bất chợt kéo Nhạc Tuấn tách khỏi đám đông, hai người vẫn còn cách cổng thành tương đối xa, nếu cứ tiếp tục xông về phía trước thế này thì chắc chắn sẽ bị đám đông đang đâm đạp lên nhau kia chèn ép đến ngạt thở mất, tình cảnh phía trước quả thật như địa ngục. Sau khi giữ một khoảng cách an toàn so với đoàn người kia, Yoko chạy về phía thành Ngọ Liêu, cô cũng tự cho phép mình cười lớn.

Ra đây chính là những con người không tin vào thần thánh!

Dù rằng bị yêu quái tấn công, bọn họ cũng sẽ không cầu khẩn, vì thế nên họ có thể đâm đạp lên nhau một cách không thương tiếc để bảo vệ cái mạng nhỏ của mình trong khi cửa thành thì vội vàng đóng chặt, bỏ mặc những con người đang sợ hãi kia. Mà cho dù không bị yêu quái tấn công thì vẫn phải tự mình định đoạt chuyện của mình, và cho dù được cứu sống thì cũng chỉ là do nỗ lực của bản thân.

“Buồn cười!” Yoko thét lên.

Lũ người vô dụng!

Tiếng trẻ con khóc ngày càng đến gần, Yoko bất chợt dừng lại.

Kế bên, Nhạc Tuấn vẫn tiếp tục chạy, quay ra sau, nói lớn: “Không, không được đâu, Yoko! Không được!”

“Nhạc Tuấn, cậu cứ vào thành trước đi!”

Lũ cô điêu đã đến gần đến nỗi cô có thể thấy từng chiếc lông vũ trên ngực chúng. Yoko vừa nhìn bày quái thú vừa giục Nhạc Tuấn nhanh chân chạy về phía cổng thành, sau đó cô gỡ thanh kiếm đang được gói kỹ trong bọc vải ra. Cái cảm giác ấy lại truyền khắp da thịt cô, tuy cô đã quen với nó nhưng vẫn không cảm thấy dễ chịu lắm. Một nụ cười nở trên môi Yoko.

Không, không vô ích!

Lũ cô điêu vẫn đang quan sát con mồi, chỉ có tám con, Yoko thâm nghĩ, thanh kiếm này dư sức xé nát chúng. Đồi thủ càng to lớn thì càng dễ đánh trúng, hơn nữa, loài yêu quái này lại bay trên không, đổ bóng xuống đất, cô sẽ dễ dàng theo sát chúng hơn. Đã lâu rồi chưa ra rút kiếm ra, gương mặt cô nở một nụ cười thú vị. Thương thế đã khỏi hẳn, sức khỏe của cô đã hoàn toàn hồi phục, hạ bọn chúng là chuyện dễ như trở bàn tay. Nghe thấy tiếng gào khóc của lũ người vô dụng chỉ biết bỏ chạy kia, lũ người trước đây còn săn đuổi cô, một cảm giác hưng phấn kỳ lạ tràn khắp xương sống cô.

Một trận cuồng phong nổi lên, Yoko thủ thế, chờ đợi đồi thủ của mình đang từ trên không phóng xuống, trong cơ thể cô, máu huyết sôi trào, bên tai tràn ngập tiếng sóng biển.

Mình chỉ là một con quái vật. Đúng, mình chính là yêu quái.

Vì thế nên nay đứng giữa chiến trường, đối mặt với kẻ thù, lòng cô lại hưng phấn đến như vậy.

Cuộc thăm sát bắt đầu, thăm sát cô điêu, thăm sát con người. Cô hạ con thứ nhất khi nó phóng xuống, rồi đến con thứ hai, cho đến khi chỉ còn lại bốn con thì khắp mặt đường đã tràn ngập máu. Con thứ năm lao xuống như một chiếc máy bay từ trên trời đổ xuống, cô né tránh rồi vung một guom, cắt lia đầu nó, tiếp tục né đòn tấn công con thứ sáu, nó tức giận giương vuốt, xé toạc đoàn người sau lưng cô trước khi phóng lại lên trời. Yoko vẫn đứng vững, sẵn sàng đối phó với bầy yêu quái này. Từ lâu, cô đã quen với mùi máu tanh, quen với cái cảm giác xung quanh mình chất đầy xương thịt đến độ đã không còn xúc cảm gì khi nhìn thấy những thi thể người chất cùng xác quái vật này. Cô chỉ quan tâm đến việc chém giết, máu tươi bay đầy trời rồi sau đó nhanh chóng tháo chạy. Sau khi đánh rơi bảy con cô điêu, cô nhìn lên trời, con thứ tám vẫn lượn vòng vòng trên không trung, dường như không biết tiếp theo nên làm gì. Hoàng hôn dần buông xuống, nhuộm cả bầu trời sang màu rỉ sắt, chiếc bóng của con cô điêu vẫn đổ xuống trên đầu cô, cho dù Những Hựu tài giỏi đến đâu thì cũng không giúp được cô bay lên để đánh nó.

“Xuống đây!” Yoko thì thầm.

Xuống đây, xuống dưới móng vuốt của ta.

Cô vừa quan sát con quái thú vừa xem xét tình hình quanh. Nếu con yêu quái này xuất hiện ban ngày, có nghĩa là người phụ nữ tóc vàng kia chắc cũng đang ở gần đây. Nếu vậy, lần này cô phải bắt được ả và tra hỏi xem ả muốn gì, do dù có phải chặt đứt một tay của ả thì cô cũng nhất định phải bắt ả nói ra. Nghĩ đến đó, cô bất chợt hoảng sợ, từ khi nào cô đã trở nên hung ác và tàn nhẫn như dã thú? Hay chỉ bởi vì cô đã chìm đắm trong mùi máu tươi này quá lâu?

Cái bóng trên đầu đột nhiên thay đổi góc độ. Đồi thủ đang chuẩn bị tấn công, cô nắm chặt chuôi kiếm, khi cô vừa vung kiếm lên cũng là lúc con ác

điều đôi hướng và bay vút lên cao.

“Xuống đây!” Cô thét lên.

Yêu quái cũng biết quý tính mạng của mình sao? Chẳng phải bọn chúng vừa thăm sát đây người ở đây sao? Yoko giờ kiểm lên, cầm xuống xác một con cò điểu bên chân.

“Nếu không xuống đây, ta sẽ băm nát đồng bọn của ngươi thành trăm mảnh.”

Dường như con cò điểu trên không có thể hiểu được những lời này, nó đột nhiên đôi hướng lao xuống dưới như một mũi tên. Trong chớp mắt, Yoko đã rút kiếm ra khỏi cái xác yêu quái dưới chân, cầm thẳng vào cơ thể con chim to lớn đang xông vào. Máu bắn ra, cô kéo lưỡi kiếm sắc bén kéo thành một đường dài xuyên qua thân thể đến tận chân nó. Con ác điểu rú lên một tiếng kêu đau đớn, đập mạnh đôi cánh, một cơn cuồng phong lồi nổi lên, có vẻ như con yêu quái đang cố gắng đem thân thể nặng nề của nó trở lại trên không. Cô đập lên chân nó lấy thế, rút thanh kiếm ra rồi lại đâm thẳng vào bụng nó. Có gì đó như đang đâm vào cánh tay cô, cô lập tức nhảy ra sau né tránh, khi lưỡi kiếm rời khỏi cơ thể con yêu quái, một trận mưa máu nữa lại tuôn ra, nhuộm đỏ mặt đất xung quanh. Những việc còn lại cũng tương đối dễ dàng, con chim đã mất đà, toàn bộ cơ thể của nó đổ rạp xuống đất, chỉ sau hai ba nhát kiếm, Yoko dùng hết sức mình ra đòn chí mạng, cắt lìa cổ nó. Xung quanh cô, mọi thứ đều bất động, cô quay kiếm một vòng, kết thúc trận mưa máu này.

Trên con đường cái, xác cò điểu lẫn lộn cùng xác người, cô có thể nghe tiếng kêu khóc, chứng tỏ vẫn còn người sống sót. Cô lau thanh kiếm vào cổ một con cò điểu, bất chợt nhớ lại.

Không ai có thể đồng hành cùng mình.

“Nhạc Tuấn...?”

Đến khi cô nhìn lại con đường dẫn vào Ngọ Liêu, chỉ thấy cổng thành đang mở ra, một tốp vệ binh ulla ra khỏi thành. Cô nhìn lại xung quanh mình và cổng thành, bất chợt thấy ai đó ngã trên đường, bộ lông màu xám đã bị máu nhuộm đỏ.

“Nhạc Tuấn.”

Cô chạy về phía cậu. Tốp lính canh từ trong thành Ngọ Liêu cũng đã gọi nhau chạy ra nhưng cô cũng không biết họ đang nói gì. Cô ước tính khoảng cách từ nơi mình đứng đến chỗ Nhạc Tuấn và cổng thành. Từ đây, cô không thể nhìn được thương thế của cậu ra sao, nhưng cô cũng đoán được máu trên người cậu là từ lũ cò điểu đang đổ gục trên đất bắn vào. Cô cởi viên minh châu trên cổ ra, nắm vào lòng bàn tay, cô không biết liệu nó có công hiệu với người khác hay không, nhưng cô vẫn phải thử qua. Tuy trong lòng nghĩ như thế nhưng chân cô lại không thể nhúc nhích, lẽ ra cô phải chạy thật nhanh đến chỗ Nhạc Tuấn, xem thương thế của cậu thế nào và liệu viên minh

châu này có cứu được cho cậu không. Cô biết mình nên làm thế, nhưng khi cô đang trị thương cho cậu, nếu toán lính kia có thể nhân cơ hội mà đến gần thì làm sao, dù gì bọn chúng cũng không ở xa lắm.

Yoko đứng đó, giữa đồng xác chết, trông cô vô cùng nổi bật đến nỗi ai có thể cũng nhận ra rằng những con yêu quái kia đã truy đuổi cô và chính cô đã hạ gục tất cả bọn chúng, và tất nhiên, tất cả những chuyện này đều bất thường. Cô có một thanh kiếm không vỏ, mọi người sẽ chỉ mất vài giây sau để nhận ra cô nhuộm tóc và cô chính hải khách đang bị truy nã.

Nhưng nếu bây giờ mình chạy trốn...

Cô nhìn bộ lông bất động trên mặt đất kia, cô biết Nhạc Tuấn sẽ không tổ giác cô dù cô bỏ rơi cậu. Thanh kiếm trên lưng, mái tóc đang nhuộm sang màu rễ cây và ăn mặc như đàn ông, hải khách bị truy nã đang bỏ trốn sang Nhật quốc theo hướng A Ngạn, nếu những chuyện ấy được công bố ra, cô chắc chắn không còn đường thoát. Bên cạnh đó, cô cũng không đủ sức mang Nhạc Tuấn đang bất tỉnh bỏ chạy cùng mình.

Đến đó và kết thúc sự đau đớn của cậu ấy đi!

Trong thanh tâm cô như vọng ra những lời ấy, cô cũng không biết ai đang nói với mình. Nếu Nhạc Tuấn lỡ lời, cô sẽ không thể trở về và bỏ mạng tại nơi này, nhưng cô cũng không thể bỏ mặc cậu lại đây, như thế quá nguy hiểm. Nếu chạy lại đó, cô chỉ đủ thời gian lấy đi túi tiền của cậu, ít ra làm thế thì cô có thể thoát khỏi cái viễn cảnh đói khổ sắp tới, và cô chỉ vừa đủ thời gian để làm chuyện ấy.

Công thành mở rộng hơn, đột nhiên có hàng đoàn người tràn ra ngoài, Yoko nhìn dòng người đang chen chúc nhau bỏ chạy rồi theo phản xạ lui về sau. Cô quay lưng lại, một khi đã hành động thì cô không bao giờ dừng lại. Những nạn dân bắt đầu vượt qua cô, cô hòa cùng họ rồi vội vàng bỏ trốn.

5.10 Màn đêm từ từ buông xuống con đường.

Nhất định là không sao đâu.

Cô vừa tự nhủ vừa rảo bước đi thật nhanh.

Nhất định...

Cho đến khi bóng tối bao phủ đất trời thì dòng người cũng biến mất, giờ đây cô có thể liêu lĩnh chạy giữa đường. Sau khi rời khỏi thành Ngọ Liêu một quãng xa, cô đến một ngã ba đường, đó là nơi cô đã rẽ qua lúc sáng để đến thành Ngọ Liêu. Khoảng cách đã an toàn nhưng cô vẫn tiếp tục bước đi thật nhanh, trong lòng cô luôn có một cảm giác bất an rằng nếu không đi nhanh một chút thì sau lưng sẽ có kẻ địch đuổi kịp ngay.

“Nhất định là không sao đâu” Cô lại tự nói với mình.

Cho dù Nhạc Tuấn có tổ giác thì họ cũng đâu biết mặt cô, vì vậy họ sẽ không đuổi kịp. Hơn nữa, chẳng phải nếu nói ra thì chính bản thân Nhạc Tuấn cũng bị liên lụy sao? Cho nên cậu ấy sẽ không nói gì về hải khách đã

bỏ rơi cậu để chạy trốn. Đang tự thuyết phục mình như thế, Yoko bất chợt dừng lại, cô cảm thấy từ sâu thẳm trong tâm hồn mình, một hố đen đã mở ra, nhưng vì sao cô lại lo lắng về chuyện này? Nhạc Tuấn có sao không? Lúc ấy, trên người cậu cũng không có vết thương gì nặng lắm, nhưng cô cũng không chắc là cậu có bị thương nặng hay không.

Quay lại! Một âm thanh vang lên.

Quay lại để rồi chẳng thay đổi được gì.

Nhưng người có viên minh châu. Một âm thanh khác như trả lời.

Nhưng liệu mình có làm được gì cho Nhạc Tuấn hay không? Có thể cậu ấy đã chết rồi. Quay lại thì chẳng khác gì tự đưa chân vào lưới, nếu bị bắt, tất cả sẽ chấm hết.

Người có quý trọng tính mạng của mình không?

Sao lại không.

Người đã phản bội ân nhân cứu mạng mình.

Nhạc Tuấn không cần phải cứu mạng cô, chính cậu ta đã tự nguyện làm việc ấy.

Điều đó cũng không thay đổi được việc người chỉ là một kẻ phản bội.

Nhạc Tuấn đã che chở và bảo vệ người.

Nhưng cậu ấy cũng có lý do riêng của mình, không phải hoàn toàn vì lòng tốt thuần túy. Người như vậy về sau có thể sẽ phản bội cô.

Vậy người có thể bỏ mặc người khác chỉ bởi vì thiện ý của người ta là không hoàn toàn trong sáng sao? Từ bao giờ người đã trở thành loại người như vậy?

Nơi ấy tràn ngập người chết và bị thương, trong đám người đó, chắc chắn sẽ có người nhận ra cô. Cô đã bỏ mặc Nhạc Tuấn để bỏ trốn, như thế có đúng không? Nếu lúc đầu cô ra tay cứu người thì đã không có nhiều người bỏ mạng như vậy.

Ở nơi này, không thể dùng những lý lẽ bình thường để lý giải mọi chuyện được, xem như bọn họ xui xẻo đi. Chấm hết.

Đó không phải là những lý lẽ bình thường. Đó là việc lẽ ra cô nên làm, sao cô lại quên mất đi những điều ấy?

“Này này, trẻ thế này rồi mà còn định đi làm nghĩa vụ gì nữa hả, tiểu cô nương?”

Ngay cả vào giờ này, vào lúc này!

“Ừ ừ, quay lại và kết liễu hắn.”

Cái âm thanh chói tai ấy khiến Yoko giật mình. Cái đầu con khi hiện ra trên bụi cây ven đường.

“Ồ, chẳng phải người vẫn đang định làm chuyện đó sao?”

“Ta...” Yoko lặng lẽ nhìn con khi xanh, toàn thân cô run lên.

“Ta nói có đúng không? Người định giải quyết hắn? Nhìn người xem, vì mỗi một cái huyện đơn giản mà cần rút đến giờ. Đi đi! Làm đi” Con khi

cười như điên.

“Không... Không phải...”

“Không cái gì. Quả thật đó chính là những điều người đang nghĩ mà.”

“Ta sẽ không làm những chuyện vậy!”

“Người là thế.”

“Không, không phải.”

Con khi cười khanh khách: “Cảm giác tội lỗi vì giết người à? Hay bởi vì người đang muốn giết hẳn nhưng lại không đủ can đảm?”

Nói rồi nó nghiêng rặng, vui vẻ nhìn Yoko: “Có tin ta không? Mà không sao, lần sau, người sẽ làm vậy thôi.”

“Không!”

Con khi vẫn tiếp tục cười, không buồn quan tâm đến cô, cái tiếng cười như cắt vào lỗ tai cô.

“Ta sẽ quay lại.”

“Quay lại thì hẳn cũng đã chết rồi.”

“Ta vẫn chưa rõ cậu ấy sống chết ra sao.”

“Này, ta đã nói là hẳn chết rồi mà. Quay lại để bị bắt à, có khủng không vậy?”

“Dù gì thì ta cũng sẽ quay lại.”

“Người nghĩ làm thế thì tội lỗi của người sẽ được tha thứ ư?”

Yoko bất chợt dừng cái động tác xoay người của mình lại.

“Ừ, đi đi! Đi về rồi nhìn cái xác của hẳn mà khóc lóc, ta nhớ người khóc giỏi lắm. Dù gì cũng giúp người dập tắt cái ý muốn giết hẳn.”

Yoko ngây ngốc nhìn cái mặt cười khanh khách của con khi. Cô nhận ra là mình đang tự nói với bản thân mình, đó chính là cái tiếng nói xấu xa từ sâu thẳm trong lòng cô, từ cái phần hồn bị biến chất của cô.

“Hẳn rồi sẽ phản bội người thôi. Mà cũng may, dù gì mọi chuyện cũng đã được giải quyết.”

“Câm miệng.”

“Này, quan binh đang đuổi đến gần rồi đấy, chắc chắn cái con chuột kia đã tố cáo người.”

“Câm mồm!” Cô rút kiếm ra và chém về phía nó nhưng chỉ sượt qua bụi cỏ, khiến mũi kiếm chúc xuống đất.

“Mà chết cũng tốt! Cho nó một nhát là hoàn hảo nhất. Tiểu cô nương, người lại ngây thơ nữa rồi.”

“Câm mồm.”

“Lần sau, ừ, nếu có lần sau, người sẽ giải quyết mọi thứ nhanh thôi.”

“Cút!”

Một cơn gió thổi tung những ngọn cỏ bay lên không. Nếu cô ra tay giết Nhạc Tuấn, cô rồi sẽ ra sao đây? Chỉ mỗi việc bỏ rơi cậu mà cô đã cảm thấy tội lỗi đến như vậy thì làm sao cô có thể sống với gánh nặng sát nhân trên

vai? Lúc ấy, cái sự tồn tại của cô rồi sẽ khôn khổ đến chừng nào? Chẳng lẽ để sống còn lại khó khăn đến thế ư?

May mà mình đã không ra tay. May mà cô đã không làm cái hành động ghê tởm ấy, may mà cô đã kiềm chế được cơn khát máu của mình.

Con khi cười nhạo: “Để hấn sống để trở thành kẻ đâm lén sau lưng người à?”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC!” Lòng ngực cô như bị siết lại đến nỗi nước mắt trào ra. “Cậu ấy có quyền làm như vậy, cứ để cậu ấy nói tất cả những gì cậu ấy muốn.”

“Ồ, thật ngây thơ, ngây thơ quá!”

Tại sao cô không thể tin tưởng ai đó? Đó không phải bởi vì nỗi ám ảnh sẽ bị phản bội. Mà cho dù đúng là như vậy, lẽ ra cô nên tin tưởng Nhạc Tuấn.

“Chính vì những suy nghĩ ngây thơ như thế mà người mới bị lợi dụng hết lần này đến lần khác.”

“VẬY CŨNG KHÔNG SAO!”

“Đồ ngốc!” Con khi cười như điên giữa đêm vắng. “Thật ư? Thật ư? Người cam lòng để bị lợi dụng ư?”

“Ta cam lòng. Kẻ phản bội chỉ phản bội những kẻ hèn nhát, dù gì cũng không tổn hại đến ta. Hơn nữa, ta thà bị phản bội còn hơn đi phản bội người khác.”

“Tất nhiên kẻ phản bội chỉ là một tên hèn, nhưng trong cái thế giới đen tối này, hấn là kẻ thức thời. Sẽ chẳng ai tốt với người đâu, tiêu cô nương à.”

“Dù sao cũng không liên quan đến ta!”

Cho dù bị bức đến đường cùng, cô cũng không thể vì thế mà vứt bỏ nhân tính của mình? Chẳng lẽ vì thế mà cô lại hát đồ lòng tốt của người khác sao? Cho dù lòng thành của người ta không trắng như tuyết thì cô có lý do gì để không tin tưởng người khác không? Chẳng phải nếu ai đó đối xử tốt với cô thì cô cũng phải đáp trả người đó sao?

“Không.”

Việc tin tưởng ai đó vốn không liên quan đến việc bị phản bội, tựa như việc ai đó tốt với cô không đồng nghĩa với việc cô phải đáp trả lại tấm lòng ấy. Mà cho dù cô chỉ có một mình giữa thế giới rộng lớn này, không ai cứu giúp cô, không ai quan tâm cô thì cô cũng không thể dễ tiện mà làm tổn thương người khác như vậy.

Con khi lại cười lớn, hàm răng nó đánh vào nhau ken két một cách vô cùng chói tai.

“Ta sẽ mạnh mẽ hơn.”

Cô nắm chặt chuôi kiếm. Cho dù thế giới này có xấu xa ra sao thì cô cũng vẫn muốn ngẩng mặt lên mà sống. Cô phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Con khi bắt chợt ngưng cười.

“Người sẽ chết ở đây thôi. Người không thể về nhà, sẽ chẳng ai thương nhớ người. Người sẽ bị lợi dụng, bị phản bội và bỏ mạng ở nơi này.”

“Ta sẽ không chết.”

Nếu chết ở đây thì cô cũng sẽ chỉ là một kẻ hèn nhát và yếu đuối, cô không thể để cái chết làm mình nhục chí như vậy. Vứt bỏ cái cuộc sống khốn khổ này thật dễ dàng, nhưng cô không cho phép mình làm như vậy.

“Người sẽ chết, người sẽ chết đói, người sẽ chết vì kiệt sức, người sẽ chết vì mất đầu.”

Yoko vung kiếm lên, dùng toàn lực chém xuống, mũi kiếm cắt vào đỉnh bụi cỏ, xé đôi không khí. Cô cảm giác như có một phản lực truyền về cổ tay mình. Cái đầu con khỉ từ trên những tán lá rơi xuống đất, một dòng máu đen đổ ra.

“Ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.”

Nước mắt cô không ngừng rơi. Đang dùng tay áo lau nước mắt và định rời đi, bất chợt, Yoko thấy dưới chân mình, một ánh sáng vàng lóe lên. Cô sững sờ một hồi lâu, không tin vào mắt mình. Ở đó, giữa vũng máu đen mà cái đầu con khỉ lẽ ra phải nằm đó là một vật cô đã đánh mất từ lâu.

Chiếc bao kiếm.

Chương VI

6.1 “**C**ậu ấy cao chùng này.” Yoko níu lấy một người qua đường và ước lượng chiều cao của một đứa trẻ.

“Xin hỏi bà có từng thấy qua ai đó trông như một con chuột không?”

Bà lão hoài nghi nhìn cô: “Là một bán thú ư?”

“Vâng. Cháu nghe nói cậu ấy bị thương trước cổng thành đêm qua.”

“À, cô điếu.” Bà lão vừa nói vừa quay đầu ra sau, trông về thành Ngọ Liêu. “Nếu là người bị thương hôm qua thì tất cả đều đã được đưa đến nha môn rồi. Ở đó sẽ có người chữa trị cho họ.”

Đó là câu trả lời mà cô đã nghe được rất nhiều lần từ sáng đến giờ. Cô chờ đến khi mặt trời ló dạng rồi mới trở lại thành Ngọ Liêu, nhưng giờ đây, canh gác đã được thắt chặt hơn, cô không có cách nào vào trong thành được. Tuy biết rằng cần tìm đến nha môn một chuyến, nhưng cô lại không thể đến đó.

“Sao cháu không đến nha môn mà tìm?”

“À... Vâng... Cháu đã đến rồi mà không thấy.”

“Nếu vậy tìm ở phía sau xem.”

Nói rồi bà rời đi. Phía sau thành, thi thể chất thành đống, từ xa, cô đã thấy cái cảnh tượng kinh khủng ấy, nhưng ngay cả nơi đó cũng có lính canh, cô không thể đến gần và tìm kiếm Nhạc Tuấn được. Bà lão đeo một chiếc túi to trên lưng, cô giúp bà một đoạn và thấy một đoàn người khác đang rời thành.

“Làm ơn cho hỏi...”

Cô vội vàng chạy về phía một đôi nam nữ, chân người đàn ông còn đang băng bó và ông ta phải chống nạng. Cô lặp lại câu hỏi, hai người đều nhìn cô đầy nghi ngờ.

“Hôm qua, bạn tôi bị thương...”

“Cậu!” Người đàn ông bất chợt chỉ thẳng vào Yoko. “Không thể tin được! Là cậu...”

Yoko lập tức quay lưng bỏ chạy, để lại sau lưng là tiếng người đàn ông đang kêu í ới.

Cô vẫn cầm đầu chạy xuyên qua đoàn người, ông ta chắc chắn đã bị thương trong cuộc tấn công chiều qua, và ông ấy đã nhận ra cô. Từ sáng đến giờ, cô không biết mình đã bỏ chạy như thế bao nhiêu lần và mỗi khi cô trở lại, số lượng lính canh lại càng tăng thêm, việc vào trong thành càng lúc càng khó khăn hơn. Cô rời thành Ngọ Liêu, đi đến một chân núi gần đó và

chờ cho mọi chuyện bình ổn lại. Cô biết nếu mình cứ thế này thì bị bắt lại chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng cô cũng không thể rời thành Ngọ Liêu.

Nếu hỏi được tin tức về cậu ấy thì mình sẽ làm sao?

Cho dù xác nhận được Nhạc Tuấn đã bình an thì cũng không thể đền bù được cái tội lỗi ngày hôm qua của cô. Dù biết được cậu ấy đã an toàn thì cô cũng không thể vào thành và xin lỗi cậu, vệ binh sẽ nhận ra cô ngay và chuyện ấy chẳng khác gì đâm đầu vào con đường chết.

Rốt cuộc mình phải làm thế nào mới được đây?

Một mặt, cô cảm thấy hình như mình đã trân trọng quá đáng cái sự tồn tại khốn khổ của mình nhưng mặt khác, cô không hề muốn vứt bỏ cái mạng sống này. Cô không biết làm sao, nhưng cô cũng không thể rời đi. Cô chỉ đi vòng vòng quanh vùng rồi lại trở về khu vực cổng thành, lặp lại mấy lời hỏi thăm và nhận được những câu trả lời như cũ. Cô có cảm giác như mình đã lạc lối mất rồi.

“Ah!”

Một giọng nói vang lên sau lưng cô, Yoko theo phản xạ định bỏ chạy nhưng khi quay đầu lại thì thấy một người phụ nữ và một đứa trẻ đứng nhìn cô giữa dòng người.

“Là anh trai chúng ta đã gặp ở gần Mạc Lang hôm ấy phải không?”

Yoko dừng bước, ngậy người đi một lúc lâu. Đó là hai mẹ con cô đã gặp ở con đường núi hôm nào, họ là những người bán rong, trên lưng đeo túi đồ nặng trĩu.

“Tốt quá, cậu ổn rồi.” Người mẹ khẽ mỉm cười, nụ cười của bà thật khó hiểu.

Cô bé gái nhìn Yoko còn ngạc nhiên hơn: “Anh khỏi hẳn chưa?”

Sau vài phút do dự, Yoko gật đầu rồi cúi người thật sâu.

“Cảm ơn vì khi đó đã giúp đỡ tôi.”

Cô đã từng hát đi lòng tốt của họ và đi trở vào trong núi. Tuy lúc ấy cô có cảm ơn nhưng những lời ấy không hề xuất phát từ tấm lòng.

“Gặp lại cậu thật tốt quá! Chúng tôi đã rất lo lắng cho cậu.” Lần này bà lại cười, một nụ cười thật thân thiện. “Ngọc Diệp, con xem, anh ấy không có việc gì rồi.”

Cô cúi xuống nhìn cô bé, cô bé cũng đang nhìn lên Yoko với một ánh mắt phức tạp rồi nép sát hơn vào người mẹ. Yoko cố gắng nở nụ cười và bất chợt nhận ra rằng mình đã lâu không cười, lâu đến nỗi cơ mặt cô dường như không thể cười lên được. Trông nụ cười trên gương mặt cô chẳng giống một nụ cười chút nào, Ngọc Diệp tròn mắt, sau đó tỏ vẻ giận dữ vào trốn về phía sau lưng mẹ. Yoko nghiêng đầu và lại cố gắng cười tươi hơn, nếu không nhờ thanh kẹo và nước uống của hai người họ thì cô đã không thể vượt qua đêm ấy.

“Cảm ơn em về thanh kẹo và nước uống lần trước.”

Cô bé hết nhìn Yoko lại nhìn mẹ mình rồi bắt đầu cười, tự dung thấy mình cười như thế cũng không hay lắm nên nghiêm mặt lại, nhưng rốt cuộc lại không nhịn được mà bật cười trở lại. Gương mặt tươi cười đáng yêu của cô bé khiến Yoko nhớ nhà đến muốn khóc.

“Cảm ơn em. Xin lỗi vì khi ấy đã không cảm ơn em thật đàng hoàng.”

Nụ cười tràn đầy trên mặt, cô bé hỏi: “Vì đau quá phải không?”

“Đau?”

“Bởi vì khi ấy anh rất đau phải không?”

“Ừ, xin lỗi em.”

“Thế anh còn đau không?”

“Giờ thì ổn rồi.”

Yoko chỉ cho cô bé xem vết sẹo trong lòng bàn tay mình, cô cũng không biết liệu hai mẹ con này có phát hiện vết thương của cô phục hồi nhanh hơn bình thường không.

Ngọc Diệp ngẩn mặt lên nhìn mẹ nói: “Ca ca bảo vết thương của anh ấy khỏi rồi.”

Đôi mắt người mẹ sáng rỡ: “Tốt quá. Sau khi đến Mạc Lang, chúng tôi đã rất muốn quay lại xem cậu thế nào, nhưng khi đến đó thì cửa thành cũng vừa đóng lại, lính gác không cho phép chúng tôi ra ngoài vào ban đêm. À, cậu đang tìm ai à?”

Yoko gật đầu.

“Chúng tôi cũng định vào thành Ngọ Liêu, cậu có muốn đi cùng không?”

Yoko chỉ biết lắc đầu.

“Vậy thì,” nói rồi người mẹ cầm tay cô bé lên. “Ngọc Diệp, chúng ta đến quán trọ nhé.” Rồi bà lại nhìn Yoko, tiếp lời: “Cậu đang tìm ai? Một bán thú phải không?”

Yoko ngạc nhiên nhìn bà.

“Chắc cậu ấy giờ đang ở nha môn hoặc phía sau thành phải không? Tên cậu ấy là gì?”

“Nhạc Tuấn ạ.”

Chị đem túi hành lý đeo lại lên lưng rồi vừa cất bước đi vừa quay lại nói: “Chờ đây một chút nhé, tôi sẽ giúp cậu xem qua.”

Yoko cúi thấp người rồi nói: “Cảm ơn chị.”

Đến chiều thì người mẹ quay lại một mình. Chị nói trong danh sách người chết và bị thương không có ai tên Nhạc Tuấn cả, sau đó vội vàng trở vào thành. Chị cũng không tỏ vẻ là mình có hiểu hoàn cảnh hiện thời của Yoko hay không.

6.2 Sau khi xác nhận được được đã hết hy vọng, Yoko cuối cùng cũng quyết định rời đi. Có lẽ Nhạc Tuấn đã đi khỏi đây trước cô, hoặc cũng có lẽ

người phụ nữ kia đã đề sót cậu, dù sao cô cũng không có cách nào xách định được chuyện này.

Đứng trên con đường dẫn vào thành Ngọ Liêu, cô cúi người hành lễ, xem như lời tạ lỗi của mình, đối với nơi này, nơi cô đã không vượt qua ranh giới mong manh kia để trở thành một con người khác.

Yoko lại trở về với cuộc sống trước đây của mình, đi đường ban đêm và ngủ ban ngày, cứ như vậy, những trải nghiệm của cô về đất nước này chỉ toàn là đêm tối. Vì Nhạc Tuấn giữ lộ phí nên giờ cô không có tiền. Ban đêm thì chiến đấu với yêu quái, ban ngày thì ngủ trong bụi cỏ với cái đói sôi sục trong bụng, mọi chuyện cứ như vậy mà trôi qua. Nhưng lần này, cô cũng không còn thời gian để oán hận, cô đã có mục tiêu, có điểm đến, cô sẽ đi Nhận quốc qua ngõ A Ngạn, chỉ còn một điểm khiến cô lo lắng là lên thuyền thì phải trả tiền vé, cô chưa biết làm thế nào để giải quyết vấn đề này. Yoko tính toán một chút, từ lúc lão già ở thành Thác Khâu trộm tiền của cô đến khi được Nhạc Tuấn cứu, ít nhất mất một tháng, trong thời gian ấy, cô có thể không ăn uống gì và chỉ dùng năng lực của viên minh châu để sống qua ngày, lần này, cuộc hành trình có vẻ ít thảm hại hơn. Con khí xanh cũng chưa từng xuất hiện kể từ sau khi cô lấy lại được chiếc bao kiếm. Những ảo ảnh trên thanh kiếm cũng không còn ám ảnh cô, có vài lần cô nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt cùng ánh sáng yếu ớt truyền ra từ khe hở giữa chuôi kiếm và bao kiếm, nhưng cô không đủ can đảm để rút kiếm ra xem những cảnh tượng gì sẽ hiện ra, thay vào đó, cô im lặng và tiếp tục lên đường.

Hèn nhất, người nghĩ cái mạng nhỏ của mình có giá đến thế ư?

Những lời của con khí cứ vang lên trong đầu cô, dù gì thì nó cũng là một phần của bản thân cô, không cần hiện hình thì Yoko cũng có thể nghe được tiếng nói của nó.

“Thì sao?”

Vì cái mạng của mình mà có thể vứt bỏ ân nhân ư?

“Có lẽ không quý đến vậy, nhưng mạng sống chỉ có một. Đó là lựa chọn của ta.”

Người nên tự nộp mình đi, như thế sẽ chuộc được tất cả lỗi lầm.

“Đến Nhận quốc rồi ta sẽ xem xét việc này.”

Dường như cô cảm thấy mình nghe được cái tiếng cười góm ghiếc của con khí.

Ồ, vậy là mạng sống của người là thứ quý giá nhất trên đời ư?

“Vậy thì sao, cho dù bị săn đuổi như thế nào thì ta cũng sẽ sống sót. Đến khi mọi chuyện bình thường trở lại, ta nhất định sẽ sống cho ra sống, đứng vững trên đôi chân mình, tìm một con đường cho mình. Khi đó, ta sẽ tìm cách chuộc tội.”

Bây giờ, đối với cô, sống sót là trên hết.

Sống để sau khi chém yêu quái thì chém người bằng thanh kiếm kia à?

“Giờ thì ta không còn lựa chọn nào khác. Ta phải đến Nhật quốc càng nhanh càng tốt, ít ra đến đó rồi thì cũng không còn phải lo quan binh truy đuổi nữa.”

Bộ người nghĩ cứ đến được đó rồi thì sẽ hết rắc rối sao?

“Không hẳn, nhưng ta phải tìm Cảnh Kỳ, ta phải tìm cách về nhà, khi ấy sẽ có rất nhiều chuyện để lo.”

Ồ, hẳn là đồng minh của người u? Thật không đó?

“Gặp lại anh ta thì mới biết được. Trước mắt cứ tạm gác chuyện này qua một bên.”

Cho dù gặp được hẳn thì người cũng không thể trở về.

“Cho đến khi chắc chắn được chuyện đó đã, giờ thì ta quyết sẽ không bỏ cuộc.”

Người muốn về nhà đến thế u? Có ai ở nhà chờ người không?

“Dù thế nào đi chăng nữa thì ta cũng phải về nhà.”

Ở thế giới của mình, Yoko đã cư xử dựa vào nét mặt của người khác, cô đã cố gắng sống thật giống như mọi người để không ai có thể ghét mình. Cô sợ sự xung đột, cái cảm giác bị la mắng luôn khiến cô kinh hãi, nhưng trải qua tất cả những chuyện này, không gì có thể khiến cô sợ hãi được nữa. Hoặc có thể đó chẳng qua cũng không phải là sợ hãi gì mà chỉ đơn giản là sự lười biếng, cứ làm theo lời người khác vẫn dễ dàng hơn tự mình suy nghĩ. Thay vì chạm trán với những bức tường do người khác hay cái gì đó dựng lên, sao không đơn giản mà men theo nó để né tránh xung đột. Làm một cô gái ngoan như mong muốn của mọi người vẫn hơn đứng lên và sống theo ý mình. Cứ thế, cô đã sống một cuộc sống thật lười biếng và hèn nhát, vì vậy, cô muốn trở về. Nếu cô có thể trở về, cô sẽ làm lại cuộc sống của mình, ít ra cô cũng phải tự cho mình một cơ hội để thay đổi nó. Những suy nghĩ ấy lúc nào cũng xoay trong đầu cô trên suốt cuộc hành trình.

Mưa rơi nặng hạt hơn, có lẽ là mùa mưa đã đến. Ở ngoài khi trời mưa rất tẻ nên cô thường xin trú mưa ở các thôn xóm ven đường, có người thương tình cho cô ở nhờ trong một góc nhưng cũng có người đòi tiền, có người gọi quan binh đến nhưng cũng có người nhìn cô chỉ muốn đập cho một trận rồi đuổi ra đường. Nhưng mặt khác, cũng có người yêu cầu cô làm việc để đổi cơm ăn và một đêm ngủ nhờ. Trên đường đi, cô đã nhận ra rằng mình có thể làm việc để kiếm cơm và nghỉ đêm, vì vậy, cô chấp nhận làm công cho nhà ấy. Cô làm tất cả mọi việc, từ làm đồng, dọn dẹp nhà cửa, làm mấy chuyện vặt vặt cho đến chăn gia súc, dọn bẫy thú, đào mộ, tất cả những việc cô có thể làm. Nhờ những công việc này mà cô có chỗ nghỉ qua đêm và để dành được một ít tiền. Cô cứ đi từ làng này sang làng khác, làm việc trên đường đi, nếu có chuyện gì thì lại rút kiếm ra hăm dọa rồi bỏ chạy. Trong

trường hợp có người gọi quan binh thì cảnh giới trong làng sẽ lập tức bị siết chặt, khi ấy cô chỉ có thể đợi cho mọi chuyện dịu đi rồi mới ra ngoài. Số lượng yêu quái tấn công cô cũng tăng thêm một chút, nhưng cô cũng đã quá quen với những trận chiến này rồi.

Yoko cứ đi như thế cho đến một tháng sau, khi quay lưng lại thì cô bất ngờ thấy sau lưng mình có một toán binh lính đang đuổi theo. Cô không thể trốn vào ngôi làng kế tiếp, như vậy sẽ để lại dấu vết, nhưng cô cũng không thể chạy lại chiếc xe ngựa đang đuổi đến từ phía sau, tuy nhiên, cô lại không hề cảm thấy bối rối. Cô xoay người bỏ chạy vào trong núi và bỏ rơi họ, nhưng về sau, quan binh truy đuổi cô trên đường ngày càng nhiều hơn. Chuyện duy nhất khiến cô lo lắng hiện giờ là không biết liệu cảnh A Ngạn có bị khóa lại không. Vì vậy, từ lúc đó cho đến khi đến được A Ngạn, cô không vào bất cứ làng nào, cô cũng rời khỏi đường cái và cẩn thận hơn, cố gắng không gây bất kỳ sự chú ý nào, men theo núi mà đi.

Nhạc Tuấn có nói mất một tháng để đến được A Ngạn, nhưng cho đến khi thị trấn cảng xuất hiện trước mặt cô thì đã tròn hai tháng.

6.3 “Xin hỏi...” Yoko hỏi một lữ khách trước cổng thành A Ngạn.

Thành A Ngạn nằm ở một vùng đất bằng phẳng dưới một sườn núi. Khi từ con đường dẫn từ cao nguyên xuống, phố cảng A Ngạn dần hiện lên trước mắt. Biển được gọi là Thanh Hải quả thật có màu xanh, những cơn sóng xô bờ tung bọt trắng xóa. Bán đảo ven bờ như ôm lấy cả vùng biển, từng đoàn thuyền căng buồm lướt sóng trên biển cả trong suốt, xa xa ngoài khơi là chân trời mênh mông. Cô cũng không hiểu vì sao thế giới phẳng này lại bí ẩn như vậy. Rất nhiều con đường cùng hợp lại trước cửa thành A Ngạn. Thành này rất lớn và đông người ra vào, cô hòa cùng đoàn lữ khách và cất tiếng gọi một người trông có vẻ tốt bụng.

“Xin hỏi làm thế nào để đón thuyền đi Nhạn quốc ạ?”

Người đàn ông trung niên cẩn thận hướng dẫn cô cách lên thuyền cùng giá tiền mua vé, cô cũng còn vừa đủ tiền để đến Nhạn quốc.

“Chuyến tiếp theo khi nào thì ra khơi ạ?”

“Cứ năm ngày thì có một chuyến, từ đây đến đó còn ba hôm nữa.”

Yoko cẩn thận xác nhận lại ngày giờ khởi hành, nếu thất bại lần này, cửa cảng sẽ lập tức bị phong tỏa. Cô hỏi hết tất cả những điều cần biết và cúi người cảm ơn ông ta.

Rồi cô rời khỏi A Ngạn, trở lại trong núi ở thêm hai ngày nữa. Bởi vì sáng hôm sau, thuyền sẽ lên đường nên đến ngày thứ ba, cô lại trở lại trước cổng thành A Ngạn. Cửa thành vẫn được canh phòng nghiêm ngặt, vì dự định ở qua đêm nay trong thành nên cô không thể manh động. Cô nhìn thanh kiếm gói kín trong bọc vải của mình, ít ra là cô đã tìm lại được bao kiếm, nhưng cô cũng không thấy có nhiều lữ khách đeo kiếm, thanh kiếm của cô sẽ

khiến người ta chú ý. Nếu không có nó thì sẽ ít nguy hiểm hơn, cô suy nghĩ rất lâu xem mình có nên giấu lại thanh kiếm này ở Xảo quốc không, nhưng nếu cứ bị yêu quái đuổi giết như hiện giờ thì cô vẫn cần đến nó. Dù gì đám lính canh này cũng không tìm thanh kiếm của cô, vì vậy, có bỏ nó đi hay không thì cũng không thay đổi được tình thế bao nhiêu. Cô cắt ít cỏ trong núi và nhét thêm vào bọc vải gói thanh kiếm để trông nó như một túi quần áo.

Đến chiều thì cô quyết định đeo túi đi xuống đại lộ, ngồi ven đường chờ thời cơ thích hợp. Vừa ngồi xuống một lúc thì cô đã nghe tiếng một người đàn ông hỏi chuyện.

“Tiểu huynh đệ, cậu có sao không?”

“Tôi không sao, chỉ là chân hơi đau một tí thôi.”

Người đàn ông hoài nghi nhìn cô rồi nhanh chân vào thành A Ngạn. Cô nhìn ông ta đi khuất và tiếp tục ngồi đó. Cho đến khi người thứ ba đến hỏi thăm thì rốt cuộc cô cũng tìm ra bạn đồng hành mình cần, một đôi vợ chồng và hai đứa trẻ.

“Cậu có sao không?” Người vợ hỏi.

“Hình như tôi không được khỏe lắm.” Yoko gục mặt xuống trả lời.

Người phụ nữ liền đỡ lấy thân thể cô rồi nói: “Cậu không ổn chỗ?”

Yoko gục đầu vào vai chị ta. Nếu không thể khiến hai vợ chồng này động lòng thì cô đành phải mạo hiểm mà đem thanh kiếm bỏ đi, chỉ nỗi căng thẳng cũng đủ khiến cô vã mồ hôi lạnh.

“Cậu không khỏe à? Gần đến A Ngạn rồi, còn đi nổi không?”

Yoko khẽ gật đầu.

Người đàn ông choàng tay cô qua vai mình, nói: “Cố thêm một chút nữa nhé. Gần đến rồi.”

Yoko gật đầu rồi quàng tay qua vai anh ta. Khi đứng lên, cô giả vờ làm rơi chiếc túi của mình xuống đất. Khi cô cúi xuống định cầm nó lên thì người vợ đã nhặt lấy chiếc túi rồi nói với hai đứa trẻ: “Các con cầm giúp anh ấy nhé, không nặng lắm đâu.”

Nói rồi chị ta đưa chiếc túi của cô cho đứa con trai lớn, gương mặt cậu bé khi nhận lấy nó rất chân thành.

“Cậu đi được không? Hay là chúng tôi gọi binh lính đến giúp một tay nhé?”

Cô lắc đầu: “Xin lỗi, tôi sẽ không sao đâu. Bạn tôi đã vào thành trước để đặt phòng rồi.”

Người chồng cười nói: “Vậy thì tốt quá, dù gì có người đi cùng vẫn hơn.”

Yoko gật đầu, nhẹ nhàng vịn vai người đàn ông rồi đi với họ, cố gắng tỏ ra càng thân mật với anh ta trong mắt những người xung quanh càng tốt. Họ đến gần cổng thành, toán lính canh vẫn tiếp tục tra xét đoàn lữ khách vào thành. Cô theo đôi vợ chồng họ đi qua cổng rồi vào trong thành, cho đến khi

đi được một đoạn xa thì cô mới dám thở phào nhẹ nhõm, lính gác đã ở xa đến nỗi cô không thấy được mặt chúng.

Thành công rồi!

Thở ra một hơi dài, Yoko buông tay mình khỏi vai người chồng.

“Cảm ơn anh chị, tôi thấy đỡ hơn rồi.”

“Cậu đã ổn chưa? Có cần chúng tôi đưa đến quán trọ không?”

“Không sao ạ, từ đây tôi có thể tự lo cho mình. Rất cảm ơn anh chị!”

Cô cúi người thật sâu, đó không phải là lời nói dối, cô thật sự rất cảm kích họ.

Hai vợ chồng nhìn nhau rồi nói: “Vậy thì bảo trọng nhé.”

Thành này cũng có rất nhiều nạn dân. Vì lo sợ sẽ bị phát hiện nếu thuê phòng ở quán trọ nên cô đành tìm một khoảng trống kế tường thành để ngủ qua đêm. Khi mặt trời lên, cô theo những con đường và hướng về cảng biển. Trung tâm thành nhìn về phía mặt biển, ở phía đó lấp ló một cánh buồm buộc cao đón gió, trong mắt cô tuy nó có vẻ nhỏ bé nhưng con thuyền này rõ ràng lớn hơn những chiếc tàu bên cạnh.

“Đây rồi...”

Cô đi về phía cảng, một cảm giác khó tả tràn ra khắp lồng ngực cô. Bất chợt, cô dừng lại, một toán vệ binh đang kiểm tra dòng người xếp hàng lên thuyền. Trong phút chốc, mọi thứ tối đi trước mắt cô. Bọn họ còn kiểm tra cả hành lý của những lữ khách lên thuyền, cô không thể bỏ lại thanh kiếm của mình. Cô lại gần và trốn vào trong một chỗ khuất gần đó, cô không thể tiến đến gần hơn nữa nên đành đứng đó nhìn những người qua đường và đoàn lính canh.

Có nên bỏ thanh kiếm lại không?

Nhưng nếu làm thế, cô sẽ không còn vật hộ thân, nhưng như thế vẫn tốt hơn bị kẹt lại ở Xảo quốc này. Nghĩ đến đó, nhìn dòng nước ngay trước mắt, cô lại càng không thể làm như vậy. Thanh kiếm này là vật duy nhất kết nối cô và Cảnh Kỳ, nếu bỏ nó lại thì cô cũng đánh mất một nửa mối liên kết giữa mình và anh ta, nó chắc chắn có liên quan đến phương pháp đưa cô về nhà.

Làm sao bây giờ?

Cô cứ tự hỏi mình mãi như vậy mà không tìm được câu trả lời nên đành ngồi đó, nghĩ xem có cách nào đến được Nhạn quốc mà không phải để lại thanh kiếm không? Ở đây có vài chiếc thuyền buồm nhỏ, hay là đánh cắp một chiếc?

Nhưng mình làm gì biết lái thuyền?

Nghe nói Thanh Hải là một nội hải nhưng cô cũng không biết nó rộng lớn như thế nào, liệu cứ đi dọc bờ biển thì có đến được Nhạn quốc không? Khi đang phiến não không biết làm thế nào thì cô bất ngờ nghe thấy một tiếng kéo còi phát ra từ phía con tàu đi Nhạn quốc, đó là tiếng còi báo hiệu khởi hành, đoàn người xếp hàng lên tàu đã biến mất, chỉ còn vệ binh đứng

đó.

Không kịp rồi.

Cho dù cô nhanh chân chạy xuống thì cũng sẽ bị tóm gọn ngay lập tức, cũng không còn đủ thời gian để tháo thanh kiếm ra khỏi bọc vải, mà cho dù bỏ lại nó thì trông cô cũng sẽ rất đáng ngờ nếu lên thuyền mà không có hành lý. Cô cứ nghĩ người không biết làm sao thì trong khi đó con thuyền đã căng buồm, chiếc ván cầu bắt xuống đất đã được thu xuống boong tàu. Cô rời khỏi nơi ẩn nấp, chiếc thuyền đang từ từ rời bến trong khi toán lính canh dõi mắt quan sát con thuyền lướt vào biển cả, cô chạy về phía nó nhưng vẫn không dám đến gần, đành trơ mắt nhìn con tàu tiến về phía chân trời.

Hay là nhảy xuống biển đuổi theo?

Cái suy nghĩ ấy vọng lên trong đầu cô nhưng cô không đủ can đảm để làm việc ấy.

Chỉ có cách đó mới có thể rời khỏi đây.

Ôm túi hành lý vào trong lòng ngực, cô chỉ có thể nhìn con thuyền đang lướt sóng mà không làm được gì. Bỏ qua cơ hội trốn thoát lần này, cô vẫn còn chưa bình tĩnh lại được.

“Sao vậy?” Một giọng khàn khàn vang lên. “Lỡ thuyền à?”

Tiếng nói ấy khiến cô hoàn hồn lại. Phía dưới cảng là bốn người đàn ông đang làm việc trên một boong thuyền, một người trong số bọn họ đang nhìn cô. Yoko nghiêm túc gật đầu, phải mất năm ngày để chờ chuyến tiếp theo khởi hành, năm ngày này sẽ quyết định số phận của cô.

“Này nhóc, có muốn đi cùng không?”

Trong một khoảng khắc, Yoko không hiểu lắm những lời này và ngạc nhiên nhìn người thủy thủ.

“Nhanh lên! Chẳng phải nhóc đang rất vội sao?”

Yoko gật đầu. Tay người thủy thủ nắm sợi dây thừng đang buộc vào cái cọc kế bên cô.

“Tháo nó ra và nhảy xuống thuyền đi! Chúng ta sẽ đuổi kịp họ ở Phù Hào, nhưng nhóc phải làm việc để đi tàu đấy.”

Ông nói xong thì những thủy thủ khác cũng cười khúc khích. Yoko gật đầu liên tục rồi dùng hết sức tháo sợi dây thừng khỏi cái cọc buộc thuyền, nắm chặt nó rồi nhảy xuống boong tàu. Đó là một chiếc thuyền vận chuyển hàng hóa đến tiểu đảo Phù Hào phía bắc A Ngạn. Mất khoảng một ngày đêm để đến được Phù Hào, từ Phù Hào đi Nhật quốc thì không còn cảng nào nữa. Cô chỉ mới đi thuyền một lần trong một chuyến dã ngoại của trường, đây cũng là lần đầu tiên cô đi thuyền buồm. Cô không biết phải làm gì, nhưng mỗi lần thủy thủ đoàn sai cô làm cái này cái kia thì cô vội vàng chạy vòng quanh để hoàn thành việc ấy. Sau khi chiếc thuyền rời bến, cô bị sai vặt hết làm chuyện này đến chuyện khác, từ rửa chén đến nấu cơm, thậm chí là xoa bóp chân cho một thủy thủ lớn tuổi. Mỗi khi có ai hỏi cô về chuyện của

mình, cô chỉ trả lời qua loa và họ cười lớn rồi nói rằng cô quả là một thằng nhóc ít nói, sau đó cũng không hỏi gì hơn, cô rất cảm kích thủy thủ đoàn về điểm này.

Chiếc thuyền đi xuyên đêm không nghỉ, đến sáng hôm sau đã đến cảng Phù Hào. Chiếc tàu đi Nhật quốc đã đến sớm một bước và đang tiến vào cửa cảng. Những người thủy thủ yêu cầu cô làm việc đến phút chót. Thay vì cập thẳng vào bến, họ lái thuyền đi theo chiếc tàu chở khách và lên tiếng gọi những thủy thủ ở bên đó để xin cho cô được lên tàu. Cô men theo cây gậy được đưa ra và đi sang tàu chở khách. Khi cô vừa đặt chân xuống thuyền, ai đó đã ném một chiếc túi nhỏ về phía cô.

“Vài cái bánh bao cho nhóc nè, trông nhóc gầy quá!”

Một người thủy thủ vẫy tay với cô, Yoko nhặt chiếc túi lên rồi vẫy tay lại.

“Cảm ơn ạ.”

“Nhóc giỏi lắm. Bảo trọng nhé!”

Rồi họ cười vui vẻ, thu lại chiếc đệm chần mà Yoko đã thả xuống để đi qua, đó cũng chính là những người Xảo quốc cuối cùng cô đã gặp.

6.4 Tuy là một nội hải nhưng Thanh Hải vẫn rất rộng lớn đến nỗi Yoko không thấy được bờ bên kia. Đứng trên boong tàu, hít thở hương vị mằn mặn của gió, trông nó hoàn toàn như một biển cả bình thường. Con thuyền đã rời khỏi Phù Hào và lướt trên những con sóng xanh biếc, tiến về cảng Điều Hào như mũi tên bay. Từ Phù Hào đến Điều Hào mất ba ngày hai đêm.

Khi bờ Nhật quốc xuất hiện trước mắt cô, từ xa trông cảng biển này cũng không khác gì Xảo quốc nhưng khi đến gần thì cô mới thấy quả là có sự khác biệt rất lớn. Bến cảng vô cùng trật tự, đằng sau là một thành phố lớn. Thành Điều Hào lớn hơn bất kỳ thành trấn nào mà cô đã từng đi qua ở Xảo quốc, trừ những tòa nhà chọc trời ra, có lẽ trông nó cũng không khác gì các thành phố ở Nhật Bản. Phần lớn hành khách trên thuyền đều tỏ vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy Điều Hào, họ tràn lên boong để nhìn rõ hơn. Một mặt thành phố nhìn ra biển, các phía còn lại được bao bọc bởi tường thành hình chữ U, bên ngoài là núi non. Từ xa có thể nhìn thấy những kiến trúc đủ màu sắc, điêu khắc sắc sảo kéo dài, trông như một vườn hoa tường vi. Phía ngoài thành và ở trung tâm thành phố mọc lên những tòa tháp đá cao vút, một trong số đó là tháp chuông, điều này khiến Yoko tròn mắt ngạc nhiên. A Ngạn không thể so sánh với cảng biển này được, số lượng thuyền bè cập bến ở đây lớn hơn nhiều lần, trông toàn bộ bến cảng tràn ngập sức sống. Những cột buồm nối đuôi nhau san sát như một rừng cây, các cánh buồm màu trắng, đỏ, nâu xếp thành một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp. Đến được đây sau khi vừa trốn khỏi một quốc gia khắc nghiệt, Yoko ngậy người nhìn đất nước

này như thể không nơi nào có thể đẹp đẽ hơn.

Sau khi xuống thuyền, Yoko nhìn quanh cảng biển đầy người qua lại. Tất cả mọi người đều phấn chấn, gương mặt của họ tràn đầy sức sống, cả cô cũng vậy. Xuống đến bên thì còn đông người hơn, những người đàn ông làm việc chăm chỉ, trẻ em nô đùa khắp nơi, tiếng rao của những người bán rong, tất cả hòa thành một giai điệu vô cùng nhịp nhàng. Khi Yoko đang đứng đó quan sát xung quanh thì bất chợt có tiếng gọi cô.

“Yoko?”

Cô nhìn quanh, không thể ngờ rằng mình còn nghe lại được giọng nói này. Và rồi cô nhìn thấy một con chuột với bộ lông màu nâu xám, mấy sợi râu phản chiếu ánh nắng trưa lấp lánh.

“Nhạc Tuấn...”

Con chuột len qua đoàn người chạy về phía Yoko, dùng cái bàn tay nhỏ xíu màu hồng của mình nắm lấy tay cô.

“Tốt quá, cuối cùng cô cũng bình an đến được đây.”

“Làm sao...”

“Tôi đến A Ngạn rồi đón thuyền sang Điều Hào. Tôi đang chờ cô ở đây.”

“Chờ tôi?”

Nhạc Tuấn gật đầu, cậu kéo lấy tay Yoko, cô vẫn còn bất động vì ngạc nhiên.

“Tôi đã chờ ở A Ngạn nhưng không thấy cô nên cho rằng có lẽ cô đã sang đây trước rồi. Tuy nhiên, ở đây cũng không có da và tóc cô vрон lại, vì vậy mỗi khi có thuyền cập bến là tôi đều ra cảng tìm xem có cô không. Chắc là cô bị chậm lại nhưng cuối cùng cũng vẫn đến được đây phải không?”

Nói rồi Nhạc Tuấn ngẩng đầu lên nhìn Yoko và cười.

“Tại sao cậu lại chờ tôi?”

Nhạc Tuấn cúi người: “Lẽ ra tôi nên đưa cô tiền, ít nhất cũng là phân nửa. Đến được đây khó khăn lắm phải không? Tôi xin lỗi.”

“Nhưng... Chính tôi là người đã bỏ rơi cậu.”

“Chuyện ấy tôi cũng có lỗi.” Nhạc Tuấn cười cay đắng. “Khi đó cô cũng đâu còn lựa chọn nào khác ngoài bỏ chạy, không thì quan binh bắt được cô thì sao? Lúc ấy tôi định đưa cô ít tiền nhưng lại bị đánh ngất.”

“Nhạc Tuấn...”

“Sau đó tôi đã rất lo lắng cho cô. May mà không có chuyện gì.”

“Tôi không phải chỉ vì bất đắc dĩ mới bỏ lại cậu.”

“Thật ư?”

“Thật. Cái ý nghĩ đi cùng ai đó khiến tôi sợ hãi, khi ấy tôi không cho rằng mình có thể tin tưởng được người khác, xung quanh tôi chỉ toàn kẻ thù, cho nên tôi mới cư xử như vậy.”

Nhạc Tuấn khẽ rung rinh mấy sợi râu: “VẬY BÂY GIỜ THÌ SAO?”

Yoko lắc đầu.

“VẬY THÌ TỐT. THÔI, ĐI NÀO!”

“CẬU CÓ GHÉT TÔI VÌ ĐÃ BỎ RƠI CẬU KHÔNG?”

“TÔI CẢM THẤY CÔ RẤT NGỐC, NHƯNG LẠI KHÔNG CÓ LÝ DO GÌ ĐỂ GHÉT CÔ.”

“TÔI ĐÃ TỪNG NGHĨ ĐẾN CHUYỆN QUAY LẠI GIẾT CẬU.”

Nhạc Tuấn đang vừa nắm tay cô vừa rảo bước đi thì bất chợt dừng lại.

“CÔ BIẾT KHÔNG, YOKO...”

“Ừ.”

“THẬT RA THÌ KHI BIẾT MÌNH BỊ BỎ RƠI, TÔI CŨNG CÓ CHÚT SUY SỤP, NHƯNG CHỈ MỘT CHÚT THÔI NHÉ. TÔI BIẾT CÔ KHÔNG TIN TƯƠNG TÔI. TRÊN ĐƯỜNG ĐI, CÔ LUÔN LO LẮNG TÔI SẼ LÀM GÌ CÔ. LÚC ĐÓ TÔI ĐÃ RẤT HY VỌNG SỰ CHÂN THÀNH CỦA TÔI CÓ THỂ XOÁ ĐI NGHI KÝ TRONG LÒNG CÔ. RỒI KHI CÔ BỎ RƠI TÔI, TÔI BIẾT MÌNH ĐÃ KHÔNG THAY ĐỔI ĐƯỢC CÁI NHÌN CỦA CÔ NÊN CÓ HƠI THẤT VỌNG. NHƯNG GIỜ CÔ HIỂU RA THÌ TỐT RỒI.”

“KHÔNG TỐT CHÚT NÀO, CẬU KHÔNG NÊN TỐT VỚI TÔI NHƯ THẾ.”

“DÙ GÌ ĐÓ CŨNG LÀ QUYỀN CỦA TÔI PHẢI KHÔNG? VÌ THẾ NÊN TÔI MONG CÔ HÃY TIN TƯƠNG TÔI, NHƯ THẾ TÔI SẼ RẤT VUI, CÒN NẾU KHÔNG ĐƯỢC THÌ ĐÓ CŨNG LÀ CHUYỆN CỦA TÔI THÔI. TIN HAY KHÔNG TIN TÔI LÀ CHUYỆN CỦA CÔ, TIN TÔI THÌ CÓ LỢI ÍCH GÌ, TẤT CẢ ĐỀU LÀ DO CÔ QUYẾT ĐỊNH.”

Yoko cúi đầu.

“NHẠC TUẤN. TÔI KHÔNG XỨNG LÀM BẠN CẬU.”

“NÀY NÀY, SAO TỰ DỪNG LẠI NHƯ VẬY?”

“TÔI LÚC NÀO CŨNG TỎ RA CAY NGHIỆT VÀ CHO RẰNG MÌNH CHỈ CÓ BẠN BÈ GÌ Ở THẾ GIỚI NÀY.”

“YOKO.” Nhạc Tuấn kéo kéo bàn tay cô.

“TÔI THẬT LÀ TỆ.”

“KHÔNG ĐÂU.”

“TÔI TỆ THẬT MÀ.”

“KHÔNG ĐÂU. DÙ GÌ TÔI CŨNG ĐÂU CÓ BỊ TRÔI DẠT VÀO MỘT THẾ GIỚI XA LẠ VÀ BỊ SĂN ĐUỔI NHƯ CÔ.”

Yoko ngạc nhiên nhìn Nhạc Tuấn, cậu ngửa mặt lên nhìn lại cô rồi cười nói: “CÔ THAY ĐỔI NHIỀU RỒI, YOKO. BÂY GIỜ TRÔNG CÔ KHÔNG HỀ GIỐNG TRƯỚC KIA.”

“HẢ?”

“NGAY TỪ KHI CÔ BƯỚC CHÂN XUỐNG THUYỀN LÀ TÔI ĐÃ THẤY ĐƯỢC.”

“TÔI Ơ?”

“Ừ. THẾ BÂY GIỜ CHÚNG TA ĐI ĐƯỢC CHƯA?”

“ĐI ĐÂU?”

“ĐẾN PHỦ HUYỆN. NẾU LÀ MỘT HẢI KHÁCH THÌ CÔ PHẢI ĐẾN ĐÓ ĐĂNG KÝ, NGƯỜI TA SẼ GIÚP ĐỠ CÔ. TÔI NGHE NÓI HỌ SẼ VIẾT THƯ GIỚI THIỆU CHO CÔ. KHI CÔ

còn bị kẹt lại ở bên kia, tôi đã đến phủ huyện hỏi thăm và họ chỉ tôi làm vậy.”

“Cậu tuyệt quá.”

Yoko cảm thấy như một cánh cửa lớn đang từ từ mở ra trước mặt mình.

6.5 “Đây quả là một thành thị phồn hoa.”

Từng đoàn người chen chúc nhau đi trên đại lộ, ven đường là tiếng rao của những quán trọ khiến không khí càng thêm náo nhiệt.

“Cô ngạc nhiên ư?”

“Ừ.”

“Tôi đã từng nghe nói Nhật quốc rất phồn vinh nhưng lần đầu tiên bước xuống cảng Điều Hào, tôi cũng đã rất kinh ngạc.”

Yoko gật đầu. Đường xá rất rộng lớn cũng như kích thước của thành phố này. Bức tường bao quanh thành dày đến mười mét, ngay sát bên trong tường thành là những cửa hiệu nối đuôi nhau san sát, trông như những kiốt hàng hóa dưới chân cầu vượt ở Nhật Bản. Nhà cửa ở đây xây bằng gỗ, cao khoảng ba tầng lầu, cửa sổ được xây trên cao và đều lắp kính. Đâu đó cũng có nhiều những tòa nhà lớn xây bằng gạch đá, tất cả hợp lại thành một phong cách Trung Quốc rất thú vị. Đường xá được lát đá, hai bên là rãnh nước. Ở đây còn có cả công viên và quảng trường, những thứ cô chưa từng thấy qua ở Xảo quốc.

Yoko vừa nhìn quanh vừa nói: “Tôi có cảm giác mình cứ như nhà quê lên tỉnh.”

Nhạc Tuấn cười: “Tôi cũng vậy, nhưng tôi đích thị là dân nhà quê.”

“Tường thành dày bao nhiêu lớp vậy?”

“Hả?”

Yoko chỉ cho Nhạc Tuấn những bức tường cao nhô lên giữa những ngôi nhà và cửa hiệu.

“À, về nguyên tắc mà nói, bức tường bao quanh thành phố gọi là thành lũy, còn các bức tường bảo vệ vòng trong được gọi là tường thành. Ở Xảo quốc, rất ít thành trấn nào có tường thành, đó là dấu vết của việc mở rộng thành phố.”

“Tuyệt thật.”

Những nạn dân đến từ Khánh quốc dựng trại ở dưới chân thành lũy và ở quảng trường, tất cả đều gọn gàng, sạch sẽ với những chiếc lều cùng chung một kiểu dáng. Theo lời Nhạc Tuấn thì lều cũng được chính quyền thành phố cung cấp.

“Vậy đây là thủ phủ của châu ư?”

“Không, chỉ là thủ phủ của hương thôi.”

“Hương ở dưới châu một cấp phải không?”

“Không, là hai cấp. Cấp thấp nhất là thôn với khoảng hai mươi lăm hộ,

sau đó đến làng, trấn, huyện, hương, quận, rồi cao nhất là châu.”

“Một châu bao gồm khoảng mấy quận?”

“Số lượng thì tùy vùng.”

“Nếu nơi này chỉ là một phủ của hương thì phủ của quận và châu chắc còn lớn hơn.”

“Theo như hệ thống thứ bậc hành chính, phủ của quận là nơi có quan phủ ngụ, hay còn gọi là quận thành. Để thuận lợi cho việc quản lý, cứ năm vạn hộ gia đình thì hợp thành một quận, nhưng không nhất thiết một quận phải có năm vạn người. Về khía cạnh dân số, làng lớn hơn thôn, quận lớn hơn huyện và châu lớn hơn quận.”

“Tại sao giữa Nhạn quốc và Xảo quốc lại có sự khác biệt lớn như vậy?”

Nhạc Tuấn mỉm cười hồi đáp: “Đó là do quốc vương khác nhau.”

“Khác nhau là khác nhau thế nào?”

Nhạc Tuấn xoay người nhìn cô rồi gật đầu: “Diên Vương là một minh quân đã trị vì một quãng thời gian dài hiếm thấy, ngài đã lèo lái vương quốc này suốt năm trăm năm nay trong khi đó Xảo Vương chỉ mới cai trị được khoảng năm mươi năm trở lại. Vì vậy, ông ta không thể so sánh được với Diên Vương.”

Yoko chớp chớp mắt: “Năm... Năm trăm năm?”

“Tông Vương của Tấu quốc^[1] còn sống lâu hơn. Một vị vua cai trị càng lâu dài thì đất nước càng vững chắc. Tấu quốc cũng là một quốc gia rất giàu có.”

“Chỉ một vị vua... mà trị vì đến năm trăm năm ư?”

“Tất nhiên. Vua là thần thánh, không phải người bình thường. Trời cao sẽ cân nhắc về khả năng của một vị quốc vương rồi mới trao vương quốc cho ngài, vì vậy một quốc vương càng sáng suốt thì sẽ trị vì càng lâu dài.”

“Hả?”

“Một vương quốc có quốc vương bị truất phế sẽ rơi vào nội loạn trong khi một vương quốc có được một minh quân sẽ trở nên giàu mạnh. Hơn nữa, Diên Vương đã cho thấy hiệu quả của việc cải cách. Nhắc đến minh vương, Tông Vương của Tấu quốc cũng rất tài giỏi, ngài đã biến Tấu quốc thành một đất nước hòa bình và tự do. Nhạn quốc, đúng như cô nói, quả là một quốc gia phồn vinh.”

“Ừ.”

“Ah, phủ hương kia rồi.”

Nhạc Tuấn chỉ vào một tòa nhà lớn bằng gạch. Vách tường và mái nhà được trang trí theo kiểu Trung Hoa nhưng lại được xây theo kiểu Tây Dương, tuy nhiên, trông sự phối hợp này vẫn rất hài hòa. Nội thất bên trong cũng theo kiểu Đông-Tây kết hợp.

Vừa ra khỏi đó, Yoko đã thốt lên: “Nơi này tuyệt quá!”

Nhạc Tuấn gật đầu: “Tôi biết rằng Xảo quốc đôi xử rất tệ với hải khách nhưng không ngờ rằng ở Nhật quốc này lại khác đến vậy.”

Yoko đồng ý với cậu. Cô ngắm nhìn chiếc thẻ bài bằng gỗ mà chính quyền cấp cho. Mặt trước có một đốm đỏ với dòng chữ bằng mực đen: “Được cấp phép ở thành Điều Hào, hương Thủ Dương, quận Bạch, Trinh châu.” Phía sau là tên, địa chỉ nhà ở Nhật Bản, nghề nghiệp và thông tin cá nhân của cô, điều khiến cô ngạc nhiên nhất là có cả mã thư tín và mã vùng.

“À, Yoko, mã thư tín và mã vùng là gì?”

Quan sai cũng đã hỏi như vậy, ngay cả ông cũng không biết. “Chỉ cần tuân theo quy định.” ông vừa nói vừa mở một quyển sổ to lấy ra từ một chồng sách theo phong cách Nhật Bản. Yoko thấy ông điền vào các cột gì đó rồi mới đưa cô tấm thẻ bài.

“Mã thư tín, hay còn gọi là mã zip là một dãy số phía sau địa chỉ nhà khi mình gửi thư. Mã vùng là mã số vùng phải bấm trước khi gọi điện thoại liên tỉnh.”

“Điện thoại?”

“Nó là một công cụ giúp mình có thể nghe tiếng nói của một người ở xa.”

“Không ngờ ở Yamato lại có mấy thứ như vậy? Mà làm sao ông ta biết mà hỏi.” Nhạc Tuấn lay lay mấy sợi râu rồi lại nói tiếp: “Chắc là do nếu không phải là một người Nhật Bản thật sự thì sẽ không biết mấy thứ này, nó giúp việc quản lý tốt hơn. Hơn nữa, cũng có người giả làm hải khách.”

Yoko vừa cười vừa đưa cậu xem tấm thẻ bài và nói: “Chắc cũng có chuyện đó.”

Tấm thẻ bài này tựa như thấy giấy căn cước, chỉ có giá trị ba năm. Trong ba năm ấy, một hải khách sẽ phải tìm ra cách ổn định chỗ ở và công ăn việc làm, sau thời gian ấy, tên người đó sẽ được ghi vào sổ hộ tịch. Trong ba năm đầu ở Nhật quốc, hải khách sẽ được đến trường và chữa bệnh miễn phí. Hơn nữa, lấy được thẻ bài thông hành rồi thì có thể xin trợ cấp từ Ngân hàng Giới Thân để trang trải sinh hoạt phí.

“Tuyệt quá!”

“Ừ.”

Xảo quốc nghèo khó còn Nhật quốc thì giàu mạnh, như vậy Diên Vương chắc là rất bận rộn, không có nhiều thời gian tiếp kiến từng người một. Nhạc Tuấn nói cô có thể nhờ ông ấy giúp. Cô vẫn nghi ngờ về sự thuận lợi của chuyến đi lần này, thật ra cô nghi ngờ rất nhiều thứ nhưng lần này cô tin tưởng rằng mình sẽ không bị cự tuyệt và trừng phạt.

—

[1] Trường hợp này cũng tương tự như Nhật quốc – Diên Vương, Đới

quốc – Thái Vương và Xảo quốc – Xác Vương, vua của Tấu quốc được gọi là Tông Vương, ở đây là chữ ‘Tấu’ (奏) có nghĩa là ‘biểu diễn’ hoặc ‘Tấu’ trong ‘tấu nhạc’ còn chữ ‘Tông’ (宗) trong ‘tổ tông’. Cả ‘Tấu’ và ‘Tông’ đọc theo âm Hán-Nhật đều là ‘Sou’.

6.6 Đúng như Nhạc Tuấn nói, trên đường quả là có rất nhiều bán thú. Nhìn những con thú đi bằng hai chân xen lẫn giữa dòng người khiến Yoko không khỏi buồn cười. Thậm chí có con còn ăn mặc như người bình thường làm cô khó khăn lắm mới nhìn cười được.

Trong khi chờ cô ở đây, Nhạc Tuấn cũng đã kiếm được công việc dọn dẹp thuyền bè ở bên cảng, trông bộ dạng cậu khi nói về chuyện ấy rất vui vẻ. Tuy nhiên, sau khi gặp lại Yoko thì cậu cũng xin nghỉ công việc đầu tiên của mình. Yoko có bảo rằng cô ở Điều Hào đợi thêm một thời gian nữa cũng không sao nhưng Nhạc Tuấn nói rằng khi xin việc, cậu đã nói với người quản lý rằng mình sẽ chỉ làm cho đến khi người cậu đang đợi đến đây và họ cũng không có vấn đề gì đối với chuyện này.

Ngày hôm sau, Yoko và Nhạc Tuấn lên đường đi Quan Cung. Lộ phí của hai người cũng không nhiều lắm nhưng cộng với khoản tiền trợ cấp của Yoko thì cũng giúp cả hai ăn ở thoải mái hơn một chút. Ban ngày thì đi đường, đêm đến nghỉ lại tại các thành trấn. Tất cả thành trấn ở Nhạn quốc này đều rất rộng lớn, cùng một giá tiền như ở Xảo quốc mà phòng trọ tốt hơn nhiều. Thường thì họ đến nơi vào buổi chiều, tìm một quán trọ và ra ngoài tham quan một chút vào ban đêm. Nhạc Tuấn rất thích dạo tới dạo lui ở các cửa hàng.

Đó là một chuyến đi rất êm ả, không ai săn đuổi Yoko nhưng cô vẫn có chút giật mình mỗi khi nhìn thấy quan binh hoặc lính gác, một thời gian sau mới quen hẳn việc này. Bởi vì họ không rời thành khi đêm đến nên cô cũng không biết yêu quái có xuất hiện hay không, nhưng nghe những người dân ở đây nói lại thì đi đường vào ban đêm cũng rất hiếm khi đụng phải yêu quái.

Cho đến giữa cuộc hành trình, mười một ngày sau khi rời khỏi Điều Hào, đi được một phần ba đoạn đường đến Quan Cung, trong Yoko đang tắm thì Nhạc Tuấn ra ngoài thu thập tin tức, cậu đem về thông tin của một hải khách. Dù rằng Nhạc Tuấn có nói giờ sang Nhạn quốc rồi thì Yoko cũng không cần phải cải nam trang nữa nhưng cô vẫn thích mặc quần áo nam vì chúng thoải mái hơn những bộ áo dài và rườm rà của nữ giới. Vì vậy, mọi người đều tưởng lầm cô là một thiếu niên, nhưng cũng bởi vậy, cô không thể dùng nhà tắm công cộng của khách sạn, nên đành xách nước lên phòng mà tắm rửa. Để tiết kiệm tiền cho một cuộc hành trình dài nên cả hai thường chỉ thuê chung một phòng, mỗi lần tắm rửa Yoko đều đuổi Nhạc Tuấn ra ngoài, điều này khiến cậu cảm thấy thật phiền phức.

Cô đổ đầy nước nóng vào bồn tắm và gọi đầu. Đạt Tỷ đã giúp cô

nhuộm tóc bằng rễ cây khi vừa đến thế giới này, thời gian qua, tóc cô cũng dài ra rất nhiều. Yoko nhớ lại xem khi ấy mẹ ta đã làm như thế nào và ra ngoài tìm loại rễ cây ấy rồi thử tự nhuộm tóc nhưng không biết do làm sai phương pháp hay kiếm nhầm loại rễ cây mà phần nhuộm càng lúc càng mất màu, để lộ ra màu tóc đỏ rực thật sự của cô. Cô đã bắt đầu quen với mái tóc này nhưng vẫn còn có chút giật mình mỗi khi soi gương, tuy nhiên, gương mặt này trông cũng rất dễ nhìn. Cô tắm rửa và thay đồ, càng lúc càng quen với cuộc sống ở đây.

Lúc này Nhạc Tuấn đã về, cậu kể cho Yoko nghe về người hải khách ấy.

“Nghe nói có một hải khách sống ở Phương Lăng, thủ phủ của hương này. Trên đường đi chúng ta sẽ ngang qua nơi ấy.”

Yoko nhìn xuống một lúc lâu rồi lại nhìn ra ngoài.

“Vậy à...” Cô trả lời.

Cô không muốn gặp người ấy, gặp một đồng hương để rồi chuốc lấy nỗi thất vọng còn tệ hơn.

“Nghe nói ông ta tên là Bích Lạc Nhân.”

“Bích Lạc Nhân?”

“Ừ, hình như là dạy học ở một trường nào đó của hương.”

Nếu vậy, đó không phải lão già cô từng gặp, nhưng điều đó không có nghĩa cô sẽ không gặp lại hắn ở đây, vì vậy, Yoko chỉ yên tâm hơn một chút.

“Chúng ta đi gặp ông ấy nhé?” Nhạc Tuấn nhìn cô bằng ánh mắt hy vọng.

“Ừ, nghe cũng được.”

“Đi không?”

“Tất nhiên là đi rồi.”

Ngày hôm sau, họ tiếp tục cuộc hành trình đến Quan Cung, điểm đến kế tiếp là ngôi trường ở thành Phương Lăng. Trường huyện gọi là *tự học* còn trường hương gọi là *trường học*. Ở Nhạn quốc, học sinh muốn vào đại học quận, hay còn gọi là *thượng trường*, thì phải học qua trường hương hoặc cao đẳng vùng, còn gọi là *trường tự*.

Vị giáo sư Bích Lạc Nhân này dạy học ở một trường tự và sống trong trường. Quấy rầy một giáo sư mà không báo trước là một việc không hay, vì vậy, họ viết thư xin gặp ông rồi gửi đến trường trước. Sáng hôm sau, thư trả lời từ giáo sư Bích được gửi thẳng đến quán trọ, người đưa tin trả lời rằng phía trường đồng ý và hướng dẫn hai người đến gặp giáo sư. Khu trường học ở Phương Lăng nằm phía bên trong tường thành, được xây dựng theo lối kiến trúc Trung Quốc với những khuôn viên rộng lớn, khiến những ngôi trường ở đây trông giống đồn điền hơn trường học. Yoko và Nhạc Tuấn được đưa đến một ban công để chờ, giáo sư Bích cũng vừa đến.

Ông nói: “Đề nghị vị đợi lâu, tại hạ họ Bích.”

Tuổi của ông tương đối khó đoán, khoảng từ ba mươi đến năm mươi, trông ông vừa già lại vừa trẻ. Một nụ cười ôn hòa nở trên gương mặt không nếp nhăn của ông, khí chất của vị giáo sư này khác hẳn lão già Matsuyama Seizo, Yoko thầm nghĩ.

“Xin hỏi giáo sư có nhận được thư của chúng tôi không?” Nhạc Tuấn nói. “Đã tạ giáo sư đã thu xếp công việc, dành chút thời gian quý báu để tiếp kiến chúng tôi.”

Ông Lạc Nhân mỉm cười khi thấy Nhạc Tuấn nói chuyện trịnh trọng như vậy.

“Xin đừng câu nệ.”

“Vâng...” Nhạc Tuấn nhẹ nhàng lắc lư đôi tai rồi nhìn về phía Yoko.

“Đây chính là vị hải khách tại hạ đã nhắc đến.”

Ông vui vẻ đáp lại: “Tất nhiên, nhưng trông các hạ không giống một hải khách lắm.”

Nói rồi ông lại nhìn về phía Yoko.

“Có lẽ vậy.” Cô nói.

Ông cười: “Ít ra thì cũng không hẳn tại hạ chưa từng thấy qua màu tóc này ở Nhật Bản.”

“À...”

Yoko nhìn vào mắt ông rồi bắt đầu kể lại hoàn cảnh của mình. Cô không biết vì sao khi đến đây, dung mạo của cô đột nhiên thay đổi, không phải chỉ là mái tóc, ngay cả gương mặt, thân hình và giọng nói cũng đều đổi khác.

Sau khi cô giải thích xong, ông Lạc Nhân gật đầu: “Vậy các hạ là một *thai quả*.”

“Tôi ư?” Yoko tròn mắt. “*Thai quả*?”

“Khi một cơn thực xảy ra, thế giới bên này và bên kia bị trộn lẫn. Con người từ bên kia được đưa đến đây và *noãn quả* từ đây được đưa sang bên kia.”

“Xin lỗi, tôi không hiểu lắm.”

“Khi một người được đưa đến đây từ Nhật Bản hoặc Trung Quốc qua một cơn thực thì cùng lúc đó, một *noãn quả* cũng được mang đến thế giới bên kia. *Noãn quả* cũng tương tự như *thai nhi*, ở thế giới bên kia, *noãn quả* kí sinh vào buồng trứng của một phụ nữ. Đứa trẻ được sinh ra từ sự kết hợp ấy gọi là *thai quả*.”

“Vậy ý của giáo sư là... tôi chính là một *thai quả*?”

Lạc Nhân gật đầu: “*Thai quả* là một phần của thế giới này, dung mạo hiện giờ chính là dung mạo thật sự mà Thiên Đế đã ban cho các hạ.”

“Nhưng khi tôi còn ở bên kia...”

“Nếu các hạ được sinh ra như thế này thì sẽ khiến mọi người hoảng sợ, vì vậy, các hạ sẽ trông giống như song thân của mình.”

“Vâng, mọi người đều bảo tôi rất giống bà nội.”

“Đó là ‘vỏ bọc’, như một lớp da thứ hai hình thành trong bụng mẹ để khi thai quả được sinh ra ở thế giới bên kia sẽ trông bình thường. Tôi cũng đã từng nghe qua chuyện thai quả thay đổi dung mạo khi về lại thế giới này.”

Những lời này quả thật rất khó hiểu với Yoko. Chẳng phải ý ông ta nói rằng Nhật Bản vốn không phải là quê nhà thật sự của cô, cô làm sao chấp nhận được việc này. Tuy nhiên, có một phần trong lòng cô nói rằng cô không thuộc về thế giới bên kia ấy, vì vậy cô chưa từng cảm thấy được về nhà mỗi khi ở nhà. Tự dung cô cảm thấy những suy nghĩ ấy thật êm ái nhưng cũng thật đau xót.

6.7 Yoko suy nghĩ một lúc về bản thân mình và thế giới này. Cô quay lại nói với Lạc Nhân: “Thưa giáo sư, thầy cũng là một thai quả ư?”

Ông lắc đầu và cười nói: “Tại hạ chỉ là một hải khách bình thường. Tại hạ lớn lên ở Shizuoka và theo học Đại học Tokyo. Năm ấy, tại hạ định trốn khỏi giảng đường Yasuda^[1] bằng cách bò xuống dưới gầm bàn sát cửa, nhưng khi vừa ra được ngoài thì đã thấy mình bị đưa đến thế giới này.”

“Giảng đường Yasuda...?”

“Các hạ có biết chuyện ấy không? Năm đó, sự kiện này đã gây chấn động lớn, chắc đến giờ vẫn còn lưu một vết nhơ vào trong sử sách.”

“Thật ra tôi cũng không rõ lắm.”

“Tại hạ cũng vậy. Chuyện xảy ra vào chiều ngày 17 tháng 1 năm 1969, về sau thì tại hạ cũng không rõ.”

“Chuyện ấy diễn ra trước khi tôi sinh ra.”

Ông Lạc Nhân cười khỏ: “Ra đã nhiều năm trôi qua đến vậy. Tại hạ ở đây cũng đã lâu lắm rồi.”

“Vậy thầy đã ở đây lâu rồi sao?”

“Đúng vậy. Năm ấy, tại hạ trôi dạt vào Khánh quốc. Sáu năm trước, tại hạ chuyển đến Nhật quốc này. Còn về ngành dạy học thì có thể xem tại hạ là giáo sư khoa học.” Rồi ông cười nói: “Mà cũng không quan trọng lắm, chẳng phải nhị vị có chuyện gì muốn hỏi tại hạ sao?”

Yoko đi thẳng vào vấn đề: “Thưa giáo sư, có cách nào về Nhật Bản không ạ?”

Sau khi đắn đo một lúc, Lạc Nhân hạ giọng: “Không một người bình thường nào có thể vượt qua Hư Hải, đó là chuyến đi một chiều, một khi đã đến đây thì không ai có thể trở về.”

Yoko thở dài: “Vậy à?” Dù gì cô cũng đoán trước được câu trả lời này.

“Xin lỗi vì đã không giúp được các hạ nhiều hơn.”

“Không, không sao. Tôi còn một câu hỏi nữa, hơi kỳ quái một chút...”

“Xin các hạ cứ mở lời.”

“Tôi có thể hiểu được ngôn ngữ của thế giới này.”

Lạc Nhân nghiêng đầu qua một bên, tỏ vẻ không hiểu lắm.

“Lúc đầu tôi cũng không nhận ra sự khác biệt, cứ tưởng mọi người đều nói tiếng Nhật, những chỗ mà tôi không hiểu chỉ là những khái niệm đặc thù. Và rồi tôi gặp một hải khách già ở Xảo quốc, đó là lần đầu tiên tôi nhận ra ở đây không ai nói tiếng Nhật cả, nhưng tôi lại không gặp vấn đề gì về mặt giao tiếp, dù rằng tôi chỉ nói được tiếng Nhật thôi. Tôi cũng không hiểu chuyện này cho lắm.”

Lạc Nhân tò mò nhìn Nhạc Tuấn, khi Nhạc Tuấn gật đầu thì ông suy nghĩ hết một lúc lâu.

“Có lẽ các hạ không phải người bình thường.”

Quả nhiên. Yoko thâm nghĩ.

“Khi tại hạ mới đến đây, quả thật đã gặp rất nhiều khó khăn về mặt ngôn ngữ. Tại hạ biết rằng tiếng nói ở đây tương tự như hệ thống ngôn ngữ của Trung Quốc và một ít từ vựng tiếng Hoa học được đã giúp tại hạ rất nhiều. Tại hạ đã phải giao tiếp suốt một khoảng thời gian dài qua bút đàm cho đến khi bắt đầu quen với việc sử dụng Hán văn cổ điển. Nhưng cho dù biết một ít tiếng Hoa thì năm đầu tiên cũng rất khó khăn. Ai đến đây cũng vậy, thai quả cũng không ngoại lệ. Tại hạ cũng có nghiên cứu thêm về hải khách và tất cả bọn họ đều gặp phải rào cản lớn về mặt ngôn ngữ. Vì vậy, tại hạ cho rằng các hạ không phải là một hải khách bình thường.”

Yoko lặng lẽ nắm lấy cánh tay mình.

Lạc Nhân nói tiếp: “Tại hạ nghe nói chỉ có tiên nhân và yêu quái mới không gặp trở ngại về ngôn ngữ. Nếu quả thật không vướng phải vấn đề này thì các hạ chắc chắn không phải là người bình thường mà là tiên nhân hoặc yêu quái.”

“Vậy... cũng có thai quả yêu quái sao?”

Lạc Nhân gật đầu, nụ cười trên môi ông biến mất.

“Tại hạ cũng từng nghe qua chuyện này, quả thật cũng có trường hợp như vậy. Tuy nhiên, điều này đồng nghĩa với việc có cách để các hạ trở về.”

Yoko ngẩng đầu lên và nói: “Có thật không?”

“Có thể. Tiên nhân và yêu quái có thể vượt qua Hư Hải. Tại hạ không thể làm thế nên không thể trở về, nhưng các hạ thì khác. Vì vậy, các hạ nên xin yết kiến Diên Vương.”

“Nếu gặp được Diên Vương, ngài sẽ giúp tôi ư?”

“Có lẽ bệ hạ sẽ tác thành cho các hạ. Tuy rằng cơ hội rất nhỏ, nhưng thử qua còn hơn không.”

“Vâng ạ.” Yoko gật đầu, chuyển ánh mắt nhìn xuống đất. “Có lẽ tôi quả thật không phải con người.”

Cô cười khẽ, Nhạc Tuấn lập tức lên tiếng trách mắng: “Yoko.”

Cậu kéo tay áo cô lên, để lộ bàn tay phải.

“Trước giờ tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ quái. Lẽ ra ở giữa bàn tay cô ấy

phải có một vết sẹo dài, dấu vết của vết thương nặng khi bị yêu quái tấn công. Nhưng giờ thậm chí còn không nhìn thấy được vết tích của chỗ bị thương.”

Nói rồi Nhạc Tuấn nhẹ nhàng mở tay cô ra, để lộ lòng bàn tay, mấy sợi râu của cậu khẽ rung rinh. Vết thương này Nhạc Tuấn đã đích thân chữa trị và băng bó, cậu hiểu rõ hơn ai hết nó nghiêm trọng đến chừng nào.

“Còn nhiều vết thương nữa nhưng tất cả đều đã lành hẳn rồi. Hơn nữa, những thương thế kia quá nhẹ so với những vết thương bình thường do yêu quái gây ra, ngay cả bị cắn cũng không có dấu răng. Không biết vì sao cơ thể cô ấy hồi phục rất nhanh.”

Yoko mỉm cười, nghe chuyện cơ thể mình kỳ lạ ra sao, tự dung cô thấy có chút buồn cười.

“Bởi vì tôi là yêu quái, nên yêu quái mới săn đuổi tôi.”

Lạc Nhân nhíu mày: “Yêu quái săn đuổi các hạ ư?”

Nhạc Tuấn trả lời giúp cô: “Đúng vậy.”

“Không thể nào!”

“Trước đây tại hạ cũng nghĩ thế, nhưng Yoko đi đến đâu thì yêu quái xuất hiện đến đó. Tại hạ từng chứng kiến cô ấy bị cổ điểu tấn công.”

Lạc Nhân xoa xoa trán: “Gần đây, tại hạ có nghe nói yêu quái bỗng dung xuất hiện rất nhiều ở Xảo quốc. Ý các hạ là vì cô ấy ư?”

Nhạc Tuấn miễn cưỡng nhìn Yoko.

Cô gật đầu và bắt đầu kể lại chuyện ấy: “Tôi cũng nghĩ thế. Tôi đến đây khi trốn thoát khỏi một con cổ điểu.”

“Các hạ chạy trốn một con cổ điểu đến thế giới này ư? Từ thế giới bên kia?”

“Vâng, một người tên gọi Cảnh Kỳ đã đưa tôi đến đây, tôi cũng nghĩ anh ta là yêu quái, anh ấy bảo là để bảo vệ tôi nên mới mang tôi sang thế giới này.”

“Vậy hiện tại anh ta ở đâu?”

“Tôi không biết. Khi chúng tôi vừa đến đây thì bị yêu quái tấn công nên thất lạc nhau. Từ lúc ấy, tôi chưa từng nghe qua tin tức gì về anh ấy, mà cũng có thể anh ta chết rồi.”

Lạc Nhân bóp trán, suy nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Không, không thể được!”

“Nhạc Tuấn cũng nói vậy.”

“Yêu quái cũng chỉ là một loại dã thú thôi. Chúng từng kéo bầy tấn công con người nhưng chưa bao giờ săn đuổi cá biệt một người nào đó. Hơn nữa, chúng sẽ không vượt Hư Hải chỉ để làm chuyện như vậy. Về mặt bản chất, có thể xem chúng tương tự như hổ sói.”

“Vậy có ai huấn luyện yêu quái như hổ không?”

“Không ai có thể thuần phục yêu quái. Tiểu thư Yoko, chuyện cô đang

nói đến thật sự rất hệ trọng.”

“Quan trọng đến như vậy ư?”

“Có lẽ phát sinh một lý do gì đó khiến yêu quái tấn công cô, hoặc cũng có thể có ai đó sai khiến chúng nó tấn công cô. Nhưng nếu không sớm tìm cách giải quyết chuyện này thì có thể khiến vương quốc này gặp nguy hiểm.”

Rồi ông nhìn Yoko, tiếp lời: “Nếu như cô quả thật là yêu quái thì mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều. Tại hạ có nghe qua chuyện yêu quái cũng có con sông riêng lẻ, khi bị dồn vào đường cùng, chúng có thể ăn thịt nhau để sống còn. Nhưng...”

“Yoko nhìn thế nào cũng không giống yêu quái.” Nhạc Tuấn nói.

Lạc Nhân cũng gật đầu, tỏ vẻ tán thành: “Cũng có người trở thành yêu quái, nhưng tại hạ không nghĩ là họ bị biến đổi hoàn toàn. Hơn nữa, bản thân bọn họ cũng không nhận thức được chuyện ấy.”

Yoko cười khò: “Nhưng cũng không có nghĩa là chuyện ấy không xảy ra.”

Lạc Nhân lắc đầu: “Không, không, cô không thể là yêu quái.” Rồi ông đứng lên. “Cô nên xin yết kiến hoàng thượng bệ hạ. Tại hạ sẽ chuyển lời đến quan địa phương trước, nhưng cô nên trực tiếp đến Quan Cung. Sau khi đến đó thì phải lập tức cầu kiến Huyền Anh cung và kể cho họ nghe chuyện này. Cô là chìa khóa của mọi thứ, tại hạ chắc chắn bệ hạ sẽ đồng ý gặp cô.”

Yoko cũng đứng dậy, cúi người hành lễ thật sâu.

“Xin cảm ơn giáo sư.”

“Nếu khởi hành ngay lập tức thì có thể đến được thành tiếp theo vào tối nay. Xin hỏi nhị vị có mang theo hành lý không?”

“Tất cả đều ở đây.”

“Nếu vậy thì xin để tại hạ tiễn nhị vị đến cổng thành.”

Nói rồi ông đưa Yoko và Nhạc Tuấn đến cửa trường.

“Có thể cũng không giúp được gì cho nhị vị nhưng tại hạ cũng sẽ cố hết sức xin yết kiến hoàng thượng. Từ giờ cho đến khi làm rõ mọi chuyện, có thể sẽ hơi hụt hẫng một chút nhưng khi mọi thứ ổn định lại, tại hạ tin chắc bệ hạ có thể sẽ tìm được cách đưa tiểu thư Yoko trở về.”

Yoko nhìn Lạc Nhân: “Còn giáo sư thì sao?”

“Sao?”

“Giáo sư có muốn xin hoàng thượng đưa về Nhật Bản không?”

Lạc Nhân cười khò: “Tại hạ không có tư cách gặp hoàng thượng, bệ hạ không có nhiều thời gian để lo chuyện của tất cả hải khách.”

“Nhưng...”

“Không. Nếu cầu xin thì có lẽ bệ hạ cũng sẽ chịu cho tại hạ yết kiến, nhưng tại hạ không có hứng thú đối với việc ấy.”

“Không có hứng thú?”

“Tại hạ đã quá mệt mỏi với thời đại và rất hạnh phúc khi đến thế giới

này, hiện giờ tại hạ đã không còn lưu luyến gì đất nước ấy nữa. Tại hạ cũng đã từng nghĩ đến chuyện xin yết kiến bệ hạ, mong người giúp tại hạ trở về nhưng rồi lại nhận ra rằng mình đã yêu quý thế giới này và không còn muốn quay về nữa.”

“Dù thế nào mình cũng vẫn muốn trở về.” Yoko thì thầm với bản thân, đột nhiên một cơn nhớ nhà trào ra.

“Xin bảo trọng, mong nhị vị sẽ thành công.”

“Ít ra thì chúng ta có thể nói tiếng Nhật từ đây đến công thành.”

“Không cần thiết.” Lạc Nhân cười. “Đó là nơi tại hạ đã thất bại và bỏ trốn.”

—

[1] **Sự kiện giảng đường Yasuda** của Đại học Tokyo: Năm 1968-1969, một số sinh viên Đại học Tokyo, một trong những trường đại học hàng đầu của Nhật Bản, đã bạo động để phản đối chính phủ Nhật Bản, tạo nên chuỗi sự kiện “Tranh chấp Today”. Tháng 1/1969, một nhóm sinh viên quá khích đã cố thủ trong giảng đường Yasuda cho đến khi cảnh sát ra tay can thiệp giải tán, sự kiện này được gọi là “Sự kiện giảng đường Yasuda”.

Chương VII

7.1 **Y**oko và Nhạc Tuấn đi thật nhanh, vừa đến thành tiếp theo cũng là lúc cửa thành đóng lại. Sáng hôm sau, họ khởi hành ngay khi cánh cổng thành vừa mở ra. Yoko cũng không hiểu lắm chuyện này là thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt của giáo sư Bích Lạc Nhân và Nhạc Tuấn thì rõ ràng mọi chuyện rất hệ trọng.

Trên đường đi, cô hỏi: “Không biết tụi mình có gặp được Diên Vương không nhỉ?”

Nhạc Tuấn đung đưa mấy sợi râu, trả lời: “Tôi cũng không biết. Tôi chưa bao giờ được diện kiến một vị quốc vương nên cũng khó mà nói được. Tự dưng xin gặp hoàng thượng chắc là rất khó khăn.”

“Ừ, vậy cậu định làm thế nào?”

“Trước khi đến Quan Cung, chúng ta sẽ đi qua các quận hoặc châu, khi ấy tôi nghĩ mình nên báo cho quan địa phương trước. Hay chúng ta thử xin cầu kiến *Đài phụ* xem sao.”

“Đài phụ?”

Nhạc Tuấn gật đầu, dùng ngón tay viết Hán tự lên không trung.

“Đài phụ là cố vấn của quốc vương, còn được gọi là *Tể phụ*, là một tước vị. Quan Cung ở Tịnh châu, châu hầu của Tịnh châu cũng chính là Đài phụ.”

Yoko vẫn còn ngơ ngác nhìn vào chỗ mấy ngón tay của Nhạc Tuấn đã viết chữ ‘Đài phụ’.

Cô nói: “Nghe quen lắm, chắc chắn tôi đã từng nghe qua từ này.”

“Tất nhiên rồi.”

“Không, là ở thế giới bên kia. Đã lâu lắm rồi.”

Cô nghĩ lại xem mình đã từng nghe ai đó gọi “Đài phụ.” ở đâu.

“Đúng rồi, bọn họ gọi Cảnh Kỳ như vậy.”

Nhạc Tuấn chớp chớp mắt ngạc nhiên: “Đài phụ? Cảnh Kỳ?”

“Ừ, anh ta là người đã mang tôi đến đây và trao cho tôi thanh kiếm này.” Yoko cười. “Anh ta cứ bảo rằng anh ấy là thuộc hạ còn tôi là chủ nhân. Nhắc lại mới nhớ, trông anh ta có vẻ nghiêm túc lắm.”

“Chờ chút!” Nhạc Tuấn giơ tay lên, ngay cả đuôi cậu cũng dựng đứng lên như muốn ngăn Yoko lại. “Cảnh Kỳ? Họ gọi Cảnh Kỳ là Đài phụ?”

“Ừ. Ừa, cậu biết anh ta à?”

Nhạc Tuấn lắc đầu liên tục, kéo theo mấy sợi râu đung đưa không ngừng.

“Cô là chủ nhân của Cảnh Kỳ...”

Cũng lâu lắm rồi...

Yoko thầm nhủ với mình. Cô nhớ lại mọi chuyện như lật lại một quyển album ảnh. Cô ngây người một lúc lâu, đến khi hoàn hồn lại thì thở dài và thấy Nhạc Tuấn đã lùi lại vài bước, ngạc nhiên nhìn cô, trông cậu như mất hết cả hồn vía.

“Này, cậu làm sao vậy?” Yoko quay đầu nhìn Nhạc Tuấn.

“Tôi...” Nhạc Tuấn lấp bắp nhìn cô. “Nếu cái anh Cảnh Kỳ của cô được gọi là Đài phụ thì anh ta chính là Cảnh Đài phụ.”

“Vậy thì sao?”

Trông bộ dạng Nhạc Tuấn rất kỳ lạ.

“Cảnh Kỳ là Cảnh Đài phụ thì có gì không ổn à?”

Nhạc Tuấn ngồi xuống ven đường và vẫy tay với Yoko, ra hiệu cho cô cũng ngồi xuống. Sau khi cô ngồi xuống kế bên thì cậu lại lặng người đi nhìn cô một lúc lâu.

“Vậy Cảnh Kỳ là ai và là người như thế nào?”

“Chuyện này thật sự rất rất hệ trọng, Yoko.”

“Tôi không hiểu.”

“Tôi sẽ cố gắng giải thích. Bình tĩnh nghe tôi nói nhé.”

Yoko cảm thấy khó chịu, cô gật đầu rồi tỏ vẻ nghiêm túc nhìn Nhạc Tuấn.

“Nếu sớm biết cô đang nói đến Đài phụ thì mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều. Cô cũng đã không phải chịu khổ nhiều như vậy.”

“Nhạc Tuấn, cậu đang nói gì thế?”

“Đài phụ cố vấn của hoàng đế đương triều. Và cô nói tên anh ta là Cảnh Kỳ phải không? Nếu vậy thì anh ấy chính là Cảnh Đài phụ, chỉ có thể là như vậy.”

“Ừ, rồi sao nữa?”

Nhạc Tuấn rung rinh mấy sợi ria, đột nhiên đặt tay lên vai Yoko, nhưng rồi nghĩ lại nên rút tay lại.

“Có nghĩa là anh ta không phải con người, cũng không phải yêu quái, mà là một... kỳ lân.”

“Kỳ lân?”

“Ừ, kỳ lân. Là thần thú cao quý nhất, tuy Đài phụ có thể biến thành hình người nhưng ngài vẫn là một kỳ lân. Cảnh Kỳ là Cảnh kỳ lân, đó không phải tên ngài, mà là tước vị, có nghĩa là kỳ lân của Khánh Đông quốc^[1].”

“Ừ.”

“Khánh quốc ở phía Đông Thanh Hải, giữa Xảo và Nhạn quốc, có khí hậu ôn hòa, vốn là một quốc gia rất dễ sống.”

“Nhưng chẳng phải ở đó hiện đang có nội loạn sao?”

Nhạc Tuấn gật đầu. “Năm ngoái, quốc vương của nước ấy băng hà, tân

vương vẫn chưa lên ngôi. Một quốc vương có thể trấn áp yêu quái và các thế lực thần bí, bảo vệ đất nước khỏi thiên tai. Nếu không có vua, vương quốc sẽ rơi vào loạn lạc.”

“Ừ.”

“Nếu Cảnh Kỳ gọi cô là chủ nhân, thì cô chính là Cảnh Vương.”

“Cái gì?”

“Vua của Khánh đông quốc, Cảnh Vương.”

Yoko ngạc nhiên đến không nói nên lời, cô không biết phải trả lời ra sao.

“Cô là vị vua được chọn để cai trị Khánh quốc.”

“Khoan đã! Tôi chỉ một học sinh trung học bình thường. Ừ, có lẽ trông tôi giống như là một thai quả, nhưng cũng không vĩ đại đến thế.”

“Quốc vương trước khi đăng cơ thì cũng chỉ là một người bình thường, quốc vương không được quyết định bởi xuất thân. Nói đơn giản là việc ấy không liên hệ đến bề ngoài cũng như cá tính bên trong, quan trọng là kỳ lân đã chọn người ấy làm vua một nước.”

“Nhưng, nhưng...”

Nhạc Tuấn lắc đầu rồi nói: “Nếu Cảnh Kỳ đã chọn cô, vậy thì cô chính là Cảnh Vương. Kỳ lân không phục tùng bất kỳ kẻ nào, chủ nhân duy nhất của kỳ lân là quốc vương.”

“Buồn cười...”

“Trời cao đem cành cây trao cho quốc vương. Ba trái cây tượng trưng cho đất đai, vương quốc và vương vị. Đất đai là địa chính và hộ tịch, một đất nước được cai trị bởi vương pháp và vương vị là biểu tượng của công lý và phẩm chất của quốc vương, cũng chính là tượng trưng cho kỳ lân.”

Nhạc Tuấn vừa nói vừa nhìn về phía con đường, điềm đến của họ.

“Cô có thể là một người bình thường, một thai quả bình thường, nhưng cô đã giao ước với kỳ lân của Khánh quốc.”

“Cái gì?”

“Tôi không rõ giao ước ấy thế nào nhưng một quốc vương là thần thánh chứ không phải con người. Từ giây phút cô giao ước với kỳ lân, cô không còn là người bình thường nữa.”

Yoko lục lại ký ức của mình, bỗng dung nhớ ra một chuyện.

Thỉnh quân thượng cho phép...

“Đúng rồi, Cảnh Kỳ có nói... hình như là ‘Thỉnh quân thượng cho phép...’ gì đó, rồi anh ta làm một chuyện kỳ cục lắm, khi ấy tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ.”

Những suy nghĩ cứ xoay trong đầu cô, cái cảm giác ấy. Ngay sau đó, cửa kính đồng loạt vỡ nát, những mảnh kính vụn gim đầy phòng giáo viên, tất cả mọi người đều bị thương trừ cô, ngay cả một vết xây xát cũng không có.

“Có gì lạ à?”

“Anh ta quỳ xuống dưới chân tôi, cúi đầu... sâu đến nỗi trán anh ấy đụng vào bàn chân tôi.”

“Chính là khi ấy.” Nhạc Tuấn chắc chắn.

“Kỳ lân là một sinh vật rất cao quý và kiêu ngạo, chỉ phục tùng mỗi quốc vương và quỳ gối trước chủ nhân của mình.”

“Nhưng...”

“Tôi cũng không thể giải thích hơn cho cô. Cô nên đến gặp Diên Vương và hỏi ngài, tôi chỉ là một bán thú hèn kém, không biết gì về Thiên Giới.”

Nhạc Tuấn cứng rắn nói, cậu nhìn thẳng vào Yoko, mấy sợi râu giật giật rồi rũ xuống.

“Yoko, cô cao quý hơn hẳn tôi.”

“Tôi...”

“Nếu mọi chuyện đúng là như vậy thì lẽ ra tôi không nên là người nói với cô. Mà lẽ ra tôi cũng không nên gọi thẳng tên cô, Yoko.”

Nói xong cậu đứng lên.

“Nếu thế, chúng ta nên xin yết kiến Diên Vương càng nhanh càng tốt. Trước khi đến Quan Cung, tôi nghĩ mình nên báo cho nha môn địa phương cái đã. Dù gì đây cũng là chuyện quốc gia đại sự.”

Cậu xoay người về phía cô, tiếp lời: “Cuộc hành trình này rất gian khổ, tiểu nhân biết Người rất mệt mỏi. Nhưng trước khi đến Quan Cung, chúng ta nên nhờ chính quyền địa phương bảo vệ Người. Cho đến khi nhận được câu trả lời chính thức từ Diên Vương, theo tiểu nhân, chúng ta nên lưu lại tại khách sạn, nếu Người không ngại.”

Rồi cậu cúi người thật sâu, trông rất bi thương.

“Tôi là tôi.” Yoko nói.

“Tiểu nhân không dám.”

“Tôi...” Yoko giận dữ thét lên. “Đủ rồi! Tôi chỉ là tôi thôi. Đừng có tự dung xem tôi như người khác vậy, dù là vua hay hải khách thì cũng chẳng liên quan đến tôi. Nhạc Tuấn, cậu là bạn tôi.”

Nhạc Tuấn vẫn cúi đầu, cái lưng cong xuống trông rất thê lương.

“Có gì khác à? Tôi nghĩ cậu là bạn mình, nếu thành vua mà mất đi một người bạn thì tôi cũng không cần.”

Người bạn thấp bé không nói gì.

“Này, như thế gọi là kỳ thị đấy. Cậu đã không kỳ thị tôi là một hải khách mà giờ lại đi kỳ thị vì tôi là cái gì đại loại như quốc vương ư?”

“Yoko...”

“Tôi không có cao xa gì đâu nhé, là do cậu nghĩ thế thôi. Khoảng cách hiện giờ giữa cậu và tôi nhiều lắm là hai bước chân thôi.”

Nói rồi cô bước đến sát Nhạc Tuấn, tỏ vẻ muốn rút ngắn khoảng cách.

Nhạc Tuấn nhìn Yoko, gãi gãi phần lông trước ngực rồi lại đung đưa mấy sợi râu.

“Phải không, Nhạc Tuấn?”

“Với tôi thì phải ba bước mới đủ.”

Yoko bật cười.

“Tôi sai rồi.” Nhạc Tuấn nắm lấy tay Yoko. “Xin lỗi.”

“Không sao đâu. Tôi là người xin lỗi mới đúng, nếu không vì tôi thì cậu đã không dính vào mấy chuyện rắc rối này.”

Cô bị săn đuổi. Nếu Nhạc Tuấn nói rằng cô là một vị vua thì là đúng. Vậy chuyện cô bị săn đuổi chắc chắn có liên quan đến việc này.

Đôi mắt đen nhánh của Nhạc Tuấn mỉm cười nhìn cô: “Tôi cũng đến đây vì mục đích riêng, cô không nên tự trách mình.”

“Nhưng tôi đã khiến cậu gặp phiền phức.”

“Phiền phức gì chứ. Nếu tôi cho rằng cô phiền phức thì từ đầu đã không đi với cô rồi. Nếu không muốn, tôi có thể về nhà.”

“Tôi còn hại cậu bị thương...”

“Chuyện gì cũng có cái khó khăn, nguy hiểm của nó, nhưng đi cùng cô thì thế cũng đáng.”

“Cậu tốt quá, Nhạc Tuấn.”

“Có lẽ vậy. Nhưng tôi cho rằng mạo hiểm cùng cô lại thú vị hơn yên bình mà không có cô bên cạnh.”

“Này, không lẽ cậu cho rằng chúng ta vẫn gặp nguy hiểm.”

“Dù gì thì tôi cũng đã tính toán không tốt, là lỗi của tôi, không phải cô.”

Yoko không biết trả lời thế nào nên đành gật đầu. Cầm bàn tay nhỏ bé kia, cảm giác áy náy tràn ngập trong lòng cô. Chẳng phải chứa chấp hải khách trong nhà là phạm pháp sao? Nếu lũ yêu quái đang săn đuổi cô cũng tấn công nhà của Nhạc Tuấn sau khi cô rời đi thì sao? Trước khi khởi hành, cậu đã nói với mẹ rằng: “Mẹ rất mạnh mẽ, con tin mẹ sẽ tự bảo vệ được mình.” Những lời ấy chẳng phải ám chỉ việc có thể sẽ có gì không hay xảy ra với bà sao? Yoko vươn tay, ôm lấy bộ lông mềm mại của cậu vào lòng, để mặc Nhạc Tuấn xấu hổ la lối, chống cự. Cô rúc đầu vào một bộ lông màu xám nâu, cảm thấy quả thật vô cùng êm ái như cô đã tưởng tượng.

“Xin lỗi vì đã liên lụy cậu. Cảm ơn.”

“Yoko!”

Cô buông Nhạc Tuấn đang xấu hổ ra.

“Xin lỗi... Chỉ là tôi hơi xúc động.”

“Không sao.” Nhạc Tuấn vụng về vuốt lại bộ lông của mình.

“Nhưng lần sau cô nên cư xử chừng mực hơn.”

“Hả?”

Mấy sợi râu của cậu rũ xuống: “Tôi phải dạy cô một chút về thế giới

này mới được. Hiểu không?”

Giọng cậu có vẻ lo âu, Yoko mặc dù không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu trả lời: “Ừ.”

—

[1] Trường hợp này cũng tương tự như Nhật quốc – Diên Vương, Đới quốc – Thái Vương, Xảo quốc – Xác Vương, và Tấu quốc – Tông Vương trước đây, vua của Khánh quốc được gọi là Cảnh Vương và kỳ lân của Khánh quốc được gọi là Cảnh Kỳ, ‘Khánh’ (慶) có nghĩa là ‘chúc mừng’ và ‘Cảnh’ (景) trong ‘phong cảnh. Cả ‘Khánh’ và ‘Cảnh’ đọc theo âm Hán-Nhật đều là ‘Kei’.

7.2 Sau khi đến thành tiếp theo và thuê được phòng, Nhạc Tuấn lập tức viết thư rồi cả hai cùng chạy đến nha môn để gửi. Nhạc Tuấn nói nếu lá thư này được tiếp nhận thì phúc đáp sẽ được gửi thẳng đến quán trọ. Yoko thì vẫn chưa hiểu lắm tầm quan trọng của việc này, đồng thời, cô cũng chưa tiếp nhận được chuyện mình là một vị vua. Tuy nhiên, cô cũng không ngăn Nhạc Tuấn lại mà luôn phối hợp với cậu.

“Cậu nghĩ mất khoảng bao lâu?”

“Cũng khó mà biết được. Trong thư tôi đã tóm tắt lại tình hình và xin yết kiến Tể phụ, tôi cũng không rõ từ bây giờ đến lúc đến được tay ngài thì mất bao nhiêu thời gian, nhưng trước hết cứ làm những gì có thể đã.”

“Hay tui mình cứ tóm lấy một quan viên rồi cầu xin thử xem?”

Nhạc Tuấn cười: “Làm thế thì bọn họ sẽ tống cổ chúng ta ra ngoài ngay.”

“Nhỡ bọn họ bỏ mặc tui mình thì sao?”

“Nếu vậy chúng ta sẽ kiên nhẫn đến khi có ai đó chú ý đến mình thì thôi. Trong lá thư ấy, tôi đã nói thẳng mọi chuyện.”

“Có thật là tui mình cần phải làm như thế này không?”

“Tôi cũng không còn cách nào khác.”

“Tôi thấy cách này hơi khó.”

“Đành vậy, dù gì người ta cũng là quan quyền cao quý.”

“Hả?”

Bỗng dưng trở thành trung tâm của mọi chuyện quả là một cảm giác rất khó hình dung. Sau khi rời nha môn, thay vì trở lại quán trọ, Nhạc Tuấn lại hướng đến quảng trường.

“Cậu dẫn tôi đi đâu vậy?”

“Đi xem một thứ rất thú vị.”

Nha môn ở trung tâm thành, đối diện quảng trường, Nhạc Tuấn dẫn Yoko băng qua đường trong khi cô cũng không biết mình nên làm thế nào. Cậu dừng lại trước một cửa một tòa nhà được xây bằng đá trắng với phù điêu

màu vàng khắc lên tường, mái nhà lợp bằng gạch men xanh vô cùng lộng lẫy. Đây là thành Dung Xương, vì vậy nên trên cửa tòa nhà có một tấm bảng to đề “Đền Dung Xương”, tất cả thành trấn đều có một đền thờ như vậy ở khu trung tâm.

“Đây sao?”

“Chính là chỗ này.”

“Đền, ở đây thờ thần? Thiên Đế ư?”

“Vào đi rồi sẽ biết.”

Nhạc Tuấn nở một nụ cười khó hiểu. Cả hai từ từ đi vào trong, trước cửa là hai cánh vệ.

“Chúng tôi vào xem thôi.” Nhạc Tuấn nói khi được yêu cầu giấy chứng minh nhân thân.

Sau cánh cổng là một khu vườn nhỏ dẫn đến trung tâm đền. Hoa văn chạm trổ trên cửa rất tinh xảo, cửa chính mở ra, dẫn vào một gian đại sảnh. Bên trong đền không khí vô cùng yên tĩnh, trên tường là một cửa sổ lớn hình tứ giác, nhìn ra vườn. Xung quanh cửa sổ là khu bàn thờ với rất nhiều hoa và nến. Bên dưới, bốn năm cặp nam nữ đang hướng về phía cửa sổ cầu nguyện. Bọn họ đang cầu khẩn cái gì đó ở giữa bàn thờ, nhưng ở đó lại chỉ có một cửa sổ, có gì đó ngoài đó sao? Bên ngoài cánh cửa sổ là sân vườn, ở giữa sân vườn là một thân cây.

“Đó là...”

Nhạc Tuấn nhẹ nhàng kéo tay Yoko, đi về phía bàn thờ. Bên trái và phải bức tường đối diện bàn thờ là hai dãy hành lang dẫn vào bên trong, từ hành lang có thể nhìn thấy sân vườn phủ đầy sỏi trắng. Giữa sân vườn, cô thấy một thứ khiến cô ngạt thở. Đó là một cây màu trắng. Khi còn đi lang thang trong núi, cô vẫn thường trú ngụ dưới những thân cây kỳ lạ này, tuy nhiên, cái cây ở đây thì lớn hơn hẳn. Chiều cao tương đương, nhưng đường kính thân cây lên đến gần hai mươi mét, ngọn cây cách mặt đất khoảng hai mét và cành cây oằn cong đến sát đất, những cành cây màu trắng bạc không có lá, đầu đó thắt một vài chiếc nơ cùng một ít quả cây đang chín. So với cây này, quả của những cây trong núi nhỏ hơn rất nhiều, quả cây này to đến nỗi một vòng tay ôm mới hết.

“Nhạc Tuấn, đây là...”

“*Lý mộc.*”

“*Lý mộc?* Cây kết noãn quả ư?”

“Đúng. Bên trong những trái cây màu vàng kia là một đứa trẻ.”

“Thật ư?”

Yoko sững sốt nhìn cây kỳ lạ kia, cô chưa từng thấy qua loại cây này ở Nhật Bản.

“Yoko, cô biết không, khi cô đang như thế thì một cơn thực đã đem cô đến Yamato.”

“Nghe khó tin thật...”

Những cành cây và trái cây sáng bóng như kim loại.

“Nếu một đôi vợ chồng muốn có con thì họ sẽ đến đền thờ này cầu xin Thiên Đế ban cho một đứa trẻ, rồi đôi vợ chồng ấy thắt một chiếc nơ lên cành cây. Nếu Thiên Đế chấp nhận lời cầu khẩn của họ, một trái cây sẽ mọc ra từ chỗ chiếc nơ kia được thắt vào. Sau mười tháng, trái cây sẽ chín. Khi cha mẹ đến để hái noãn quả, trái cây tự rụng xuống đất. Sau một đêm, noãn quả sẽ nở và đứa trẻ được sinh ra.”

“Như vậy noãn quả không tự rụng sinh ra mà cần phải có cha mẹ cầu xin ư?”

“Ừ. Có những đôi vợ chồng cầu mãi vẫn không được con, cũng có những cha mẹ chỉ được ban cho một đứa trẻ duy nhất. Trời cao sẽ quyết định những người ấy có xứng đáng làm cha mẹ hay không?”

“Tôi cũng vậy sao? Tôi cũng có cha mẹ thắt một chiếc nơ vào thân cây vì mình sao?”

“Ừ. Mất đi noãn quả, chắc hẳn họ đã rất thất vọng.”

“Có cách nào tìm lại họ không?”

“Tôi không biết. Tìm trong sổ sách chắc cũng ra. Nếu tính được thời điểm cô được đưa sang thế giới bên kia rồi so sánh với thời gian và địa điểm diễn ra con thực, sau đó kiểm tra tất cả noãn quả bị cuốn đi vào lúc ấy... Tôi nghĩ sẽ rất khó khăn.”

“Ừ.”

Cô cứ cuốn vào nỗi mong muốn được biết về những con người đã mong mỏi cô, họ là người thế nào? Nếu tìm ra họ cũng đồng nghĩa với việc xác định được nơi cô thật sự được sinh ra. Nếu mọi chuyện diễn ra bình thường, cô đã được sinh ra đâu đó trên thế giới này, trong vòng tay của Hư Hải.

“Thế con cái có giống cha mẹ không?”

“Tại sao con cái phải giống cha mẹ?”

Nhạc Tuấn tỏ vẻ như đó là một câu hỏi rất ngu ngốc khiến Yoko bật cười. Một người phụ nữ với đứa con trông giống như chuột, như vậy chẳng phải còn buồn cười hơn sao.

“Ở thế giới kia, con cái trông giống cha mẹ.”

“Đó là điểm khác biệt. Chẳng phải như vậy rất đáng sợ sao?”

“Cũng khó mà nói được là có đáng sợ hay không.”

“Nếu dưới cùng một mái nhà mà có người giống y chang mình thì thật ra cũng không đáng sợ lắm.”

“Ừ.”

Một đôi vợ chồng trẻ tiến vào sân vườn, họ thảo luận gì đó rồi chỉ vào một cành cây. Sau khi lưỡng lự một hồi, họ thắt một chiếc nơ mỏng và xinh đẹp lên cành cây được chọn.

“Sợi dây nơ kia chắc chắn là do hai vợ chồng tự làm. Khi nghĩ về đứa con mình mong mỏi, họ sẽ đem hết tấm lòng gửi gắm vào chiếc nơ kia.”

“Ồ.” Chuyện này khiến cô cảm thấy thật ám áp. “Khi còn ở trong núi, tôi cũng thấy mấy cây như thế này.”

Nhạc Tuấn nhìn Yoko rồi nói: “*Dã mộc*.”

“Những cây ấy được gọi là dã mộc ư? Trên cành cây cũng có kết trái.”

“Có hai loại dã mộc, một loại sinh ra cây cối, một loại sinh ra động vật.”

Yoko tròn mắt ngạc nhiên. Cô nói: “Cả cây cối và động vật đều được sinh ra như vậy ư?”

“À...”

Nếu trẻ em có thể được sinh ra từ cây thì việc động vật và cây cối cũng được sinh ra bằng cách này cũng không có gì kỳ lạ cả.

“Gia súc cũng được sinh ra từ cây lý mộc riêng của mình. Những người nông dân cầu xin gia súc vào một ngày đặc biệt và theo những quy tắc riêng. Cây cối và muôn thú trên rừng tự sinh trưởng theo cách của chúng.”

“Nhưng chẳng phải việc được sinh ra như thế sẽ rất nguy hiểm cho hạt mầm và con non sao? Ví dụ như một con chim non có thể trở thành bữa tối cho động vật khác.”

“Khi ấy, cha mẹ chúng cũng sẽ đến đón con non của mình. Nếu không thì cho đến khi chúng có thể tự sinh tồn, những con non sẽ sống dưới tán cây. Kẻ thù trong tự nhiên của chúng sẽ không được sinh ra đồng thời, mà cho dù là hai loại động vật đối nghịch thế nào đi chăng nữa, khi ở dưới tán cây, chúng sẽ không đánh nhau. Những người không kịp vào thành khi đêm đến sẽ lên núi tìm một dã mộc để ngủ qua đêm vì ở đó rất an toàn.”

“Ra vậy.”

“Đôi lại, cho dù là một dã thú nguy hiểm đến đâu thì cũng tuyệt đối không đánh giết ở gần dã mộc.”

“Nếu vậy, ra gà không sinh ra từ trứng.”

Nhạc Tuấn nhăn mặt: “Làm sao ăn được một quả trứng mà bên trong có một sinh vật?”

Yoko cười: “Ừ ừ, tôi nghĩ cậu sẽ không ăn.”

“Mỗi khi nói với cô những chuyện này, tôi lại có cảm giác thế giới bên kia thật kỳ lạ.”

“Tôi hiểu. Còn yêu quái thì sao? Cũng có cây sinh ra yêu quái à?”

“Về nguyên tắc là có nhưng chưa ai nhìn thấy loại cây sinh ra yêu quái cả, nhưng nhất định có một nơi tồn tại chúng.”

“Ừ.”

Yoko gật đầu, cô còn vài câu hỏi nữa nhưng không tiện hỏi ở đây nên lại thôi, đại loại như cái loại người đi phố đèn đỏ là ai và nơi đó là nơi như thế nào.

“Sao thế?”

“Không có gì. Cảm ơn vì đã đưa tôi đến đây, tôi đã học được rất nhiều.”

Nhạc Tuấn cười: “Hình như họ xong rồi.”

Đôi vợ chồng trẻ trong sân nhìn về phía cây thân, hai bàn tay nắm lấy nhau.

7.3 Nhạc Tuấn đề nghị nên thuê một căn phòng tốt hơn nhưng Yoko cho rằng như thế rất lãng phí.

“Làm sao Cảnh Vương lại đi ở một khách sạn tồi tàn thế này?”

“Chỉ mình cậu gọi tôi là Cảnh Vương. Bởi vì cậu là bạn tôi nên tôi mới tạm thời tin cậu chứ chẳng có bằng chứng gì cả.”

“Nếu thật thì sao?”

“Nếu vậy thì cũng không liên hệ gì đến việc này.”

“Yoko...”

“Trên người chúng ta chỉ có chừng này tiền, ở thế này là vừa rồi. Cũng không biết chừng nào mới nhận được hồi đáp của triều đình, nếu ở khách sạn tốt hơn thì sẽ hết tiền hồi nào không hay đây.”

“Nhưng cô là Cảnh Vương, cô thậm chí còn không phải trả tiền, có khách sạn dám lấy tiền của một quốc vương không?”

“Ở đây vẫn hơn. Tôi không thích lắm việc ăn ở chùa rồi xù tiền.”

Sau khi tranh luận một hồi, Yoko và Nhạc Tuấn quyết định chọn căn phòng tốt nhất của khách sạn này. Đây là một căn phòng nhỏ, sàn trải bốn tấm thảm tatami, trần cao khoảng ba mét, gồm hai chiếc giường, cửa sổ nhìn ra sân vườn, một chiếc bàn nhỏ được đặt bên cạnh cửa sổ, đây là căn phòng tốt nhất đối với số tiền họ có.

Khi trở về từ ngôi đền thì trời cũng đã về chiều. Đầu tiên, Yoko tắm rửa, thay quần áo và giặt giũ. Mỗi ngày đều được tắm và thay quần áo sạch khiến cô cảm thấy thật sung sướng. Sau đó, cô xuống sảnh, Nhạc Tuấn đang ăn tối trong phòng ăn, không phải bữa ăn mua ven đường mà là một bữa tối đàng hoàng trong phòng ăn, chuyện có phần xa xỉ đối với cô và Nhạc Tuấn. Sau khi dùng cơm xong, Yoko từ từ uống một ngụm trà và định về phòng, bất chợt phía ngoài khách sạn vang lên một tiếng la thất thanh.

Đó không phải một tiếng kêu la bình thường, Yoko vội chụp lấy thanh kiếm rồi chạy ra ngoài, cô vẫn chưa bỏ được thói quen không rời nó nửa bước. Ngoài đường, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, từng đoàn người đổ dồn vào các góc đường và ngõ hẻm để chạy trốn với vẻ mặt kinh hoàng.

“Yoko!”

“Không thể tin được, bọn chúng đuổi cả đến đây à?”

Cô đã từng tin rằng yêu quái sẽ không đuổi giết cô đến tận Nhạn quốc này, nhưng giờ nghĩ lại, chẳng có lý do gì khiến chúng không làm thế cả.

Nhạc quốc vốn ít yêu quái, mỗi đêm họ đều ngủ tại khách sạn và đi đường vào ban ngày, vì thế nên đương nhiên không gặp phải yêu quái. Lẽ ra cô không nên cho rằng chúng chỉ săn đuổi cô trong núi và vào ban đêm, trước giờ cô chỉ gặp may thôi.

“Nhạc Tuấn, vào trong khách sạn đi.”

“Nhưng, Yoko...”

Tiếng kêu la của những người đang chạy trốn nghe thật quen thuộc, tiếng rên bi thảm của những con người bị cái chết đe dọa hòa cùng tiếng khóc của yêu quái, những âm thanh cô đã từng nghe không biết bao nhiêu lần.

Cô rút kiếm ra, nhanh chóng nhét chiếc bao kiếm vào tay Nhạc Tuấn và nói: “Nhạc Tuấn, làm ơn chạy khỏi đây thật nhanh nhé.”

Cậu không trả lời nhưng Yoko cảm thấy sự hiện diện của cậu bên cạnh mình biến mất. Đoàn người đổ đến gần, ở giữa là một bóng đen to lớn như một ngọn đồi nhỏ, trông như một con cạp khổng lồ. *Mã phúc*, cô nghe ai đó hét lên. Yoko hướng mũi kiếm xuống đất, thủ thế, lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng từ các ngọn đèn ven đường, lóe sáng lên. Đoàn người chạy trốn nhanh chóng dạt về hai bên. Con cạp xông đến, dẫm lên những người đang bỏ chạy, theo sau nó là một quái thú khác trông giống như con bò khổng lồ.

“Hai con...”

Cô hơi căng thẳng, đối diện với yêu quái, từ lâu cô đã đánh mất cảm giác sợ hãi, thay vào đó là hưng phấn. Dòng người tràn vào các ngõ hẻm và cửa hiệu hai bên đường, giúp cô tìm ra khoảng trống giữa mình và đối thủ, Yoko chạy về phía chúng, thanh kiếm tập trung vào mục tiêu. Đầu tiên là con cạp, thân hình khổng lồ của con thú nhảy bổ về phía cô, Yoko tránh được vào khoảng khắc cuối cùng rồi đâm vào sau ót nó. Cô lập tức rút kiếm ra, trụ vững lại rồi vung kiếm lên, phóng về phía con bò. Thân thể của chúng đều to lớn, phải tốn nhiều công sức mới chặt đứt được, nhưng chỉ có hai con thì cũng không có gì đáng ngại. Khi cô vẫn đang đối phó với chúng, tiếng Nhạc Tuấn bất chợt vang lên.

“Yoko! *Cầm huyền!*”

Ánh mắt cô nhìn lên, một bầy chim đang lao về phía cô, mười hay hai mươi con, đếm không xuể.

“Cẩn thận đừng để chúng đâm phải! Có độc!”

Yoko chặc lưỡi. Chúng nhỏ con, nhanh nhẹn và rất đông, chuyện này tương đối phiền phức, đuổi chúng lại sắc bén như dao nhọn. Cô hạ hai con rồi ra đòn kết liễu con cạp. Để tránh bị vấp té, cô chạy ngang qua xác con quái vật, dựa lưng vào tường khách sạn để tìm một chỗ dựa vững hơn. Cô chém con bò thêm hai nhát nữa. Nó phát điên lên, mặt đất dưới chân cô càng lúc càng trơn trượt vì máu yêu quái. Ở phía con hẻm nhỏ hẹp và tối tăm còn có một bầy chim, cô không thể trông cậy vào sự giúp đỡ từ các ánh đèn từ

cửa hiệu ven đường, chúng thậm chí không đủ sáng mà còn khiến mọi thứ trở nên mờ ảo hơn trong khi màn đêm ngày càng buông xuống sâu thẳm và đen tối. Trước khi cô kịp nhận ra thì lũ chim đã ở trên đầu cô, từ trong không trung đen thẳm phóng xuống. Cô né về phía đầu con bò, hạ thêm một con chim nữa. Bất chợt, cô nghe tiếng sắt thép cạ vào nhau ken két đến gần.

“Còn nữa à?”

Mồ hôi lạnh đổ trên lưng cô. Khi lũ chim vẫn còn cầm chân cô thì con bò chưa chết hẳn đã trở thành một mối họa lớn. Từ phía con hẻm, một bầy khí lại xông ra. Khoảng khắc ấy khiến cô phân tâm, bất ngờ, chiếc đuôi nhọn của một con chim kè sát vào má phải cô, Yoko lập tức né tránh và bị mất đà. Một con chim khác xông vào, đâm thẳng đuôi của nó vào mắt cô, cô biết mình không còn đủ thời gian để tránh né.

Liệu chúng độc đến đâu?

Mà thôi quên đi, mắt mình mới quan trọng.

Dù không thể nhìn thấy, nhưng mình vẫn có thể chiến đấu.

Không đưa tay lên kịp mắt rồi.

Trong chớp mắt, những ý niệm này đột nhiên vang lên trong đầu cô.

Chết tiệt! Không kịp rồi!

Cùng lúc đó, cô nhắm mắt lại, con chim đang tấn công cô cũng đột nhiên biến mất. Có ai đó đã đến bên cạnh cô và đánh rơi nó, cô không kịp nhìn xem người kia là ai. Cô chém bầy chim đang tập kích mình rồi né con bò đang xông đến. Trong lúc đó, người kia đâm vào phía sau cổ nó, ra một đòn chí mạng. Kiếm thuật của anh ta vượt xa cô, chỉ một bạt kiếm, anh ta đã dọn sạch bầy chim tiếp theo đang lao vào. Đó là một thanh niên cao lớn, cao hơn Yoko cả một cái đầu.

“Cẩn thận!” Anh ta nói trong khi kết liễu con chim cuối cùng.

Yoko gạt đầu rồi nhanh chóng dứt điểm bầy khí. Cô đâm một con rồi ném nó về phía sau, nhanh chóng hoàn hồn lại, kịp thời ứng chiến. Thân thủ của anh ta vượt xa cô, sức mạnh còn lớn hơn nhiều lần. Bầy khí rất đông mà xác chúng đã nhanh chóng chất đầy con hẻm nhỏ. Chỉ một lúc sau, bầu không khí đã yên tĩnh lại.

7.4 Người thanh niên vừa lau máu dính trên thanh kiếm vừa nói: “Thân thủ rất tốt.”

Hơi thở của anh ta không hề có chút rối loạn, thân hình tuy cao nhưng cũng không đến mức to lớn, trông như hình ảnh của một chiến binh hào hiệp. Yoko nhìn anh ta, tim đập mạnh.

Người thanh niên cười: “Có chút thất lễ, xin hỏi nàng có sao không?”

Yoko gạt đầu, nhướn đôi lông mày lên nhìn anh ta.

“Còn đủ sức để nói không?”

“Rất... rất... cảm ơn... anh.”

“Không cần phải cảm ơn.”

“Anh đã cứu tôi.”

“Yêu quái xuất hiện ở nơi này quả thật rất phiền phức, cũng không phải ta đặc biệt đến cứu nàng.”

Yoko nhất thời không biết trả lời như thế nào thì bất chợt cảm thấy có người kéo áo cô từ phía sau, đó là Nhạc Tuấn.

“Yoko, cô có sao không?” Nhạc Tuấn hỏi, chân đạp lên xác yêu quái để đến chỗ cô.

Cô lấy lại chiếc bao kiếm, lau máu dính trên lưỡi kiếm rồi tra vào vỏ.

“Tôi ổn, cậu có sao không?”

“Tôi cũng ổn, anh ta là ai vậy?”

“Tôi không biết.” Yoko nhún vai.

Người thanh niên chỉ cười, anh ta chỉ vào tòa nhà sau lưng hai người.

“Các người ở đây à?”

“Vâng.”

Người thanh niên ừ trong miệng rồi nhìn xung quanh.

“Có người đến rồi. Nàng có muốn uống một ly không?”

“Không.”

“Còn người.” Anh ta quay sang hỏi Nhạc Tuấn.

Sau khi thần người ra một lúc, Nhạc Tuấn đứng đưa mấy sợi râu rồi gạt đầu.

“Tốt, vậy thì đi đôi không khí nào. Nói chuyện với quan sai phiền phức lắm.”

Nói rồi anh ta xoay người rời đi, Nhạc Tuấn và Yoko nhìn nhau rồi đồng loạt chạy theo.

Người thanh niên len qua đám đông và đi xuống con đường. Trông anh ta chẳng có vẻ gì là biết nơi mình cần đến, cứ nhìn qua nhìn lại rồi tiếp tục rảo bước trên đại lộ. Cuối cùng, anh ta cũng chọn được một nơi, đó là một khách sạn lớn và rộng rãi. Yoko và Nhạc Tuấn theo anh ta vào trong.

Cô nhìn Nhạc Tuấn: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Làm gì là làm gì? Dù gì cũng đến đây rồi...”

“Ý tôi không phải là vậy. Có một số chuyện tôi định hỏi anh ta. Hay cậu cứ về khách sạn trước cho an toàn.”

“Đừng lo cho tôi. Đi thôi!”

Nhạc Tuấn bước chân lên thềm đá rồi mở cửa ra, Yoko vội vã chạy theo. Bên trong khách sạn, người thanh niên kia và một người phục vụ đã chờ sẵn dưới chân cầu thang. Khi thấy Yoko, anh ta mỉm cười rồi bước lên các bậc thang. Người phục vụ dẫn anh ta đến một căn phòng trên lầu ba, đó là một gian phòng đôi với ban công nhìn ra vườn. Căn phòng này rất lớn, bên trong trang hoàng vô cùng rộng rãi, ngay cả nội thất cũng là loại tốt nhất. Yoko không khỏi có chút ngỡ ngàng, đây là khách sạn cao cấp nhất

mà cô từng bước chân vào. Người thanh niên gọi thức ăn và rượu rồi ngồi xuống một chiếc trường kỷ, trong anh ta có vẻ đã rất quen thuộc với những tiện nghi này. Dưới ánh sáng của vô số ngọn nến, áo quần trên người anh ta cũng là loại tơ lụa đắt tiền.

“Xin hỏi...”

Anh ta cười với Yoko, khi ấy vẫn còn đứng giữa lối đi.

“Sao không ngồi xuống?”

“Cảm ơn.”

Yoko và Nhạc Tuấn nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống. Người thanh niên chỉ mỉm cười nhìn bộ dạng lúng túng của họ mà không nói gì. Không biết phải mở lời ra sao, Yoko cũng chỉ nhìn quanh căn phòng. Người phục vụ đã trở lại với thức ăn và rượu.

“Xin hỏi công tử còn yêu cầu thêm gì không?”

Anh ta vẫy tay ra hiệu, người phục vụ lui ra, không quên đóng cửa phòng lại.

“Có muốn thử qua một chút không?”

Yoko lắc đầu, Nhạc Tuấn cũng vậy.

Yoko không biết phải mở đầu câu chuyện như thế nào. Thấy vậy, anh ta liền lên tiếng trước: “Quả là một thanh bảo kiếm.”

Ánh mắt người thanh niên trẻ tuổi nhìn về tay phải Yoko, rồi anh ta đưa tay ra. Cô chần chừ suy nghĩ một lát rồi đưa kiếm cho người đối diện. Anh ta cầm lấy chuôi gươm rồi rút kiếm ra khỏi bao, thanh kiếm nhẹ nhàng lướt ra khỏi vỏ. Anh cẩn thận quan sát thanh kiếm và bao kiếm trước ánh mắt ngạc nhiên của Yoko.

“Chiếc bao kiếm này đã chết?”

“Đã chết?”

“Nàng đã từng thấy qua những ảo ảnh kỳ lạ trên lưỡi kiếm chưa?”

Yoko nhíu mày: “Thấy qua gì?”

Người thanh niên cười khi thấy cô phản ứng như thế. Anh ta tra kiếm vào bao rồi đưa nó lại cho Yoko. Cô đưa tay, cẩn thận cầm lấy chuôi kiếm.

“Là cái gì?” Yoko hỏi xong thì thấy nói như thế không ổn nên bỏ sung. “À, ý tôi là thanh kiếm này là thứ gì thế?”

Người thanh niên lãnh đạm lấy một chiếc bình rồi rót đầy một chén rượu, cử chỉ vô cùng khoan thai, không chút gì phòng vệ hay lo âu.

“Đây là Thủy Ngẫu đao. Truyền thuyết kể rằng thanh kiếm được rèn từ nước còn bao kiếm được làm thành từ một con khi, vì thế nên nó mới được gọi là Thủy Ngẫu đao. Người có nó sẽ sở hữu được nhiều thứ hơn là một thanh kiếm. Mỗi khi lưỡi kiếm phát ra ánh sáng và tiếng nước nhỏ giọt, thanh kiếm sẽ phản chiếu những ảo ảnh. Nếu điều khiển được những hình ảnh ấy, nó có thể cho ta thấy quá khứ, tương lai và những việc đang diễn ra ở nơi xa. Nếu không tập trung, thanh kiếm sẽ chỉ cho ra những ảo giác. Chiếc

bao kiếm này là để phong ấn linh hồn của thanh kiếm.”

Anh ta nhìn Yoko rồi uống hết chén rượu.

“Bao kiếm có thể biến thành một con khi. Con khi này có thể nhìn vào trong sâu thẳm trái tim của con người, nếu như không có một ý chí mạnh mẽ, nó sẽ đùa giỡn với nội tâm của người sở hữu thanh kiếm. Vì vậy, thanh kiếm nhằm phong ấn nó. Thủy Ngẫu đao chính là bảo vật của Khánh quốc.”

Yoko giật mình đứng dậy.

“Nhưng bao kiếm đã chết rồi. Không còn phong ấn, những ảo ảnh kia nhất định đã trở nên bất trị.”

“Anh là ai?”

“Các người đã gửi một bức thư đến nha môn. Các người muốn gì?”

“Chẳng lẽ anh chính là Đai phụ của Nhạ quốc?”

Trên miệng anh ta nở một nụ cười đùa bợt: “Đai phụ hiện không có ở đây, có việc gì cứ nói với ta.”

Yoko thất vọng, ra vị này lại không phải Đai phụ.

“Tôi đã viết trong thư.”

“Về Cảnh Vương phải không?”

“Tôi là một hải khách và tôi chẳng biết gì về thế giới này, chỉ là...” Nói rồi cô nhìn về phía Nhạ Tuấn. “Đây là Nhạ Tuấn, cậu ấy nói tôi là Cảnh Vương.”

Người thanh niên gật đầu. “Vậy thì chắc là đúng rồi đấy.”

“Anh tin cậu ta à.”

“Tin hay không phải vấn đề. Thủy Ngẫu đao là bảo vật của Khánh quốc. Đã lâu trước đây, thay vì tiêu diệt một con yêu quái cực mạnh, Người đã phong ấn rồi biến nó thành thanh kiếm và bao kiếm. Thanh kiếm này đã trở thành biểu tượng của vương vị của Khánh quốc, chỉ có người được chọn mới có thể sử dụng được nó, đó là Cảnh Vương, bởi vì người đã phong ấn nó thành thanh bảo kiếm này cũng chính là một Cảnh Vương đời trước.”

“Nhưng...”

“Sau khi cả hai cùng được phong ấn vào một chỗ, chỉ có một quốc vương thật sự của Khánh quốc mới có thể vung kiếm. Bởi vì chiếc bao kiếm đã chết nên ta mới có thể rút kiếm ra khỏi vỏ, nhưng dù trên trong tay ta thì thanh kiếm này cũng không thể cất nổi một ngọn cỏ. Ta cũng không nhìn thấy được những ảo ảnh ấy.”

Yoko nhìn thẳng vào anh ta: “Rốt cuộc anh là ai?”

Anh ta nhất định không phải người bình thường, tại sao anh ta lại biết rõ chuyện về Khánh quốc như vậy?

“Tên nàng là gì?”

“Tôi là Nakajima Yoko.”

Rồi anh ta nhìn về phía Nhạ Tuấn.

“Vậy người tên Trương Thanh đã gửi bức thư này là người ư?”

“Vâng.” Nhạc Tuấn trả lời, lập tức thay đổi tư thế cho chừng chặc hơn, Trương Thanh chính là tên thật của cậu.

“Còn tên tự của người?”

“Nhạc Tuấn.”

“Anh thì sao?” Yoko nhìn chăm vào anh ta.

Gương mặt người thanh niên không chút biến đổi, khoan thai nhìn lại cô.

“Komatsu Naotaka.”

Yoko nhìn anh ta không chớp mắt.

“Hỏi khách?”

“Là thai quả. Ở đây mọi người đọc tên ta là Thượng Long^[1], nhưng có lẽ nàng nghe không quen.”

“Và...?”

“Và thế nào?”

“Rốt cuộc anh là ai? Cận vệ của Đài phụ hay là...”

“À.” Anh ta chặc lưỡi. “Nếu là tước vị thì mọi người gọi ta là Diên Vương. Quốc vương của Nhạn quốc, Diên Vương.”

—

[1] Tên thật của Diên Vương là *Komatsu Naotaka* (小松尚隆), họ Komatsu, tên Naotaka. Nếu đọc những Hán tự viết tên anh ta theo âm Hán-Việt thì là Tiểu Tùng Thượng Long, họ Tiểu Tùng, tên Thượng Long. Ở đây tên anh ta đọc theo tiếng Nhật là Naotaka nhưng nếu đọc theo tiếng Hoa là Thượng Long (dựa trên cách viết tên), bởi vì thế giới này dùng tiếng Hoa nên mọi người đều phát âm tên anh ta theo tiếng Hoa, tức là *Thượng Long*.

7.5 Yoko ngậy người còn tai và đuôi Nhạc Tuấn thì dựng đứng lên. Cô nhìn người thanh niên, anh ta chỉ cười, tỏ vẻ thích thú.

“Diên Vương...?”

“Chính là ta. Tuy ta rất tiếc vì Đài phụ không thể đến nhưng ta sẽ giúp các người. Hay là việc này chỉ có Đài phụ làm được?”

“Không, không ạ.” Yoko không biết nói gì hơn.

Diên Vương mỉm cười rồi nhúng một ngón tay vào ly rượu: “Vây bắt đầu từ đâu nhé. Một năm trước, Cảnh Nữ Vương của Khánh quốc băng hà. Sau khi qua đời, nàng ta được tấn phong Dư Vương. Nàng có biết việc này không?”

“Không ạ.”

Diên Vương gật đầu: “Tên thật của nàng là Thư Giác, nàng ta có một tiểu muội tên gọi Thư Vinh. Có thể nói, Thư Vinh đã chiếm ngôi.”

“Chiếm ngôi?”

“Bên cạnh một vị quân vương là kỳ lân, và hoàng đế một nước là do kỳ lân lựa chọn. Nàng đã nghe nói qua việc này chưa?”

“Vâng.”

“Kỳ lân của Dur Vương quá cổ chính là Cảnh Kỳ. Nàng đã gặp qua hắn chưa?”

“Tôi đã gặp anh ta một lần, chính anh ta đã đem tôi đến đây.”

Diên Vương lại gật đầu: “Khi Dur Vương băng hà, vương vị bị bỏ trống. Cảnh Kỳ nhanh chóng lên đường tìm kiếm một vị tân vương. Tuy nhiên, chỉ hai tháng sau khi nữ vương quá cố qua đời, Khánh quốc đã công bố tân vương lên ngôi. Vì vậy, ta nghi ngờ đó là một ngụy vương.”

“Ngụy vương?”

Diên Vương viết lên bàn chữ ‘ngụy vương’ bằng ngón tay dính rượu.

“Là một quốc vương giả mạo, người không được kỳ lân lựa chọn. Khi một tân vương lên ngôi, rất nhiều kỳ tích sẽ xuất hiện nhưng Thư Vinh không đem đến gì cả. Ngược lại, yêu quái ngày càng hoành hành và nạn châu chấu tàn phá mùa màng. Tất cả chuyện này thể hiện rằng vị vua đang ngồi trên ngai kia không phải là một quốc vương thật sự.”

“Tôi không...”

...*Hiểu*, Yoko định nói thế nhưng Diên Vương đã đưa tay ngăn cô lại.

“Chắc chắn ả ta là một ngụy vương. Sau khi cho điều tra rõ hơn thì ta phát hiện ra rằng cái vị tự xưng là Cảnh Vương hiện giờ, vốn là em gái của Dur Vương quá cố, đã chiếm đoạt ngôi vị. Em gái của quốc vương cũng chỉ là một người bình thường, vì vậy ả không thể vào vương cung cũng như cai trị đất nước. Ta vốn cũng không cho việc này là quan trọng.”

Tuy không hiểu lắm những gì Diên Vương đang nói nhưng Yoko cũng vẫn chăm chú lắng nghe.

“Tuy nhiên, không ngờ ả lại chọn lấy một thành trì của một châu hầu rồi tự lập mình làm Cảnh Vương. Thường dân không biết thật giả thế nào nên cũng không hoài nghi thân phận ả và hoàn toàn tin tưởng vào vị tân vương này. Sau đó, ả công bố rằng chính các châu hầu đã ngăn không cho ả ta vào vương cung, nơi lẽ ra thuộc về ả. Mọi người đều tin vào những lời ấy và trách móc các châu hầu. Thư Vinh thậm chí còn đứng lên tuyên chiến với ‘bè lũ phản nghịch’ và chiêu mộ quân đội. Người đến tòng quân cũng không ít.”

Về mặt Diên Vương đành lại, tiếp lời: “Năm ấy, phải mất rất lâu để Dur Vương đăng cơ nhưng thời gian tại vị của nàng quá ngắn ngủi, Khánh quốc vẫn chưa ổn định lại, sự oán hận của dân chúng đối với các châu hầu vẫn còn rất sâu sắc. Trong số chín châu thì hai châu đã quy thuận ngụy vương, ba châu khác thì đang bị ngụy quân chiếm đóng.”

“Không ai đứng lên phản đối cô ta sao?”

“Cũng có. Khi các châu hầu chất vấn rằng tại sao bên cạnh ả lại không

có kỳ lân thì Thư Vinh vu cho họ giam giữ Cảnh Kỳ. Kỳ lạ hơn, một thời gian sau, ả lại công bố Cảnh Kỳ đã được cứu thoát. Sự trở về của Cảnh Kỳ dưới hình dạng kỳ lân khiến mọi người không còn hoài nghi thân phận của ả cũng như việc giải cứu này là thật hay giả. Sau đó, trong bốn châu còn lại, hai châu đã quy thuận nguy vương.”

“Cô ta tìm được Cảnh Kỳ... Vậy Cảnh Kỳ...”

“Có vẻ như ả ta đã bắt Cảnh Kỳ.”

Vì thế nên anh ta đã không thể đến cứu cô. Tuy đây chưa phải tình huống tệ nhất nhưng cũng gần như vậy.

Nhạc Tuấn nói: “Như vậy, Thư Vinh đã cho người ám sát Yoko ư?”

“Không thể được. Tuy yêu quái tấn công người là chuyện bình thường nhưng nếu đuổi giết một ai đó thì nhất định phải có gì không ổn đằng sau. Nếu chúng là *sử lệnh* thì lại là một vấn đề khác.”

“Sử lệnh?”

“Nếu quốc vương có thể dùng quốc bảo thần khí thì kỳ lân có thể điều khiển sử lệnh. Người duy nhất có thể sai khiến yêu quái tấn công ai đó chỉ có thể là một kỳ lân.”

Nói như vậy thì tất cả những yêu quái bên cạnh Cảnh Kỳ đều là sử lệnh của anh ta. Yoko bắt đầu hiểu một chút chuyện này trong khi sắc mặt của Nhạc Tuấn trở nên nghiêm trọng.

“Không thể được!”

Diên Vương gật đầu, gương mặt của anh ta cũng đanh lại.

“Đúng, lẽ ra là không thể. Nhưng ta không nghĩ ra được cách giải thích nào khác ngoài sử lệnh của kỳ lân đã sai khiến các yêu quái hoang dã tấn công Cảnh Vương.”

“Không...”

“Sau khi suy nghĩ kỹ càng hơn, ta thấy Thư Vinh cũng không đủ tiền duy trì một quân đội lớn như vậy. Sau lưng ả ta hẳn phải có người giật dây. Nếu người ấy thậm chí còn sai khiến các sử lệnh truy sát Cảnh Vương thì hẳn đó phải là một quốc vương.”

Yoko hết nhìn Diên Vương lại nhìn Nhạc Tuấn: “Tại sao...?”

Diên Vương liền hỏi cô: “Nàng có biết kỳ lân là loại sinh vật như thế nào không?”

“Là thần thú lựa chọn quốc vương...”

“Đúng. Kỳ lân không phải là yêu thú như yêu quái mà là thần thú. Chúng có trái tim của thú nhưng lại có thể biến thành người, là sinh vật tràn đầy lòng nhân từ và bác ái. Tuy rất cao ngạo và đôn độc nhưng chúng lại không thể chịu được xung đột, đặc biệt là máu, nỗi sợ hãi ấy làm chúng không thể cầm kiếm lên chiến đấu. Vì thế, cần có sử lệnh để bảo vệ kỳ lân, sử lệnh là những yêu quái đã giao ước để trở thành thuộc hạ của một kỳ lân, nếu không có lệnh của kỳ lân, chúng sẽ không tấn công ai đó.”

“Cho nên?”

“Cho nên một quốc vương chính là chủ nhân của kỳ lân. Dù rằng kỳ lân không bao giờ căm ghét một ai đó nhưng chúng không thể làm trái ý quốc vương của mình. Chỉ có thể là một quốc vương đã ra lệnh cho kỳ lân của hãn phái các sử lệnh truy sát nàng.”

“Có khi nào Thu Vinh đã thuận hóa được một kỳ lân không?”

“Không thể. Mỗi vương quốc chỉ có một kỳ lân và quốc vương chính là chủ nhân duy nhất của kỳ lân, nhiệm vụ của kỳ lân là tìm ra một quốc vương thích hợp.”

Như vậy có nghĩa là một vị vua nào đó đang muốn lấy mạng cô. Yoko bất chợt nhớ lại người phụ nữ ở con đường núi hôm ấy, cô đã nhìn thấy cô ta khóc thương một con yêu quái. Phải chăng vì nó là một sử lệnh của cô ta? Con vẹt ra lệnh cho cô ta giết Yoko. Gương mặt cô ấy tràn đầy đau thương nhưng vẫn không thể trái lệnh, rồi cô ta vung đao lên. Nếu con vẹt ấy là một quốc vương và người phụ nữ ấy là một kỳ lân thì mọi chuyện bắt đầu liên kết với nhau.

“Nhưng là kỳ lân của vương quốc nào?”

Và đó là một vương quốc như thế nào?

Diên Vương nhìn về nơi xa xăm: “Mọi chuyện sẽ sớm được phơi bày.”

“Nhưng...”

“Chỉ cần ở nàng còn ở trong vương quốc của ta thì không ai có thể đụng đến một sợi tóc của nàng. Kẻ thù của nàng vẫn phải nể mặt Cảnh Kỳ vì hãn vốn là một kỳ lân. Nếu kẻ đang đuổi giết nàng dám sát hại Cảnh Kỳ thì mọi chuyện sẽ được công bố ngay lập tức, trời cao sẽ không dung thứ cho tội ác tà đình này.”

“Tôi không hiểu lắm...”

“Cứ để hãn hành động theo ý mình rồi vương quốc ấy sẽ suy tàn, lúc ấy ta sẽ rõ hãn là ai ngay. Tuy nhiên...” Diên Vương hạ giọng rồi mỉm cười. “Chúng ta phải cứu Cảnh Kỳ đang bị giam giữ ở Khánh quốc trước. Để giải cứu kỳ lân và bảo vệ tân nữ vương, ta hy vọng Cảnh Vương sẽ vui lòng chuyển đến một nơi an toàn hơn. Chúng ta lên đường ngay được không?”

“Ngay bây giờ?”

“Càng sớm càng tốt. Nếu các người còn để hành lý tại khách sạn thì mau quay lại lấy đi. Ta sẽ đưa các người đến chỗ của ta.”

Yoko nhìn Nhạc Tuấn, cậu gật đầu: “Yoko, cô nên đi. Như thế an toàn hơn.”

“Nhưng...”

“Đừng lo cho tôi. Cứ đi đi.”

Những lời khuyên răn của Nhạc Tuấn khiến Diên Vương bật cười.

“Thêm một vị khách nữa cũng không đến nỗi phiền phức. Dù gì chỗ đó cũng cũ rồi, nhưng ta vẫn còn phòng trống.”

“Bệ hạ... Ngài nói thật ư?”

“Nói ra có chút mất mặt, thật ra ta cũng không giỏi việc tề gia cho lắm, nhưng nếu không ngại thì người có thể đến. Ta nghĩ Cảnh Vương sẽ an tâm hơn nếu có người bên cạnh.”

Nhà của Diên Vương chẳng phải là Huyền Anh cung sao? Một nơi cao quý như thế mà Diên Vương có thể so sánh với một căn lều rách nát ư?

Yoko nói với Nhạc Tuấn: “Đi nào. Tôi cũng không yên tâm khi để cậu lại.”

Nhạc Tuấn miễn cưỡng gật đầu.

7.6 Khi đến ngoại ô thành, Diên Vương huýt sáo. Đi bộ đến Quan Cung sẽ mất thêm một tháng nữa, mặt khác, ban đêm lại không thể ra khỏi thành. Khi Yoko vẫn còn suy nghĩ không biết anh ta làm cách nào để đưa mình đến Quan Cung thì như đáp lại tiếng huýt sáo khi nãy, một chiếc bóng lớn xuất hiện trên tường thành. Cô có thể nhìn thấy đó là bóng dáng của hai con hổ, bộ lông của chúng màu trắng viền đen, không tỏa sáng như trên châu mà cũng không bóng mượt, đôi mắt đen thẫm như ngọc mắt mèo còn những cái đuôi thì dài một cách kỳ lạ. Chúng khiến cô nhớ lại trong đêm đầu tiên, khi băng qua Hư Hải, cô cũng đã cưỡi trên lưng một con báo.

Chúng băng qua bầu trời đêm, dưới ánh trăng lưỡi liềm, hướng thẳng về phía Quan Cung, cưỡi trên lưng những sinh vật này làm cô có chút luyến tiếc. Đã bao nhiêu tháng ngày trôi qua kể từ khi cô đến thế giới này trên lưng một sử lệnh của Cảnh Kỳ, tên gọi Phiêu Kỳ. Khi ấy, khí trời vẫn còn rất lạnh, Yoko chẳng hiểu gì về mọi thứ, cả Cảnh Kỳ lẫn bản thân mình, vậy mà giờ đã là mùa hạ, những cơn gió nóng đốt cháy những đêm hè, không khí xung quanh tựa như một nỗi buồn nặng nề.

Cũng như cái đêm mà cô băng qua Hư Hải, khi con mãnh thú xé gió trên bầu trời, cảnh vật dần dần hiện ra phía dưới. Ban đêm ở Nhạn quốc này sáng rực rỡ, những ngôi làng và thôn xóm lấp lánh như những chòm sao trên bầu trời, làm cô nhớ đến Hư Hải.

“Yoko, đó chính là Quan Cung.”

Nhạc Tuấn đang ngồi sau, ôm chặt lấy lưng cô, giờ ngón tay nhỏ xíu chỉ về phía khoảng không trước mặt, khi ấy là hai giờ sau khi cuộc hành trình của họ bắt đầu. Ở phía đó, cô chẳng thấy gì cả ngoài bóng tối sâu thẳm. Khi định hỏi lại xem thành ở đâu thì cô bất chợt hiểu ra, Nhạc Tuấn đã không chỉ vào cái gì đó trong bóng tối mà là chính bản thân bóng tối.

“Không thể nào...”

Đắm mình giữa ánh trăng bán nguyệt, thế giới bên dưới như một đại dương bóng đêm. Những khu rừng trùng trùng điệp điệp nối đuôi nhau như sóng biển, lấp lăm những ngôi sao lấp lánh. Và ở giữa là một mảng tối sâu thẳm, nhưng đó không phải là mảng tối mà là một chiếc bóng lớn với bóng

trắng bên trên.

“Một ngọn núi...”

Có loại núi như vậy ư?

Bọn họ đã bay cao đến nỗi những ngôi làng bên dưới chỉ trông như những chấm nhỏ, tuy nhiên, Yoko lại không thể không nhìn lên.

Một ngọn núi cao đến tận trời xanh, như Nhạc Tuấn đã nói. Nhưng một ngọn núi như thế có tồn tại ư?

Bất chợt, Yoko cảm thấy mình chỉ là một sinh vật nhỏ bé và vô nghĩa. Ngọn núi cao vút như cột chống trời, sườn núi dựng đứng, vọt thẳng lên bầu trời xanh tựa như một cây bút lông. Đỉnh núi nhỏ hẹp và hiểm trở, bị mây mù bao phủ quanh năm, che khuất hình dáng. Ngọn núi thẳng đứng giữa đất trời như một bức tường khổng lồ.

“Đó là Quan Cung ư? Ngọn núi ấy?”

Từ xa nhìn đến, cô cảm thấy nó quả thật vô cùng to lớn.

“Là Quan Cung sơn, mỗi vương quốc đều có một ngọn núi như thế này, là nơi tọa lạc vương cung. Huyền Anh cung nằm trên đỉnh núi.”

Ánh trăng trắng bạc chiếu xuống vách đá gập ghềnh như thẳng đứng, cô nhìn quanh tìm xem tòa thành ở đâu nhưng đỉnh núi đã bị mây mù che phủ hoàn toàn. Dưới chân núi có hai điểm sáng.

“Đó là thành Quan Cung.”

Nếu là thủ đô thì chắc hẳn thành này lớn hơn hẳn Điều Hào, họ đang bay trên cao đến nỗi thành phố bên dưới chỉ là những điểm sáng nhỏ. Yoko thoáng sửng sờ vì ngạc nhiên, với tốc độ bay thế này mà cảnh vật cũng không đến gần hơn được bao nhiêu. Dần dần, ngọn núi cũng từ từ tiến đến gần, sự to lớn khiến cô quay đầu cũng không thể nhìn thấy được hết, đỉnh núi vẫn ở tận trời cao, tuy nhiên, ít ra cô cũng nhìn thấy được hình dạng của thành Quan Cung. Thành phố được xây dựng quanh chân núi, vươn ra thành hình vòng cung, nhẹ nhàng ôm lấy vùng đất bao quanh. Nằm dưới chiếc bóng của một ngọn núi khổng lồ thế này, đêm tối ở đây hẳn rất dài.

Khi cô hỏi Nhạc Tuấn, cậu cũng xác nhận: “Tôi từng đến thủ đô Ngạo Sương của Xảo quốc, ở đó cũng như thế. Thành Ngạo Sương ở phía đông ngọn núi nên hoàng hôn ở đó đặc biệt kéo dài.”

“Vậy...”

Từ trên cao nhìn xuống, Quan Cung là một thành phố rất rộng lớn. Một biển cả điểm sáng trải dài dưới chân họ, còn trước mắt chỉ là mênh mông những vách núi thẳng đứng, không một cành cây, ngọn cỏ mọc ra, tất cả chỉ là những vách đá dựng đứng giữa bầu trời đêm. Phía trước, Diên Vương đã hạ cánh xuống một sườn núi bằng phẳng ở trên cao. Sườn núi ấy có kích thước tương đương với một sân vận động nhỏ, trông như được cắt phật ra từ một tảng đá lớn. Theo sau Diên Vương, con hổ chở Yoko và Nhạc Tuấn cũng đáp xuống.

Diên Vương vừa cười vừa quay lưng lại nhìn họ: “Các người cũng khá, đến được đây mà không bị ngã.”

Yoko ngạc nhiên vì sao cô có thể ngã. Trên lưng con hổ, không có một chút cảm giác nào về gió thổi hay lắc lư.

Như đoán được cô đang nghĩ gì, Diên Vương mỉm cười: “Độ cao khiến một số người chóng mặt, một số khác khi quen rồi thì buồn ngủ.”

Thì ra là vậy. Yoko cười khổ.

Trên phiến đá để hạ cánh chạm trở nhiều hoa văn phức tạp như để chống trơn trượt. Hai bên không có tay vịn nên Yoko cũng không muốn xem xung quanh, cô muốn tưởng tượng chuyện mình đang cách xa mặt đất như thế nào. Hai cánh cửa lớn được tạt vào vách núi, Diên Vương đi về phía chúng. Đôi cửa được mở ra từ bên trong ngay trước khi anh bước vào, chúng cao khoảng gấp đôi anh ta và trông có vẻ như được đẽo từ cùng một tảng đá. Trông cánh cửa tuy có vẻ nặng nề nhưng chỉ cần hai binh lính là mở ra được, Yoko cũng không rõ đó có phải là binh lính hay không, cả hai người họ đều bận giáp trụ nên cô nghĩ vậy. Sau khi gật đầu với hai lính gác, Diên Vương nhìn Yoko và Nhạc Tuấn, ra hiệu cho họ đi theo anh. Khi họ vừa bước qua cửa, hai lính gác kia liền cúi chào nhưng không quá sâu, sau đó vội vàng chạy về phía hai con kỳ thú đang nghỉ ngơi, có lẽ định chăm sóc chúng sau một chuyến hành trình dài.

“Còn chân chừ gì nữa? Hướng này.” Diên Vương nhìn Yoko nói.

Cô vội vàng chạy theo anh đến một hành lang rộng lớn. Vô số ngọn đèn tỏa sáng khiến nơi này rực rỡ như ban ngày, ngay cả mấy sợi râu của Nhạc Tuấn cũng đung đưa, tỏ vẻ kinh ngạc, chứng tỏ cảnh tượng nơi đây cực kỳ hiếm thấy. Hành lang này không dài lắm, dẫn đến một gian đại sảnh rồi từ đó lại đến một cổng vòm trông như cổng đường hầm, phía sau là những bậc thang làm bằng đá trắng. Nhìn thấy chiếc cầu thang kia, mấy sợi râu của Nhạc Tuấn liền rũ xuống.

Thấy vậy, Diên Vương đang đi phía trước quay đầu lại nói: “Đi nào! Không cần khách khí.”

“Thưa không phải ạ.” Nhạc Tuấn giật mình khiến Yoko hiểu ngay cậu đang nghĩ gì.

“Này Yoko, hình như chúng ta phải đi đường này để lên trên phải không?”

“Chắc vậy.”

Nhìn những bậc thang này, Yoko cũng mất đi phần nào phần khởi. Họ đã hạ cánh ở một địa điểm rất cao nhưng vẫn còn xa đỉnh núi, leo hết chỗ này thì không biết chừng nào mới đến nơi. Tuy nhiên, Yoko cất lại những suy nghĩ ấy vào trong lòng và bước lên cầu thang, tay nắm lấy tay Nhạc Tuấn. Các bậc thang này tương đối thấp nhưng chiếc cầu thang thì rất dài, Yoko và Nhạc Tuấn từng bước từng bước theo sau Diên Vương đến một

chiều nghỉ rộng. Sau đó họ xoay người và tiếp tục leo lên một cầu thang khác, dẫn đến một căn phòng nhỏ, trên tường là một cánh cửa làm bằng gỗ dày, trên cửa chạm trổ rất đẹp. Đi qua cánh cửa, một làn gió mát thổi vào, mang theo hơi mặn của biển cả.

“Ồ...” Yoko thốt lên.

Trước mắt là một sân hiên rộng lớn, họ giờ đã ở bên trên những đám mây. Thật là kỳ diệu, cô đã không ngờ rằng những bậc thang ấy đã dẫn mình đến một nơi cao như vậy. Cuối hành lang là một phiến đá trắng, có lan can như sân thượng, phía dưới, những cơn sóng mây trắng xóa liên tục xô bờ.

Không! Yoko ngạc nhiên khi thấy những cơn sóng tung bọt trắng kia quả thật là những đám mây.

“Nhạc Tuấn!” Cô kêu to. “Nhìn kia, đó là một đại dương!”

Rồi cô chạy về phía lan can, dưới chân cô, nơi sân hiên nhô lên từ vách núi, một cơn sóng lớn vỗ bờ rồi vỡ tan. Sau khi lướt mắt nhìn xung quanh, cô biết đây là mặt biển và hơi mặn của biển đến từ đâu.

“Có một đại dương trên bầu trời.” Nhạc Tuấn nói.

Yoko quay đầu nhìn cậu: “Đại dương trên bầu trời ư?”

“Nếu không có thì làm sao chúng ta lại gọi nơi này là Vân Hải?”

Hương biển hòa cùng những cơn gió thổi nhẹ, biển cả giữa bóng đêm này kéo dài đến vô cùng, từng cơn sóng cứ liên tục xô bờ phía dưới sân hiên. Vươn người ra khỏi lan can nhìn xuống, cô có thể thấy được ánh sáng phản chiếu từ sâu dưới đáy biển. Biển cả mây trắng này thoạt nhìn có vẻ giống như Hư Hải nhưng cô nhanh chóng nhận ra đó là ánh sáng phát ra từ thành Quan Cung.

“Tuyệt quá! Làm sao mà nước không đổ xuống dưới được nhỉ?”

Diên Vương khẽ cười: “Nếu Vân Hải đổ nước xuống như mưa thì chắc mọi người bên dưới sẽ gặp rắc rối lớn mất. Nếu Cảnh Vương không chê, chúng ta sẽ sắp xếp cho Người một căn phòng có ban công nhìn ra Vân Hải.”

“Ngài biết biết không...” Yoko nói, cố gắng tỏ vẻ càng lịch sự càng tốt. “Tôi sẽ rất cảm kích nếu ngài có thể ngưng gọi tôi là Cảnh Vương thế này, Cảnh Vương thế kia.”

Diên Vương tỏ vẻ thích thú, nhưng đôi lông mày lên hỏi: “Tại sao?”

“Tôi cứ có cảm giác như ngài đang gọi ai khác chứ không phải mình.”

Diên Vương bật cười, định nói gì đó nhưng lại thôi, thay vào đó, anh nhìn lên bầu trời. Yoko nhìn theo ánh mắt của anh ta, từ xa, một tia sáng lóe lên.

“Có vẻ như Đài phụ về rồi. Đi nào, Yoko.”

Nói rồi Diên Vương đi về hướng thềm đá phía trước, Yoko chạy theo. Cảnh vật tiếp theo khiến cô tròn mắt ngạc nhiên, nơi đó, ở trung tâm của ngọn núi dựng đứng này, những tòa kiến trúc trông như những hòn đảo được xây dựng trên vách đá cheo leo, lấp lánh dưới ánh trăng màu trắng bạc như

một bức tranh thủy mặc. Trên những vách đá hình dạng kỳ lạ kia, cây cối như mọc ra từ đá cùng vô số những thác nước nhỏ đang đổ xuống. Một vài tòa nhà trông như những ngôi bảo tháp, một số khác có nhiều tầng lầu, những hành lang tỏa đi chằng chịt, nối liền mọi nơi với nhau.

Toàn bộ tòa thành như được khắc vào vách núi, trung tâm của Nhật quốc, nơi Diên Vương trị vì đất nước, Huyền Anh cung.

7.7 Sau khi vào trong điện thì một toán người hầu nhanh chóng vây lấy Yoko và Nhạc Tuấn, tách họ ra khỏi Diên Vương và đẩy họ vào một gian phòng bên trong.

“Này...” Yoko nói.

“Chờ đã...” Nhạc Tuấn xấu hổ.

Một thị nữ quay về phía Yoko và Nhạc Tuấn đang lúng túng với vẻ mặt ôn hòa rồi nói: “Xin hãy tắm rửa và thay quần áo trước, nước nóng đã được chuẩn bị sẵn sàng.”

Nói cách khác, họ không thể đi vòng quanh vương cung mà ăn mặc lôi thôi thế này. Dù rằng đang rất bối rối nhưng họ cũng vẫn đồng ý. Những thị nữ đưa họ đi đến một bồn nước nóng, Yoko và Nhạc Tuấn thay phiên nhau tắm rửa rồi được đưa sang một gian phòng khác, trên chiếc bàn to, quần áo sạch đã được chuẩn bị sẵn.

“Chúng ta phải mặc thứ này à?” Nhạc Tuấn tỏ ra mất hứng khi cầm bộ trang phục câu kỳ lên.

“Đây là quần áo nam. Bộ họ nghĩ cô là nam sao? Hay là Diên Vương rõ ràng biết cô là nữ nhưng vẫn muốn đùa giỡn với cô.”

“Có cả quần áo cho cậu này.” Yoko chỉ vào bộ trang phục kế bên

Vai Nhạc Tuấn rũ xuống: “Lẽ ra tôi nên nghĩ đến việc này sớm hơn. Ra mắt quốc vương cao quý với bộ dạng này rõ ràng không hay ho cho lắm.”

Nói cách khác là trần truồng. Yoko thăm nghĩ, tay cầm lấy bộ y phục đưa cho Nhạc Tuấn. Cô nhớ lại những bán thú mình đã gặp trên đường, phần lớn đều bận quần áo. Nhìn Nhạc Tuấn thế này, mỗi khi nghĩ đến cảnh cậu bận quần áo, Yoko không khỏi buồn cười. Cô tiễn Nhạc Tuấn vào phía sau tấm bình phong, tấm lưng cậu tròn tròn, cái đuôi lắc lư. Yoko thay quần áo, chiếc quần mỏng và rộng thùng thình, chiếc áo trong cũng mỏng như vậy, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng dài thêu hoa tinh xảo. Tất cả đều làm bằng tơ lụa, sau khi đã quen với quần áo làm bằng vải thô thì bộ quần áo cao cấp này khiến cô có chút buồn cười. Sau khi quần xong đai lưng thì cửa phòng mở ra và một ông lão bước vào.

“Xin hỏi cô nương đã thay y phục xong chưa?”

“Xong rồi, còn bạn tôi...”

...*Cần thêm một ít thời gian nữa.* Cô định nói tiếp thì bức bình phong bị kéo ra.

“Tôi xong rồi.” Một thanh âm trầm trả lời.

Yoko ngậy người nhìn thân ảnh xuất hiện từ phía sau tấm bình phong, không nói nên lời.

“Gì thế?”

“Nhạc Tuấn... Là cậu ư?”

“Là tôi.” Cậu gật đầu và khẽ cười. “Đây là lần đầu cô nhìn thấy bộ dáng của tôi thế này phải không? Trông khác đấy, nhưng tôi vẫn là Nhạc Tuấn.”

Yoko xấu hổ che mặt lại, giờ cô đã hiểu Nhạc Tuấn có ý gì khi cô ôm chầm lấy cậu và cậu bảo cô nên ‘cư xử chừng mực’ hơn.

“Tôi quên mất là ở đây vẫn còn nhiều thứ mình không ngờ đến được.”

“Ừ.” Nhạc Tuấn cười.

Đó là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi với chiều cao trung bình và thân hình mảnh khảnh. Dù thế nào đi chăng nữa thì cũng là một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành.

“Động vật bình thường làm sao nói được phải không? Chẳng phải tôi đã từng nói rằng mình là một bán thú sao?”

“Ừ.”

Yoko thấy mặt mình nóng ran. Một bán thú, nửa người nửa thú, đúng là cậu ấy có nói qua chuyện này. Một người trưởng thành, cậu ấy cũng đã nói qua. Nhưng họ đã không những ôm nhau mà còn ngủ cùng một phòng, thậm chí trước đây, cậu còn giúp cô thay quần áo.

“Yoko, cô rất thông minh, nhưng đôi khi vẫn còn sơ ý lắm.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Tại sao cậu không duy trì hình người?” Yoko hỏi, giọng có chút oán giận.

Nhạc Tuấn thở dài: “Ồ trong lột chuột dễ chịu hơn nhiều.” Giọng cậu có chút khô sở, đôi vai dưới chiếc áo đỏ chùng xuống. “Ăn mặc thế này đối với tôi thật kinh khủng, nó khiến vai tôi lúc nào cũng đau nhức, nhất là trong một ngày trọng đại như hôm nay.”

Yoko khẽ mỉm cười trước lời than thở ấy.

Ông lão đưa họ qua một hành lang dài đến một căn phòng lớn. Mùi nước biển theo cánh cửa sổ kiểu Pháp tỏa hơi mặn vào trong phòng. Diên Vương quay người ra phía sau nhìn họ, anh đang đứng ngoài ban công, lặng lẽ ngắm nhìn biển cả. Anh ta cũng đã thay một bộ y phục khác, trông không khác gì y phục trên người họ. Quần áo trên người Yoko và Nhạc Tuấn cũng không phải loại cao cấp nhất, nhìn những y phục ấy trên người một quốc vương quả thật không phù hợp với địa vị của anh ta, chúng đơn giản như chính tính cách của anh.

Diên Vương vừa cười vừa đi vào trong phòng: “Đã thay y phục rồi sao? Mấy tên gia thần này cứ thích phô trương, phiền phức thật, nhưng nếu không nghe lời thì bọn họ sẽ nổi nóng mất. Xin bỏ qua cho.”

Yoko muốn trả lời rằng Diên Vương quả thật ăn bận không tương xứng với địa vị của mình chút nào nhưng nụ cười của anh ta khiến cô chỉ có thể hồi đáp bằng một nụ cười khác.

“Nhạc Tuấn, người có thể cởi mấy thứ này ra. Ta cũng không quan tâm lắm đâu.”

Nhạc Tuấn cười méo xẹo: “Xin bệ hạ đừng quá quan tâm đến tiểu nhân. Đài phụ đã về đến chưa ạ?”

“Hắn sắp đến rồi.”

Diên Vương vừa nói xong thì cánh cửa cũng bật mở, đem theo mùi vị của muối biển tỏa khắp căn phòng.

“Mới nhắc đã đến.”

Đằng sau mỗi cánh cửa đều có một đôi bình phong, người vừa xuất hiện đằng sau tấm bình phong là một thiếu niên có mái tóc vàng rực rỡ, khoảng mười hai, mười ba tuổi.

“Tình hình thế nào rồi?”

“Đúng như chúng ta dự đoán, bọn chúng không thể vào được vương cung. Ủa, người có khách à?”

“Thật ra không phải khách của ta mà là của người.”

“Của ta? Chưa từng gặp qua mấy người này.”

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn Yoko và Nhạc Tuấn rồi tiếp lời: “Các người là ai?”

“Này, ăn nói cho đàng hoàng một tí.”

“Nói mấy câu khách sáo mới được à?”

“Người sẽ hối hận đấy.”

“Vậy ra cuối cùng người cũng kiếm được vợ rồi ư?”

“Không giỡn đâu nhé.”

“Thế thì là mẹ người à?”

“Nàng không phải là vợ hay mẹ ta, coi lại cách cư xử của người đi.” Diên Vương thờ dãi và quay lại nhìn Yoko đang sững sờ vì ngạc nhiên. “Ta xin lỗi, cái tên vô lễ này là Diên Kỳ. Còn Rokuta, vị này là nữ vương của Khánh quốc.”

Thiếu niên hả một tiếng, lùi một bước lớn về phía sau. Yoko không nhin được nên bật cười, đây có lẽ là nụ cười thật sự đầu tiên của cô từ sau khi vượt qua Hư Hải.

“Sao không nói sớm, cái đồ chết tiệt!”

“Là người không chịu nghe trước. Còn đây là Nhạc Tuấn tiên sinh.” Rồi anh đánh mặt lại: “Tình hình ở Khánh quốc sao rồi?”

Thiếu niên cũng nghiêm trang lại: “Có vẻ như Ký châu thất thủ rồi.”

Nhạc Tuấn viết chữ ‘Ký châu’ cho Yoko, tuy mọi thứ đều được dịch lại nhưng cô cũng vẫn cần biết các ký tự diễn giải viết thế nào. Ngôn ngữ không phải vấn đề nhưng cô lại không thể hiểu rõ những từ ngữ đặc biệt nếu không

biết cách viết.

“Như vậy, chỉ còn mỗi Mạch châu trụ lại. Thư Vinh hiện đang đóng quân ở Chinh châu, quân số của ả ta hiện giờ đã nhiều đến nỗi *vwong su* cũng khó mà địch lại.”

Nhạc Tuấn viết lên bàn chữ ‘vương sư’, tức quân đội triều đình.

“Quân của nguy vương hiện đang tiến về Mạch châu. Mạch hầu chỉ có ba ngàn quân, có lẽ sẽ không chống cự được lâu.”

Diên Kỳ vừa nói vừa ngồi lên bàn, với lấy một ít trái cây đưa vào trong miệng.

“Người tìm được Cảnh Vương ở đâu vậy?”

Diên Vương tóm tắt lại mọi chuyện, Diên Kỳ chăm chú lắng nghe, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Cái đồ ngốc nào dám ra lệnh cho kỳ lân tấn công người ta thế?”

“Trước mắt, cứ tạm thời bỏ qua cho kẻ giết dây. Việc quan trọng hiện giờ là phải sớm giải cứu Cảnh Kỳ.”

“Càng sớm càng tốt. Một khi phát hiện ra Cảnh Vương ở đây, có thể chúng sẽ dám ra tay với Cảnh Kỳ.”

“Xin lỗi...” Yoko ngắt lời. “Nhưng tôi chẳng hiểu gì về chuyện này cả.”

Diên Vương nhướn đôi lông mày về phía cô.

“Tôi đến đây mà chẳng biết gì về thế giới này. Diên Vương bảo tôi là Cảnh Vương, có lẽ là đúng, cũng như việc có người muốn lấy mạng tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ muốn làm Cảnh Vương, tôi cũng không liên lạc với các ngài để được thừa nhận là Cảnh Vương hay cái gì đó tương tự. Tôi không thích lắm việc bị yêu quái săn đuổi cũng như truy nã ở Xảo quốc. Tôi đến đây là để thỉnh cầu Diên Vương đưa tôi về Yamato.”

Diên Vương và Diên Kỳ nhìn nhau. Trong khoảng khắc, tất cả mọi người đều im lặng.

Cuối cùng, Diên Vương lên tiếng trước: “Yoko, nàng ngồi xuống.”

“Tôi...”

“Ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn giải thích, sẽ tốn không ít thời gian đâu.”

7.8 Diên Vương nhìn vào khoảng không trước mặt một lúc rồi nói: “Có nhân dân thì có đất nước, vì thế cần một vị lãnh đạo để trị vì một quốc gia. Đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Vương cung này là nơi quốc vương cư ngụ và cai trị vương quốc. Khi mang trên vai trách nhiệm to lớn đối với đất nước, một quân vương phải trị vì quốc gia của mình theo nguyện vọng của dân chúng. Tất nhiên, quyền lực có thể làm một quốc vương trở nên biến chất và mờ mắt, sau đó quay sang

làm hại chính những người dân của mình. Ý ta không phải là quốc vương nào cũng xấu, nhưng một khi đã lên ngôi thì quốc vương đã không còn là người bình thường. Tuy nhiên, người có thể hiểu được tâm lòng của dân chúng vì chính người cũng từng là một con dân.”

“Nghe nói Diên Vương là một minh quân hiếm thấy.”

Diên Vương cười khan: “Đừng vội. Vấn đề là, nếu một quân vương làm hại chính dân chúng của mình thì phải làm thế nào để cứu giúp họ?”

“Nói một cách dân chủ thì...” Diên Kỳ lên tiếng. “Dân chúng chọn lựa quốc vương, nhưng khi người ấy không còn đại diện được cho quyền lợi của họ thì nhân dân sẽ chọn một người khác thay thế.”

“Đó cũng là một cách nói.” Diên Vương hồi đáp. “Nhưng ở đây, việc lựa chọn này lại theo một phương pháp khác, sẽ có người thay mặt dân chúng lựa chọn quốc vương và người đó chính là kỳ lân.”

“Kỳ lân lựa chọn quốc vương thay cho dân chúng ư?”

“Có thể nói như vậy. Ở thế giới này, có một thứ gọi là Thiên Ý, tức là hệ thống chuẩn tắc do Thiên Đế trên trời cao, người đã tạo nên thế giới này, ban hành. Theo như Thiên Ý, kỳ lân lựa chọn quốc vương và quốc vương sẽ nhận lấy Thiên Mệnh.”

“Thiên Mệnh...?”

“Một quân vương phải bảo vệ vương quốc của mình, giúp đỡ nhân dân và duy trì an ninh, trật tự. Kỳ lân sẽ lựa chọn người có khả năng mang trên mình Thiên Mệnh và người được lựa chọn sẽ trở thành vua một nước. Nói cách khác, thông qua kỳ lân, trời cao sẽ đưa người có khả năng trị vì lên ngôi vua. Có người gọi ta là minh quân, nhưng thật chất không hẳn thế. Tất cả các quốc vương đều có tư chất để trở thành minh quân.”

Yoko không trả lời, chỉ lặng lẽ lắng nghe.

“Tuy rằng Yamato và Hán quốc đã được nhiều minh quân trị vì, nhưng vì sao những đất nước ấy lại không hòa bình?”

Yoko khẽ gật đầu nói: “Bởi vì một quốc vương tuy được gọi là minh quân nhưng cũng sẽ có lúc yếu đuối mà mắc phải sai lầm. Mà dù không mắc phải sai lầm thì cũng phải ra đi theo quy luật sinh lão bệnh tử và người kế vị chưa chắc gì là một minh quân. Đó là một vòng tuần hoàn, một triều đại sau thời khắc huy hoàng nhất thì sẽ bắt đầu đi xuống.”

“Đúng thế. Nhưng nếu một minh quân trở nên bất tử, trở thành một vị thần, thì tất cả những vấn đề ấy sẽ được giải quyết. Mà cho dù sau khi một quốc vương qua đời thì con cháu của vị vua ấy cũng không được quyền kế vị. Thay vào đó, kỳ lân sẽ là người lựa chọn một quốc vương mới, đồng thời giám sát việc cai trị để vị tân vương kia không làm lỡ. Nàng thấy có đúng không?”

“Tuy là không sai...”

Diên Vương gật đầu.

“Hiện giờ, Nhận quốc được giao cho ta, Diên Kỳ đã lựa chọn ta làm một quốc vương. Việc chọn lựa này không liên quan đến nguyện vọng cá nhân của người được chọn. Kỳ lân dựa trên trực giác của chúng, như một người đàn ông lựa chọn người phụ nữ của mình, hay lẽ ra ta nên ví dụ rằng như một phụ nữ lựa chọn người đàn ông của mình. Ta là một thai quả, ta không được sinh ra ở thế giới này. Cũng như nàng, ta từng không biết một vị quân vương thì phải làm gì, nhưng kỳ lân đã lựa chọn ta và ta phải gánh vác Thiên Mệnh trên vai. Tuy là một quốc vương nhưng ta không được quyền chọn lựa việc mình có trở thành vua hay không.”

“Như vậy đồng nghĩa với việc tôi không thể trở về ư?”

“Nếu muốn, nàng có thể trở về. Nhưng nàng vẫn là Cảnh Vương của Khánh Đông quốc, chuyện này không cách nào thay đổi được.”

Yoko cúi đầu.

“Kỳ lân đã giao ước với quốc vương, kỳ lân sẽ luôn ở bên cạnh, tuyệt đối trung thành và không bao giờ bỏ rơi quân vương của chúng, đó là một lời thề nguyên không thể phá vỡ. Sau khi quốc vương lên ngôi, kỳ lân sẽ ở bên cạnh người, đảm nhiệm chức vụ tể tướng.”

“Như vậy Diên Kỳ cũng là tể tướng ư?”

Yoko nhìn thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên bàn.

Diên Vương chặc lưỡi: “Đừng để bề ngoài đánh lừa nhãn quang của mình. Tuy trông bộ dạng hần như thế, nhưng bản tính của kỳ lân là một sinh vật đại diện cho chính nghĩa và lòng nhân từ.”

Diên Kỳ nhăn mặt, Diên Vương mỉm cười: “Mấy lời cổ vắn từ Đài phụ toàn là chính nghĩa với nhân từ thôi. Nhưng chỉ với chính nghĩa và nhân từ thì không thể cai trị một đất nước, có những lúc ta phải tiến trong khi Diên Kỳ bảo nên lùi, đó là những lúc chính nghĩa và nhân từ không giải quyết được vấn đề. Nếu cứ toàn nghe lời tên Diên Kỳ này thì đất nước sẽ diệt vong mất.”

“Có lẽ vậy...”

“Ví dụ như, có một kẻ phạm tội cướp của giết người nhưng hắn có vợ con đang đói khát ở nhà. Trong trường hợp ấy, Diên Kỳ sẽ khuyên ta nên tha cho hắn, nhưng nếu ta mềm lòng như thế thì không thể trị quốc được. Có lẽ sau này ta sẽ hối tiếc, nhưng lúc này, người ấy phải bị trị tội.”

“Vâng...”

“Mặt khác, nếu ta ra lệnh cho Diên Kỳ xử trảm một phạm nhân. Kỳ lân vốn là một loại sinh vật không thể làm được những việc như thế, nhưng cuối cùng, hắn cũng vẫn phải làm, Diên Kỳ buộc phải nghe lệnh ta vì kỳ lân không thể làm trái ý quốc vương. Cho dù ta ra lệnh cho hắn tự sát thì hắn cũng phải làm theo.”

“Vậy nếu đã được một kỳ lân lựa chọn thì muốn làm gì cũng được à?”

“Đó chính là vấn đề. Theo Thiên Ý, một quốc vương phải trị quốc dựa

trên chính nghĩa và lòng nhân từ. Trời cao sẽ giám sát những hành động của người thông qua kỳ lân. Nhưng như ta đã nói, việc trị quốc không thể chỉ dựa trên chính nghĩa và nhân từ, có những lúc, một quân vương phải bất công và tàn nhẫn, song chỉ đến một giới hạn nào đó thôi.”

Yoko im lặng nhìn Diên Vương.

“Vì đất nước của mình, có những lúc phải hành xử tàn nhẫn, nhưng chỉ đến một mức nào đó, vượt qua giới hạn ấy, một quốc vương sẽ mất đi quyền trị vì vương quốc vì vương vị là do trời cao ban cho. Khi một quốc vương đi quá xa và mất đi Thiên Mệnh, kỳ lân sẽ ngã bệnh, đó là *thất đạo*, hay còn gọi là lạc lối.”

Diên Vương viết các ký tự vào không trung.

“Khi một quốc vương lạc lối, kỳ lân sẽ là người phải chịu đau đớn. Nếu quốc vương ấy không trở lại chính đạo thì kỳ lân sẽ tiếp tục lâm bệnh. Có rất nhiều người hứa sẽ sửa chữa sai lầm nhưng cuối cùng vẫn không thay đổi. Tuy nhiên, cũng có một số ít trường hợp quốc vương sửa đổi và kỳ lân khỏi bệnh.”

“Vậy nếu kỳ lân không khỏi bệnh?”

“Thì chúng sẽ qua đời, và nếu kỳ lân qua đời thì quốc vương cũng sẽ băng hà theo.”

“Chết...?”

“Đời người rất ngắn ngủi, một quốc vương không già đi cũng như không chết đi bởi vì tên ngài đã được ghi vào thần tịch, quốc vương cũng chính là thần thánh. Nhưng kỳ lân chính là người biến quốc vương thành thần thánh, vì vậy khi kỳ lân qua đời thì quốc vương cũng băng hà theo.”

Yoko gật đầu.

“Ngoài việc trở lại chính đạo, còn có một phương pháp khác để kỳ lân khỏi bệnh.”

“Cách gì?”

“Đó là quốc vương trả tự do cho kỳ lân. Cách đơn giản nhất là tự kết liễu mình. Nếu quốc vương qua đời trước thì kỳ lân sẽ không chết theo.”

“Như vậy kỳ lân sẽ được cứu ư?”

“Đúng. Đó là trường hợp của Cảnh Kỳ.” Nói rồi Diên Vương thở dài: “Đur Vương quá cố của Khánh quốc tuy là một quân vương, nhưng bản thân nàng cũng chỉ là một người con gái bình thường, nàng không hoàn hảo. Đur Vương đã yêu Cảnh Kỳ đến mức không cho bất kỳ nữ nhân nào đến gần hắn. Nàng ta tự cho mình là thê tử của hắn, đuổi tất cả thị nữ và nữ quan khỏi cung và thậm chí còn có ý định trục xuất tất cả phụ nữ khỏi Khánh quốc. Khi Cảnh Kỳ bảo vệ họ thì Đur Vương lại càng nổi giận hơn, nàng ta đã dự định xử tử tất cả phụ nữ còn lại trong nước. Và vào lúc ấy, Cảnh Kỳ lâm bệnh.”

“Và rồi...?”

“Đur Vương vì tình yêu đối với Cảnh Kỳ mà lạc lối, cảm giác tội lỗi vì

chính mình sẽ hại chết Cảnh Kỳ khiến nàng không thể ngủ yên, xem như nàng cũng chưa đi quá xa. Vì vậy, Dur Vương đã đi lên Bồng Sơn, tự nguyện thoái vị. Thiên Đế phê chuẩn nguyện vọng của nàng và giải thoát Cảnh Kỳ.”

“Rồi sau đó cô ấy ra sao?”

“Trở thành một quốc vương đồng nghĩa với việc chết đi và hồi sinh thành thần. Khi không còn là vua nữa thì nàng cũng không thể sống.”

Và Thư Giác, vị nữ vương quá cố của Khánh quốc đã qua đời như vậy.

“Yoko, nàng là người Cảnh Kỳ đã chọn để trở thành tân vương. Để lên ngôi, nàng phải đến Bồng Sơn để nhận lấy Thiên Sắc. Tuy không có sự khác biệt nào giữa việc thực hiện giao ước và tiếp nhận ngôi vị, nhưng Thiên Mệnh đã ban xuống, nàng là Cảnh Vương, không gì có thể thay đổi được việc này. Nàng có hiểu không?”

Yoko gật đầu.

“Quốc vương có nghĩa vụ trị vì đất nước. Nếu muốn, nàng có thể rời bỏ ngôi vị và quay về Yamato. Nhưng một quốc gia không vua sẽ rơi vào loạn lạc, khi ấy, trời cao nhất định sẽ không tha thứ cho nàng.”

“Và rồi Cảnh Kỳ sẽ nhiễm thất đạo và chết ư?”

“Đúng vậy, nhưng không đơn giản như thế. Hãy nghĩ đến vương quốc của nàng, quốc vương không chỉ cai trị một đất nước mà còn trấn áp các thế lực tự nhiên cũng như yêu quái. Yêu quái sát hại dân lành, bão tố, lụt lội, dịch bệnh bùng phát, lòng dân không yên. Khi tất cả mọi thứ đều bị tàn phá, không từ ngữ nào có thể diễn tả được nỗi thống khổ ấy của nhân dân.”

“Rồi quốc gia ấy sẽ bị diệt vong...?”

“Không sai. Cảnh Kỳ đã mất rất lâu để tìm ra Dur Vương quá cố, vì vậy ngôi vị cũng đã bị bỏ trống một thời gian dài. Trong lúc ấy, nội loạn diễn ra khắp nơi còn dân chúng thì lâm than. Và rồi một nữ vương lên ngôi, nhưng người chỉ tại vị được sáu năm. Những năm gần đây, Cảnh Kỳ nhiễm thất đạo, trật tự, trị an cũng dần mất đi, thiên tai ập đến. Tuy rằng rất nhiều người đã chạy sang Nhạn và Xảo quốc lánh nạn nhưng phần lớn dân chúng vẫn còn trong nước, trở thành nạn nhân của yêu quái và thiên tai. Chỉ có nàng mới cứu được họ.”

“Ý là ngài là tân vương phải lên ngôi càng sớm càng tốt?”

“Đúng thế.”

Yoko lắc đầu: “Tôi không làm được.”

“Tại sao không? Ta thấy nàng có đầy đủ tư chất để trở thành một quốc vương.”

“Anh đùa à?”

“Nàng tự chủ và dám chịu trách nhiệm đối với bản thân mình. Một người không biết chịu trách nhiệm về những hành động của mình thì không thể trị quốc. Chính mình còn không quản được mình thì đòi quản ai bây giờ?”

“Tôi... không thể.”

“Nhưng...”

“Thượng Long.” Diên Kỳ lên tiếng trách cứ. “Người đi quá xa rồi. Cảnh Vương quyết định chuyện của Khánh quốc thế nào và tự chịu trách nhiệm về những hành động của mình ra sao là chuyện của cô ấy. Cứ để cô ấy quyết định chuyện của mình.”

Diên Vương thở dài: “Người nói đúng. Tuy nhiên ta có một khăn cầu đôi với Cảnh Vương, ta đã làm hết sức để giúp dân chúng Khánh quốc, nhưng quốc khố của ta cũng có hạn, vì vậy, mong Cảnh Vương hãy cứu chính đất nước của mình.”

“Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này.”

Yoko cúi đầu, cô không đủ can đảm nhìn vào mắt họ.

“Xin lỗi...” Nhạc Tuấn lên tiếng. “Xin hỏi có ai đoán được vị quốc vương nào đang muốn lấy mạng Yoko không?”

Diên Vương nhìn Diên Kỳ còn Diên Kỳ thì chỉ nhìn băng quơ.

“Vậy người nghĩ kẻ ấy là ai?”

“Về việc này, tiểu nhân cho rằng đó chính là Xác Vương.”

Yoko nhìn Nhạc Tuấn. Gương mặt nghiêm túc của cậu hoàn toàn khác với vẻ hòa nhã và vui vẻ bình thường.

“Vậy tại sao?”

“Tuy không có bằng chứng rõ ràng, nhưng khi Yoko bị truy sát trong núi, tiểu nhân không nghĩ tất cả yêu quái tấn công cô ấy đều là sử lệnh của kỳ lân. Nếu vậy, cái gì có thể khiến yêu quái hoang dã đồng loạt tấn công cô ấy như thế? Cho dù một nửa số ấy là sử lệnh thì cũng đã quá nhiều. Điều này khiến tiểu nhân không khỏi nghi ngờ Xảo quốc cũng đang trên đường diệt vong.”

Diên Vương gật đầu: “Rất có thể. Ta cũng đã nhận được yêu cầu từ Xảo quốc về việc bắt giữ và dẫn độ một hải khách đã trốn sang Nhạc quốc. Trước đây, cũng có hải khách bỏ trốn đến từ Xảo quốc đến Nhạc quốc, nhưng chỉ đích danh một ai đó thì đây là lần đầu. Vì vậy, ta đã phái Diên Kỳ đi điều tra việc này, kết quả phát hiện ra rằng có ai đó ở Xảo quốc đang tài trợ cho Thư Vinh. Hơn nữa, tình hình Xảo quốc càng ngày càng loạn, những việc này biểu hiện sự khả nghi của Xác Vương. Hôm qua, ta thậm chí còn nhận được tin Xác Lân đã nhiễm thất đạo.”

“Xác Lân đã nhiễm thất đạo...” Nhạc Tuấn hạ giọng, gương mặt trẻ tuổi của cậu hoảng hốt. “Nếu vậy thì ngày tàn của Xảo quốc đã đến gần.”

“Chúng ta có thể làm được gì không?” Yoko hỏi.

“Đơn giản thì chúng ta có thể đến khuyên bảo Xác Vương nhưng ta không nghĩ hẳn chịu nghe đâu. Mà cho dù chịu gặp chúng ta thì không đời nào hẳn thừa nhận sai lầm của mình. Chỉ còn một cách là Cảnh Vương tiếp nhận Thiên Mệnh và lên ngôi. Ta cũng không rõ vì sao Xác Vương lại can

thiếp vào chuyện của Khánh quốc, nếu hắn muốn đưa một con rôi lên ngôi và đứng sau giật dây mọi chuyện thì đó quả là một hành động ngu xuẩn.”

Diên Vương nhìn Yoko, ánh mắt của anh khiến cô không biết làm thế nào.

Cuối cùng, Yoko cúi đầu nói: “Làm ơn cho tôi ít thời gian để suy nghĩ chuyện này.”

Chương VIII

8.1 Yoko được phân cho một gian phòng rộng rãi với trần nhà cao, nội thất và các vật dụng đều là hàng cao cấp nhất, kể cả chiếc bình nước trên bàn. Căn phòng này rất rộng, trên tường là cửa sổ kính lớn, hoa thơm trái khắp phòng, trầm hương tỏa hương thơm ngào ngạt, tất cả những tiện nghi mà một nông dân nghèo khó đến từ Xảo quốc như Nhạc Tuấn không ngờ đến nổi. Sau chuyến hành trình gian khổ, Yoko đã dần quen với việc thiếu thốn vật chất. Cô muốn trở về phòng và suy ngẫm về mọi chuyện, nhưng giữa lưa là gấm vóc, tường sơn son thiếp vàng thế này, ngay cả một chiếc ghế cũng khiến cô không thoải mái. Nhìn chiếc bàn làm bằng sơn mài khảm ngọc trai sẽ in dấu vân tay của mình, cô ngập ngừng ngồi xuống ghế. Yoko quan sát khắp căn phòng và thấy một gian phòng nhỏ hơn, rộng khoảng ba mét vuông, cô nghĩ có lẽ vào đó sẽ dễ chịu hơn nhưng khi mở cửa ra, cô lại thờ dài. Cánh cửa kéo ngăn cách hai căn phòng được chạm trổ hoa văn lộng lẫy, khi vào trong, cô thấy căn phòng trở nên lớn hơn, rèm lụa treo khắp nơi, che khuất một nửa chiếc giường trải bằng lụa hảo hạng. Cô bỗng đứng buồn cười khi thấy căn phòng nhỏ hơn này chỉ gồm một chiếc giường, làm sao cô dám nằm trên đó chứ đừng nói là ngủ.

Không biết làm thế nào, Yoko mở cửa sổ ra, cánh cửa sổ dài từ trần nhà đến tận sàn nhà, bên ngoài những tấm kính màu sắc rực rỡ là một hàng hiên rộng. Diên Vương đã hứa rằng phòng cô sẽ nhìn ra Vân Hải. Khi vừa mở cửa sổ ra, vị biển đã tràn ngay vào trong phòng, cảm thấy thật dễ chịu, cô bước ra ngoài ban công. Hàng hiên này được lát bằng đá trắng cùng loại với sân trước của vương cung. Cô đi dọc theo hành lang rồi dựa lưng vào lan can, ngắm nhìn Vân Hải trải dài vạn dặm, mặt trăng treo mờ ảo trên bầu trời như chìm vào biển cả mây mù. Khi đang lặng lẽ ngắm những đám mây xô bờ, bất chợt cô nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, là một con chuột với bộ lông màu xám nâu đang đi đến.

“Ra ngoài dạo mát à?” Yoko hỏi.

“Cô cũng không ngủ được ư?” Nhạc Tuấn cười.

“Ừ, cậu cũng vậy?”

“Làm sao tôi ngủ nổi trong một căn phòng xa hoa đến vậy. Giờ tự đứng muốn về lại khách sạn quá.”

“Ừ.”

Nhạc Tuấn cười nói: “Cô nói gì thế? Cô cũng có một tòa thành như thế này mà.”

Nghe những lời này của Nhạc Tuấn, nụ cười trên gương mặt Yoko biến mất.

“Ừ...” Cô trả lời.

Nhạc Tuấn đến kế bên Yoko, cùng nhìn về phía biển cả.

“Vương cung của Khánh quốc tọa lạc tại thành Nghiêu Thiên, thuộc Anh châu, tên gọi Kim Ba cung.”

Yoko tỏ vẻ không có hứng thú, chỉ ừ một tiếng lầy lẹ.

Nhạc Tuấn im lặng một hồi rồi lên tiếng: “Yoko...”

“Gì thế?”

“Cảnh Kỳ đang bị nguy vương Thư Vinh giam giữ phải không?”

“Có lẽ vậy.”

“Nếu muốn ngăn cô lên ngôi, Xác Vương còn một biện pháp khác.”

“Ừ, giết Cảnh Kỳ.”

“Đúng vậy, nếu Cảnh Kỳ bị sát hại, cô cũng sẽ chết theo. Vì cô chưa đến Bồng Sơn tiếp nhận vương vị nên tôi cũng không rõ chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng kết cục chỉ có một.”

Yoko gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Tôi đã giao ước với anh ta nên không còn là người bình thường nữa, vì thế nên tôi khó bị thương hơn, vì thế nên tôi có thể hiểu được ngôn ngữ của nơi này, vì thế nên tôi có thể cầm kiếm lên chiến đấu và vượt qua Hư Hải. Tất cả đều là nhờ anh ta.”

“Ừ, hiện nay Cảnh Kỳ đang ở trong tay kẻ thù của cô. Vì tính mạng của cô...”

“Tôi không muốn nghe chuyện này.”

“Yoko.”

“Không phải tôi đang cáu. Tôi biết quốc vương hay kỳ lân là thế nào nên tôi không thể đưa ra một quyết định quan trọng chỉ để cứu mạng một ai đó.”

“Nhưng...”

“Tôi sẽ không tự dồn bản thân mình vào đường cùng.” Yoko mỉm cười. “Khi mới đến đây, với tình trạng của mình khi ấy, tôi đã không biết mình có thể sống được bao lâu. Nhưng tôi đã sống sót đến giờ, phần lớn chỉ dựa vào may mắn. Lẽ ra tôi đã chết lâu rồi, cái mạng của tôi vốn cũng không quý đến thế. Mà giờ, tôi cũng không muốn quý trọng tính mạng của mình một cách như vậy.”

Nhạc Tuấn không nói gì.

“Tôi không muốn vì giữ lại mạng sống của mình mà đưa ra một quyết định thiếu suy xét. Tôi biết mọi người đều tin tưởng tôi, nhưng nếu tôi cứ làm theo những điều họ kỳ vọng vào mình và để mọi người quyết định cuộc sống của mình, thì tôi không gánh vác nổi cái trách nhiệm này đâu. Vì vậy, tôi cần phải suy nghĩ thật kỹ càng.”

Đôi mắt đen nhánh của Nhạc Tuấn nhìn thẳng vào Yoko.

“Tôi có thể hiểu được vì sao cô lại bối rối như thế.”

“Tôi không làm được.”

“Làm sao cô biết mình không làm được?”

“Bởi vì tôi biết mình là một sinh vật vô nghĩa và xấu xí như thế nào. Tôi không phải là vua, tôi vốn không có tư chất này.”

“Không đúng.”

“Nếu cậu là một bán thú thì, Nhạc Tuấn, tôi cũng vậy. Tuy bên ngoài là con người, nhưng trong lòng tôi chỉ là một con quái vật.”

“Yoko...”

Yoko vịn tay lên lan can làm bằng đá trắng cao cấp, chạm khắc vô cùng tinh xảo. Từ đây nhìn xuống, cô có thể nhìn thấy những ánh đèn từ thành Quan Cung tỏa sáng như hàng loạt ngọn lửa tỏa sáng xuyên qua đại dương trong suốt. Từng đợt sóng nhẹ nhàng vỗ bờ, quả một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ. Ở thành Nghiêu Thiên, tại Kim Ba cung cũng vậy ư? Nghĩ đến cảnh một ngày mình sẽ đứng ở nơi đó, thay vì sợ hãi, cô lại cảm thấy chán ghét.

Khi cô nói điều này với Nhạc Tuấn, cậu chỉ thờ dài.

“Trước khi được kỳ lân lựa chọn, một đấng quân vương cũng chỉ là một người bình thường.”

“Dù đã được lựa chọn, nhưng tôi vẫn là tôi, tôi đã ăn cắp và uy hiếp người khác để sống còn. Tôi không tin tưởng ai cả, tôi thậm chí còn bỏ mặc cậu để chạy trốn một mình.”

“Diên Vương cho rằng cô có thể làm được.”

“Anh ấy không biết tôi hèn hạ như thế nào.”

“Tôi cũng cho rằng cô có thể. Tôi là người cô đã định sát hại, ngay cả tôi cũng nói thế thì nhất định cô có thể làm được.”

Yoko nhìn xuống Nhạc Tuấn, cái con chuột chỉ cao đến ngực cô đang thò đầu ra khỏi lan can, ngắm nhìn đại dương lơ lửng trên bầu trời.

“Tôi không thể...”

Nhạc Tuấn không trả lời câu hỏi này của cô, mắt vẫn nhìn về phía Vân Hải. Cậu vỗ vỗ cánh tay cô, khi Yoko quay đầu lại thì bộ lông màu nâu xám của cậu đã quay lưng về phía cô.

“Nhạc Tuấn.”

“Không sao, giờ cô bối rối cũng không sao. Cứ suy nghĩ thật kỹ về mọi chuyện.”

Rồi Nhạc Tuấn rời đi, Yoko lặng lẽ nhìn bóng dáng cậu khuất dần, cậu đưa tay vẫy chào cô nhưng không quay lưng lại.

“Nhạc Tuấn, ngay cả cậu cũng không hiểu tôi.” Yoko tự nói với mình.

Nhưng thần biết.

Âm thanh ấy vang lên trong đầu cô. Theo phản xạ, Yoko ngẩng đầu nhìn quanh, nhưng cô không nghe thấy thanh âm ấy bằng tai mình.

Thần đã chứng kiến tất cả, Người đã rất cô đơn.

“Nhũng Hựu?”

Xin hãy tiếp nhận vương vị. Người hoàn toàn đủ tư chất để trở thành một minh quân, Người nhất định sẽ làm được.

Yoko không biết phải trả lời thế nào, việc ngay cả Nhũng Hựu cũng lên tiếng đã khiến cô không nói nên lời.

Thần đã cãi lời chủ thượng, xin hãy thứ tội cho thần.

Cô chợt nhớ rằng Cảnh Kỳ đã dặn dò Nhũng Hựu tuyệt đối không được hiện thân, vì thế nên trước giờ Nhũng Hựu chưa bao giờ mở lời.

Người đã cho rằng thần là một con quái vật, Người đã cầu xin chủ thượng lấy thần ra khỏi cơ thể Người. Đó là lỗi của Người.

“Tôi chỉ là kẻ ngu ngốc.” Yoko tự nói với bản thân mình.

Lần này, không một lời đáp lại cô.

8.2 Hôm sau, một thị nữ đánh thức Yoko dậy và dẫn đến phòng ăn điếm tâm, nhìn mặt mọi người, cô lại lắc đầu. Nhạc Tuấn đến trong hình dáng chuột, cậu cúi đầu chào, rung rinh mấy sợi râu trong khi Diên Kỳ và Diên Vương chỉ thờ dài, tỏ vẻ thất vọng.

Diên Vương nói, giọng có chút cay đắng: “Đó là vương quốc và dân chúng của nàng, nàng là người quyết định số phận của họ. Nhưng dù sao, ta hy vọng nàng có thể đoàn tụ cùng Cảnh Kỳ. Khi đấy, nếu nàng vẫn không muốn tiếp nhận vương vị thì tính sau, ít ra cũng phải cứu được hãn trước đã. Ý nàng thế nào?”

Yoko gật đầu: “Tuy không biết phải làm thế nào nhưng tôi cũng nghĩ nên cứu Cảnh Kỳ trước. Nhưng làm cách nào?”

“Chỉ có cách dùng vũ lực thôi. Cảnh Kỳ hiện đang bị giam giữ ở Chinh châu, nơi nguy vương đóng quân.”

“Nếu cứu được Cảnh Kỳ thì tôi có thể về nhà phải không?”

Diên Vương gật đầu: “Kỳ lân có thể tạo ra một cơn thực, nàng đã là một tiên nhân nên sẽ dễ dàng vượt qua Hư Hải. Nếu Cảnh Kỳ từ chối, ta sẽ bảo Diên Kỳ đưa nàng đi.”

Diên Vương là người công bằng, Yoko thâm nghĩ. Anh ta có thể uy hiếp mình nếu mình không chịu tiếp nhận vương vị.

“Ta không làm.” Diên Kỳ nói. “Đến lúc đó, người tự mình đi mà thuyết phục Cảnh Kỳ.”

Diên Vương trừng mắt nhìn Diên Kỳ: “Rokuta!”

“Đừng giả ngây nữa, nếu ta tạo ra một cơn thực và mang cô ấy vượt qua Hư Hải thì không biết tai họa gì có thể xảy ra. Nếu chỉ mình kỳ lân thôi thì cùng lắm là gió lốc, nhưng nếu mang theo một quốc vương thì không biết sức tàn phá sẽ lớn đến chừng nào. Ngay cả bên kia cũng sẽ không tránh khỏi cái họa ấy.”

“Cả Yamato ư?”

“Ừ, ở bên này và bên kia, bởi vì hai thế giới không hòa làm một. Khi Cảnh Kỳ đem cô đến đây, cơn thực ấy phá hoại hàng loạt vùng miền ở Xảo quốc, nhưng so với việc một quốc vương vượt qua Hư Hải thì như thế vẫn còn nhẹ chán. Ta không đảm bảo lần sau cũng sẽ dễ dàng vậy đâu. Vì vậy, ta không dính vào vụ này nổi.”

“Nếu trở về được, tôi sẽ cố gắng thuyết phục Cảnh Kỳ.”

“Làm ơn đi cô nương!” Diên Kỳ chua chát nói.

Lúc này, Diên Vương lên tiếng: “Dù có về được bên kia thì chưa chắc nàng cũng sẽ an toàn.”

“Tôi biết.”

Chỉ cần Xác Vương chưa buông tha Yokohama thì hẳn lúc nào cũng có thể phái yêu quái đến truy sát cô. Việc cô trở về cũng sẽ đem đến một tai họa lớn, người vô tội sẽ bị liên lụy nếu yêu quái xuất hiện ở thế giới bên kia. Cô chỉ đem đến đau thương và chết chóc, dù là ở bên này hay bên kia. Tuy trong lòng biết rõ như vậy, nhưng cô cũng vẫn không thể hạ quyết tâm.

“Nếu như trước khi trở về, tôi giải quyết mọi chuyện với Xác Vương thì sao?”

“Nàng không thể. Ta cũng không thể giúp nàng việc này.”

“Tại sao?”

Diên Vương gật đầu: “Nàng phải nhớ kỹ điểm này. Có ba tội nghiệt mà một quốc vương không thể phạm phải: một là vứt bỏ Thiên Mệnh và lạc lối, hai là lựa chọn cái chết thay vì Thiên Mệnh, và cuối cùng là không được xâm lược một vương quốc khác, cho dù là để bình nội loạn.”

“Vâng? Nhưng nếu vậy thì làm sao ngài có thể đến Khánh quốc để cứu Cảnh Kỳ?”

“Nếu Cảnh Vương dẫn đầu quân đoàn thì chiếc dịch này là do nàng phát động. Trong trường hợp đó, vai trò của chúng ta chỉ là giúp đỡ thôi.”

“Tôi hiểu rồi.”

Diên Vương nở một nụ cười trầm: “Để cứu thoát Cảnh Kỳ, ta sẽ cho mượn vương sư của Nhận quốc. Nàng thấy thế nào?”

Yokohama hành lễ, tỏ ý cảm ơn, một nụ cười khẽ nở trên môi cô.

“Làm phiền ngài. Xin thứ lỗi vì đã khiến ngài thất vọng.”

Diên Kỳ nhăn mặt, cười nói: “Thượng Long đã hy vọng sẽ có thêm một thai quả khác làm quốc vương ngoài hẳn. Nhưng cô cũng đừng quan tâm đến cái tên này, ai bảo hiện tại chỉ mình hẳn là thai quả duy nhất làm vua.”

“Chỉ có một thôi ư?”

“Hiện giờ thì chỉ có một. Trước đây cũng có vài người, nhưng số lượng không nhiều lắm.”

“Diên Kỳ, chẳng phải cậu cũng là thai quả sao?”

“Ừ, ta, Thượng Long và Thái Kỳ. Cô là người thứ tư.”

“Thái Kỳ là kỳ lân của Đới quốc phải không?”

“Đúng, con non của Đới cực quốc.”

“Con non?”

“Là kỳ lân chưa trưởng thành.”

“Như cậu?”

“Ta đã trưởng thành rồi. Khi một kỳ lân trưởng thành thì bề ngoài sẽ ngưng lớn.”

“Có nghĩa là cậu trưởng thành nhanh hơn Cảnh Kỳ?”

“Đúng vậy.” Diên Kỳ cười, vẻ mặt tỏ vẻ đắc ý.

“Nếu thế thì lúc ấy Thái Kỳ vẫn chưa trưởng thành?”

“Vẫn chưa.”

“Tức là khi ấy Thái Kỳ vẫn còn là con non?”

Diên Kỳ trầm mặc rồi quay sang nhìn Diên Vương.

“Thái Kỳ đã chết, ít ra thì người ta cho rằng thằng nhóc ấy đã chết. Đới quốc hiện đang chìm trong nội loạn, không ai biết Thái Kỳ cũng như Thái Vương đang ở đâu.”

Yoko thở dài: “Như vậy ở đó cũng rất tệ?”

“Có người thì sẽ có chuyện phức tạp thôi. Tên nó là Takasato, tính theo tuổi người, chắc nó cũng bằng tuổi cô bây giờ.”

“Là nam ư?”

“Chữ kỳ trong danh hiệu của kỳ lân chỉ con đực. Kỳ lân của Đới quốc có bộ lông màu đen tuyền rất đẹp.”

“Cậu ấy là một hắc kỳ lân?”

“Cô chưa từng thấy qua kỳ lân à?”

“Có, nhưng ở dạng người.”

“Bộ lông của kỳ lân có màu vàng cam, lưng tỏa ngũ sắc, còn bờm thì thường màu vàng rực.”

“Như tóc của cậu?”

“Đúng, nhưng đây không phải tóc mà là thật ra là bờm.”

Ra vậy. Yoko trầm nghĩ.

“Thái Kỳ có bộ lông đen tuyền như sắt thép, trên lưng tỏa ánh bạc, màu lông này rất hiếm thấy.”

“Hiếm thấy?”

“Ừ, trước giờ, sử ký chưa bao giờ ghi nhận sự xuất hiện của một hắc kỳ lân, nghe nói đã từng có xích kỳ lân, bạch kỳ lân nhưng ta cũng từng thấy qua.”

“Nếu Thái Kỳ đã chết thì Thái Vương cũng không thể còn sống. Nhưng Thái quả vẫn chưa kết trái trên Bồng Sơn.”

“Thái quả?”

“Ở Bồng Sơn, có một cây thần sinh ra kỳ lân. Khi một kỳ lân chết,

cùng lúc đó, noãn quả của một kỳ lân mới sẽ bắt đầu mọc ra. Nếu quả thật Thái Kỳ không còn thì Thái quả lẽ ra đã có từ lâu rồi. Nếu là con cái, thì gọi là Thái Lân. Tên noãn quả tùy thuộc vào tên vương quốc, ví dụ như Thái quả là noãn quả của kỳ lân Đới quốc. Ở Bồng Sơn cho đến giờ vẫn chưa kết Thái quả, nói cách khác, thằng nhóc ấy vẫn còn sống.”

“Kỳ lân có cha mẹ không?”

“Không, tuy rằng nếu là thai quả thì khác. Vì vậy, kỳ lân không có tên mà chỉ có danh hiệu.”

“Cả Cảnh Kỳ ư?”

Diên Kỳ gật đầu. Trông vẻ mặt cậu thoáng buồn, như biết Yoko nghĩ gì, Diên Kỳ liền xụ mặt xuống.

“Kỳ lân chỉ là một sinh vật đáng thương. Chúng sống vì quân vương của mình, không có cha mẹ cũng như người thân, ngay cả cái tên của không có. Chúng phải phục vụ quốc vương đến chết và chết vì quốc vương, thậm chí đến cả mộ phần cũng không có.”

Diên Kỳ liếc Diên Vương, vị quân thượng của cậu liền nhìn về hướng khác. Diên Kỳ chỉ nhăn trán và thở dài.

“Không có mộ phần?” Yoko hỏi.

Diên Kỳ tỏ vẻ tự trách mình vì đã nói đến chủ đề này.

“Không có ai chôn cất kỳ lân ư?”

Diên Vương gượng cười: “Không phải là không có ai chôn cất mà kỳ lân và quốc vương sẽ được hợp táng. Ý hấn là không có thi thể thôi.”

“Vì sao?”

Yoko cho rằng có lẽ vì kỳ lân là thần thú nên sẽ không lưu lại thi thể.

“Thôi, đến đây đủ rồi.”

“Không cần phải giấu diếm. Khi kỳ lân thu phục yêu quái làm thuộc hạ sẽ có một giao ước. Yêu quái thề sẽ trung thành với kỳ lân, đổi lại, kỳ lân sau khi chết đi sẽ trở thành thức ăn cho yêu quái.”

Yoko hết nhìn Diên Vương đến nhìn Diên Kỳ, Diên Kỳ chỉ nhún vai.

“Là như thế đó. Nghe nói kỳ lân ăn cũng ngon lắm, mà dù gì lúc ấy cũng đã chết rồi nên chắc cũng chẳng sao. Nghe thì thương cảm đấy, vậy thì hãy coi trọng Cảnh Kỳ một chút, đừng làm hấn thất vọng.”

Yoko không biết trả lời thế nào nên đành nói: “Chẳng lẽ Xác Vương không đau lòng vì đã khiến Xác Lân thất vọng sao?”

Diên Vương cười khỏ: “Ai mà biết được hấn nghĩ gì.”

Diên Kỳ nhún vai: “Can thiệp vào chuyện nội bộ của nước khác sẽ đánh mất Thiên Mệnh. Tuy biết rõ nhưng hấn vẫn làm cái chuyện điên rồ ấy, chắc là cũng có lý do gì đó.”

“Có lẽ vậy.”

“Biết rõ mình đang làm chuyện sai trái mà vẫn cứ cố chấp bước đi trên con đường ấy thì lại càng lạc lối hơn, hấn thật sự chỉ là kẻ ngốc. Càng đau

khổ thì lại càng trở nên ngu ngốc.”

Những lời của Diên Kỳ hiển nhiên đến nỗi Yoko chỉ biết gật đầu: “Thật kinh khủng.”

“Kinh khủng?”

“Vâng, tôi cảm thấy mình thật bất lực.”

Diên Vương khẽ cười: “Kỳ lân không thể làm trái ý quốc vương, nhưng không có nghĩa chúng sẽ không phản kháng lại mệnh lệnh được ban xuống. Đừng quên rằng nàng chỉ là một con người bình thường, sẽ có lúc yếu đuối hay ngu ngốc, vì vậy hãy để nửa kia của mình trợ giúp.”

“Nửa kia?”

“Kỳ lân của nàng.”

Yoko gật đầu, nhìn về chiếc ghế bên phải, thanh Thủy Ngẫu đao vẫn nằm đó, thanh bảo kiếm này có thể nhìn thấy tương lai, quá khứ và những chuyện xảy ra ở nơi xa xôi. Diên Vương cũng không nói gì thêm, nếu có thể điều khiển được thanh kiếm này, cô sẽ biết được mưu đồ thật sự của Xác Vương.

8.3 Mỗi quốc gia có hai loại quân đội, một là quân của châu hầu, thành lập và đóng tại các châu, và hai là vương sư, tức quân đội triều đình, do quốc vương đích thân chỉ huy. Kỳ binh sẽ tấn công thành Duy Long, thủ phủ của Chỉnh châu của Khánh quốc, chiến dịch này dự định kéo dài một tháng. Nhưng trong tình hình cấp bách hiện nay, một đội quân tinh nhuệ bao gồm hai mươi kỵ sĩ thiện chiến cưỡi thiên mã sẽ bất ngờ tấn công thành Duy Long trước để giải cứu Cảnh Kỳ. Diên Vương và Diên Kỳ đã ra ngoài chuẩn bị quân, đến trưa cũng không về dùng cơm. Yoko để lại Nhạc Tuấn rồi trở về phòng, cô đặt thanh kiếm trên bàn, ngồi xuống nhìn nó.

Cô là chủ nhân của thanh bảo kiếm này, tuy rằng trên lý thuyết là thế, nhưng cô vẫn đang do dự không biết có nên thử qua cách này hay không. Cô biết mọi chuyện không hề dễ dàng, trong lòng mình vẫn còn đang ngón ngàng, nhưng cô vẫn muốn thử qua. Cô không biết làm cách nào để những hình ảnh xuất hiện trên trên lưỡi kiếm, nhưng triệu tập chúng có lẽ cũng không mấy khó khăn. Trước khi đến thế giới này, cô đã có những giấc mơ kỳ lạ về tiếng nước nhỏ giọt. Khi hỏi Diên Vương về vấn đề này thì anh trả lời rằng đó là những ảo ảnh do thanh kiếm tạo ra, có vẻ như nó đã dự báo chuyện cô bị truy sát và cố gắng cảnh báo chủ nhân của nó về những nguy cơ ấy. Nhưng khi đó, cô vẫn chưa gặp và giao ước với Cảnh Kỳ.

Trước khi tiếp nhận Thiên Mệnh, trước khi được chọn...

Sau khi giải thích với Diên Vương thì anh lại bảo rằng có lẽ từ khi sinh ra, cô đã phải gánh vác Thiên Mệnh trên vai, hoặc cũng có thể trách nhiệm này đã đặt lên vai cô kể từ khi Cảnh Kỳ quyết định chọn cô làm tân vương.

“Ai biết!” Diên Kỳ lặp lại. “Ta cũng không biết vì sao mình lại chọn gã

này, chẳng có lý do gì ngoài việc hắn là người duy nhất.”

Diên Kỳ nói một kỳ lân lựa chọn quốc vương dựa trên trực giác. Nếu vậy, việc nối liền ý chí của mình với thanh kiếm chắc sẽ không đến nỗi khó khăn.

Ta muốn nhìn thấy Xác Vương.

Cho đến giờ, thanh kiếm này chỉ hiện lên những hình ảnh ở Nhật Bản, Yoko biết đó là nỗi nhớ quê hương của mình khiến thanh kiếm chỉ phản chiếu những hình ảnh ấy.

Ta muốn biết ý đồ thật sự của Xác Vương.

Tuy cô cũng không biết mình muốn gì, nhưng ít ra nó sẽ cho cô thấy vị quân vương ngu ngốc kia đang muốn gì. Thanh kiếm trên bàn bắt đầu tỏa ra ánh sáng mờ ảo, những bóng hình dần ẩn hiện, tiếng nước nhỏ giọt vang lên. Cô tập trung vào các ảo ảnh, chờ chúng hình thành. Một bức tường trắng với cửa sổ nhìn ra sân vườn, cô nhớ ra sân vườn này, nó là vườn nhà cô.

Không, không phải.

Cô lại tập trung và những hình ảnh này biến mất, thanh kiếm lạnh lùng nằm trên bàn, cô đã thất bại.

“Mình sẽ thử thêm lần nữa.” Yoko tự nói với mình.

Cô lại nhìn lưỡi kiếm, trước đây, cô chưa từng thấy nhiều ảo ảnh trong một đêm, nhưng rất nhanh, thanh kiếm lại tỏa sáng. Một lần nữa, nó lại phản chiếu sân vườn nhà cô, Yoko không bỏ cuộc, cô lại cố gắng xua đi những suy nghĩ ấy trong đầu.

Không phải.

Cô tự nhủ với mình. Những hình ảnh tan ra như mặt nước tĩnh lặng bị lay động. Tiếp theo là phòng cô xuất hiện.

Không phải.

Trường học của cô.

Không phải.

Nhưng cho dù cô thử bao nhiêu lần thì những hình ảnh hiện ra đều là về thế giới bên kia Hư Hải, nhà cô, trường cô, nhà của bạn học, không hề có gì của thế giới này.

Chẳng lẽ nó cũng như chiếc bao kiếm này? Yoko thầm nghĩ.

Thanh kiếm đang đùa giỡn với cô như con khỉ xanh ấy. Biết rằng đó cũng là lỗi của mình vì đã để nỗi nhớ nhà chiếm lấy tâm tư nên cô không bỏ cuộc. Sau khi kiên nhẫn thử thêm nhiều lần nữa, cuối cùng những ảo ảnh về thế giới này cũng hiện ra.

Cuối cùng cũng...

Yoko mừng thầm. Nhưng rồi cô lại nhận ra những gì mình đang thấy, công thành tràn ngập thi thể, con đường nhuộm đầy máu, những người kêu gào rồi lần lượt ngã xuống, giữa cảnh tượng ấy là một thiếu niên với ánh mắt cay nghiệt.

Không, đó là mình.

“Dừng lại!” Cô thét lên, những hình ảnh lập tức biến mất.

Đó là ở thành Ngô Liêu, nơi cô đã bỏ rơi Nhạc Tuấn. Tuy biết rằng đó chính là mình, nhưng gương mặt này thật đáng sợ, cô đã trông kinh khủng như thế ư? Cô buông thanh kiếm ra, nghĩ lại bộ dáng xấu xa của mình, tự dung không khỏi bật cười.

Nhưng đó chính là sự thật.

Nếu cái con khi xanh ở đây, nó sẽ nói thế. Đó là sự thật, cho dù trốn tránh thế nào đi chăng nữa thì cô cũng phải đối diện với sự thật ấy, càng trốn tránh thì càng ngu ngốc hơn. Cô lại cầm chuôi kiếm lên, hít thở nhịp nhàng rồi tập trung vào lưỡi kiếm. Cổng thành Ngô Liêu lại hiện ra, gương mặt cô ngập tràn ác ý, đó là khi cô đang tìm Nhạc Tuấn và quyết định xem có nên giết cậu hay không. Lính gác ập ra khỏi thành, cô nhanh chóng bỏ chạy, rồi những hình ảnh này mờ đi và biến thành những ảo ảnh khác. Đó là khi cô còn ở trên núi, khi cô quay lưng lại với hai mẹ con đã hết lòng giúp đỡ mình, rồi cô nhìn thấy Đạt Tỷ, lão hải khách già đã lừa gạt cô, hai người đàn ông đã áp giải cô ở Phôi Lăng, gia đình của họ khóc lóc và nguyên rủa cô, thành Hà Tây điêu tàn, thành Ngô Liêu thay chất thành đồng, nạn dân của Khánh quốc ngời thẫn thờ dưới những tường thành. Yoko lẳng lẳng xem hết những hình ảnh ấy, cô biết nếu mình càng trốn tránh thì thanh kiếm sẽ càng cho cô thấy những điều cô không muốn thấy, còn nếu cứ chấp nhận nó thì những ảo ảnh sẽ ngày càng tiến đến gần hơn những gì cô muốn thấy.

Một vương cung, phía trong là một phụ nữ sắc mặt tiêu tụy.

“Đuổi hết tất cả nữ nhân ra khỏi thành Nghiêu Thiên cho ta!”

“Nhưng...”

Đó là Cảnh Kỳ, vậy người phụ nữ kia chính là Dư Vương quá cố.

“Trái ý quốc vương là khi quân phạm thượng, người dám cả gan làm thế ư?”

Chỉ còn lại mỗi Dư Vương, da dẻ như xác chết, gương mặt gầy gò, gân nổi lên cổ, gương mặt xanh xao, Yoko biết đó là những ngày cuối đời của cô ta, cô ta nhất định đã rất khổ sở. Dù biết mình phạm phải tội nghiệt nhưng Dư Vương vẫn không dừng lại được. Rồi cô nhìn thấy quang cảnh điêu tàn ở Khánh quốc, cô biết Xảo quốc rất nghèo, nhưng Khánh quốc còn tệ hơn nhiều lần. Những ngôi làng bị yêu quái tàn phá, lửa cháy khắp nơi, những vùng đất và cánh đồng bị châu chấu phá hoại, những con sông chảy ngược, bùn đất cuốn đi những thi thể vào dòng nước.

Mất đi quốc vương thì sẽ thảm hại như thế ư?

“Quốc gia sẽ diệt vong.” Cô không biết đã nghe qua câu này bao nhiêu lần, nó cứ vang lên mãi trong đầu cô. Khi còn ở Nhật Bản, cô đã không thể cảm nhận được những nỗi đau này, nhưng ở đây, chúng sao thật đau đớn quá.

Và rồi một con đường núi xuất hiện.

8.4 Trên con đường núi có hai người, một người bận áo choàng đen che kín đầu, người còn lại có mái tóc vàng rực rỡ, xung quanh là những sinh vật kỳ lạ.

“Xin thứ tội cho thần.” Cô gái có mái tóc vàng nói, vùi mặt vào trong lòng bàn tay mình, đó chính là người phụ nữ Yoko đã gặp ở con đường núi hôm nọ.

Quả nhiên là Xác Lân.

“Người cầu xin ta tha thứ?”

Người bận áo đen thả chiếc mũ áo choàng xuống, để lộ gương mặt già nua cùng thân hình cao lớn không phù hợp với tuổi tác của mình. Một con vệt đủ màu đậu trên vai hắn.

“Vô dụng! Tuy rằng hiện giờ không giết được con bé đó nhưng nó cũng chẳng sống nổi trong núi được bao lâu. Dù sao ta cũng đã tính làm một bước, không ngờ nó chịu chấp nhận giao ước.”

Giọng nói của hắn hoàn toàn lạnh lùng và vô cảm.

“Sao cũng được, rồi nó sẽ phải phơi thây nơi hoang dã này hoặc bị xử trảm nếu dám dẫn xác vào làng. Tóm lại là như thế, Đài phụ à, tóm lại là như thế.”

“Vâng ạ.”

“Lần sau không được để chuyện như thế này xảy ra nữa. Con bé đó nhất định phải chết.”

Khi hắn nhắc đến ‘con bé đó’, Yoko biết đó chính là mình, vậy lão già này...

Xác Vương.

“Nó chỉ là một con bé hèn yếu, không có tư chất làm vua. Người đến tận Bồng Lai chỉ để đem về một thứ tệ hại như thế ư?”

Hắn quay sang một sinh vật trông như con ngựa một sừng với bờm vàng rực rỡ, bộ lông màu vàng cam, đằng sau là một chiếc đuôi dài, trên lưng tỏa ánh sáng ngũ sắc lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Xem ra vị chủ thượng của người cũng không may mắn lắm nhỉ, Cảnh Đài phụ?”

Cảnh Đài phụ... Vậy đó là... Cảnh Kỳ.

Đó là một kỳ lân.

Rồi Yoko nhận ra nơi ấy chính là con đường núi, nơi cô bị áp giải khỏi Phôi Lãng. Vào lúc ấy, cô đã làm Xác Lân là Cảnh Kỳ, như vậy, hai tiếng “Đài phụ.” của Những Hựu khi đó là gọi Cảnh Kỳ dưới hình dạng kỳ lân của anh ta.

Xác Lân nói: “Cô bé ấy chỉ là một đứa trẻ, tại sao Người cứ phải chấp nhất cô ấy? Hai người đã phải bỏ mạng rồi, xin Người hãy dừng việc này

lại.”

Rồi Xác Lân nhìn Xác Vương, nước mắt tuôn trào, Yoko đã từng thấy cô ta khóc thương như thế, nhưng trong một dịp khác, vào một thời điểm khác.

“Tất cả mọi người đều phải chết.” Vị chủ nhân lạnh lùng trả lời.

“Trời cao sẽ không bỏ qua cho hành động này, Xảo quốc sẽ bị báo ứng, ngay cả quân thượng cũng không ngoại lệ.”

“Ta đã sớm chấp nhận báo ứng, đừng có than vãn mãi như vậy, khí số của ta vốn đã tận. Nếu Xảo quốc diệt vong thì Khánh quốc cũng sẽ phải chịu chung số phận, và ta sẽ đem Cảnh Vương cùng xuống địa ngục cùng mình.”

“Sao Người lại căm hận thai quả đến thế?”

Xác Vương nhếch môi: “Ta không ghét mà là ghê tởm chúng. Người có biết rằng ở thế giới bên kia, một đứa trẻ được sinh ra từ bụng một nữ nhân không?”

“Thần biết, nhưng thế thì sao?”

“Người có thấy việc đó thật đáng ghê tởm không.”

“Thưa không ạ.”

“Nhưng ta thì thấy thế. Sẽ không có thai quả sinh ra từ bụng nữ nhân nào được tồn tại ở thế giới này. Bọn chúng lẽ ra phải ở bên đó.”

“Nhưng trời cao không cho rằng như thế. Vì vậy, Thiên Đế mới chọn thai quả làm vua. Làm trái với Thiên Ý mới là đáng ghê tởm.”

Xác Vương cười khẩy: “Vậy xem ra chúng ta không có cùng cách suy nghĩ.”

“Vâng.”

“Nhưng ta vẫn là chủ thượng của người, người phải nghe theo lệnh ta. Lấy mạng con bé đó, không được để nó sống sót và trốn thoát khỏi Xảo quốc. Vương sư đã khóa chặt biên giới với Khánh quốc lại rồi.”

“Nếu Người cho rằng cô ấy dơ bẩn thì tại sao cứ phải hoài công như vậy? Đối với Người, cô ấy chỉ là một con bé hèn yếu, không có tư chất làm vua, vậy tại sao Người cương quyết ngăn không cho cô ấy lên ngôi?”

“Ta không muốn có một thai quả làm vua nước láng giềng của mình.”

Xác Lân thở dài: “Vậy Người định làm gì Cảnh Đài phụ?”

“Giao hẳn cho Thư Vinh. Nhưng thế sẽ khiến lũ châu hầu câm miệng lại.”

“Tuy có thể khiến họ im lặng một thời gian nhưng họ rồi sẽ nghi ngờ. Sùng của Cảnh Đài phụ hiện đã bị phong ấn, ngài ấy ấy không thể biến thành người cũng như nói chuyện. Làm gì có một Đài phụ như thế? Người không thể cứ tiếp tục thế này, trời cao sẽ không bỏ qua cho Người.”

“Ta không cần được tha thứ.”

“Quân thượng, tuy Người không lo cho mình, nhưng xin hãy vì dân chúng.”

“Dù gì dân chúng của Xảo quốc này cũng đã có số mệnh không tốt rồi. Sau khi ta chết, có lẽ vị vua tiếp theo sẽ là một minh quân. Về lâu dài, như thế tốt hơn.”

“Người nói gì vậy?” Xác Lân lại dùng tay che mặt.

“Ta chưa từng muốn làm vua.” Xác Vương lạnh lùng trả lời, có lẽ hẳn đã quyết định buông xuôi tất cả, bỏ mặc số phận. “Người và trời cao đã nhìn lầm người.”

“Không phải.”

“Đúng là như thế. Ta chỉ trị vì được năm mươi năm trong khi Nhạn quốc đã đứng vững năm trăm năm, Tấu quốc thì gần sáu trăm năm. Ta chỉ là kẻ bất tài so với Diên Vương và Tông Vương, đây cũng là giới hạn cuối cùng của ta rồi.”

“Nếu Người thay đổi ngay bây giờ thì vẫn còn kịp, rồi Người sẽ trị vì thật lâu dài.”

“Quá muộn rồi, Đãi phụ.”

Xác Lân gục đầu xuống.

“Ta không đảm đương nổi trọng trách nặng nề này, lẽ ra ta nên sống một cuộc đời bình thường và chết đi như những cảnh vệ khác. Nhưng rồi trời cao đã ban cho ta phúc phận này, cho dù ta không đủ khả năng để tiếp nhận nó. Năm mươi năm qua, ta đã cố gắng hết sức.”

“Xin đừng nói thế. Còn nhiều quân vương đoán mệnh hơn Người mà.”

“Đúng, như Du Vương quá cố của Khánh quốc. So với nước ta, Khánh quốc nghèo khó hơn nhiều, vậy mà có những kẻ chỉ biết so sánh Xảo quốc này với Nhạn quốc hay Tấu quốc. Sao bọn chúng không nhìn vào Khánh quốc mà xem?”

“Cả Nhạn quốc lẫn Tấu quốc ban đầu đều không phải là một đất nước giàu có.”

“Ta biết, vì thế nên ta đã cố gắng hết sức. Nhưng ta tiến một bước, thì Nhạn quốc và Tấu quốc lại tiến hai bước, và chúng ta sẽ mãi mãi nghèo khó hơn họ, cũng như việc ta sẽ không bao giờ có thể sánh được với Diên Vương và Tông vương.”

“Không phải như thế.”

“Ta vốn không thể sánh cùng Diên Vương và Tông vương, nhưng Khánh quốc thì khác. Khánh quốc nghèo khó hơn Xảo quốc này rất nhiều, nhưng nếu một tân vương lên ngôi và vực dậy được vương quốc ấy thì sao? Vậy Xảo quốc sẽ mãi mãi là quốc gia nghèo khổ nhất ư? Và ta sẽ luôn là kẻ kém cỏi nhất ư?”

“Người vứt bỏ Thiên Mệnh chỉ vì lý do này sao?”

Xác Vương không trả lời.

“Theo lời các hải khách, Yamato là một quốc gia giàu mạnh. Người nhìn xem, Diên Vương trở về từ Yamato và đất nước của hắn cũng giàu

manh. Thai quả hoàn toàn khác biệt với chúng ta, những kẻ được sinh ra ở thế giới này. Nhận quốc được như bây giờ là nhờ một quốc vương là thai quả, vậy tại sao ta lại không thể sợ tân Cảnh Vương? Thai quả biết bí quyết để cai trị một đất nước, cho dù ta có cố gắng thế nào thì cũng không thể sánh được với chúng.”

“Người đang nói điều ngu ngốc gì thế?”

Xác Vương cười cay đắng: “Đúng, đúng là ngu ngốc, nhưng chuyện đã đến nước này thì không có cách nào thay đổi được nữa. Vận mệnh của Xảo quốc đã được quyết định, Xảo quốc này sẽ diệt vong. Ta sẽ chết, kéo theo thai quả của Khánh quốc, chúng ta sẽ cùng xuống địa ngục.”

Ngu ngốc!

Yoko buộc miệng nói: “Ngu ngốc!”

Những ảo ảnh tan đi. Cô đặt thanh kiếm xuống, toàn thân mỏi mệt.

“Sao hấn có thể làm chuyện điên rồ đến thế?”

Hấn không muốn bị bỏ lại phía sau, vậy mà thay vì hợp tác cùng các nước láng giềng, hấn lại muốn kéo tất cả mọi người cùng xuống hố. Cứ như vậy, như một cái vòng lẩn quẩn không lối thoát, nhưng...

“Nếu một quốc vương mà không nghĩ đến người dân của mình, thì hấn sẽ làm những chuyện ngu ngốc như thế, rồi đây sẽ có biết bao nhiêu người phải khổ sở vì hấn.”

Bao nhiêu người sẽ vì hấn mà mất đi tính mạng? Nếu Xảo quốc diệt vong, thì bao nhiêu người sẽ tan cửa nát nhà?

Con người thật ngu ngốc. Càng đau khổ thì lại càng trở nên ngu ngốc. Những lời của Diên Kỳ như vang lên trong đầu cô.

Nằm giữa Nhận quốc và Tấu quốc, không một ngày nào hấn không thôi so sánh mình cùng Diên Vương và Tông Vương. Năm mươi năm đối với hấn là dài hay ngắn? Liệu một ngày nào đó cô có trở nên như hấn không. Khánh quốc cũng như Xảo quốc, nằm giữa Nhận quốc và Tấu quốc, có khi nào cô cũng sẽ suy nghĩ như thế không?

“Khủng khiếp...” Yoko thốt lên.

“Thật khủng khiếp.”

8.5 Yoko ra ngoài sân hiên để hít thở gió đêm và gặp một người đến trước.

“Nhạc Tuấn.”

Cậu đang nhìn Vân Hải thì quay lại, vẫy đuôi chào cô.

“Còn chưa ngủ à?”

“Tôi đang suy nghĩ vài chuyện?”

“Suy nghĩ vài chuyện?”

Nhạc Tuấn gật đầu: “Đại loại như làm thế nào để Yoko thay đổi quyết định.”

Yoko gượng cười. Trước đây, cô đã từng cùng Nhạc Tuấn ngắm nhìn Vân Hải như thế này.

“Tôi hỏi cậu một chuyện có được không?”

“Chuyện gì?”

“Tại sao cậu lại muốn tôi làm vua?”

“Không phải là tôi muốn hay không, mà là cô chính là vua. Cô đã được kỳ lân lựa chọn, nhưng cô lại không muốn tiếp nhận vương vị, vì vậy, tôi đang tìm cách ngăn cô lại, nếu một quốc vương quay lưng với vương quốc của mình thì cả hai đều sẽ rất bất hạnh.”

“Nếu tôi làm vua thì mọi chuyện sẽ còn tệ hơn.”

“Không đâu.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì cô sẽ làm được.”

“Tôi không thể.”

“Cô có thể.” Nhạc Tuấn thở dài. “Đến giờ mà cô vẫn đánh giá thấp bản thân mình như vậy ư?”

“Đây không phải chỉ là chuyện riêng của mỗi mình tôi.” Yoko nhìn những cơn sóng mây đang xô bờ. “Nếu chỉ mình tôi thì không sao, tôi nhất định sẽ thử và chịu trách nhiệm bởi vì hậu quả chỉ do mình tôi gánh chịu. Nhưng vấn đề này lại liên quan đến nhiều người.”

“Nhân dân Khánh quốc đang chờ ngày được trở về quê nhà.”

“Tôi biết, về một đất nước giàu mạnh và hòa bình. Nhưng đó không phải là thứ tôi có thể cho họ.”

“Không phải chỉ mỗi kỳ lân chọn cô, Diên Vương đã nói ai cũng có tố chất để trở thành một minh quân.”

“Nếu đúng thế thì tại sao Khánh quốc lại ra nông nỗi này? Tại sao Xảo quốc lại đáng thương như vậy? Cho dù là có tư chất, nhưng làm được hay không lại là vấn đề khác.”

“Nhưng cô có thể.”

“Tự tin quá đáng sẽ dẫn đến ngạo mạn.”

Cứ chóc chóc, Nhạc Tuấn lại cúi đầu.

“Không phải là tôi tự ti. Ừ, nhưng nếu cậu cho rằng tôi thiếu tự tin, thì có lẽ thế thật. Ở đây, tôi đã học được rất nhiều điều, và quan trọng nhất là tôi chỉ là một con ngốc.”

“Yoko!”

“Tự làm mình suy sụp cũng không dễ chịu lắm đâu, tôi biết mình chỉ là một con ngốc và tôi sẽ tự sửa chữa bản thân mình. Nhạc Tuấn, tôi sẽ cố gắng để mình tốt hơn. Nếu việc được kỳ lân lựa chọn chứng tỏ tôi là người có tư chất, tôi sẽ xem như đó là mục tiêu phấn đấu, nhưng đó không phải là tôi bây giờ. Ít ra bây giờ, tôi cũng đỡ ngu ngốc hơn trước.”

“Tôi hiểu.” Nhạc Tuấn lăm bắm rời rời khỏi ban công, đến một mái

hiên rộng rãi hơn.

“Cô đang sợ hãi.”

“Ừ.”

“Một trọng trách nặng nề bỗng được đặt lên vai cô, điều đó khiến cô sợ hãi.”

“Ừ.”

“Vậy thì cô phải nhanh chóng cứu Cảnh Kỳ, Yoko.”

Khi Yoko quay lại thì Nhạc Tuấn đã đứng sau lưng cô, dưới cái bóng của cô.

“Cô không chỉ có một mình. Cô nghĩ kỳ lân ở đó để làm gì? Tại sao trời cao lại để kỳ lân lựa chọn quốc vương mà không phải là ai khác? Cô nói mình hèn hạ và yếu kém, vậy thì tôi là người thế nào? Khi Cảnh Kỳ chọn cô, chắc hẳn ngài đã biết rằng những điểm yếu của cô cũng cần thiết.”

“Làm sao được...”

“Tất cả các mảnh ghép đều cần thiết. Cô không hoàn hảo, Cảnh Kỳ cũng vậy, chẳng phải vì thế nên quốc vương và kỳ lân luôn ở bên nhau? Kỳ lân cũng là một loại bán thú, nửa người, nửa thú, cô cũng đã từng nói mình là một bán thú. Hai nửa sẽ hợp làm một phải không? Diên Kỳ và Diên Vương cũng vậy.”

Yoko gật đầu.

“Có người sẽ rất vui mừng nếu được chọn làm quốc vương. Cô chần chừ và sợ hãi vì lo lắng cho dân chúng, điều này chứng tỏ cô có đủ tố chất để trở thành một minh quân.”

“Không phải thế.”

“Hãy tin tưởng Cảnh Kỳ.”

“Nhưng...”

“Và tin tưởng bản thân mình hơn. Sẽ phải mất năm năm để ngôi vị của cô trở nên vững chắc, vậy tại sao không bắt tay xây dựng nó từ bây giờ. Cô sợ gì chứ?”

“Nhưng...”

“Cảnh Kỳ đã chọn cô và bây giờ không ai không thích hợp hơn cô để trở thành Cảnh Vương. Thiên Ý chính là dân ý, điều này có nghĩa rằng cô là người duy nhất có thể đem đến hạnh phúc cho muôn dân Khánh quốc. Không nên cố gắng làm nhiều thứ cùng một lúc, dân chúng Khánh quốc thuộc về cô, cũng như cô thuộc về Khánh quốc.”

“Nhưng...”

“Nếu cô muốn trở nên tốt hơn thì hãy chấp nhận ngôi vị và trở thành một vị vua tốt. Trọng trách của một quốc vương vô cùng nặng nề, nhưng nó sẽ khiến ta mạnh mẽ và trưởng thành hơn.”

“Nếu tôi không thể trở thành một người tốt hơn thì sao?”

“Nếu có lòng thì sẽ làm được. Kỳ lân và dân chúng của cô sẽ dạy cho

cô, nhiều thầy như vậy, cô nhất định sẽ sớm trở nên tốt hơn.”

Yoko trầm mặc một hồi lâu.

“Nếu trở thành vua, tôi sẽ không thể về nhà.”

“Cô muốn trở về?”

“Tôi không biết.”

“Cô không biết?”

Yoko gật đầu: “Thật ra thì cái cuộc sống ở thế giới bên kia của tôi cũng không tốt lắm, mà bản thân tôi khi ấy cũng chẳng hay ho gì.”

“Ừ.”

“Từ khi đến đây, tôi chỉ toàn tâm tìm cách trở về.”

“Tôi hiểu.”

“Cha mẹ tôi ở đó, nhà tôi ở đó, bạn bè tôi ở đó. Quả thật thì tôi cũng không biết họ có phải cha mẹ hay bạn bè tốt hay không, nhưng đó không phải là lỗi của họ. Tôi chỉ là một kẻ hời hợt nên mối quan hệ tôi xây dựng nên cũng chỉ là một thứ hời hợt. Nhưng nếu có cơ hội trở về, tôi sẽ sửa chữa tất cả và tìm một chỗ đứng cho mình trong đó. Tôi rất ân hận vì đã cư xử ngốc nghếch, vì thế nên tôi muốn làm lại mọi thứ.”

Nước mắt cô rơi lã chã trên đôi bàn tay nắm chặt lan can.

“Cho dù tôi không thể sửa chữa được tất cả, cho dù đó không phải là thế giới thuộc về tôi, thì tôi cũng rất nhớ nó. Tôi chưa từng nói được lời từ biệt, tôi chưa từng có một giây phút nào chuẩn bị tinh thần, tôi không ngờ nó lại đau đớn đến thế. Tôi đã ra đi mà không một lời từ giã.”

“Ừ.”

“Không những vậy, ở đây, không một giây phút nào tôi không mong mỏi được về nhà. Làm sao tôi có thể từ bỏ được tất cả hy vọng của mình trong suốt thời gian qua.”

“Ừ.”

“Nếu về nhà, tôi sẽ hối tiếc nhưng ở đây, tôi cũng sẽ hối tiếc. Cho dù lựa chọn bên nào thì tôi cũng sẽ rất đau đớn. Tôi muốn cả hai, nhưng tôi chỉ có thể chọn một.”

Một bàn tay dịu dàng, ấm áp đặt trên mặt cô, xoa đi những giọt nước mắt đang chảy xuống.

“Nhạc Tuấn...”

“Đừng có quay lại, trông tôi không gọn gàng lắm đâu.”

Yoko bật cười, dù nước mắt vẫn đang tuôn rơi.

“Này, đừng cười chứ, tôi không còn cách nào khác mà, ở trong lốt chuột thì làm sao với tới vai cô.”

“Ừ.”

“Cô biết không, Yoko. Khi cô không biết phải lựa chọn thế nào thì hãy chọn con đường mình phải đi thay vì con đường mình muốn đi. Tuy rằng lựa chọn con đường nào thì cũng sẽ hối tiếc, nhưng sự hối tiếc này không giống

nhau, càng ít càng tốt.”

“Ừ.”

“Nếu bây giờ cô chọn lấy con đường mình phải đi, tất cả những gì còn lại là hy vọng rằng mình đã chọn đúng, khi ấy sẽ ít hối tiếc hơn, phải không?”

“Ừ.”

Bàn tay trên vai cô thật ấm áp.

“Tôi muốn nhìn thấy vương quốc do Yoko xây dựng nên.”

“Cám ơn cậu, Nhạc Tuấn.”

8.6 Trước trận tập kích thành Duy Long, Yoko được giao cho một con thiên mã thuộc giống *cát lượng*. Cát lượng có bờm đỏ, bộ lông trắng viền đen và đôi mắt màu vàng rực. Những Hựu cũng biết cưỡi ngựa.

“Yoko, hay nàng cứ đợi ở Quan Cung đi.”

Diên Vương đã đề nghị như thế nhưng Yoko không đồng ý. Có sáu ngàn quân trấn giữ thành Duy Long, thêm một kỵ sĩ là thêm một cánh tay. Huống chi đây là việc liên quan đến Cảnh Kỳ, đến Khánh quốc, cô không thể trốn tránh phía sau. Đôi mắt với Diên Vương và Diên Kỳ, những minh chúa đã cai trị Nhạn quốc năm trăm năm, cô đã dùng hết dũng khí của mình để tuyên bố sẽ dẫn đầu đoàn quân. Cô không biết gì về thế giới này, không biết một vương quốc ra sao cũng như hệ thống chính trị của nó thế nào, làm sao cô dám tự nhận mình là vua. Vì thế nên cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải đi đầu, dù không biết liệu mình sẽ làm được gì. Mũi tên đã phóng đi thì không còn cách nào ngăn lại được, trốn ở Huyền Anh cung là chuyện cô không thể làm.

Không chỉ Yoko, Nhạc Tuấn cũng từ chối ở lại hậu phương mặc dù Yoko đã đề nghị cậu nên ở lại đây. Vì thế cho nên Diên Kỳ để Nhạc Tuấn đi theo mình và cả hai cùng đến Khánh quốc trước. Một kỳ lân không được quyền vấy máu, vì thế nên Diên Kỳ không thể ra trận, thay vào đó, Tể phụ cùng Nhạc Tuấn sẽ đến các châu đã quy phục ngụy vương và thuyết phục các châu hầu đầu hàng.

Một trăm hai mươi kỵ thú băng qua Hư Hải. Ngụy vương có khoảng hai vạn quân, trong đó, năm ngàn quân tinh nhuệ nhất tập trung trấn giữ Chinh châu. Theo Diên Vương, với chỉ một trăm hai mươi kỵ sĩ thế này, chắc chắn họ không phải là đối thủ của ngụy quân.

“Mục tiêu của chúng ta chỉ là Cảnh Kỳ. Ta sẽ cầm chân bọn chúng trong khi nàng cứu Cảnh Kỳ. Nếu có thể khiến các tướng hoài nghi việc liệu mình bảo vệ ngụy vương thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn. Chỉ cần ba châu quay lưng lại với Thư Vinh, cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi.”

Bước đầu tiên là đoạt lại Cảnh Kỳ.

Yoko hỏi: “Chỉ với một trăm hai mươi kỵ sĩ, liệu chúng ta có thắng

được không?”

Diên Vương cười: “Tuy rằng hiện giờ ta không hợp quân được nhiều, nhưng mỗi kỵ sĩ ở đây đều tương đương với mười người. Hơn nữa, hướng Vân Hải chính là yếu điểm của chúng, nguy quân không thiện chiến trên không. Bên cạnh đó, đối thủ của chúng ta cũng không biết là có Cảnh Vương đi cùng. Ta đích thân đi đón nàng là vì lý do ấy.”

Ra đó là lý do đích thân Diên Vương đến thành Dung Xương đón cô.

“Lúc ấy, ta cũng không biết Cảnh Vương là người như thế nào, ta còn tưởng rằng Thư Vinh dám cả gan sang Nhận quốc. Bọn chúng sẽ không ngờ đến việc chúng ta tấn công từ phía Vân Hải, chỉ với một trăm hai mươi quân thì sẽ rất khó phát hiện được. Còn lại, là do nàng.”

“Tôi ư?”

“Tùy thuộc vào việc nàng có đủ khí chất để xoay chuyển lòng trung thành của nguy quân hay không, nếu được thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Có một số người không hoàn toàn quy phục Thư Vinh, họ sẽ hiểu nàng chính là quân vương thật sự và trao trả Cảnh Kỳ cho chúng ta.”

Giá mình có thể làm được. Yoko thở dài.

“Hãy tin tưởng bản thân mình, nàng là vua một nước, đừng quên điều đó. Một quốc vương có khí chất hoàn toàn khác hẳn người bình thường. Hãy giấu đi gương mặt thật sự và cho bọn họ thấy nàng chính là chủ nhân.”

Yoko lại thở dài: “Anh có thể làm được vì anh tin vào bản thân mình còn tôi thì không.”

“À, vậy thì...” Diên Vương cười. “Cứ đổ hết cho kỳ lân, ai bảo hẳn chọn nàng làm vua.”

Yoko giật mình nhìn Diên Vương.

“Đây là bí quyết của một minh quân ư?”

“Có lẽ vậy, ít ra nó cũng giúp ta tiến xa đến thế này. Nếu ta phiến lòng chuyện gì đó thì Diên Kỳ sẽ lắng nghe ta. Cho dù biết mình sẽ không hài lòng nhưng ta cũng vẫn sẽ cố gắng hết sức.”

“Vâng, tôi sẽ ghi nhớ những lời này.”

Khánh quốc dưới chân Yoko thậm chí còn tệ hơn những gì cô nhìn thấy trên thanh Thủy Ngẫu đao. Bên dưới Vân Hải trong suốt là ruộng đồng điêu tàn, lẽ ra thời điểm này trong năm là lúc lúa trở bông, vậy mà giờ tất cả những cánh đồng đều bị bỏ hoang. Những con đường không một bóng người, làng mạc ngập tràn thi thể và chìm trong biển lửa, phía sau là nhà cửa cháy đen. Cô đã cho rằng Xảo quốc rất nghèo, nhưng Khánh quốc còn hoang tàn hơn. Lòng cô tràn ngập hình ảnh những nạn dân ngồi thần thờ dưới chân tường thành, tất cả bọn họ đều muốn được trở về nhà. Cô hiểu rõ nỗi thống khổ khi đêm đến mà không có cả một manh chiếu để ngủ.

Lướt qua Vân Hải, cảnh vật từ từ di chuyển dưới chân cô, mất nửa ngày đường để đến được thành Duy Long, thủ phủ của Chinh châu. Ở Duy

Long cũng có một ngọn núi cao đến tận Vân Hải như Quan Cung, trên đỉnh núi là tòa thành của châu hầu, Cảnh Kỳ hẳn đang bị giam giữ ở đâu trong đó. Khi còn một đoạn đường nữa mới đến được thành Duy Long thì từ phía tòa thành trên cao, một loạt các bóng đen bay ra, đó chính là không quân trấn thủ thành. Chiến đấu có nghĩa là phải giết. Từ trước đến giờ, Yoko đã giết rất nhiều thứ, trừ con người, bởi vì cô không đủ can đảm để mang cái gánh nặng sát nhân trên vai. Khi quyết định tiến lên, cô biết những gì đang chờ đợi mình, cô sẽ suy nghĩ thật kỹ nếu phải lấy mạng một ai đó, cô sẽ nhớ mãi những người sẽ chết dưới lưỡi kiếm của mình. Bởi vì cô biết, đó là điều duy nhất mình có thể làm cho họ.

“Nàng sẵn sàng chưa?” Diên Vương hỏi.

Yoko gật đầu.

“Tuyệt đối không được do dự. Vất vả lắm mới tìm được Cảnh Vương, ta không muốn nhìn thấy nàng bỏ mạng ở nơi này.”

“Tôi không dễ dàng chết hay bị đánh bại như vậy.”

Diên Vương kinh ngạc nhìn Yoko rồi đôi mắt của anh khẽ cười. Yoko rút kiếm khỏi bao, hướng về phía đoàn quân đang đến đến gần. Con ky thú xé gió, xông thẳng về phía đoàn không quân trấn giữ thành Duy Long.

8.7 Sâu trong thành, bên kia lớp lưới dày bảo vệ, là một thần thú...

“Kỳ lân...”

Đây chính là kỳ lân sao?

Con thú một sừng với bộ lông màu vàng rực rỡ, bốn chân mảnh khảnh bị xích sắt khóa chặt. Đôi mắt sâu thẳm của nó nhìn Yoko, khi cô đến gần, nó liền cọ cái chóp mũi vào cánh tay cô.

“Cảnh Kỳ...”

Như hiểu được những lời ấy, con kỳ lân nhìn thẳng vào mắt Yoko, bốn chân khụy xuống. Khi cô cúi xuống, nó không hề tỏ vẻ sợ hãi. Cô vuốt ve bộ lông màu vàng rực của nó, kỳ lân nhắm mắt lại.

Một nửa của tôi.

Con thú đã đưa cô vào vòng xoáy vận mệnh này, đưa cô đến thế giới mà trước đây cô đã từng cho rằng chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

“Rốt cuộc tôi cũng đã tìm được anh.”

Con kỳ lân đặt mõm xuống kế bên Yoko rồi lại ngẩng đầu lên và cúi đầu xuống nhiều lần, như hành lễ rồi rúc đầu vào người cô. Cô lại vuốt ve cái bờm của nó, âm thanh của xích sắt kêu leng xeng.

“Chờ một chút, tôi sẽ thả anh ra.”

Cô tập trung vào những sợi dây xích rồi xung kiếm chém đứt chúng. Con kỳ lân nhanh chóng đứng lên, nhưng đầu vẫn cúi xuống, như đưa chiếc sừng vào trong lòng bàn tay cô.

“Có chuyện gì vậy?”

Cô nhìn kỹ chiếc sừng và nhận ra trên đó có những ký tự màu nâu đỏ kỳ lạ như máu khô.

“Dòng chữ này từ đây ra thế?”

Kỳ lân cạo chiếc sừng của nó vào tay Yoko, dường như muốn nói gì đó. Nhạc Tuấn là một bán thú và cậu có thể nói, ngay cả yêu quái cũng có thể nói, huống hồ kỳ lân là thần thú cấp cao nhất của thế giới này, tại sao nó lại không thể nói? Bất chợt cô nhớ ra những ảo ảnh trên thanh kiếm, Xác Lân đã từng nói rằng khi sừng bị phong ấn thì kỳ lân không thể biến hình cũng như nói chuyện. Cô nhẹ nhàng vuốt ve chiếc sừng của nó, giúp con kỳ lân bình tĩnh lại. Cô dùng tay áo chà sát, cố lau đi những vẩn tự viết bằng máu khô kia nhưng không có kết quả. Sau khi quan sát những dòng chữ ấy gần hơn, cô phát hiện ra chúng đã được khắc vào chiếc sừng. Yoko trầm nghĩ, nếu đó là một vết thương thì mình có thể dùng đến bảo vật ấy, cô lấy ra viên minh châu trong túi và nhẹ nhàng đặt nó lên mảng vẩn tự. Những dòng chữ bắt đầu mờ đi, cô lặp đi lặp lại nhiều lần cho đến khi chúng biến mất hoàn toàn, lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

“Thần vô cùng cảm kích.”

“Cảnh Kỳ?”

Con kỳ lân nheo mắt lại nhìn Yoko: “Xin thứ lỗi cho thần vì tất cả những khổ cực Người đã phải chịu đựng trong suốt thời gian qua.”

Yoko mỉm cười, làm sao cô có thể quên được cái giọng nói ngạo mạn này chứ.

“Chỉ một mình Người đến ư?”

“Diên Vương có giúp tôi một tay, vương sư của Nhạn quốc hiện đang cầm chân ngục quân.”

“Thì ra là thế.” Con kỳ lân gật đầu rồi lớn tiếng triệu tập: “Phiêu Kỳ, Nhung Sóc!”

Hai con quái thú xuáy hiện như đi ra từ vách tường trống rỗng.

“Khẩu kiến Đài phụ!”

“Mau ra ngoài hỗ trợ Diên Vương.”

Hai con dã thú cúi người hành lễ rồi biến mất.

“Anh có sao không?”

“Dĩ nhiên.” Con kỳ lân gật đầu.

Yoko cảm thấy cái thanh âm ngạo mạn này cũng khá thú vị.

“Khi sừng bị phong ấn thì anh cũng không thể triệu tập sử lệnh ư?”

Con kỳ lân nhỏ giọng lầm bầm: “Xem ra Người đã học hỏi được không ít. Vâng ạ, xin thứ lỗi cho thần vì đã không thể ở bên cạnh Người trong suốt thời gian qua.”

“Khi ấy, Nhũng Hựu ở với tôi nên không bị phong ấn. Còn Giới Hồ và Ban Cừ thì sao?”

“Bọn họ đều ở đây, người có muốn triệu tập họ không?”

“Không cần, tôi chỉ muốn biết mọi người có bình an không thôi, tôi sẽ gặp họ sau.”

“Tuân lệnh.”

“À, đúng rồi, tôi có một yêu cầu.”

“Xin Người cứ căn dặn.”

“Tôi muốn anh giải trừ mệnh lệnh đối với Những Hựu, tôi vẫn còn cần đến ông ta.”

Con kỳ lân nháy mắt nhìn Yoko: “Người đã thật sự thay đổi.”

“Đúng vậy. Đó là nhờ anh và vị tân mãn ấy, Những Hựu đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Tôi muốn đích thân cảm ơn và hỏi ông ta một chuyện.”

“Người có việc gì muốn hỏi?”

“Ừ, chữ Những Hựu viết thế nào?”

Con thần thú mở to mắt nhìn Yoko: “Đúng là một yêu cầu kỳ lạ.”

“Có lẽ vậy, nhưng tôi cảm thấy hơi khó chịu nếu không biết tên ông ta có ý nghĩa gì.”

Khi Yoko vừa nói xong, một cảm giác ớn lạnh đột nhiên truyền từ cánh tay xuống bàn tay cô. Ngón tay cô tự động viết vào trong không trung chữ:

Những (du thừa) Hựu (người bảo hộ)

Yoko mỉm cười: “Cảm ơn ông, người bảo hộ du thừa của tôi.”

Sử lệnh phụng sự kỳ lân cũng như quốc vương, đó là trách nhiệm của thần, Người không cần phải cảm ơn.

Yoko chỉ cười.

Con kỳ lân nheo mắt nhìn cô: “Người đã thật sự thay đổi.”

“Tôi đã học được rất nhiều điều.”

“Thật ra thần đã từng nghĩ rằng sẽ không thể nhìn thấy Người lần nữa.”

Yoko gật đầu: “Tôi cũng vậy. Anh có thể biến trở lại thành người không.”

“Thần không thể xuất hiện trước mặt Người với bộ dạng thiếu trang phục thế này.”

Cái giọng điệu xấu hổ ấy khiến Yoko bật cười.

“Vậy thì tôi sẽ tìm giúp anh ít quần áo. Mà cũng đến lúc phải về rồi, trước khi trở lại Kim Ba cung, chúng ta sẽ ghé sang Huyền Anh cung làm khách một thời gian.”

Nói xong, cô cười khúc khích khiến con kỳ lân lại nháy mắt ngạc nhiên, nó quỳ xuống dưới chân cô, trên lưng tỏa ánh sáng ngũ sắc lấp lánh.

“Cung nghênh nữ vương bệ hạ, người mang Thiên Mệnh trên vai.” Rồi nó cúi đầu, sừng chạm vào mũi chân Yoko. “Với tất cả lòng trung của mình, thần xin thề sẽ không bao giờ rời bỏ cũng như trái lệnh Người.”

Cô mỉm cười hỏi đáp: “Ta chấp nhận.”

Và đó là khởi đầu của câu chuyện về Yoko.

Mùa xuân năm Dư Thanh thứ sáu, Đai phụ Cảnh Kỳ nhiễm thất đạo và lâm trọng bệnh. Thành Nghiêu Thiên bị hỏa hoạn và dịch bệnh tàn phá. Triều đình rối ren, nạn tham nhũng và vu khống tràn ngập. Dân chúng lâm than mà ca thán: Thiên tướng sẽ trừng phạt Khánh quốc.

Tháng năm năm Dư Thanh thứ sáu, nữ vương Thư Giác đi Bồng Sơn, cầu xin sự tha thứ của trời cao và thoát vị. Người băng hà tại Bồng Sơn và được an táng ở Tuyên Long. Người trị vì được sáu năm, sau khi qua đời, được phong thụy hiệu Dư Vương.

Sau khi Dư Vương băng hà, hoàng muội Thư Vinh chiếm ngôi, tự phong mình làm Cảnh Vương và tiến vào thành Nghiêu Thiên. Khánh quốc đại loạn.

Tháng bảy năm Dư Thanh thứ bảy, nữ vương Yoko lên ngôi, lấy hiệu Xích Tử. Người họ Nakajima, là một thai quả. Tháng ba năm Dư Thanh thứ bảy, nữ vương trở về từ Bồng Lai quốc. Đáp lại lời thỉnh cầu của Người, Diên Vương đã giúp đỡ vị tân nữ vương khởi binh đánh đuổi ngụy vương, giành lại ngôi vị.

Tháng tám năm Dư Thanh thứ bảy, tân vương đi Bồng Sơn và tiếp nhận Thiên Sắc, nhập thân tịch, chính thức trở thành Cảnh Vương. Người tái cải táng Dư Vương về thành Nghiêu Thiên, tấn phong sáu châu hầu, thiết lập lại triều cương, thay đổi niên hiệu thành Xích Nhạc, khởi đầu thời kỳ trị vì của Xích Tử.

« Khánh sử Xích thư »

HẾT QUYỂN 2
HẾT

Chú giải

I. Nhân vật:

Nakajima Yoko

Cảnh Kỳ

Nhạc
Tuấn

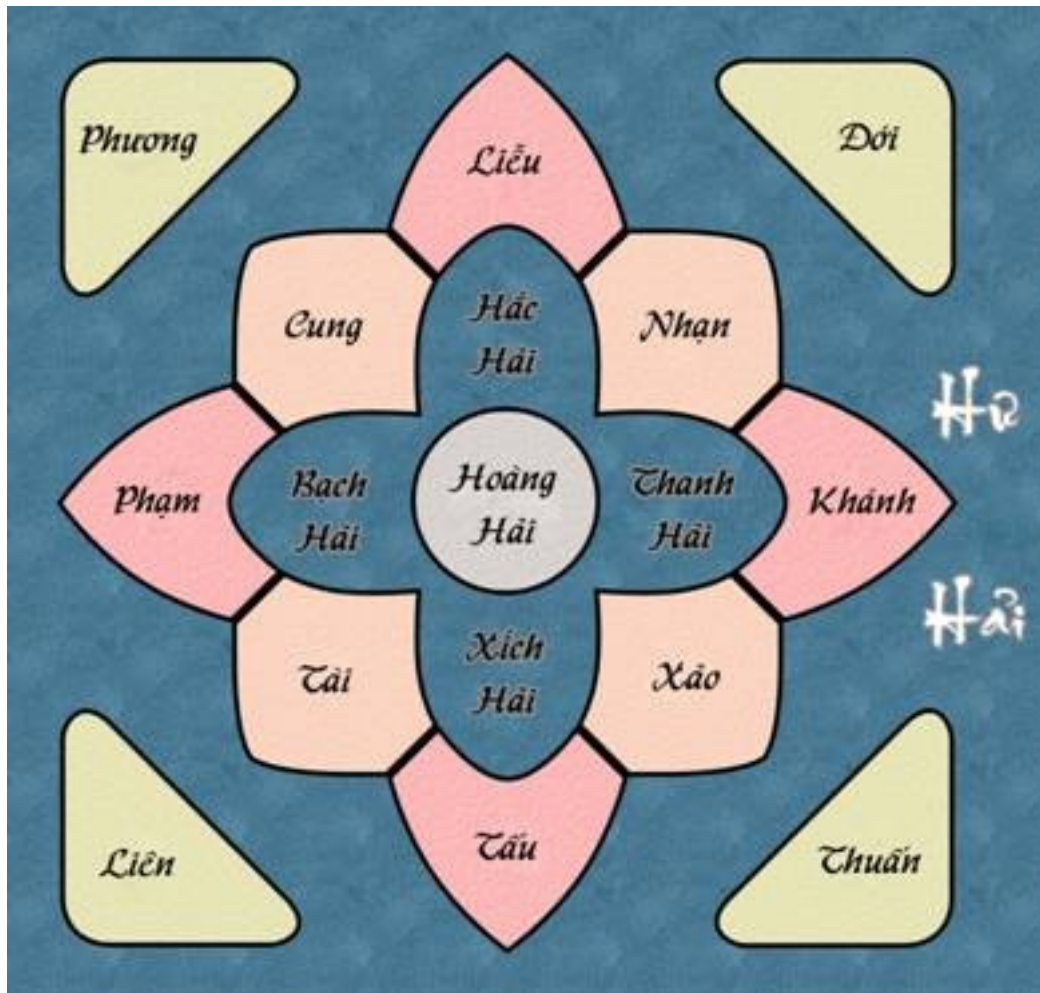

Diên Vương (Thượng
Long)

Diên Kỳ (Rokuta)

II. Vương quốc: Thế giới của mười hai vương quốc được phân chia theo bản đồ dưới đây:

Bốn nước ở bốn phía chuẩn (Đông, Tây, Nam, Bắc) được gọi là các **đại quốc**, bao gồm: Khánh Đông quốc, Phạm Tây quốc, Liễu Bắc quốc và Tấu Nam quốc. Các đại quốc tuy được gọi là đại quốc nhưng diện tích không hề lớn hơn các **châu quốc** nằm giữa là Nhạn, Cung, Tài, Xảo.

Các đảo quốc nằm trên Hư Hải được gọi là các **cực quốc**, bao gồm: Đới cực quốc, Phương cực quốc, Thuần cực quốc và Liên cực quốc.

Trong phần “**Nguyệt Ảnh, Ảnh Hải**” này, bốn nước đầu tiên được giới thiệu là Xảo, Khánh, Nhạn và Đới, bên cạnh đó, Tấu quốc cũng được nhắc qua.

Quốc vương và kỳ lân của một nước không được gọi theo tên nước đó mà được gọi theo tên hiệu có cách phát âm gần giống, cụ thể là:

- Khánh quốc: Cảnh Vương, Cảnh Kỳ.
- Xảo quốc: Xác Vương, Xác Lân.
- Nhạn quốc: Diên Vương, Diên Kỳ.
- Đới quốc: Thái Vương, Thái Kỳ.
- Tấu quốc: Tông Vương, Tông Lân.

Một nước bao gồm từ 8 đến 9 **châu**, dưới châu là quận, rồi đến hương, huyện, trấn, làng, thôn. Các châu được cai quản bởi **châu hầu**, tổ chức của một quốc gia tương đối giống chế độ liên bang.

III. Chú giải:

Bán thú: Nửa người, nửa thú.

Bồng Lai: Nhật Bản.

Bồng Sơn: Một trong Ngũ Sơn, là nơi một quốc vương tiếp nhận Thiên Mệnh và lên ngôi.

Châu: Đơn vị hành chính cấp cao nhất của một vương quốc dưới châu là quận, rồi đến hương, huyện, trấn, làng, thôn.

Châu hầu: Quan cai trị châu.

Châu quốc: Những nước nằm giữa các đại quốc, bao gồm: Nhạn, Cung, Tài, Xảo.

Con non: Kỳ lân chưa trưởng thành.

Cổ điêu: Một loại yêu quái.

Côn Luân: Trung Quốc.

Cực quốc: Bốn đảo quốc nằm trên Hư Hải, bao gồm: Đới, Phương, Liên, Thuấn.

Dã mộc: Cây sinh ra muôn thú và cây cỏ.

Đài phụ: Tước hiệu của kỳ lân trong triều đình, còn gọi là Tể phụ.

Đại quốc: Bốn nước ở bốn phía chuẩn (Đông, Tây, Nam, Bắc), bao gồm: Khánh, Phạm, Liễu và Tấu.

Gia cát: Một loại thiên mã.

Hải khách: Người đến từ Nhật Bản.

Hán: Tên cổ của Trung Quốc.

Hoàng Hải: Vùng đất hoang vu bao gồm hoang mạc, đầm lầy và rừng rậm bao quanh Ngũ Sơn.

Huyền Anh cung: Vương cung của Nhạn quốc, nằm ở thành Quan Cung.

Hư Hải: Biển bồng bao quanh thế giới 12 vương quốc.

Kim Ba cung: Vương cung của Khánh quốc, nằm ở thành Nghiêu Thiên.

Kim Cương Sơn: Dãy núi bao quanh Ngũ Sơn.

Kỳ lân: Thần thú lựa chọn quốc vương, con đực gọi là kỳ, con gái gọi là lân.

Lý mộc: Cây sinh ra con người.

Ngọ Sương: Thủ đô của Xảo quốc.

Nghiêu Thiên: Thủ đô của Khánh quốc.

Ngũ Sơn: Hệ thống núi nằm ở trung tâm thế giới, bao gồm năm đỉnh chính: Sùng Sơn, Bồng Sơn, Hoa Sơn, Hoắc Sơn, Hằng Sơn.

Noãn quả: Quả sinh ra con người, muôn thú và cây cỏ.

Nội hải: Bốn biển bên trong, bao gồm: Thanh Hải, Bạch Hải, Hắc Hải, Xích Hải.

Quan Cung: Thủ đô của Nhạn quốc.

Sơn khách: Người đến từ Trung Quốc.

Sử lệnh: Những yêu quái là thuộc hạ của kỳ lân.

Tân mãn: Một loại yêu quái có khả năng ký sinh và điều khiển chủ thể.

Tây Vương Mẫu: Vị thần trị vì Hoàng Hải và Ngũ Sơn, tức vương quốc thứ 13.

Tể phụ: Tước hiệu của kỳ lân trong triều đình, còn gọi là Đài phụ.

Thai quả: Người của thế giới 12 vương quốc nhưng được sinh ra từ trong bụng mẹ ở Nhật Bản.

Thất đạo: Căn trọng bệnh kỳ lân sẽ bị nhiễm khi quốc vương nước đó lạc lối.

Thiên Đế: Vị thần tối cao sáng lập ra thế giới 12 vương quốc.

Thủy Hoàng cung: Vương cung của Xảo quốc.

Thủy Ngẫu đao: Bảo kiếm của Khánh quốc.

Thực: Một cơn bão lớn đem hải khách và sơn khách đến thế giới 12 vương quốc.

Thượng trường: Trường học quận.

Trường tự: Trường cao đẳng vùng.

Tiền: Đơn vị tiền tệ của thế giới 12 vương quốc.

Xích Nhạc: Thời kỳ trị vì của Cảnh Vương Nakajima Yoko.

Xích Tử: Vương hiệu của Cảnh Vương Nakajima Yoko.

Yamato: Tên cổ của Nhật Bản.